

Milton,
Peterborough.

ΔΟΓΜΑΤΑ
ΕΡΩΤΙΚΩΝ
ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
ΔΑΦΝΙΝ ΚΑΙ ΧΑΘΗΝ
ΒΙΒΛΙΑ Δ
SCRIPTORES EROTICI

LONGIPASTORALUM
DE JAPONIA ET CHINA
G R A E C I

GRÆCE ET LATINE
VOLUMEN TERTIUM

XENOPHONTIS EPHESIACORUM
LONGUM

ET XENOPHONTEM EPHESIUM
LIBRI V

CONTINENS.
VARIETATEM ADICHI

CHRIST. GUIL. MITSCHERLICH
PROFESSOR HISTORIÆ
P R I N T E T

DE TYPOGRAPHIA SOCIETATIS
CENSOVICENSIS

Λ Ο Γ Γ Ο Υ
Π Ο Ι Μ Ε Ν Ι Κ Ω Ν

Τ Ω Ν Κ Α Τ Α
Δ Α Φ Ν Ι Ν Κ Α Ι Χ Λ Ο Η Ν
Β Ι Β Λ Ι Α Δ

LONGI PASTORALIIUM

DE DAPHNIDE ET CHLOE

LIBRI IV
G R A E C E E T L A T I N E

A C C E D U N T

XENOPHONTIS EPHESIACORUM

D E A M O R I B U S

ANTHIAE ET ABROCOMAE

LIBRI V

TEXTUM RECOGNOVIT, SELECTAMQUE LECTIONIS

VARIETATEM ADIECIT

CHRIST. GUIL. MITSCHERLICH

PROFESSOR GOTTINGENSIS

B I P O N T I
E X T Y P O G R A P H I A S O C I E T A T I S

C I O I O C C X C I V

Λ Ο Τ Ο Υ
Π Ο Ι Μ Ε Ν Ι Κ Ω Ν

ΤΗΣ ΚΑΤΑ

ΔΑΦΝΙΝ ΚΑΙ ΚΑΘΟΝ

ΒΙΒΛΙΑ Δ

LONGI PASTORALIIUM

DE DAPHNIDE ET CATHONE

LIBRI IV

GRÆCÆ ET LATINÆ

AGGREGATI

XENOPHONTIS EPHESIACORUM

DE AMORIBUS

ANTHIAE ET ARNOCOMAE

LIBRI V

TEXTUM RECONDIDIT, MARGARITAM RECTORIS

VARIANTIUM ADIECIT

CHRIST. GUIL. MITSCHERLICH

PROFESSOR GOTTINGENSIS

Β Ι Β Λ Ι Ο Ν Τ Ι

EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ

ERECTORIS INDOLIS IUVENIBUS

GENERIS SPLENDORE PROPRIAQUE ANIMI

VIRTUTE PRAECELLENTIBUS

CAROLO GEORGIO

NEC NON

CHRISTOPHORO ADAMO

LL. BB. DE STACKELBERG

FRATRIBUS

AD SUMMA OMNIA NATIS

HOS LONGI ET XENOPHONTIS LIBELLOS

CONSECRAT EDITOR

CHR. GUIL. MITSCHERLICH

NOTITIA LITERARIA

DE

LONGO.

LONGUS¹, incertae aetatis scriptor, & vix cuiquam veterum memoratus, in Iungermannī Codice vocatur² Σοφιστής, & post Heliodorum scripsisse videtur, eumque locis quibusdam imitatus esse. Exstant eius libri quatuor Ποιμενικῶν τῶν κατὰ Δάφνιν καὶ Χλόην, *Pastoralium de Daphnide & Chloë*, quos Politiano pridem laudatos cap. II

¹ Anonymus in Nuntio hebdomadico Florentino (*Novelle letterarie*) ad d. 17 Sept. 1779, p. 606, auctor est, in Codice illo, qui praeter Longum, Charitonem & Xenophontem Ephesium complectitur, quique in Bibliotheca Cassinensium eius urbis asservatur, nostrum scriptorem non Longum sed Logum appellari, tam in inscriptione, Λόγου ποιμενικῶν περὶ Δάφνιν καὶ Χλόην, quam in fine, Τέλος Λόγου ποιμενικῶν, τῶν περὶ Δάφνιν καὶ Χλόην Λεσβιακῶν ἐρωτικῶν λόγοι τέσσαρες. Sed cognomen Longi videtur probabilius, transvectum quippe e

Longus.

Latio; & alterum, quod nullus liber alius agnoscit, e scripturae compendio ortum videtur. Ex epigraphe vero ista discimus, Longi scripta etiam Lesbiaca vocata fuisse, ut Heliodori Aethiopica & simil.

² Enimvero Iungermannus nullum prorsus Codicem ad manus habuit; & dubitandum omnino, an illud in Codd. reperiat. Neque enim habet ed. Iunt. ad Codices Italicos expressa, neque agnoscunt tres Codd. Paris. a Villoisono inspecti. Maxime vero Sophistae appellationem respuit venusta huius scriptoris simplicitas.

Misc. & a Iac. Amyoto Gallice versos Paris. 1559, 8, primus Graece in lucem edidit ex Aloyfii Alamannii Bibliotheca Florentiae apud Philippum Iuntam a. 1598, 4, cum variis lectionibus Raph. *Columbanus*. Ac in textu quidem constituendo navarunt ei operam Henricus Cuffius, Anglus, & Marcellus Adrianus, Florentinus, quorum perspicaci iudicio exemplar suum, quam fieri potuerit, maxime expurgatum esse, gratus in praef. profitetur. Eidem studium suum contulit Fulv. Urfinus, qui Codicem eius cum tribus suis MSS. Romae comparavit, lectionumque diversitates ad eum transmisit, quas cum sui Codicis lectionibus editioni suae *Columbanus* attextuit. Urfinum autem tres suos optimae notae Codd. non integros a capite ad calcem cum Florentino Aloyfii Alamannii Codice, sed dumtaxat in quibusdam locis contulisse, ex eo patet, quod ipse *Columbanus* sic scribit pag. 82 not. „ita ex Cod. Urfini locum concinnavimus. Is enim, antequam nos hunc librum impressioni subiiciendum traderemus, *locos aliquot* cum suis Codd. collatos, Roma ad nos remiserat.„ Opus hoc prosa amoena ¹ Graeca scriptum Latino carmi-

¹ Vere de eo Villois. praefat. pag. xxxvi: *Longi oratio pura, candida, suavis, minutis articulis membrisque concisa, & tamen numerosa, sine ullis salebris, melle dulcior profuit, tanquam amnis argenteus virentibus utrinque silvis inumbratus, & ita florens, ita picta, ita expolita est, ut in ea verborum omnes, omnes sententiarum illigentur lepores. Translationes*

ceteraque dicendi lumina ita apte disponit, ut pictores colorum varietatem. Elegantes fabellas, vividas descriptiones, quae res ipsas oculis subiiciant, perite intexit, & similitudines ac imagines e rustica pastoralique vita petitas feliciter adhibet. Xenophontis simplicitatem, Theocriti veneres, Moschi & Bionis flosculos consecutus & saepissime consecutus est.

ne in Expositis suis reddidit Laurentius *Gambara* iam tum senex, sed libere adeo, ut saepe vix Longum agnoscas; adeo multa addit, demit, mutat; ut taceam, quod saepe nec mentem Longi fuerit affecutus, quippe poëta melior, quam Graece intelligentior, ut ait Vossius de Histor. Graecis; & ante eum *Iungermannus* praef. ad Longum: Non eo fine *Gambara* suos Expositos cecinit, quod voluerit interpretem Longi agere. Quin suo sibi modo immutat, mutilat, confundit Longiana. Et de ipsius peritia *ἑλληνισμοῦ* ne quid odiose protulisse videar, dicant tibi doctissimi illi, quos laudis & honoris gratia nomino, *Stephanus* & *Vulcanius*. Ex hac *Gambarae* *Metaphrasi* factum est, ut *Mallincrotus* pag. 39 *Paralipom. de Historicis Graecis*, & post eum *Morerius* in *Lexico*, perperam tradiderint Longum carmine heroico de *Amoribus Daphnidis* & *Chloës* scripsisse, cum prosa opus suum Graece contexuerit.

Iuntinam excepit illa, quam *Iuda* & *Nicolaus Bonviti* *Heidelbergae* an. 1601, 8, typis *Commelinianis* expresserunt. Adiunctam habet *Gambarae* *Metaphrasin*, nihilque plane neque a *Codd.* neque ab ingenio in eam collatum, quo lectio Longi expeditior facta sit; ut operarum vitia taceam, quibus contextus scatet innumeris.

Meliorem operam navavit *Longo* *Gothofredus Jungermannus*, qui eum Graece & Latine edidit *Hanoviae*, typis *Wechelianis*, apud *Claudium Marnium* & heredes *Iohannis Aubrii* an. 1605, 8, additis ad calcem voluminis brevibus sed eruditis notis, in quibus praeter *Florentinam* ed. *Codices MSS.* *Fulvii Ursini* *Romae* collatos consuluisse se testatur.

Iungermanno in hac palaeſtra ſucceſſit homo longe diſpar, (ſunt verba Villoiſoni Proleg. ad Long. pag. LX) ſive doctrinam, ſive ἀγχινοίαν & εὐστοχίαν criticam, ſive ingenuum candorem & modeſtiam ſpectes. Loquor de Petro Mollo, Snecano, qui an. 1660 Longi Poemenica cum ſua verſione & notis ad calcem reiectis edidit, γεγωνὸς ἡλικίας ἤδη πρόσω, ut ipſe ait in ſua dedicatione. Libri titulus eſt: Λόγγου Ποιμ. — βιβλία τέτταρα. Longi — libri quatuor: Petrus Moll, Snecanus, I. U. D. & Gr. Ling. Prof. Ord. in Acad. Franek. Friſior. recensuit, in Latinum ſermonem vertit, notis & animadverſionibus illuſtravit. Franckerae, ſumptibus Ioannis Arcerii, an. 1660. In textu quidem exprimendo editionem Florentinam ſecutus eſt, ita tamen, ut, ubi Codd. Urſiniani meliora ipſi ſuggerere viderentur, hos amplecteretur, neque tamen lectorem de mutata lectione, mutataeque lectionis fonte ac cauſa certioſorem faceret. Notae eius admodum futiles ſunt, & maxime in rimandis etymologiis occupatae; indignae proſus viro, qui in academia Franekerana Graecas literas profiteretur. Idem Iungermanni interpretationem ignorans novam verſionem Latinam adornavit; quam cum abſolviffet, demonſtrata licet ipſi poſtea ab amico Iungermanniana editione, noluit labores ſuos ſibi perire, ſuamque verſionem editioni a ſe curatae adiiciendam curavit. Quae etſi interdum altera praefet, in plurimis tamen locis Iungermannianae iure poſtponenda videtur.

Mollianam ſecuta eſt ed. Pariſienſis ¹, quam

¹ In Batavis oris excuſam Et ſane hanc editionem in-
eſſe hanc edit. recte iudicat ſpicienti res ipſa facile opi-
Dutens praef. editionis ſuae. nioni huic fidem facit.

bibliopola Neaulme an. 1754, 4, excudi curavit. Graeco textui ad latus apposita est versio Mollii Latina; habetque haec editio emendationes quasdam in ipso contextu suo quasque loco dispositas, uncisque inclusas. Quemnam istae auctorem habeant, & a quo omnino ista editio curata sit, huius quidem rei notitiam e libro isto, cui ne praefatio quidem adiecta sit, frustra petas, neque de eo aliunde constat. Libri huius titulus est: *Longi Pastoralium de Daphnide & Chloë Libri IV, Graece & Latine: editio nova una cum emendationibus, uncis inclusis, distincta viginti novem figuris aeri incisis a B. Audran, iuxta delineationes Celsiff. Ducis Aurelian. Philippi, & tabula ab A. Coypel delineata: accedunt alia ornamenta, partim ab A. Cochin, partim a C. Eisen adornata & a Simone Fokke in aëse eleganter incisa. Lutetiae Parisiorum, in gratiam Curiosorum. MDCCLIV.*

Aliam Parisiis editionem, elegantissimis Fr. Ambrosii Didoti typis expressam, & nonnullis variis lectionibus, iisque ad calcem reiectis, ornatum sine versione an. 1776 apud Guillelmum de Bure in 12 prodire iussit Ludovicus Dutens, vir eruditissimus.

Proximo temporis, si vero interiores libri doctes spectes longissimo intervallo, Dutensianam infecuta est Bodeni, Professoris Vitebergensis, quae Lipsiae Iunii sumtibus an. 1777, 8, lucem adspexit, editio; in qua adornanda idem fere, quo Tatium superiore anno evulgaverat, secutus est consilium. Namque & superiorum interpretum, Columbanii, Ursini, Iungermannii, & Molli animadversiones, nullo plane delectu adhibito, textui iterum subiici curavit, nonnulla

tantum de suo addidit, levioris ea momenti; unde adeo Longo novae lucis parum affusum est. Praeter Mollianam versionem adiecit etiam Gambarae Metaphrasin, ne iniuria temporis periret. Scilicet his omnibus effectum voluit, „ ut suavissimus ille Longus aere parabili in plurium manus perveniret. „

His vero omnibus palmam praeripuit, vereque Longo sospitator exstitit, vir interiori Graecae linguae scientia, exquisitissimisque variae ac multiplicis doctrinae copiis instructissimus, idemque ingenii laude florentissimus Iohan-Baptista Caspar d'Anfle de *Villoison*, qui eum cultu Didotiano, h. e. splendidissimo, prodire iussit Parisiis an. 1778, forma 8. Is, ut textum Graecum exhiberet emendatiorem, non solum priorum edd. excussit inque usum suum convertit praesidia, sed novas etiam, quibus Longo pristinum nitorem redderet, undique conquistavit atque adhibuit copias. Ac praeterquam quod ei tres Codd. Bibliothecae Parisiensis multas easque optimae frugis lectiones suppeditarent, ad partes etiam cum fructu vocavit Amyoti versionem Gallicam, factam ad optimum Codicem, & hucusque ab Interpp. neglectam. Neque defuere viri docti, qui suas in Longum animadversiones & coniecturas cum eodem communicarent; e quibus Valkenarium & Wyttenbachium nominare sufficiat. Maxime vero suo ipsius ingenio doctrinaque adiutus, tam felici saepius in exponendo hoc scriptore versatus est opera, ut paucissima tantum supersint, quae folius praestantioris Codicis (nam *potuit quae maxima virtus esse. fuit*) opem adhuc implorent. Latinam versionem idem vir egregie doctus ad latus appo-

fuit e Iungermanniana & Molliana conflata, ita quidem, ut, quid in hac aut in altera minus barbarum deprehendisset, hoc amplecteretur, ubi vero sensu eas aberrasse vidisset, aut ubi ipse novam textui lectionem intulisset, vitia tolleret, ac sententiam ad receptam lectionem accommodaret.

Villoisonianum Longi contextum sub prelo iterum vocavit, splendidissimoque cultu exornatum dedit Io. Bapt. Bodonius, Regii Parmensis typographeus praefectus, cuius libri titulus est: *Δόγγου ποιμενικῶν τῶν κατὰ Δάφνιν καὶ Χλόην βίβλοι τέσσαρες, cum Proloquio* (Pauli Mariae Paciaudii) *de libris eroticis antiquorum. Parmae ex regio typographeio 1786, 4.*

Eandem Villoisoni editionem & nos maxime in textu constituendo secuti sumus; est tamen, ubi ab ea, nostro obsecuti iudicio, paulisper recessimus. Eiusdem versionem emendatiorem retinuimus, nonnisi in iis locis immutatam, ubi nova inducta aut veteri revocata lectione, eiusdem sensui eam subiiceremus. Ceterum eandem, quam in edendo Tatio secuti sumus, nimirum, ut Codd. varietates, quae momentum aliquod criticum habere viderentur, diligenter enotaremus, ac VV. DD. emendationes nostro qualicumque iudicio adiecto apponeremus, novamque ipsi subinde, ad veritatem indagandam, viam tentaremus; eandem, inquam, in hoc quoque scriptore nos tenuisse rationem, res ipsa VV. DD. fidem faciet. Superfunt tamen nonnulla, quae omnem ingenii eludant aciem, & ab aliis Codd. (nam qui adhuc inspecti sunt, unius fere originis videntur, quod vel lacuna L. I, c. VI, in qua omnes conspirant, fatis docet) me-

dicinam expectent. Quo tamen loco non possum, quin, quas doctissimus *Iacobs* mecum communicavit, coniecturas eruditis hominibus examinandas proponam. „ Lib. III, cap. IV, p. 94 nostrae ed. Παιδων δὴ πανταχοῦ — legendum puto: αἰδεῖν δεῖ (sive χρῆ): πανταχοῦ σιωπῆ· ἀλλὰ — *Daphnis*, multis frustra tentatis, tandem canere apud animum suum constituit. *Canendum est, ut me audiant: & certe audient; altum enim ubique silentium.* Mox & hoc abiicit, ne id quidem suspicione carere intelligens. Veritas coniecturae apparere videtur ex seqq. ἀμεινον ἄρα σιγαῖν. — Lib. III, cap. XI, pag. 108, contextus flagitare videtur, ut legatur: ἀλλὰ τερπνότερα πηδύματα καὶ τῶν ἐκείνων γλυκύτερα. Sic etiam *Amyot* in suo *Cod.* habuisse videtur. — Lib. IV, cap. II, pag. 136, forte haec verba sic legenda & distinguenda sunt: ὕδωρ ἐπωχέτευσεν πηγὴ τις ἦν, ἣν εὔρεν — sive, si audacioribus esse licet: ὕδωρ ἐπωχέτευσεν εἰς τὰ ἀνθη· πηγὴ τις ἦν, ἣν εὔρε Δάφνις. ἐσχόλαζε — Denique Lib. IV, cap. VI, pag. 141, forte: καὶ ἦν μὲν δίκαιον πένθος ἀνδρῶν. Ex δίκαιον priori syllaba forte omissa facile & κενὸν & καινὸν oriri potuit. „ Haec ille, satis ingeniose.

Restat, ut de versionibus *Longi* paucis agamus. Ac *Latinas* quidem *Longus* duas omnino nactus est, *Iungermannianam* alteram, alteram *Mollianam*; quarum supra iam mentionem fecimus. Neque enim recte huc vocare licet liberam illam *Gambarae* *Metaphrasin*, quae primum vulgata est cum reliquis eiusdem carminibus *Antwerp.* 1569, 8; mox inserta editioni *Commel.* & inde in *Bodeni* ed. translata. Quae ipsa *Metaphrasis* varios *VV. DD.* errores peperit. *Bailius* enim v. *Longus*, & *Lancelotus* praef.

versionis suae, contendunt, existare versionem Latinam Iungermanniana antiquiorem; eamque, hoc quidem auctore, an. 1606, illo vero, an. 1601 vulgatam. Quam ipsam Gambarae esse Metaphrasin, facillima ex ipso anni diffidio coniectura licet assequi. Nam Commelini editio, cui Gambara adiectus est, utrumque hunc annum exhibet, alterum quidem 1606 in ipsa libri fronte, alter vero, 1601, praefationi subscriptus est. Quod ipsum fraudem quoque fecit Paciaudio proloqu. ad Long. pag. LI, diversas inde edd. Commel. statuenti, & primam quidem an. 1601, secundam an. 1606 excusam. Huetius quoque, quod ipse in libro de fabb. Roman. pag. 67 fatetur, Longum sibi Latine interpretandum sumserat; sed veritus, ne iuuenilis aetas labem inde traheret, telam detexti iam coeptam e manibus excussit.

Primus vero omnium patrio eum cultu prodire iussit Iac. Amyotus, viginti annos ante, quam suo ipsius habitu ornatum Florentiae produceret Columbanus. Primum enim Amyoti versio prodiiit Parisiis a. 1559 apud Vincent. Sertenar. 8; repetita postea aliquoties, & quidem ab heredibus Cramosii (Cotelerio puta) annis 1716 & 1717, cum indice: *Les Amours pastorales de Daphnis & Chloé écrites en Grec par Longus, & traduites en François par Amiot. Avec figures. Nouvelle édition. à Paris chez les heritiers de Cramoisy. 1717, 8.* Tum Cotelerii (Coustelier) adiecto nomine, an. 1718, 8, & 1722 in forma 12. Eandem typis repetendam curavit Iac. Guerinius a. 1715, 8, & 1731, 12, Anonymi cuiusdam (Lancelloti) curis repurgatam, atque ad cultiorem linguae genium refectam. Quae utraque & Amyoti fin-

cera atque integra, eademque ab Anonymo re-
 ficta iunctim repetita est Parisiis cum titulo:
Les Amours pastorales de Daphnis & de Chloé,
par Longus. Double traduction du Grec en Fran-
çois de Mr. Amiot & d'un Anonime, mises en pa-
ralelle (sic) & ornées des Estampes originales du fa-
meux B. Audran, gravées aux depens du feu Duc
d'Orleans, Regent de France sur les tableaux in-
ventés & peints de la main de ce grand Prince,
avec un frontispice de Coypel, & autres Vignettes
& Culs de Lampe, gravées par D. Focke sur les des-
seins de Cochin & de Eysen, à Paris, imprimées
pour les Curieux. MDCCLVII. Hanc enim eius-
 dem Anonymi versionem putamus a. 1731 iam
 evulgatam, sola quidem coniectura ducti: nam
 alteram illam inspicere non licuit. Alias, cum
 iisdem ornamentis condecoratas, & quidem a.
 1718 & 1745, memorat Paciaud. Proloqu. ad
 Long. p. LII. De prima quidem, quae Amyot-
 ti interpretationem exhibet, fatis constat; v. su-
 pra. In altera typhothetae vitium latere, eamque
 ed. ad an. 1754, quo prior illa Parisiensis seu
 potius Batava excusa est, referendam esse suspi-
 cor. Post Amyotum eandem telam detexuit Pe-
 trus *Marcaffus*, qui tamen, *Gambarae* forte il-
 lectus exemplo, tanta in Longianis refecandis,
 novandis atque plane immutandis libertate usus
 est, ut pro veteri ac genuina Longi fabula no-
 vam prorsus in scenam produxerit. Prodiit ista
 versio, certe si titulum spectes, Parisiis a. 1626,
 apud Touffantium Brayum (Gouffaint du Bray)
 forma octava.

In Italicam linguam transtulerat Longum Han-
 nibal *Carus* (*Annibal Caro*) teste Gaddio de Script.
 non Eccles. Tom. I, pag. 122, quod & ipse in

Epp. suis obscure innuit: diuque in bibliothecarum claustris versio ista delituerat, donec tandem Marchio quidam de Breme, Regis Sardiniae ad aulam Neapolitanam Legatus, apographum eius nactus, Crisopoli (Parmae) eam imprimi, atque aere Bodoniano exsplendescere curavit. Cuius cum LVI tantum exempla impressa essent, exstitit doctus quidam Italus, qui, quo plurimum desiderii, exemplis huius versionis copiosius divulgandis, satisfaceret, iterum eam recudendam curaret, cum titulo: *Gli Amori pastorali di Dafni e di Cloë, di Longo Sofista, tradotti della Lingua Greca nella nostra Toscana dal Commendatore Annibal Caro. Londra, 1786, 8.* Typos eos non Londinenses sed Italicos esse, vix est ut moneam. Idem vero vir doctus in Praefatione memorat, Hannibalem Carum hanc versionem triginta annorum natum (erit adeo seculi XV annus XXXVII) confecisse. Suppletam in ea, atque in fine adiectam videre licet lacunam, quae ab omnibus fere Interpp. ad I, cap. VI, notata est, a pag. 191 - 199.

Aliam versionem Italicam, quae tamen a Longi vestigiis adeo recedit, ut Paciaud. Proloqu. pag. LI eam mutilam, inconcinnam & perturbatam metaphrasin vocare non dubitet, curavit Io. Baptista Mancinus hoc tit. *Gli Amori innocenti di Dafni e della Cloë, favola Greca, tradotta da Giov. Battista Manzini, stampata in Bologna nel 1643 & 1647, 4.* Neutram vidimus; prioris enim editionis notitiam debemus viro docto, qui Hannib. Cari versionem a. 1786 repetitam praefatus est: alterius meminuit personatus ille Anonymus in praef. versionis suae, quae iunctim cum Amyoti interpretatione an. 1757 prodit,

xvi NOTITIA LITER. DE LONGO.

pag. vi. Facile tamen fieri potuit, ut vel ipsi hi viri, vel typhotetae in anni nota erraverint, utque semel tantum ista versio prodierit. Quod quidem inde vero mihi videtur propius, quod uterque diversam, neuter vero utramque memoret, etsi Anonymus ille in recensendis Longi versionibus iisque iteratis curiosam adhibuerit diligentiam.

Novissimam fermone Italico versionem adornavit Casp. Gozius (*Gasp. Gozzi*), quae Venetiis fatis eleganter impressa est an. 1766, 4.

Anglice vertit Georg. Thornley. Lond. 1657, 8; & nostris temporibus Iac. Craggs, a. 1764.

Nostra denique lingua prodiit Berolini apud Voffium hocce lemmate: *Daphis und Chloë, aus den Griechischen des Longus übersetzt. Berlin 1765, 12*; quae versio veneribus suis haud destituta est.

Λ Ο Γ Γ Ο Τ

Π Ο Ι Μ Ε Ν Ι Κ Ω Ν

Τ Ω Ν Κ Α Τ Α

Δ Α Φ Ν Ι Ν Κ Α Ι Χ Λ Ο Η Ν

Β Ι Β Λ Ι Α Δ

Λ Ο Γ Γ Ο Υ
 Π Ο Ι Μ Ε Ν Ι Κ Ω Ν
 Τ Ω Ν Κ Α Τ Α
 Δ Α Φ Ν Ι Ν Κ Α Ι Χ Λ Ο Η Ν
 Λ Ο Γ Ο Σ Π Ρ Ω Τ Ο Σ .

Π Ρ Ο Ο Ι Μ Ι Ο Ν .

Ἐν Λέσβῳ θηρῶν, ἐν ἄλσει Νυμφῶν, θεάμα εἶδον
 κάλλιστον, ὧν εἶδον εἰκόνας γραφὴν, ¹ ἱστορίαν ἔρωτος.

L O N G I
 P A S T O R A L I U M
 D E
 D A P H N I D E E T C H L O E
 L I B E R P R I M U S .

P R O O E M I U M .

CUM in Lesbo feras indagarem, Nympharum in luco,
 spectaculum vidi, omnium, quotquot quidem oculis
 usurpavi, pulcherrimum: videlicet tabulam pictam, ima-
 ginem quae amatoriam historiam repraesentaret. Amoe-

¹ Codd. Romanus & Floren- cepit Villoisonus. Sed & alterum
 tinus εἰκόνα, γραφὴν quod re- recte habet.

Καλὸν μὲν καὶ τὸ ἄλσος, πολύδενδρον, ἀνθηρὸν, κατὰ ῥυθμὸν μίᾳ πηγῇ πάντα ἔτρεφε, καὶ τὰ ἀνθη καὶ τὰ δένδρα· ἀλλ' ἡ γραφὴ τερπνοτέρα, καὶ τέχνην ἔχουσα περιττὴν, καὶ τύχην ἐρωτικὴν¹ ὥστε πολλοὶ τῶν ξένων κατὰ Σήμην ἦσαν, τῶν μὲν Νυμφῶν ἰκέται, τῆς δὲ εἰκόνας θεαταί. Γυναῖκες ἐπ' αὐτῆς τίκτουσαι, καὶ ἄλλαι σπαργάνοις κοσμοῦσαι παιδία ἐκκείμενα· ποίμνιος τρέφοντα² ποιμένες ἀναιρούμενοι· νέοι συντιθέμενοι· ληστῶν καταδρομή· πολεμίων ἐμβολή· πολλὰ ἄλλα καὶ πάντα ἐρωτικὰ ἰδόντα με καὶ θαυμάσαντα πόθος ἔσχεν ἀντιγράψαι τῇ γραφῇ. καὶ ἀναζητησάμενος ἐξηγητὴν τῆς εἰκόνας, τέτταρας βίβλους ἐξεπονησάμενος,

nus quidem erat ille lucus, densus arboribus, floribus ridens, aquis irriguus; unus fons omnia alebat, cum flores, tum arbores: at tamen longe iucundior erat illa pictura, in qua & singulare artificium, & amatorii casus descriptio conspiciebantur; adeo ut multi peregrini, fama exciti, huc ventitarent, Nympharum quidem supplices, sed & imaginis spectatores futuri. In hac tabula videre erat mulieres parturientes, & alias quae expositos infantes fasciis adornarent, pecudes quae eosdem infantes alerent, pastores qui eos tollerent, iuvenes mutuam sibi fidem obstringentes, latronum incurfionem, hostium impressionem. Multa alia praeterea, eaque omnia amatoria, videnti mihi & admiranti cupido incessit scripto quasi respondere picturae isti, eamque veluti repraesentare. Postquam igitur huiusce imaginis interpretem studiose conquisivissem, quatuor confeci li-

1 Ita reposuimus, edit. Paris. fecuti. Vulgaris verborum ordo est: τύχην ἔχ. περ. καὶ τέχνην ἐρωτ. absque ullo idoneo sensu. Atque sic legendum proposuerat Heusing. Spec. Obsf. crit. p. 10. Recepit quoque Villois, qui recte

animadvertit, τύχην ἐρωτικὴν eodem sensu Longo dici, quo πόθος ἐρωτικὸν Charit. p. 1.

2 Mollus conii. ποίμνια τρέφόμενα· sed ποίμνια τρέφοντα sunt capra & ovis, Daphnim & Chloëm expositos nutrientes.

ἀνάθημα μὲν Ἐρωτι, καὶ Νύμφαις, καὶ Πανὶ κτῆμα
 δὲ τερπνὸν πᾶσιν ἀνθρώποις, ὃ καὶ νοσοῦντα ἰάσεται
 καὶ λυπούμενον παραμυθήσεται· τὸν ἔρασθέντα ἀνα-
 μνήσει· τὸν οὐκ ἔρασθέντα παιδεύσει. πάντως γὰρ αὐ-
 θεὶς ἔρωτα ἔφυγεν, ἢ Φεύζεται, μέχρις ἂν κάλλος ᾗ,
 καὶ ὀφθαλμοὶ βλέπωσιν. Ἡμῖν δὲ ὁ θεὸς παράσχοι
 σωφρονούσι τὰ τῶν ἄλλων¹· γράφειν.

Κ Ε Φ. α΄.

ΠΟΛΙΣ ἐστὶ Λέσβου, Μιτυλήνη, μεγάλη καὶ κα-
 λή· διείληπται γὰρ εὐρίποις ὑπεισρεύουσας τῆς θαλάτ-
 της,² καὶ κεκόσμηται γεφύραις ξεστοῦ καὶ λευκοῦ

bro, donum Cupidini, Nymphis & Pani sacrum, opus-
 que cunctis iucundum hominibus, quod aegro mede-
 lam, moerenti solatium afferat, eius, qui amavit, me-
 moriam refricet, & amoris rudem praedoceat. Οἰνι-
 νο namque nullus unquam amorem effugit, aut effu-
 giet, quamdiu suus formae decor, suaque oculis acies
 constabit. Nobis autem Numen concedat, ut fani inte-
 grique aliorum casus describere queamus.

C A P. I.

EST in Lesbo civitas, nomine Mitylene, magna, nec
 non & pulchra. Influens mare multis eam euripis distin-
 guit ac difsecat: & pontes tota urbe plurimi sunt ex

.. 1 Locum hunc plerique Intpp.
 male ceperunt. Sensus est: Det
 nobis Numen, ut σωφρονούντες, h.
 e. immunes ab amore, aliorum po-
 tius casus s. res amatorias de-
 scribamus, quam nostras. Mirum,
 ni hoc castitatis votum a mona-
 cho quodam adfuturum sit. Quo &
 ducit librorum quorundam lectio,
 ἡμῖν καὶ ὁ θεός, quod ferri nequit.

Reduximus igitur. Codd. lectio-
 nem ἡμῖν. δε &c.

2 Reduxi hanc omnium fere
 Codd. ac librorum vet. lectio-
 nem pro inficeta Cod. Florent.
 ὑπεισρεύουσας τῆς θαλάττης, quae
 Mollo ac Bodeno arridere potuit.
 Nam mare quidem εὐρίποις ὑπεισ-
 ρέειν, ductis per urbem fossis, dici
 potest, at non vice versa.

λίθου. νομίσεις¹ οὐ πόλιν ὄραν, ἀλλὰ νῆσον. Ἀλλὰ ἐκ ταύτης τῆς πόλεως [τῆς Μιτυλήνης], ὅσον ἀπὸ σταδίων διακοσίων, ἀγρὸς ἦν ἀνδρὸς εὐδαίμονος, κτήμα κάλλιστον ὄρη θηροτρόφα· πεδία πυραφόρα· γήλοφοι κλημάτων² νομαὶ ποιμνίων· καὶ ἡ θάλασσα προσέκλυζεν ἡϊόνι, ἐκτεταμένη ψάμμω μαλθακῇ.³ Ἐν τῷδε τῷ ἀγρῷ νέμων αἰπόλος, Λάμων τούνομα, παιδίον εὗρεν ὑπὸ αἰγὸς τρεφόμενον. δρυμὸς ἦν καὶ λόχη κάτω⁴ βάτων· καὶ κίττος ἐπιπλανώμενος, καὶ πῶα μαλθακῇ, καθ' ἧς ἔκειτο τὸ παιδίον. Ἐνταῦθα ἡ αἰξ

candido ac polito lapide facti; ut non urbs, sed infula amoenissima esse videatur. Ab hac quidem urbe Mirylene, stadia circiter ducenta, viri cuiusdam opulenti ager situs erat, possessio pulcherrima: montes ferarum, prata tritici feracia; palmitibus colliculi, pascua gregibus abundabant: mare autem litori alludebat, & mollem arenam lambens alluebat. Hoc in agro gregem pascens caprarius, nomine Lamon, infantem a capra nutritum invenit. Saltus erat, nemusque arbutis, virgulisque & dumis densum atque asperum; hederaque erabunda, nec non & mollis herba luxuriabat, in qua iacebat infantulus. Huc capra frequenter commeans, fae-

¹ Νομίσεις, quod offerunt Codd. Paris. tanquam ἀπτικώτερον praefert Villois. quam tamen rationem in hoc scriptore nimis urgeri nolim.

² Cod. Paris. γῆ τροφὴ κλημ. male. Intellige μεστοὶ, vel simile quid.

³ Codd. & edd. vett. exhibent vitiose: προσέκλυζεν ἐν ἡϊόνι, ἐκτεταμένης ψ. μαλθακῇ. Et ex his quidam: ψυχαιώγιο, vel ψυχαιώγιας, μαλθακῆς. Mollus inde em. προσέκλυζεν, ἐπ' ἡϊόνι ἐκτεταμένη ψάμμω μαλθακῇ. Recte hoc;

at alterum ἐν, ex ultima praeced. προσέκλυζεν syllaba enatum, sublatum malim, quam in ἐπ' mutatum. Rectius quoque leges ἐκτεταμένη sc. ἡϊόνι· litus enim mari protenditur, non mare litori.

⁴ Voc. κάτω, quod & Cod. Flor. omittit, aut omnino cum Villois. tollendum, aut cum Toupio Em. in Suid. P. III, p. 298, κάτω βάτων mutandum in κατάβατος, locus dumis & spinis obfusus, quod eiusdem formae sit ac κατάσχιος, κατάχισσος, & κατάδενδρος.

Θέουσα συνεχῆς, ἀφανῆς ἐγένετο πολλάκις, καὶ τὸν
 ἔριφον ἀπολιποῦσα, τῷ βρέφει παρέμενε. Φυλάττει
 τὰς διαδρομὰς ὁ Λάμων, οἰκτεῖρας ἀμελούμενον τὸν
 ἔριφον, καὶ μεσημβρίας ἀκμαζούσης κατ' ἴχνος ἐλθὼν,
 ὄρᾳ τὴν μὲν αἶγα πεφυλαγμένως περιβεβηκυῖαν, μὴ
 ταῖς χηλαῖς βλάπτει πατοῦσα· τὸ δὲ, ὥσπερ ἐκ μη-
 τρώας θηλῆς τὴν ἐπιρρόην ἔλκον τοῦ γάλακτος· καὶ
 θαυμάσας, ὥσπερ εἶκος ἦν, πρόσεισιν ἐγγυς, καὶ εὐ-
 ρίσκει παιδίον ἄρρεν, μέγα καὶ καλόν, καὶ τῆς κατὰ
 τὴν ἔκθεσιν τύχης ἐν σπαργάνοις κρείττοσι. Χλαμύδιόν
 τε γὰρ ἦν ἀλουργές, καὶ πόρπη χρυσοῦ, καὶ ξιφίδιον
 ἐλεφαντόκωπον. τὸ μὲν οὖν πρῶτον ἐβουλευσατο μόνος
 τὰ γνωρίσματα βαστάσας, ἀμελῆσαι τοῦ βρέφους·
 ἔπειτα αἰδουθεὶς, εἰ μηδὲ αἶγος Φιλανθρωπίαν μι-
 μῆσεται, νύκτα φυλάξας, κομίζει πάντα πρὸς τὴν
 γυναῖκα Μυρτάλην, καὶ τὰ γνωρίσματα, καὶ τὸ παι-

pe oculis subducebatur, suoque foetu relicto, infanti
 affidebat. Has discursationes observat Lamon, neglecti
 haeduli misertus: & meridie ardente, caprae vestigia
 secutus, eam quidem conspicit caute & anxie circum-
 euntem, ne scilicet puerum unguis laederet; infantem
 vero tanquam ex materna mamma lac adfluens ubertim
 trahentem. Ille autem ut par est miratus, propius acce-
 dit, & puerulum deprehendit manusculum atque venu-
 stum, & fasciis longe elegantioribus quam pro expo-
 siti infantis fortuna involutum: eniavero illi aderat
 chlamyda purpurea, quam aurea nectebat fibula, &
 giadiolus, cuius eburneus resplendebat capulus. Primo
 igitur constituerat sola tollere monumenta, infantem
 vero derelictum negligere; at deinde cum illum pude-
 ret, si ne caprae quidem humanitatem imitaretur, nocte
 exspectata, omnia ad uxorem Myrtalen defert, & mo-

δίων, καὶ τὴν αἶγα αὐτὴν. Τῆς δὲ ἐκπλαγείσης, εἰ
 παιδία τίκτουσιν αἶγες, ὅδε πάντα αὐτῇ διηγείται,
 πῶς εὔρεν ἐκκείμενον· πῶς εἶδεν τρεφόμενον· πῶς ἠδέ-
 σθη καταλιπεῖν ἀποθανούμενον. Δόξαν δὲ καὶ κείνη, τὰ
 μὲν συνεκτεθέντα κρύπτουσι, τὸ δὲ παιδίον αὐτῶν ἐπονο-
 μάζουσι, τῇ δὲ αἰγί τὴν τροφὴν ἐπιτρέπουσιν. Ὡς δ' αὖν
 καὶ τὸ ὄνομα τοῦ παιδίου ποιμενικὸν δοκοίη, Δάφνιν
 αὐτὸν ἐγνώσαν καλεῖν.

β'. Ἦδη δὲ διετοῦς χρόνου διακινουμένου, ποιμὴν ἐξ
 ἀγρῶν ὁμόρων νέμων, Δρύας τὸ ὄνομα, καὶ αὐτὸς ὁμοίως
 ἐπιτυγχάνει καὶ εὐρήμασι καὶ θεάμασι. Νυμφῶν ἄν-
 τρον ἦν, πέτρα μεγάλη, τὰ ἐνδοθεν κοίλη, ἔξωθεν περι-
 φερής· τὰ ἀγάλματα τῶν Νυμφῶν αὐτῶν λίθοις ἐπε-
 ποίητο, πόδες ἀνυπόδητοι, χεῖρες εἰς ὤμους γυμναὶ, κό-
 μη μέχρι τῶν ἀυχένων λελυμένη· ζῶμα περὶ τὴν ἰξύν·

numenta, & puerulum, & ipsam capram. Cui quidem
 attonitae quod puerulos etiam caprae parerent, rem
 totam enarrat: quomodo expositum offenderit, quo-
 modo enutritum viderit, quo pacto ipsum deferere mo-
 riturum erubuerit. Cum & sic quoque uxori videretur,
 quae una fuerant exposita, occultant, infantem suum
 nuncupant, eumque caprae alendum committunt. Quo
 autem & nomen infantis pastorale videretur, Daphnim
 illum nominare statuerunt.

II. Iamque biennio exacto, pastor quidam ex agris
 vicinis, cui Dryas erat nomen, pascens pecora, simile
 quid invenit & vidit. Nympharum stabat antrum, pe-
 tra ingens, ab interiori quidem parte concava, at ve-
 ro ab exteriori rotunda. Nympharum ipsarum simula-
 cra lapidibus efficta erant, pedibus discalceatis, bra-
 chiis ad humeros usque nudis, coma cervice tenus so-
 luta, veste circa lumbos succincta, semihulco circa su-

μειδιάμα περὶ τὴν ὄφρυν· τὸ πᾶν σχῆμα, χορεία ἦν ὄρχουμένων. ¹ Ἡ ᾠὰ τοῦ ἄντρου, τῆς μεγάλης πέτρας ἦν τὸ μεσαίτατον· ἐκ δὲ τῆς πηγῆς ὕδωρ ἀναβλύζον, ρεῖθρον ἐποίει χέομενον, ὥστε καὶ λειμῶν πᾶνυ γλαφυρὸς ἐκτέτατο πρὸ τοῦ ἄντρου, πολλῆς καὶ μαλακῆς πόας ὑπὸ τῆς νοτίδος τρεφομένης. Ἀνέκειντο δὲ καὶ γαυλῶν, καὶ αὐλοὶ πλάγιοι, ² καὶ σύριγγες, καὶ κάλαμοι, πρεσβυτέρων ποιμένων ἀναθήματα. Εἰς τοῦτο τὸ νύμφαιον οἷς ἀρτιτόκος συχνὰ φοιτῶσα, δόξαν πολλάκις ἀπαλείας παρέιχε. Κολάσαι δὲ βουλόμενος αὐτήν, καὶ εἰς τὴν προτέραν εὐνομίαν καταστήσαι, δεσμὸν ῥάβδου χλωρᾶς λυγίσας ὅμοιον βρόχῳ, τῇ πέτρᾳ προσῆλθεν, ὡς ἐκεῖ συλληψόμενος ³ αὐτήν. ἐπιστὰς δὲ, οὐδὲν

percilia risu. Tota haec figura tripudiantium choream repraesentabat. In media huiusce faxi ingentis parte fastigium antri affurgebat. E fonte autem aqua scaturiens in largum effundebatur rivum; adeo ut amoenissimum extenderetur ante speluncam pratum, cuius copiosum & molle gramen perenni salientis rivi humore alebatur. Et mulstrae, & tibiae obliquae, & fistulae, & calami, seniorum pastorum donaria suspensa conspiciantur. Ad hoc Nympharum antrum crebro itans ovis nuper enixa, saepe sui interitus suspicionem iniecit. Dryas igitur eam coercere, & ad pristinum bene & tranquille pascendi modum reducere cupiens, vinculum e vimine lento in laquei modum contorsit, & ad petram accessit, tanquam ovem comprehensurus. Propior

¹ Ὁρχουμένων glossa mihi redolere videtur; nisi totum locum cum Wyttenbachio apud Villois, ita constituendum censeas: ὄρχουμένων ΚΑΤΑ τοῦ ἄντρου. Τῆς μὲν πέτρας πηγὴ ἦν τὸ μεσαίτατον. Equidem leniori medicina huic loco succurri posse

existimo, verba ita transponendo: ἡ ᾠὰ τῆς μεγάλης πέτρας τοῦ ἄντρου ἦν τὸ μεσαίτατον, fastigium petrae in media antri parte situm erat.

² De πλαγιαύλῳ v. Warton ad Theocr. XX, 29, p. 232.

³ Ita restituit e duobus Codd.

εἶδεν, ὧν ἤλπισεν· ἀλλὰ τὴν μὲν, διδοῦσαι πᾶν ἀνθρω-
πίνως τὴν θηλὴν εἰς ἄφθονον τοῦ γάλακτος ὀλκὴν· τὸ δὲ
παιδίον ἀκλαυστὶ ἰ λάβρως εἰς ἀμφοτέρας τὰς θη-
λαῖς μεταφέρειν τὸ στόμα, καθαρὸν καὶ Φαιδρὸν, οἷα
τῆς οἷος τῆ γλώττη τὸ πρόσωπον ἀπολιχρωμένης με-
τὰ τὸν κόρον τῆς τροφῆς. Θῆλυ ἦν τοῦτο τὸ παιδίον, καὶ
παρέκειτο καὶ τούτῳ σπάργανα, γνωρίσματα, μίτρα
διάχρυσος, ὑποδήματα ἐπίχρυστα, καὶ περισκελίδες
χρυσαῖ. Θεῖον δὴ τι νομίσας τὸ εὖρημα, καὶ διδασκό-
μενος παρὰ τῆς οἷος ἐλεεῖν τε τὸ παιδίον καὶ Φιλεῖν,
ἀναιρεῖται μὲν τὸ βρέφος ἐπ' ἀγκῶνος, ἀποτίθεται δὲ
τὰ γνωρίσματα κατὰ τῆς πύρας, εὐχεται δὲ ταῖς Νύμ-
Φαις ἐπὶ τύχῃ χρηστῇ θρέψαι τὴν ἱκέτιν αὐτῶν. Καὶ

vero factus, nihil omnino eorum vidit quae sperave-
rat: verum ovem perquam humane ad largum usque
lactis suctum suae mammae copiam facientem; infan-
tulum autem, absque ullo vagitu avide modo ad hanc,
modo ad illam lactentem mammam os transferentem pu-
rum, mundum atque nitidum, utpote cuius tenellam
faciem amica allambens lingua detergeret ovis, ubi alu-
mnum lactis cepisset fatietas. Infans haec femella erat,
& huic quoque appositae erant fasciolae, expositae mo-
numenta, mitra nempe auro distincta, calceoli inaura-
ti, & periscelides aureae. Hoc igitur inventum divini-
nitus sibi obtigisse ratus, & ab ove edoctus huiusce in-
fantis misereri, eamque amore prosequi, terra subla-
tam ulnis excipit, monumenta vero in peram recondit,
precatus Nymphas, ut, quod felix faustumque sit, ea-
rum supplicem educare liceat. Et quoniam iam tempus

Vill. quod verbum compositum
Longo hac de re magis frequen-
tetur. Reliqui tenent ἀψ-
μειος.
† Nonnulli Codd. cum ed.

Commel. & Iungerm. pro ἀκλαυ-
στὶ habent ἀκλαγγί, quod recep-
pit Villoisif. alterum pro glossa
habens.

ἐπεὶ καιρὸς ἦν ἀπελαύνειν τὴν ποίμνην, ἐλθὼν εἰς τὴν ἔπαυλιν, τῇ γυναικὶ διηγεῖται τὰ ὀφθέντα, δεικνύσει τὰ εὑρεθέντα· παρακελεύεται θυγάτριον νομίζειν, λανθάνουσαν ὡς ἴδιον τρέφειν. Ἡ μὲν δὲ Νάπη (τοῦτο γὰρ ἔκαλεῖτο) μήτηρ εὐθύς ἦν, καὶ ἐφίλει τὸ παιδίον, ὥστε ὑπὸ τῆς οἴος¹ παρευδοκιμηθῆναι δεδοικυῖα, καὶ τίθεται καὶ αὐτὴ ποιμενικὸν ὄνομα πρὸς πίστιν αὐτῶ, ² Χλόην.

γ'. Ταῦτα τὰ παιδία ταχὺ μάλα ἠύξησε, καὶ κάλλος αὐτοῖς ἐφαίνετο κρεῖττον ἀγροικίας. ἤδη οὖν ὁ μὲν, πέντε καὶ δέκα ἐτῶν ἀπὸ γενεᾶς· ἡ δὲ τοσοῦτων, δυοῖν ἀποδεόντων. καὶ ὁ Δρύας καὶ ὁ Λάμων ἐπὶ μιᾶς νυκτὸς ὀρώσιν ὄναρ τοιόνδε τι. Εἶδεναι³ τὰς Νύμφας

erat gregem a pascuis reducere, casam repetit, uxori quae vidit exponit, quae invenit, commonstrat, hortatur, ut filiolum pro sua agnoscat atque educet, ac rem, quomodo se habet, nulli patefaciat. At Nape, hoc enim illi nomen, mater statim erat, infantem amabat, quasi metueret, ne ab ove superaretur, eique in humanitate cederet; quin & ipsa nomen illi pastorale indidit, vocando Chloën, ut sibi hanc filiam esse suam dicenti fidem adstrueret.

III. Et quidem hi infantes brevi temporis spatio ingens ceperunt incrementum, & in iis forma elucebat longe quam pro rustica forte praestantior. Iam autem Daphnis annos quindecim erat natus, Chloë vero totidem, si duos demseris, cum Dryanti & Lamoni eadem nocte haec obiecta est in somniis species: sibi videre vi-

¹ Villoisf. conit. ὡσπερ ὑπὸ τῆς οἴος cet. Forte simplicius: ὡς ὑπὸ τῆς οἴος.

² Mollus supplendum, legendumque censet: πρὸς τὸ εἶναι πίστιν αὐτῶ. Boden vero: πρὸς τὸ ποιῆσαι πίστιν αὐτῶ. Utrumque temere.

³ In Codd. & libris omnibus legitur: εἶναι τὰς Ν. quod esset: Putabant illas Nymphas esse &c. tum vero ante Δάφνιν inferi deberet καί. Sed vel sic contorta manet oratio, narrationisque ordo. Praestat igitur cum ed. Parisf. reponere εἶδεναι, quod proxime

ἑδόκου ἐκείνας τὰς ἐν τῷ ἀντρω, ἐν ᾧ ἡ πηγὴ, ἐν ᾧ τὸ παιδίον εὔρεν ὁ Δρύας, Δάφνιν καὶ τὴν Χλόην¹ παραδιδόσαι παιδίῳ μάλα σοβαρῶ καὶ καλῶ, πτερὰ ἐκ τῶν ὤμων φέροντι,² βέλη σμικρὰ ἅμα τοξαρίῳ φέροντι. τὸ δὲ ἐφαιψάμενον ἀμφοτέρων ἐνὶ βέλει, κελεῦσαι λοιπὸν ποιμαίνειν, τὸν μὲν τὸ αἰπόλιον, τὴν δὲ τὸ ποιμνιον. Τοῦτο τὸ ὄναρ ἰδόντες, ἤχθοντο μὲν οἱ ποιμένες, εἰ ἔσονται καὶ ἴσως οὔτοι³ αἰπόλοι,⁴ τύχην ἐκ σπαργάνων ἐπαγγελλόμενοι κρείττονα, δι' ἣν αὐτοὺς καὶ τροφαῖς ἀβροτέραις ἔτρεφον, καὶ γράμματα ἐπαίδευον

debantur Nymphas illas, quae servabant antrum, in quo fons scaturiebat & infantem Dryas invenerat, Daphnim & Chloëen tradentes puero admodum protervo, admodum venusto, cui alae ex humeris penderent, qui parva spicula parvo cum arcu gestaret; & hunc quidem puerum ambos uno eodemque attingentem telo, iussisse, ut deinceps ille caprarum, haec ovium gregem pasceret. Et hoc quidem somnio viso doluere pastores, si forte Daphnis ac Chloë caprarum & ovium pastores & ipsi quoque futuri essent, qui tamen meliorem fortunam ex suis fasciis de se iuberent sperare; ob quam spem etiam illos delicatioribus enutriebant cibus, literasque, &

ad vulgatam scripturam accedit, omnemque difficultatem tollit. Wytttenb. rescribat: ἰδεῖν.

1 Ed. Paris. καὶ Δάφνιν, καὶ τ. Χλ. At Iungerm. coni. Δάφνιν τε καὶ τ. Χλ. concinnius vero Villoisf. τὸν τε Δάφνιν καὶ τ. Χλ.

2 Cum statim φέροντι recurat, Dutens e tribus Codd. priore loco reposuit ἔχοντι. Sed hoc forte Longi negligentiae tribuendum.

3 Collocatio verborum paulo inconcinnior, ob male inculcatum ἴσως, quod & abesse potest, & abest etiam a plurimis Codd. Melius certe ponetur ante ἔσονται.

4 Cum puer ille supra iusserit, ποιμαίνειν, τὸν μὲν (Daphnim) τὸ αἰπόλιον, τὴν δὲ (Chloëen) τὸ ποιμνιον: utrosque αἰπόλους dici non posse iure contendit Villoisf. Accedit, quod superius οἱ ποιμένες plane otiosum sit, & parum accurate positum. Nam Dryas erat ποιμνιον, at Lamon αἰπόλος. Hinc Villoisfonus illud ποιμένες, quod hic desideretur, e superiore loco, quo transpositum fuerat, repetendum, totumque locum sic legendum esse acute suspicatur: ἤχθοντο μὲν, εἰ ἔσονται καὶ οὔτοι ποιμένες καὶ αἰπόλοι.

καὶ πάντα ὅσα καλὰ ἦν ἐπ' ἀγροικία. Ἐδοκεῖ δὲ πείθεσθαι θεοῖς περὶ τῶν σωθέντων προνοία θεῶν. Καὶ κοινώσαντες ἀλλήλοις τὸ ὄναρ, καὶ θύσαντες τῷ τὰ πτερὰ ἔχοντι παιδίῳ παρὰ ταῖς Νύμφαις (τὸ γὰρ ὄνομα λέγειν οὐκ εἶχον) ὡς παιμένας ἐκπέμπουσιν αὐτοὺς ἅμα ταῖς ἀγέλαις, ἐκδιδάξαντες ἕκαστα· πῶς δεῖ νέμειν πρὸ μεσημβρίας, πῶς δεῖ νέμειν κοπάσαντος τοῦ καύματος· πότε ἄγειν ἐπὶ ποτόν· πότε ἀπάγειν ἐπὶ κοῖτον· ἐπὶ τίσι καλαύροπι χρηστέον, ἐπὶ τίσι μόνῃ Φωνῇ. Οἱ δὲ, μάλα χαίροντες, ὡς ἀρχὴν μεγάλην παρελάμβανον, καὶ ἐφίλουν τὰς αἰγας καὶ τὰ πρόβατα μᾶλλον ἢ ποιμέσιν ἔθος· ἢ μὲν ἐς ποίμνιον ἀγούσα τῆς σωτηρίας τὴν αἰτίαν· ὁ δὲ, μεμνημένος ὡς ἐκκείμενον αὐτὸν αἰξὶ ἀνέβρεψεν.

δ'. Ἦρος ἦν ἀρχή, καὶ πάντα ἤκμαζεν ἄνθη, τὰ ἐν

quaecunque ruri praeclara habebantur, edocebant. Placuit tamen in iis, quae ad infantes Deorum providentia fervatos pertinerent, morem gerere Diis. Et narrato suo sibi invicem somnio, sacrisque factis aligero illi apud Nymphas puero, huius enim nomen dicere non poterant, mox ut pastores foras ipsos cum gregibus emittunt, singula edoctos: quo pacto ante meridiem pascere oporteat, quo pacto, postquam remisisset aestus, quando agere potum, quando ad caulam abigere, in quos utendum pedo, in quos sola dumtaxat voce. Illi vero oppido exultantes, quasi magnum adepti imperium, capras atque oves impense diligebant, & quidem multo magis quam pastorum vulgus solet: nam Chloë ad oves suae causam salutis referebat; Daphnis itidem haud immemor erat, quod sese expositum capra enutrivisset.

IV. Initium veris erat, omniumque florum genus per

δρυμοῖς, τὰ ἐν λειμῶσι, καὶ ὅσα ὄρεϊα· βόμβος ἦν ἤδη μελιττῶν ἤχος ὀρνίθων μουσικῶν σκιρτήματα ποιμνίων ἀρτιγεννήτων· ἄρνες ἐσκίρτων ἐν τοῖς ὄρεσιν· ἐβόμβουν ἐν τοῖς λειμῶσιν αἱ μέλιτται· τὰς λόχμας κατῆδον ὀρνίθες. Τοσαύτης δὴ πάντα κατεχούσης εὐωρίας, ἵ οἱ ἀπαλοὶ καὶ νέοι, μιμηταὶ τῶν ἀκουομένων ἐγίνοντο καὶ βλεπομένων. ἀκούοντες μὲν τῶν ὀρνίθων ἀδόντων, ἤδον· βλέποντες δὲ σκιρτῶντας τοὺς ἄρνας, ἤλλοντο κοῦφα, καὶ τὰς μέλιττας δὲ μιμούμενοι, τὰ ἄνθη συνέλεγον. καὶ τὰ μὲν εἰς τοὺς κόλπους ἔβαλλον· τὰ δὲ, στεφάνισκους πλέκοντες, ταῖς Νύμφαις ἔφερον. Ἐπραττον δὲ κοινῇ πάντα, πλησίον ἀλλήλων νέμοντες. Καὶ πολλάκις μὲν ὁ Δάφνης τῶν προβάτων τὰ ἀποπλανώμενα συνέστελλε· πολλάκις δὲ ἡ Χλόη τὰς θραυστέρας τῶν

silvas, per prata, per montes vigebat. Iam apum bombus, iam canorarum avium vox aures permulcebat; pecora novella saltu lasciviebant; agni in montibus saliebant, apes in pratis bombilabant, aves nemora cantu personabant. Dum ita placide, sepositis curis, omnia voluptati indulgebant, Daphnis & Chloë, utpote teneri ac iuvenes, visa auditaque imitabantur. Audito avium cantu, canebant; conspecto lascivientium agnorum saltu, & ipsi leviter saltabant; quin & apes aemulabantur, colligentes flosculos, quorum alios gremio inferebant, alios coronis intextos Nymphis afferebant. Prope inter se pascentes, omnia communiter agebant. Et saepe Daphnis oves aberrantes cogebat; saepe Chloë

1 Praeclaram hanc lectionem Villois. e duobus Codd. Paris. eruit, & in contextum recepit. Ita quoque offerunt Codd. Flor. & Urs. Male antea vulgabatur: εὐωρίας. Aeque vitiose mox ede-

batur οἱ παλαιοὶ καὶ νέοι, cum tamen ad Daphnim & Chloëm spectet oratio. De his enim solis intelligenda, quae mox sequuntur: ἐπραττον δὲ κοινῇ πάντα πλησίον ἀλλήλων νέμοντες.

αἰγῶν ἀπὸ τῶν κρημνῶν κατήλαυνεν. ἤδη δέ τις καὶ τὰς
 ἀγέλας ἀμφοτέρως ἐφρούρησε, πατέρου προσλιπαρή-
 σαντος ἀθύρματι. Ἀθύρματα δὲ ἦν αὐτοῖς ποιμενικὰ
 καὶ παιδικά. Ἡ μὲν ἀνθερίσκους ἀνελομένη ποδὲν ἐξελ-
 θούσα ἀκριδοθήραν¹ ἀνέπλεκε· καὶ περὶ τοῦτο πονου-
 μένη, τῶν ποιμνίων ἠμέλησεν. Ὁ δὲ, καλάμους ἐκτε-
 μῶν λεπτοῦς, καὶ τρήσας τὰς τῶν γονάτων διαφύας,
 ἀλλήλους τε κηρῶ μαλθακῶ συναρτήσας, μέχρι νυκτὸς
 συρίζειν ἐμελέτα· καὶ ποτε δὲ ἐκοινῶνουν γάλακτος καὶ
 οἴνου· καὶ τροφὰς, ἃς οἴκοθεν ἔφερον, εἰς κοινὸν ἔφερον·
 παῖττον ἂν τις εἶδε τὰ ποίμνια καὶ τὰς ἀγέλας ἀπ’
 ἀλλήλων μεμερισμένας, ἢ Χλόην καὶ Δάφνιν.

ε'. Τοιαῦτα δὲ αὐτῶν παιζόντων, τοιάνδε σπουδὴν
 ἔρωσ ἀνέπλασε. Λύκαινα τρέφουσα σκύμνους νέους, ἐκ

audaciores capras a praeruptis abigebat locis. Nunc al-
 ter, altero ludicris intento, utriusque gregis custodiam
 agebat. Ludicra autem ipsis pastoralia & puerilia: haec
 quidem digressa, sublatis alicunde flosculis, capsulam
 locustis captandis necebat, & tota in hac re, ovium
 curam interim omittebat; ille vero, excisis tenuibus
 calamis, & perforatis internodiorum intervallis, iunctim-
 que inter se molli cera aptatis & conglutinatis, in feram
 noctem fistula carmen meditabatur. Nonnunquam lac &
 vinum inter se communicabant, victumque, quem domo
 attulerant, in commune conferebant: citius quis ovium
 ac caprarum greges a se invicem disiunctos, quam Chloëan
 atque Daphnim, vidisset.

V. Ipfis autem sic ludentibus talem Amor iniecit cu-
 ram. Lupa quaedam, recentes alens catulos, proximis ex

1 Codd. quidam: ἀκριδοθήκην. ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκρίδας
 Sed praestat alterum propter θήραν.
 Theocriti locum I, 53; ἀντὰρ ὄγ’

τῶν πλησίον ἀγρῶν ἐξ ἄλλων ποιμνίων πολλάκις ἤρ-
 παζε, πολλῆς τροφῆς ἐς ἀνατροφὴν τῶν σκύμνων θεο-
 μένη. Συνελθόντες οὖν οἱ κωμῆται νύκτωρ, σιρροῦς ὀρύτ-
 τουσὶ τὸ εὖρος ὀργυιάς, ¹ τὸ βάθος τεσσάρων. Τὸ μὲν
 δὴ χῶμα τὸ πολὺ σπείρουσι, κομίσαντες μακράν. Ξύ-
 λα δὲ ξηρὰ τείναντες ὑπὲρ τοῦ χάσματος, τὸ περιττὸν
 τοῦ χάματος κατέπασαν, τῆς πρότερον γῆς εἰκόνα.
 ὥστε καὶ λαγῶς ἐπιδράμη, κατακλᾷ τὰ ξύλα κάρ-
 φων ἀσθενέστερα ὄντα, καὶ τότε παρέχει μαθεῖν, ὅτι
 γῆ οὐκ ἦν, ἀλλὰ μεμίμητο γῆν. Τοιαῦτα πολλὰ ὀρύγ-
 ματα, καὶ τοῖς ὄρεσι, καὶ τοῖς πεδίοις, ὀρύξαντες, τὴν
 μὲν λύκαιναν οὐκ εὐτύχησαν λαβεῖν· αἰσθάνεται γὰρ

agris multa saepe rapiebat de aliis gregibus, quod ali-
 mento copioso ad suos catulos enutriendos opus habe-
 ret. Congregati igitur pagani noctu, scrobem effodiunt,
 latitudine unius ulnae, altitudine quatuor. Et quidem
 humum effossam atque egestam maiori ex parte disper-
 gunt, eam procul a fossa removentes; sicca autem li-
 gna longa super fossam intendentes, ea adsperferunt illa
 terra, quae ex hac egesta effossaque remanebat, ut si-
 milis esset fossa pristino solo, utque vel lepus, si per-
 curreret, ista ligna stipulis ipsis fragiliora confringeret,
 atque tum faceret indicium, quod terra non esset, sed
 tantummodo terram imitaretur. Multis id genus fossis
 per montes, per campos ductis, lupam tamen haudqua-
 quam capere potuerunt; sentit enim ipsa quoque in hac
 terra subdola & captiosa fraudem subesse; multas ve-

¹ *Unius ulnae latitudine, at qua-
 tuor ulnarum altitudine scrobem
 effodiunt. Hic est sensus huius
 loci, adoptata e Codd. Flor. &
 Urs. lectione ὀργυιάς, pro qua*

*olim legebatur ὀργυίων· unde,
 cum Longus non dixerit, quot
 patuerit ulnas, aliquid desiderari
 Mollus suspicabatur. Quo tamen,
 recepto ὀργυιάς, opus non est.*

καὶ γῆς σεσοφισμένης. πολλὰς δὲ αἴγας καὶ ποίμνια
διέφθειραν, καὶ Δάφνιν παρ' ὀλίγον, ᾧδε.

στ'. Τράγοι παροξυνθέντες εἰς μάχην συνέπεσον. τῷ
οὖν ἑτέρῳ τὸ ἕτερον κέρασ, βιαιοτέρας γενομένης συμβο-
λῆς, θραύεται· καὶ ἀλγῆσας, Φριμαξάμενος ἐς Φυ-
γὴν ἐτράπετο. Ὁ δὲ νικῶν κατ' ἴχνος ἐπόμενος, ἀπαυ-
στον ἐπαίει τὴν Φυγὴν. Ἀλγεῖ Δάφνις περὶ τῷ κέρατι,
καὶ τῇ θρασύτητι ἀχθεσθεῖς, ξύλον καὶ τὴν καλαύ-
ροπα λαβὼν, ἐδίωκε τὸν διάκοντα. Οἷα δὲ ² τοῦ μὲν
ὑπεκφεύγοντος, τοῦ δὲ ὀργῇ διώκοντος, οὐκ ἀκριβῆς
τῶν ἐν προσὶν ἢ πρόσοψις ἦν· ἀλλὰ κατὰ χάσματος
ἀμφο πίπτουσιν· ὁ τράγος πρότερος, ὁ Δάφνις δεύτερος.
Τοῦτο καὶ ἔσωσε Δάφνιν χρήσασθαι καταφορᾶς ³

ro capras atque oves iuxta perdiderunt, quin & fere
Daphnim, casu huiusmodi.

VI. Hirci irritati, ad pugnam concurrerunt. Uni igi-
tur cornu alterum ex violentiori conflictu frangitur;
qui dolens inde, fremebundus se in fugam dedit. Victor
autem per vestigia infectans fugientem, persequendo
non destitit. Daphnis confracto dolens cornu, offensuf-
que illa contumacia, fuste pedoque arreptis, persequen-
tem persequabatur. Uti autem fere fit, altero quidem
subterfugiente, altero autem ira abrepto & persequen-
te, non certus satis eorum, quae ad pedes occurre-
bant, prospectus erat; sed in foveam ambo incidunt,
hircus prior, posterior Daphnis. Et hoc ipsum Daphnim
servavit, utpote hirco pro vehiculo, quo innixus de-

1 Villois. malit: ἐπὶ τῷ κερ.
quod sane solemnius est.

2 Pro ὁ editor Paris. coni.
δέει, ut opponeretur sequenti
τοῦ δὲ ὀργῇ διώκοντος· quod am-
plexus est Boden, textūque in-

Longus.

tulit. Temere.

3 Valken. ap. Villois. praecla-
re hunc locum sic corrigendum
statuit: τὸ χρήσασθαι κατὰ τῆς
φορᾶς ἐχρήματι τῷ τράγω.

ὀχλήματι τῷ τράγῳ. Ὁ μὲν, τὸν ἀνιμησόμενον, εἴ τις ἄρα γένοιτο, δακρύων ἀνέμενον. ἡ δὲ Χλόη Θεασαμένη τὸ συμβᾶν, δρόμῳ παραγίνεται εἰς τὸν σιρρόν. καὶ μαθούσα, ὅτι ζῆ, καλεῖ βουκόλον ἐκ τῶν ἀγρῶν τῶν πλησίον ¹ πρὸς ἐπικουρίαν. Ὁ δὲ ἐλθὼν, σχοῖνον ἐξήτει μακρὰν, ἧς ἐχόμενος, ἀνιμάμενος ἐκβήσεται. καὶ σχοῖνος μὲν οὐκ ἦν. ἡ δὲ Χλόη λυσαμένη ταινίαν, δίδωσι καθεῖναι τῷ βουκόλῳ καὶ οὕτως οἱ μὲν ἐπὶ τοῦ χείλους ἐστῶτες εἴλκον. Ὁ δὲ ἀνέβη ταῖς τῆς ταινίας ὀλκαῖς ² ταῖς χερσὶν ἀκολουθῶν. Ἀνιμήσαντες δὲ καὶ τὸν ἄβλιον τράγον συντετραυσμένον ἀμφὼ τὰ κέρατα, (τοσοῦτον ἄρα ἡ δίκη μετήλθε ³ τοῦ νικηθέντος τράγου) τοῦτον μὲν δὴ τυθυσόμενον ⁴ χαρίζονται σῶστρα τῷ βου-

laberetur, usum. Atque ille quidem lacrimabundus, a quo extraheretur, si quis appareret, expectabat; Chloë vero, ut conspexit, quod evenerat, protinus ad fossam advolat, atque illum vivere cognoscens, ex agris vicinis pastorem auxilio adfuturum vocat. Ille cum advenisset, longum quaerebat funem, cui adhaerens Daphnis, extrahi & sic evadere posset. Verum funis ad manum non erat; Chloë igitur statim suam solvit taeniam, & hanc demittendam bubulco illi porrigit. Atque hi quidem hunc in modum ad labra fossae stantes trahere coeperunt; Daphnis vero taeniam, qua trahebatur, manibus subsequendo, ascendit. Postquam autem miserum illum hircum extraxerunt, cui utrumque cornu confractum fuit, usque adeo devicti hirci poenas persecutor dedit, hunc ipsum iam iam immolandum, praemium partae salutis, bubulco donarunt, apud suos lu-

¹ Male Moll. & inde Boden: πλησίον. Supra I, 5, ἐκ τῶν πλησίον ἀγρῶν.

² Sic Cod. Urf. & unus Reg. apud Villoif. Male vulgo edeba-

tur: ταῖς τῆς ὀλκῆς ταινίαις.

³ Villoif. post h. v. inferi iubet τὸν ἐχθρὸν, vel simile quid; citra necessitatem.

⁴ Recepti hanc lungerm. conie-

κόλω. καὶ ἔμελλον ψεύδεσθαι πρὸς τοὺς οἴκοι λύκων ἐπιδρομῆν, εἴ τις αὐτὸν ἐπόθησεν. Αὐτοὶ δὲ ἐπανελθόντες, ἐπεσκοποῦντο τὴν ποίμνην καὶ τὸ αἰπόλιον· καὶ ἐπεὶ κατέμαθον ἐν κόσμῳ νομῆς καὶ τὰς αἴγας καὶ τὰ πρόβατα, καθίσαντες ἐπὶ στελέχει δρυὸς, ἐσκόπουν μὴ τι μέρος τοῦ σώματος ὁ Δάφνης ἤμαξε καταπετών. Τέτρωτο μὲν οὖν οὐδέν, οὐδὲ ἤμακτο οὐδέν· χάρματος δὲ καὶ πηλοῦ πέπαστο, καὶ τὰς κόμας, καὶ τὸ ἄλλο σῶμα. ἐδόκει δὲ λούσασθαι, πρὶν αἰσθῆσιν γενέσθαι τοῦ συμβάντος Λάμωνι καὶ Μυρτάλῃ. Καὶ ἐλθὼν ἅμα τῇ Χλόῃ πρὸς τὸ ἀντρον τῶν Νυμφῶν,¹ τῇ μὲν ἔδωκε καὶ τὸν χιτῶνα, καὶ τὴν πήραν² . . . ἐγένετο.

porum incurfionem ementituri, si quis illum desideraret. Ipsimet reversi ovium caprarumque inspiciunt gregem. Cumque vidissent utrumque gregem decenti ordine pascere, quercus trunco infidentes, num quam corporis partem inter decidendum Daphnis cruentasset, curiose dispiciebant. Sed pars nulla laesa aut cruentata erat; coma tantum corpusque reliquum humo adgestitia coenoque adspersum. Quare visum fuit Daphnidi prius suum abluere corpus, quam casus ille innotesceret Lamoni atque Myrtalae: atque una cum Chloë ad antrum Nympharum, in quo fons erat, accedens, illi peram atque tunicam tradidit . . . fuit.

ἄμραν cum Villoif. quam & Valkenaer. vulgatae lectioni praefarendam putavit. Edd. tenent τυθησόμενοι, unde Moll. coni. τεθυσόμενοι, quod liquido exstat in Cod. Urf. vel τεθυσόμενον, quod assumpsit Dutens.

1 Cod. Urfini haec verba insuper habet: ἐν ᾧ ἡ πηγὴ, quae quin e glossa huc irrepsert dubitari nequit. Occurrunt vero supra I, 3 init. Νύμφας ἐκείνας, τὰς ἐν τῷ

ἀντρον, ἐν ᾧ ἡ πηγὴ.

2 Multa hic exciderunt, vel potius omissa sunt ab insulis monachis, qui castitati timerent. In his memorari debuerit amoris mutui initia, lavatio Daphnidis, narratio de osculo forte paulo lascivior, alia. Infra: τοῦτο μόνον ἤδεσαν, ὅτι τὸν μὲν φίλημα, τὴν δὲ λουτρὸν ἀπέλεσαν. Ultima Iungerm. non infeliciter sic restituenta putabat: ἐπεὶ δὲ μόνος ἐγέ-

ζ'. Τοιαῦτα πρὸς αὐτὸν ἀπελήρει· Τί ποτέ με Χλόης ἐργάσεται Φίλημα; χεῖλη μὲν ῥόδων ἀπαλώτερα, καὶ στόμα κηρίων γλυκύτερον· τὸ δὲ Φίλημα, κέντρου μελίττης πικρότερον. Πολλάκις ἐΦίλησα ἐρίφους· πολλάκις ἐΦίλησα σκύλακας ἀρτιγεννήτους, καὶ τὸν μόσχον, ὃν ὁ Δόρκων ἐχαρίσατο. ἀλλὰ τοῦτο Φίλημα καινόν· ἐκπηδᾷ μου τὸ πνεῦμα, ἐξάλλεται ἡ καρδία, τήκεται ἡ ψυχὴ, καὶ ὅμως πάλιν Φιλήσαι θέλω. ἂν νίκης κακῆς ἢ νόσου καινῆς, ἧς οὐδὲ εἰπεῖν οἶδα τὸ ὄνομα. ἄρει Φαρμάκων¹ ἐγεύσατο Χλόη μέλλουσα με Φιλεῖν; πῶς οὖν οὐκ ἀπέθανεν;² οἷον ἄδουσιν αἱ ἀηδόνες· ἢ δὲ ἐμὴ σύριγγε σιωπᾷ; οἷον σκιρτῶσιν οἱ ἐρίφοι, καὶ γὰρ κἀθημαι; οἷον ἀκμάζει τὰ ἀνθή, καὶ γὰρ στεφάνους οὐ

VII. Haec & id genus alia deinde apud se nugabatur: Quid tandem mihi faciet Chloës osculum? Label-la quidem ipsis rosis delicatiora, & os favis dulcius; at osculum quovis apis aculeo acerbius. Saepius haedos sum oscularus; saepius catellos recens genitos basiavi, ut & vitulum illum, quem dono mihi dedit Dorcon; at hoc osculum res mihi plane nova. Exfilire mihi spiritus, exfultare cor, liquefcere anima; & tamen rursus osculari ardeo. O improbam victoriam! o novum morbum, cuius ne nomen quidem dicere queam! Numquid Chloë, mihi datura osculum, venenum gustavit? Quomodo igitur non periit! Quam suave luscinae canunt, & mea fistula filet! Quam lascive haedi subsiliunt, & ego sedeo! Quam pulchre vigent flores, & ego nul-

ρετο, τοιαῦτα κ. τ. λ. Totam vero lacunam bonus Mollus censebat ita expleri posse, καὶ πολλὰ φιλήματα ἐγένετο.

1 Mosch. in Amore fug. 27;

Φεῦγε· κακὸν τὸ φίλημα, τὰ χεῖλα φάρμακόν ἐστι.

2 Amyot vertit, ac si legisset ἀπέθανον, non male.

πλέκω; ἀλλὰ τὰ μὲν ἴα καὶ ὁ ὑάκινθος ἀνθεῖ Δάφνις
 δὲ μαραίνεται. ἄρά μου καὶ Δόρκων εὐμορφότερος ὀφθή-
 σεται; Τοιαῦτα ὁ βέλτιστος Δάφνις ἔπασχε καὶ ἔλε-
 γεν, οἷα πρῶτον γεύομενος τῶν ἔρωτος ἔργων καὶ λόγων.

ή. Ὁ δὲ Δόρκων ὁ Βουκόλος ὁ τῆς Χλόης ἐραστής,
 Φυλάξας τὸν Δρύαντα Φυτὸν κατορύττοντα πλησίον
 κλήματος, πρόσσειν αὐτῷ μετὰ τυρῶν καὶ συρίγγων
 τινῶν γαμικῶν καὶ τοὺς μὲν τυροὺς δᾶρον εἶναι δίδωσι,
 πάλαι φίλος ὦν ἠνίκα αὐτὸς ἔνεμεν. Ἐντεῦθεν δὲ ἀρξά-
 μενος ἀνέβαλε ¹ λόγον περὶ τοῦ τῆς Χλόης γάμου
 καὶ εἰ λαμβάνοι γυναῖκα, δᾶρα πολλὰ καὶ μεγάλα,
 ὡς Βουκόλος, ἐπηγγέλλετο ² ζεῦγος βοῶν ἀροτήρων,
 σμήνη τέτταρα μελιττῶν, Φυτὰ μηλεῶν πεντήκοντα,
 δέρμα ταύρου τεμεῖν ὑποδήματα, μόσχον, ἀνὰ πᾶν

las nec̄to coronas! Sed violae quidem & hyacinthi flo-
 rent; Daphnis vero marcescit. Num eo etiam res deve-
 niet, ut me formosior vel Dorco fit appariturus! Ta-
 lia quidem bonus ille Daphnis & patiebatur & dicebat,
 utpote qui primum amoris & opera & fermones degu-
 stare inciperet.

VIII. At Dorco bubulcus, amator Chloës, Dryan-
 tem observans prope palmitem defodientem, ad eum
 accedit cum caseis & fistulis. Atque caseos illos dat illi
 dono, quocum ipsi iam olim amicitia intercesserat, cum
 ipsemet Dryas gregem pascebat. Inde initio facto, fer-
 monem de Chloës nuptiis iniecit, &, si acciperet uxo-
 rem, multa magnaue munera, pro bubulci opibus,
 promisit; par scilicet boum aratorum, quatuor apum
 examina, pomorum plantaria quinquagena, tauri pel-
 lem calceis conficiendis idoneam, vitulum quotannis,

¹ Pronum est legendum conii-
 cere ἐνάβαλε, quod & aliis in
 mentem venit.

γέλλετο, quod & fide trium Codd.
 nititur, & unice hic locum habet.
 Vulgo: ἀπηγγέλλετο.

² Rescripti cum Villois. ἐπηγ-

ἔτος, μηκέτι γάλακτος δεόμενον· ὥστε μικροῦ δεῖν ὁ Δρύας θελχθεὶς τοῖς δάροις, ἐπένευσε τὸν γάμον. Ἐννοήσας δὲ ὡς κρείττονος ἢ παρβένος ἀξία νυμφίου, καὶ δέισας, μὴ Φωραθεὶς ποτε, κακοῖς ἀνηκέστοις περιπέσοι· τὸν τε γάμον ἀνένευσε, καὶ συγγνώμην ἔχειν ἠτήσατο, καὶ τὰ ὀνομασθέντα δῶρα παρητήσατο.

Ζ'. Δευτέρας δὴ διαμαρτῶν ὁ Δόρκων ἐλπίδος, καὶ μάτην τυροῦς ἀγαθοῦς ἀπολέσας, ἔγνω διὰ χειρῶν ἐπιβέσθαι τῇ Χλόῃ μόνη γενομένη· καὶ παραφυλάξας, ὅτι παρ' ἡμέραν ἐπὶ τὸν ποτὸν ἄγουσι τὰς ἀγέλας, ποτὲ μὲν ὁ Δάφνις, ποτὲ δὲ ἡ παῖς, ἐπιτεχνᾶται τέχνην ποιμένη πρέπουσαν. Λύκου μεγάλου δέρμα λαβῶν, ὃν ταῦρος ποτε πρὸ τῶν βοῶν μαχόμενος τοῖς κέρασι διέσθαιρε, περιέτεινε τῷ σώματι, ποδῆρες κατανωτισάμενος· ὡς τοὺς τ' ἐμπροσθίου πόδας ἐφη-

qui non amplius mammam desideraret; adeo ut parum abesset, quin Dryas hisce donis delinitus nuptias annueret. Attamen considerans, praestantiori dignam esse sponso hanc virginem, veritusque, ne aliquando deprehensus, gravissima in mala incideret, abnuvit coniugium, utque sibi ignoscat, orans, praedicata munera recusat.

IX. Hac altera spe decidens Dorcon, & incassum bonis illis caesis perditis, statuit vi adoriri Chloën, quamprimum eam solam adverteret. Itaque cum observasset ad aquas appellere greges alternis diebus, nunc quidem Daphnim, nunc vero puellam ipsam, artem quandam bubulco convenientem comminiscitur. Lupi magni pellem sumtam, quem aliquando pro armentis pugnans suis taurus peremerat cornibus, circumponit corpori in dorsum reiectam & ab humeris usque ad talos demissam, ita ut anteriores lupi pedes super manus ipsius expansi

πλώσθαι ταῖς χερσὶ, καὶ τοὺς κατόπιν τοῖς σκέλεσιν ἄχρι πτέρνης, καὶ τοῦ στόματος τὸ χάσμα σκέπειν τὴν κεφαλὴν, ὡσπερ ἄνδρὸς ὀπίτου κράνος. Ἐκθηριώσας δὲ αὐτὸν ὡς ἔνι μάλιστα, παραγίνεται πρὸς τὴν πηγὴν, ἧς ἔπινον αἱ αἰγες καὶ τὰ πρόβατα μετὰ τὴν νομὴν. Ἐν κοίλῃ δὲ πάνυ γῆ ἦν ἡ πηγὴ, καὶ περὶ αὐτὴν πᾶς ὁ τόπος ἀκάνθαις, καὶ βάτοις, καὶ ἀρκεύθω ταπεινῇ, καὶ σκολύμοις ἠγρίωτο· ῥαδίως ἂν ἐκεῖ καὶ λύκος ἀληθινὸς ἔλαθε λόχω. Ἐνταῦθα κρύψας ἑαυτὸν, ἐπετήρει τοῦ ποτοῦ τὴν ὥραν ὁ Δόρμων, καὶ πολλὴν εἶχεν ἐλπίδα, τῷ σχήματι φοβήσας, λαβεῖν ταῖς χερσὶ τὴν Χλόην. Χρόνος ὀλίγος διαγίνεται, καὶ Χλόη κατήλαυε τὰς ἀγέλας εἰς τὴν πηγὴν, καταλιποῦσα τὸν Δάφνιν Φυλλάδα χλωρὰν κόπτοντα, τοῖς ἐρίφοις τροφὴν μετὰ τὴν νομὴν· καὶ οἱ κύνες, οἱ τῶν προβάτων ἐπιφύλακες καὶ τῶν αἰγῶν, ἐπόμενοι, οἷα

obtenderentur, posteriores vero super crura, ad calcaneos usque, oris vero hiatus, perinde atque armati viri galea, caput velaret. Cum se autem, quam fieri poterat maxime, efferasset, ad fontem accedit, ex quo bibere capellae & oves post pastum solebant. In cavo autem prorsus terrae loco situs erat fons, locusque circa hunc totus spinis, rubis, iunipero humili carduifque ita horrebat, ut vel verus ac germanus lupus facile ibidem in insidiis delituisset. Hic sese abscondens, tempus, quo potum agerentur greges, observabat, nec levem concipiebat spem, fore ut habitu illo perterrefactam Chloën suis comprehenderet manibus. Pauxillum interlabitur temporis, & Chloë pecora ad fontem compellebat, relicto Daphnide, qui frondes virides decutiebat, quibus post pastum alerentur haedi. Atque canes, ovium & caprarum custodes, Chloën secuti, at-

ὅη κυνῶν ἐν ῥινηλασίαις περιεργία κινούμενον ὑλαικτῆσαντες, ἄρμησαν ὡς ἐπὶ λύκον· καὶ περισχόντες, πρὶν ὅλως ἀναστήναι δι' ἐκπληξιν, ἔδακνον κατὰ τοῦ δέρματος. Τέως μὲν οὖν τὸν ἔλεγχον αἰδούμενος, καὶ ὑπὸ τοῦ δέρματος ἐπισκέποντος Φρουρούμενος, ἔκειτο σιωπῶν ἐν τῇ λόχμῃ. Ἐπεὶ δὲ ἡ τε Χλόη πρὸς τὴν πρώτην θέαν διαταραχθεῖσα, τὸν Δάφνιν ἐκάλει βοηθὸν, οἷτε κύνας περισπῶντες τὸ δέρμα, τοῦ σώματος ἤπτοντο αὐτοῦ, μέγα οἰμῶξας, ἰκέτευσεν βοηθεῖν τὴν κόρην καὶ τὸν Δάφνιν ἤδη παρόντα. Τοὺς μὲν κύνας δὴ ἀνακλήσει συνήθει ταχέως ἠμέρωσαν, τὸν δὲ Δόρκωνα κατὰ τε μηρῶν καὶ ὤμων δεδηγμένον, ἀγαγόντες ἐπὶ τὴν πηγὴν, ἀπένιψαν τὰ δῆγματα, ἵνα ἦσαν τῶν ὀδόντων αἱ ἐμβολαὶ, καὶ διαμασσησάμενοι Φλοιὸν χλωρὸν πτελέας, ἐπέ-

que, pro sua in odorando sagacitate, Dorconem, qui ad manus puellae iniiciendas sese movebat, deprehendentes, & valde acute allatrantes, ut in lupum irrue-
re, & circumfusi atque undique inhaerentes, ei, priusquam ob stuporem affurgeret, acres morsus intulerunt. Ac primum quidem, ne manifeste proderetur, metuens, & pelle, qua tegebatur, munitus, tacitus inter frutices iacebat: ubi vero Chloë, ad primum intuitum perterrita, Daphnim inelamavit auxiliatorem, & canes ipsum corpus, dilacerato iam corio, morsu apprehenderunt, ibi magno cum eiulatu suppliciter Daphnidis, qui iam advenerat, & puellae auxilium implorare coepit. Illi autem suos canes consueta inelamatione celeriter mitigaverunt; Dorconem vero, femora & humeros lacerum, ad fontem deduxerunt, atque morsus ipsius ubi apparebant dentium impressiones, abluerunt, & viridem ulmi corticem commanducatum superimpofuerunt.

πασαν ὑπό τε ἀπειρίας ἐρωτικῶν τολμημάτων ποιμενικήν παιδιὰν νομίζοντες, τὴν ἐπιβουλὴν τοῦ Δόρκωνος οὐδὲν ὀργισθέντες, ἀλλὰ καὶ παραμυθησάμενοι, καὶ μέχρι τινὸς χειραγωγήσαντες, ἀπέπεμψαν. Καὶ ὁ μὲν κινδύνου παρὰ τοσοῦτον ἐλθὼν, καὶ σωθεὶς ἐκ κυνὸς, Φασίν, οὐ λύκου στόματος, ἐθεράπευε τὸ σῶμα.

ἰ. Ὁ δὲ Δάφνις καὶ ἡ Χλόη κάματον πολὺν ἔσχον μέχρι νυκτὸς τὰς αἶγας καὶ τὰς οἷς συλλέγοντες ὑπὸ γὰρ τοῦ δέρματος πτοηθεῖσαι, καὶ ὑπὸ τῶν κυνῶν ὑλακτησάντων ταραχθεῖσαι, αἱ μὲν εἰς πέτρας ἀνέδραμον, αἱ δὲ μέχρι τῆς θαλάττης αὐτῆς κατέδραμον. Καίτοιγε ἐπεπαιδεύντο καὶ Φωνῆ πείθεσθαι, καὶ σύριγγι θέλγεσθαι, καὶ χειρὸς παταγῆ συλλέγεσθαι· ἀλλὰ τότε πάντων αὐταῖς ὁ φόβος λήθην ἐνέβαλε, καὶ μόλις, ὥσπερ λαγῶς ἐκ τῶν ἰχνῶν εὐρίσκοντες, εἰς τὰς ἐπαύλεις ἤγαγον. Ἐκείνης μόνης τῆς νυκτὸς ἐκοι-

Atque ob imperitiam amatoriorum aurosum, lusum pastoralem deputantes, quod pellem induisset Dorcon, nulloque modo illi succensentes, sed etiam verbis levare dolorem ipsius conati, aliquatenus manu ductum dimiserunt. Eo discriminis adductus ille, & ut aiunt, e canis, non autem e lupi ore, servatus, suum curabat corpus.

X. At Daphnis & Chloë defatigabantur usque in noctem capris ovibusque colligendis. Quippe illae lupi pelle conterritae, & canum latratu conturbatae, aliae in petras evaserant, aliae ad mare usque cursu contenderant. Tametsi edoctae essent & voci obtemperare, & fistula demulceri, & vel manuum strepitu cogi; tunc vero timor omnium oblivionem ipsis iniecerat, aegreque tandem eas veluti lepores ex vestigiis indagantes, ad casus reduxerunt. Illa nocte sola profunde dormita-

μήθασαν βαθὺν ὕπνον, καὶ τῆς ἐρωτικῆς λύπης Φάρμακον τὸν κάματον ἔσχον. Αὐθις δὲ ἡμέρας ἐπελθούσης, πάλιν ἔπασχον παραπλήσια. Ἐχαιρον ἰδόντες, ἐλυποῦντο ἀπαλλαγέντες, ἤλγουν, ἔβελον τί ἠγνόουν ὅ, τι θέλουσι. Τοῦτο μόνον ἠδέσαν, ὅτι τὸν μὲν Φίλημα, τὴν δὲ λουτρὸν ἀπώλεσεν.

ια'. Ἐξέκαε δὲ αὐτοὺς καὶ ἡ ὥρα τοῦ ἔτους. Ἦρος οὖν ἤδη τέλος, καὶ θερούς ἀρχή, καὶ πάντα ἐν ἀκμῇ δένδρα ἐν καρποῖς· πεδία ἐν ληίοις· ἠδέϊα μὲν τεττίγων ἠχῆ γλυκεῖα καὶ ἡ τῆς ὀπώρας ὁδμή· τερπνὴ δὲ ποιμνίων βληχῆ. Εἶκασεν ἂν τις καὶ τοὺς ποταμοὺς ἀδεῖν, ἠρέμα ῥέοντας· καὶ τοὺς ἀνέμους συρίττειν ταῖς πίτυσιν ἐμπνέοντας· καὶ τὰ μῆλα ἐρῶντα πίπτειν χαμαί· καὶ τὸν ἥλιον Φιλόκαλον οὔτα, πάντας ἀποδύειν. Ὁ μὲν οὖν Δάφνις θαλπόμενος τούτοις ἄπασιν, εἰς τοὺς πο-

verunt, atque illam defatigationem pro suae ex amore conceptae aegritudinis remedio habuerunt. Quampri-
mum autem dies rediit, similem rursus in modum se
affici sentiebant. Laeti erant, si se invicem videbant;
moesti, si forte paulisper eos separari contigerat. Do-
lebant, aliquid amplius volebant; quidnam tamen vel-
lent, nesciebant. Illud solum norant, quod hunc qui-
dem osculum, illam vero lavacrum perdidisset.

XI. Infuper etiam ipsos anni illud tempus incende-
bat. Ver iam desinebat, & aestas oriebatur, omniaque
vigeabant. Arbores fructibus, campi segetibus laeti: sua-
vis cicadarum strepitus, grata pomorum fragrantia, iu-
cundus quoque ovium balatus. Putasses flumina sensim
labentia modulari cantum, & ventos, qui pinus infla-
bant, fistula canere, poma amoris capta humi decumbe-
re, solemque, venustatis & formae amatorem, omnes
vestibus suis exuere. Daphnis igitur hisce omnibus incen-

ταμούς ἐνέβαινε· καὶ ποτὲ μὲν ἐλούετο, ποτὲ δὲ καὶ τῶν ἰχθύων τοὺς ἐνδινεύοντας ἐβήρα· πολλάκις δὲ καὶ ἔπινεν ὡς τὸ ἐνδοθεν καῦμα σβέσων. Ἡ δὲ Χλόη μετὰ τὸ ἀμέλξαι τὰς οἰς καὶ τῶν αἰγῶν τὰς πολλὰς, ἐπὶ πολὺν μὲν χρόνον¹ εἶχε πηγνῦσα τὸ γάλα· δειναὶ γὰρ αἱ μυῖαι λυπῆσαι καὶ δακεῖν, εἰ διώκοιντο. Τὸ δὲ ἐντεῦθεν, ἀπολουσαμένη τὸ πρόσωπον, πίτυος ἔστεφανοῦτο κλάδοις, καὶ τῇ νεβρίδι ἐζώννυτο, καὶ τὸν γαυλὸν ἀναπλήσασα οἴνου καὶ γάλακτος, κοινὸν μετὰ τοῦ Δάφνιδος ποτὸν εἶχε. Τῆς δὲ μεσημβρίας ἐπελθούσης, ἐγένετο ἤδη ὀφθαλμῶν ἀλωσις αὐτοῖς· ἡ μὲν γὰρ γυμνὸν ὀρώσα Δάφνιν, ἐπαυθοῦν² ἐπέπιπτε τὸ κάλλος, καὶ ἐτίκετο, μηδὲν αὐτοῦ μέρος μέμψασθαι

fus, fluminibus sese immergebat; & quandoque se abluerat, quandoque vero pisces lascivientes & in gyrum tremula exsultantes cauda captabat; saepe etiam bibebat, veluti sic internum aestum restincturus. Chloë vero, postquam oves multasque e capris mulcisset, longo dein tempore in cogendo lacte erat occupata; muscae namque erant ipsi graves, cum negotium facessendo, tum mordendo, si abigerentur. Illa deinde, abluta facie, pineis se coronabat ramis, pellem hinnuli induebat, & mulcrare vino atque lacte replens, communi simul cum Daphnide potu fruebatur. Ingruente vero meridie, amborum oculi fuerunt capti. Illa enim nudum conspicata Daphnim, in eius efflorescentem pulchritudinem incidebat, indeque liquefcebat, quod nullam in eo par-

1 Elegans est Wytttenbachii emendatio, h. l. ita refingentis: ἐπὶ πολὺ μὲν πόνον εἶχε. Nam, cum ἔχειν pro intentum esse alicui rei Graecis adhibetur, semper coniungitur cum περὶ vel ἀμφί.
2 Divisim ἐπ' ἀυθοῦν volebat

Reitz. ad Lucian. T. II, p. 537, quem secutus est Villoison. At Wytttenbachius, loco huic male affecto ita mederi conabatur: τῇ μὲν γὰρ γυμνὸν ὀρώση Δάφνιν ἐπέπιπτε ἰ. ἐνέκρυψε τὸ κάλλος. Mihî v. ἐπέπιπτε mendosum videtur.

δυναμένη. Ὁ δὲ, ἰδὼν ἐν νεβρίδι καὶ στεφάνῳ πίτυος ὀρέγουσαν τὸν γαυλὸν, μίαν ᾤετο τῶν ἐν τῷ ἄντρον Νυμφῶν ὄρᾶν. Ὁ μὲν οὖν τὴν πίτυν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἀρπάζων, αὐτὸς ἐστεφανοῦτο, πρότερον Φιλήσας τὸν στέφανον ἢ δὲ, τὴν ἐσθῆτα αὐτοῦ λουομένου καὶ γυμνωθέντος ἐνεδύετο, πρότερον καὶ αὐτὴ Φιλήσασα. Ἦδη ποτὲ καὶ μήλοισι ἀλλήλους ἔβαλον, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀλλήλων ἐκόσμησαν, διακρίναντες τὰς κόμας, καὶ ἢ μὲν εἶκασεν αὐτοῦ τὴν κόμην, ὅτι μέλαινα, μύρτοις· ὁ δὲ, μῆλῳ τὸ πρόσωπον αὐτῆς, ὅτι λευκὸν καὶ ἐνερευθὲς ἦν. Ἐδίδασκεν αὐτὴν καὶ συρίττειν, καὶ ἀρξάμενης ἐμπνεῖν, ἀρπάζων τὴν σύριγγα τοῖς χείλεσιν αὐτὸς τοὺς καλάμους ἐπέτρεχεν¹ καὶ ἐδόκει μὲν

tem reprehendere posset; Daphnis vicissim pelle hinnuli corollaque pinea ornata Chloën, & sibi mulcram porrigentem intuens, unam e Nymphis, quae in antro, videre se existimabat. Ipse vero pinum de capite Chloës detractam sibi imponebat, osculis tamen prius corollae impressis: Chloë contra vestem illius lavantis & denudati, prius osculata, induebat. Iam aliquando & malis sese petebant, atque discriminantes comam, invicem capita adornabant sibi. Et Chloë caesariem Daphnidis, utpote nigricantem, myrteis baccis; Daphnis vero faciem Chloës, quod candida & subrubicunda esset, malo affimilabat. Docebat eam & fistula canere; simulque ea inspirare coeperat, fistulam eripiens, labellis ipse calamos percurrebat. Sicque dum videbatur errantem infor-

1 Cod. Reg. ἐπέλειχεν, quod ita arrisit Villoisfono, ut statim ei in contextu locum faceret. Equidem teneo ἐπέτρεχεν, quod & ipsum Daphnidis aviditatem in excipiendo, qui calamis adhuc inerraret, spiritu declarat, & verbum proprium est de fistula canendi arte.

ἁμαρτάνουσαν διδάσκειν, εὐπρεπῶς δὲ διὰ τῆς σύριγγος τὴν Χλόην ἐφίλει.

ιβ'. Συρίττοντος δὲ κατὰ τὸ μεσημβρινόν, καὶ τῶν ποιμνίων σκιαζομένων, ἔλαθεν ἡ Χλόη καταनुστάξασα. Φωράσας τοῦτο ὁ Δάφνις, καὶ καταβέμενος τὴν σύριγγα, πᾶσαν αὐτὴν ἔβλεπεν ἀπλήστως, οἷα μηδὲν αἰδούμενος, καὶ ἅμα καὶ αὐτῇ ἡρέμα ὑπεφθέγγετο· Οἷοι καθεύδουσιν ὀφθαλμοί· οἷον δὲ ἀποπνεῖ τὸ στόμα· οὐδὲ τὰ μῆλα τοιοῦτον, οὐδὲ αἱ λόχμαι. ἀλλὰ φιλεῖν μὲν δέδοικα· δάκνει τὸ φίλημα τὴν καρδίαν, καὶ, ὥσπερ τὸ νέον μέλι, μαίνεσθαι ποιεῖ· ὀκνῶ μὴ καὶ φιλήσας αὐτὴν ἀφυπνίσω. ὦ λάλων τεττίγων, οὐκ ἐάσουσιν αὐτὴν καθεύδειν μέγα ἠχοῦντες· ἀλλὰ καὶ οἱ τράγοι τοῖς κέρασι παίουσι μαχόμενοι· ὡς λύκων ἀλωπέκων δειλοτέρων, οἱ τούτους οὐχ ἤρπασαν. Ἐν τούτοις

mare, specioso admodum praetextu per fistulam Chloën osculabatur.

XII. Contigit vero, cum per meridiem fistula luderet, & pecora opaca tegerentur umbra, Chloën imprudentem in somnum dilapsam esse. Quo animadverso, Daphnis fistulam deposuit, totamque ipsam inexplebiliter contemplatus est, quippe qui nihil tum revereretur; simulque ad ipsam leniter subloqui coepit: Quales dormiunt ocelli! Quem os exhalat spiritum! Certe non talem mala, non arbuta. Sed osculum figere vereor; cor quippe mordet suavium, & haud secus atque novum mel insanire facit. Praeterea timeo, si osculum ei dederim, ne somnium excutiam. O garrulas cicadas! Dormire ipsam non sinent ita valide perstreptentes. At & hirci cornibus confligentes pugnam conferunt. Lupos vel vulpibus magis ignavos, quod hosce non rapue-

ὄντος αὐτοῦ λόγοις, τέττιξ Φεύγων χελιδόνα θηράσαι
 θέλουσαν, κατέπεσεν εἰς τὸν κόλπον Χλόης· καὶ ἡ
 χελιδὼν ἐπομένη, ¹ τὸν μὲν οὐκ ἠδυνήθη λαβεῖν, ταῖς
 δὲ πτέρυξιν ἐγγυὸς διὰ τὴν δίαξιν γενομένη, τῶν παρεῖων
 αὐτῆς ἤψατο. Ἡ δὲ οὐκ εἰδυῖα τὸ πραχθὲν, μέγα βοή-
 σασα τῶν ὑπνῶν ἐξέθορον. Ἰδοῦσα δὲ καὶ τὴν χελιδόνα
 ἔτι πλησίον πετομένην, καὶ τὸν Δάφνιν ἐπὶ τῷ δέει
 γελῶντα, τοῦ φόβου μὲν ἐπαύσατο, τοὺς δὲ ὀφθαλ-
 μοὺς ἀπέματτεν ἔτι καθεύδειν θέλοντας. Καὶ ὁ τέττιξ
 ἐκ τῶν κόλπων ἐπήχησεν ὅμοιον ἰκέτη χάριν ὁμολο-
 γοῦντι τῆς σωτηρίας. Πάλιν οὖν ἡ Χλόη μέγα ἀνεβόη-
 σεν· ὁ δὲ Δάφνις ἐγέλασε. Καὶ προφάσεως λαβόμενος,
 καθῆκεν αὐτῆς εἰς τὰ στέρνα τὰς χεῖρας, καὶ ἐξάγει
 τὸν βέλτιστον τέττιγα, μηδὲ ἐν τῇ δεξιᾷ σιωπῶντα.

runt! Interea dum haec faciebat verba, cicada fugiens
 hirundinem, quae ipsam capere vellet, in Chloës inci-
 dit finum; atque hirundo insequens, illam quidem ap-
 prehendere non potuit, sed propius infestando acce-
 dens, alis genas puellae attigit: quae quidem ignara
 quid actum fuisset, magno cum clamore e somno exfi-
 luit. Cum autem vidisset & hirundinem prope adhuc
 volantem, & Daphnim super hoc metu ridentem, time-
 re destitit, & oculos adhuc dormituriens absterfit. At-
 que cicada, instar supplicis gratias agentis pro salute
 parta, ipso e finu insonuit. Iterum igitur Chloë valde
 exclamavit, Daphnis vero risit; eaque occasione arre-
 pta, in finum puellae manus immisit, optimamque illam
 cicadam, ne quidem in dextra silentem, extraxit. Qua

¹ Pro ἐπομένη Codd. Flor. & lesionem in textu reposuit Bo-
 Urf. ἐπ³ ἐχείνη. Quam utramque den, parum scite.

Ἡ δὲ ἤδετο ἰδοῦσα, καὶ ἐφίλησε λαβοῦσα, καὶ αὖθις ἐνέβαλλε τῷ κόλπῳ λαλοῦντα.

19. Ἐτέρψεν αὐτοὺς τότε Φάττα βουκολικὴ ἐκ τῆς ἕλης φεγξαμένη. Τῆς Χλόης ζητούσης μαθεῖν ὅ, τι λέγει, διδάσκει αὐτὴν ὁ Δάφνις μυθολογεῖν τὰ θρυλλούμενα. „ Ἦν παρθένος, παρθένε, ὡς σὺ, οὕτω καλὴ, „ καὶ ἔνεμε βοῦς πολλὰς οὕτως ἐν ἡλικίᾳ. ἦν ἄρα καὶ „ ᾠδική, καὶ ἐτέρποντο αἱ βόες αὐτῆς τῇ μουσικῇ, καὶ „ ἔνεμεν οὔτε καλαύροπος πληγῇ, οὔτε κείτρου προσ- „ βολῇ ἄλλὰ καθίσασα ὑπὸ πίτυν, καὶ στεφανωσα- „ μένη πίτυϊ, ἦδε Πᾶνα καὶ τὴν Πίτυν. Καὶ αἱ βόες „ τῇ Φωνῇ παρέμενον. Παῖς οὐ μακρὰν νέμων βοῦς, „ καὶ αὐτὸς καλὸς, ᾠδικὸς ὡς ἡ παρθένος, φιλονεικήσας „ πρὸς τὴν μελωδίαν, μείζονα ὡς ἀνὴρ, ἠδεῖαν ὡς παῖς, „ Φωνὴν ἀντεπεδείξατο. Καὶ τῶν βοῶν ὀκτὼ τὰς ἀρί-

conspicua Chloë admodum delectabatur, apprehensam- que deosculata, iterum sinu suo excepit garrientem.

XIII. Tunc ipsos palumbes, ex silva pastorale quid canens, oblectavit. Quaerentem autem Chloën, quidnam haec avis caneret, Daphnis eam edocuit fabulam, quae vulgo iactabatur: Erat virgo, mi virgo, ut tu, admodum formosa, quae similiter in flore aetatis multos pascibat boves. Eadem utique & perita canendi erat, impenseque illius modulatione delectabantur boves, adeo ut neque pedi ictu, neque stimuli inflictu inter pascendum opus haberet; sed sub pino sedens, pineaque cincta corona, Pana atque Pinum cantu celebrabat, quo delinitae vaccae ab ipsa nunquam discedebant. Adolescens, non procul inde boves pascens, & ipse pulcher & musicus, ut haec virgo, cumque illa de cantus suavitate contendens, maiorem vocem ut mas, dulcem ut puer, contra edidit, & sic octo e vaccis, easque opti-

„στας ἐς τὴν ἰδίαν ἀγέλην θέλξας, ἀπεβουκόλησεν.
 „ἀχθεται ἢ παρθένος τῇ βλάβῃ τῆς ἀγέλης, τῇ ἥττη
 „τῆς ἀδῆς· καὶ εὔχεται τοῖς θεοῖς ὄρνις γενέσθαι, πρὶν
 „οἰκάδε ἀφικέσθαι. Πείθονται οἱ θεοὶ, καὶ ποιοῦσι
 „τῆνδε τὴν ὄρνιν, ὄρειον ὡς παρθένον, μουσικὴν ὡς ἐκεί-
 „νην.¹ Καὶ ἔτι νῦν ἀδουσα μηνύει τὴν συμφορὰν, ὅτι
 „βοῦς ζητεῖ πεπλανημένας.”

ιδ'. Τοιάσδε τέρψεις αὐτοῖς τὸ θέρος παρεῖχε. Μετο-
 πώρου δὲ ἀκμάζοντος καὶ τοῦ βότρυος,² Τύριοι λη-
 σταὶ καρικὴν ἔχοντες ἡμιολίαν, ὡς ἴσως μὴ δοκοῖεν
 βάρβαροι, προσέσχον τοῖς ἀγροῖς· καὶ ἐκβάντες σὺν
 μαχαίραις καὶ ἡμιβαρακίοις κατέσυρον πάντα τὰ εἰς
 χεῖρας ἐλθόντα· οἶνον ἀνθοσμίαν, πυρὸν ἀφθονον, μέλι

mas, suum in armentum pellectas abegit. Indigne tulit
 puella hoc sui armenti damnum, cantuque succubuisse
 dolens, precatur Deos, ut in avem, antequam domum
 redeat, convertatur. Annuunt Dii, inque avem illam
 mutant montanam atque musicam, virgini istī similem,
 quae etiam nunc canendo suae facit indicium iacturae,
 quod scilicet errabundas vaccas quaerat.

XIV. Eiusmodi oblectamenta illis suppeditavit aestas.
 Autumno vero adulto & uvis maturescentibus, Tyrii
 praedones, Carico hemiolio sumto, ne forte barbari vi-
 derentur, ad agros appulere, & gladiis dimidiatisque tho-
 racibus armati, cuncta, quae in manus incidebant, diri-
 puere, vinum odoratum, magnam frumenti copiam,

¹ Wyttenb. ita hunc locum
 transponendum censet: ὄρειον, ὡς
 ἐκείνην, μουσικὴν ὡς παρθένον. For-
 te paulo audacior esset coniectu-
 ra, ait Villois. si quis ita emen-
 dare tentaret: ἀδικὴν (pro ὄρειον)
 ὡς ἐκείνην παρθένον· ut μουσικὴν
 esset glossa τοῦ ἀδικὴν· vel ποιοῦ-
 σι τῆνδε τὴν ὄρνιν ὄρειον, μουσικὴν

ὡς παρθένον ἐκείνην. Quae poste-
 rior ratio priori longe praeferen-
 da videtur. Ita quoque Amyotus
 in suis libris habuisse videtur.

² Aliquid h. l. deesse, facile su-
 spiceris. Ed. Par. offert: ἡδὴ περ-
 κάζοντος, quod sane proprium de
 uvis maturescentibus, ideoque
 textui intulere Dutens & Villois.

ἐν κηρίοις ἤλασάν τινὰς καὶ βοῦς ἐκ τῆς Δόρκωνος ἀγέλης. Λαμβάνουσι καὶ Δάφνιν περὶ τὴν θάλατταν ἀλύοντα· ἡ γὰρ Χλόη βραδύτερον ὡς κόρη τὰ πρόβατα ἐξῆγε τοῦ Δρύαντος, Φόβω τῶν ἀγεράχων ποιμένων. Ἰδόντες δὲ μεираκιον μέγα καὶ καλόν, κρεῖττον τῆς ἐξ ἀγρῶν ἀρπαγῆς, μηκέτι μηδὲν εἰς τὰς αἶγας, μηδὲ εἰς τοὺς ἄλλους ἀγροὺς περιεργαζόμενοι, ¹ κατήγον αὐτὸν εἰς τὴν ναῦν κλαίοντα καὶ ἠπορημένον, καὶ μέγα Χλόην καλοῦντα. Καὶ οἱ μὲν, τὸ πείσμα ἄρτι ἀπολύσαντες, καὶ τὰς κώπας ταῖς χερσὶν ἐμβαλόντες, ἀπέπλεον εἰς τὸ πέλαγος. Χλόη δὲ κατήλαυε τὸ ποίμνιον, σύριγγα καινὴν τῷ Δάφνιδι δῶρον κομίζουσα. Ἰδοῦσα δὲ τὰς αἶγας τεταραγμένας, καὶ ἀκούσασα τοῦ Δάφνιδος αἰεὶ μεῖζον αὐτὴν βοῶντος, προβάτων μὲν ἀμελεῖ, καὶ τὴν σύριγγα ρίπτει· δρόμῳ

mel, quod fuis continebatur favis. Boves quoque aliquot de Dorconis grege abegerunt, immo & Daphnim iuxta mare errabundum ceperunt. Chloë namque, utpote puella, lascivorum & ferocium pastorum metu, ferius Dryantis oves eduxerat. Hi cum vidissent juvenem hunc procerum ac formosum, ipsa rapina ex agris ablata praestantiozem, non amplius fatagentes caprarum, aut aliarum in aliis agris rerum, illum plorantem, consilii inopem, & alta voce Chloën vocantem, ad navem abduxerunt. Confestim soluto fune, remisque manibus iniectis, in altum provehuntur. Interea Chloë iam oves educebat, fistulamque novam Daphnidi munus afferebat. At videns capras perterritas, & audiens Daphnim semper magis magisque ipsam inclamantem, neglectis ovibus, fistulam proiicit, atque ad Dorconem

¹ Codd. quidam περιεργασάμενοι, quod recepit Villoisf.

δὲ πρὸς τὸν Δόρκωνα παραγίνεται δεησομένη βοηθεῖν. Ὁ δὲ ἔκειτο πληγαῖς νεανικαῖς συγκεκομμένος ὑπὸ τῶν ληστῶν, καὶ ὀλίγον ἐμπνέων αἵματος πολλοῦ χρομένου. Ἰδὼν δὲ καὶ τὴν Χλόην, καὶ ὀλίγον ἐκ τοῦ πρότερον ἔρωτος ἐμπύρευμα λαβών· Ἐγὼ μὲν, εἶπε, Χλόη, τεθνήξομαι μετ' ὀλίγον· οἱ γὰρ με ἀσεβεῖς λησταὶ πρὸ τῶν βοῶν μαχόμενον, κατέκοψαν ὡς βοῦν. Σὺ δέ σοι¹ καὶ Δάφνιν σῶσον, καὶ μοὶ τιμώρησον, καὶ κείνους ἀπόλεσον. Ἐπαίδευσά τὰς βοῦς ἤχω σύριγγος ἀκολουθεῖν, καὶ διάκειν τὸ μέλος αὐτῆς, καὶ νέμωνται ποι μακράν. Ἴθι δὴ, λαβοῦσα τὴν σύριγγα ταύτην, ἐμπνευσον αὐτῇ μέλος ἐκείνο, ὃ Δάφνιν ἐγὼ ποτε ἐδίδαξάμην, σὲ δὲ Δάφνις. τὸ δὲ ἐντεῦθεν τῇ σύριγγι μελήσει καὶ τῶν βοῶν ταῖς ἐκεῖ. χαρίζομαι δέ σοι καὶ

curfu contendit, oratura ut suppetias ferat. Ille vero gravibus plagis a latronibus concisus, & paululum adhuc spirans, fanguine multo erumpente, iacebat prostratus. Vifa tamen Chloë, & exiguo prioris amoris igniculo exfuscitato, Mea Chloë, inquit, ego quidem iam iam moriturus sum: nefarii enim praedones me pro bobus pugnantem haud secus ac bovem conciderunt; tu vero & tibi Daphnim servato, & me ulciscere, & illos male perde. Assuefeci vaccas meas fistulae sequi sonum, cantumque eius confectari, licet alicubi procul pascantur. Agedum, accepta hac fistula, idem canito carmen, quod egomet olim Daphnim, te vero Daphnis docuit; cetera autem curae erunt fistulae & his, quae illic erunt, vaccis. Dono vero tibi & hanc ipsam fistu-

¹ Pleraque edd. vitiose: σοὶ δέ μοι, quod stare posse, si καὶ, quod statim sequitur, ita transponeretur: σοὶ δὲ καὶ μοι Δ, putabat Bodin. Parum concinne.

Villoisf. Cod. Urs. lectionem exhibuit, quam & nos recepimus. Non enim Dorconi sed Chloae servandus erat Daphnis.

τὴν σύριγγα αὐτὴν, ἣ πολλοὺς ἐρίζων καὶ βουκόλους ἐνίκησα καὶ αἰπόλους. σὺ δὲ ἀντὶ τούτων, καὶ ζῶντα ἔτι Φίλησον, καὶ ἀποθανόντα κλαῦσον· καὶ ἴδης ἄλλον νέμοντα τὰς βοῦς, ἐμοῦ μνημόνευσον. Δόρκων μὲν τοσαῦτα εἰπὼν, καὶ Φίλημα Φιλήσας ὕστατον, ἀΦῆκεν ἅμα καὶ τῷ Φιλήματι καὶ τῇ Φωνῇ τὴν ψυχὴν.

ιέ. Ἡ δὲ Χλόη λαβούσα τὴν σύριγγα, καὶ ἐνθεῖσα τοῖς χείλεσιν, ἐσύριζε μέγιστον ὡς ἐδύνατο· καὶ αἱ βόες ἀκούουσι, καὶ τὸ μέλος γνωρίζουσι, καὶ ὄρμη μῖα μυκησάμεναι, πηδῶσιν εἰς τὴν θάλατταν. Βιαίον δὲ πηδήματος εἰς ἓνα τοῖχον τῆς νεῶς γενομένου, καὶ ἐκ τῆς ἐμπτώσεως τῶν βοῶν κοίλης τῆς θαλάττης διαστάσης, στρέφεται μὲν ἡ ναῦς, καὶ τοῦ κλύδωνος συνιόντος, ἀπόλλυται. Οἱ δὲ ἐκπίπτουσιν, οὐχ ὁμοίαν ἔχοντες ἐλπίδα σωτηρίας. Οἱ μὲν γὰρ λησταὶ τὰς μαχαίρας παρήρτηντο, καὶ τὰ ἡμιθωράκια λεπιδωτὰ

lam, qua contendens multos superavi & bubulcos & caprarios. Tu vero pro hisce & adhuc viventem osculator, & mox fato functum lugeto; & cum alium boves pascentem videbis, mei memento. Et Dorco quidem his dictis, suavioque postremo dato, simul cum suavio atque voce animam emisit.

XV. Chloë, accepta fistula, labiisque suis admotâ, totis viribus annexa eam inflabat. Extemplo boves audire, cantum agnoscere, mugituque edito, uno eodemque impetu in mare desilire. Violento autem saltu in alterum navis latus facto, exque casu boum profundo mari dehiscente, navis evertitur, fluctibusque coëuntibus, pessum it; quique in ea, excidunt, impari tamen spe salutis: quippe prædones, gladiis accincti, atque dimidiatis squamosisque thoracibus induti, nec non

ἐνεδέδυντο, καὶ κνημίδας εἰς μέσσην κνήμην ὑπεδέδεντο· ὁ δὲ Δάφνις, ἀνυπόδητος, ὡς ἐν πεδίῳ νέμων, καὶ ἡμίγυμνος, ὡς ἔτι τῆς ὥρας οὔσης καυματώδους.¹ Ἐκείνους μὲν οὖν ἐπ' ὀλίγον νηξαμένους τὰ ὄπλα κατήνευκεν εἰς βυθόν· ὁ δὲ Δάφνις τὴν μὲν ἐσθῆτα ῥαδίως ἀπεδύετο, περὶ δὲ τὴν νῆξιν ἔκαμεν, οἷα πρότερον νηχόμενος ἐν ποταμοῖς μόνοις, ὕστερον δὲ παρὰ τῆς ἀνάγκης τὸ πρακτέον διδασχθεὶς εἰς μέσας ὥρμησε τὰς βούς· καὶ δύο βουῶν κεράτων ταῖς δύο χερσὶ λαβόμενος, ἐκομίζετο μέσος ἀλύπῳ καὶ ἀπόνῳ, ὥσπερ ἐλαύνων ἀμαξάν. Νήχεται δὲ ἄρα βούς, ὅσον οὐδὲ ἄνθρωπος· μόνον λείπεται τῶν ἐνύδρων ὀρνίθων, καὶ αὐτῶν ἰχθύων. οὐδ' ἂν ἀπόλοιτο βούς νηχόμενος, εἰ μὴ τῶν χηλῶν οἱ ὄνυχες περιπέσοιεν διάβροχοι γενόμενοι. Μαρτυροῦσι

ocreis ad media usque crura calceati erant; Daphnis autem discalceatus, ut qui in campo tunc pasceret, atque seminudus, utpote cum adhuc aestivi ardores ferverent. Reliquos igitur, postquam paulisper natassent, arma in profundum demersere; Daphnis contra vestem facile exuebat, in natando tamen non parum laborabat, quippe antea in fluviis tantum nare solitus. Verum deinceps quod factum opus, ab ipsa edoctus necessitate, in medios boves irruit, & utraque manu duorum cornibus boum apprehensis, absque molestia & absque labore intermedius ferebatur, veluti currum agens. Natat autem in tantum bos, in quantum neque homo unquam queat, & tantum in nando ab aquatilibus avibus ipsisque piscibus vincitur: neque utique bos natando perierit, nisi ungulae aquis emollitae circum deciderint. Multi maris loci, ad hanc usque aetatem

¹ Sic ed. Paris. Reliquae omnes vitiose: καύματος.

τῷ λόγῳ μέχρι νῦν πολλοὶ τόποι τῆς θαλάττης βοῶς πόροι λεγόμενοι.

ιστ'. Ἐκσώζεται μὲν δὴ τοῦτον τὸν τρόπον ὁ Δάφνης, δύο κινδύνους παρ' ἐλπίδα πᾶσαν διαφυγών, ληστηρίου καὶ ναυαγίου. Ἐξελθὼν δέ, καὶ τὴν Χλόην ἐπὶ τῆς γῆς γελῶσαν ἅμα καὶ δακρῦουσαν εὐρών, ἐμπίπτει τε αὐτῆς τοῖς κόλποις, καὶ ἐπυθάνετο, τί βουλομένη συρίσειεν. Ἡ δὲ αὐτῷ διηγεῖται πάντα τὸν δρόμον τὸν ἐπὶ τὸν Δόρκωνα· τὸ παιδεύμα τῶν βοῶν· πῶς κελευσθεῖη συρίσαι· καὶ ὅτι τέθηκε Δόρκων· μόνον αἰδεσθεῖσα τὸ Φίλημα οὐκ εἶπεν. Ἐδοξε δὴ τιμῆσαι τὸν εὐεργέτην· καὶ ἐλθόντες μετὰ τῶν προσηκόντων, Δόρκωνα θάπτουσι τὸν ἄβλιον. γῆν μὲν οὖν πολλὴν ἐπέθεσαν, φυτὰ δὲ ἡμερα πολλὰ ἐφύτευσαν, καὶ ἐξήρτησαν αὐτῷ τῶν ἔργων ἀπαρχάς· ἀλλὰ καὶ γάλα κατέσπει-

Bovis traiectus nuncupati, meis dictis testimonium perhibent.

XVI. Hunc in modum Daphnis fuit servatus, duo pericula praeter spem omnem effugiendo, latronum agmen atque naufragium: inque terram egressus, Chloën invenit ridentem simul & flentem, in cuius sinu reclinatus, quid sibilo isto edito voluerit, percontatur. Atque haec omnia illi ordine enarrat: nimirum ut ad Dorconem currere coeperit, quomodo vaccae edocetae fuerint, quomodo fistulam inflare iussa fuerit, & quo pacto diem suum obierit Dorco; osculum solum, prae pudore, alto involvit silentio. Decreverunt igitur honore prosequi tam bene de ipsis meritum; & una cum propinquis venientes, Dorconem miserum sepulturae mandarunt. Terram igitur multam iniecerunt, & plantas fativas magna copia illic plantaverunt, primitiasque laborum ipsi susponderunt. Insuper & lac libarunt, uvas

σαν, καὶ βότρυας κατέβλησαν, καὶ σύριγγας πολλὰς κατέκλασαν. Ἠκούσθη καὶ τῶν βοῶν ἐλεεινὰ μυκήματα, καὶ δρόμοι τινὲς ᾤφθησαν ἅμα τοῖς μυκήμασιν ἄτακτοι· καὶ ὡς ἐν ποιμέσιν εἰκάζετο καὶ αἰπόλοις, ταῦτα Φρήνος ἦν τῶν βοῶν ἐπὶ βουκόλῳ τετελευτηκότι. Μετὰ τὸν τοῦ Δόρκωνος τάφον, λούει τὸν Δάφνιν ἢ Χλόη πρὸς τὰς Νύμφας ἀγαγοῦσα. [εἰς τὸ ἀντρον εἰσαγαγοῦσα.]¹ καὶ αὐτὴ τότε πρῶτον, Δάφνιδος ὀρώντος, ἐλούσατο τὸ σῶμα, λευκὸν, καὶ καθαρὸν ὑπὸ κάλλους, καὶ οὐδὲ λουτρῶν ἐς κάλλος δεόμενον· καὶ ἄνθη τε συλλέξαντες, ὅσα ἄνθη τῆς ὥρας ἐκείνης, ἐστεφάνωσαν τὰ ἀγάλματα, καὶ τὴν τοῦ Δόρκωνος σύριγγα τῆς πέτρας ἐξήρτησαν ἀνάθημα.

13'. Καὶ μετὰ τοῦτο ἐλθόντες, ἐπεσκόπων τὰς αἰγας καὶ τὰ πρόβατα. Τὰ δὲ πάντα κατέκειτο, μήτε

compresserunt, & multas fistulas pastoritias confregerunt. Auditi fuerunt & boum mugitus miserabiles, visaeque una cum mugitibus discursitationes quaedam incompositae. Atque haec ipsa, ut opiliones caprariique coniectabant, erant boum lamentatio, defunctum suum bubulcum lugentium. Post has Dorconis exsequias, Chloë Daphnim ad Nymphas ductum, inque antrum introductum abluit. Quo tempore & illa, tunc primum inspiciente Daphnide, corpus lavit candidum & iam antea nitidum ob eximium formae decus, neque lavacro opus habens ad pulchritudinem. Hinc collectis pro anni tempestate floribus, Nympharum coronant signa, Dorconisque fistulam de petra consecratam suspendunt.

XVII. Postea regressi capras atque oves inspiciebant; quae omnes iacebant, neque pascentes, neque balan-

1 Haec verba, quae uncis in- τὰς Νύμφας ἀγαγοῦσα, glossam faciunt, eque textu ciicienda sunt.

νερόμενα, μήτε βληχόμενα· ἀλλ', εἶμαι, τὸν Δάφνιν
καὶ τὴν Χλόην ἀφανεῖς ὄντας ποθοῦντα. Ἐπειδὴ γοῶν
ὀφθέντες καὶ ἐβόησαν τὸ σύνηθες, καὶ ἐσύρισαν, τὰ μὲν
ἀναστάντα ἐνέμετο· αἱ δὲ αἶγες ἐσκίρτων Φριμασσό-
μεναι, καθάπερ ἠδόμεναι σωτηρίᾳ συνήθους αἰπόλου.
Οὐ μὲν ὁ Δάφνις χαίρειν ἔπειθε τὴν ψυχὴν· ἰδὼν τὴν
Χλόην γυμνὴν, καὶ τὸ πρότερον λανθάνον κάλλος ἐκ-
κεκαλυμμένον, ἤλγει τὴν καρδίαν, ὡς ἐσθιομένην ὑπὸ
Φαρμάκων. καὶ αὐτὸ τὸ πνεῦμα ποτὲ μὲν λάβρον ἐξέ-
πνει, καθάπερ τινὸς διώκοντος αὐτὸν, ποτὲ δὲ ἐπέλειπε
καθάπερ ἐκδαπανηθεὶς ἐν ταῖς προτέραις ἐπιδρομαῖς.
Ἐδόκει τὸ λουτρὸν εἶναι τῆς θαλάττης φοβερώτερον.
Ἐνόμιζε τὴν ψυχὴν ἔτι παρὰ τοῖς λησταῖς μένειν, οἷος
νέος ἄγροικος καὶ ἔτι ἀγνοῶν τὸ ἔρωτος ληστήριον.

tes, sed, ut puto, Daphnim atque Chloën ex oculis
ablatos desiderantes. Ut vero conspecti consuetam edi-
dere vocem, fistulamque inflarunt, illico surgentia pe-
cora pascebant, capellae autem prae gaudio fremebun-
dae exultabant, veluti ob noti caprarii salutem lactae.
Non tamen Daphnis, ut gauderet, animum inducere
potuit; postquam enim nudam vidit Chloën, atque pul-
chritudinem prius absconditam, nunc detectam, ingen-
tem corde sentiebat dolorem, haud aliter ac si veneno
exederetur. Ipsius spiritus interdum rapidus, quasi eum
persequente aliquo, ducebatur; interdum prioribus vel-
uti incurfionibus consumtus deficiebat. Lavacrum hoc
illi ipso terribilius mari videbatur. Animum suum etiam-
num apud latrones esse, utpote iuvenis agrestis, latro-
ciniique Amoris huc usque ignarus, existimabat.

Λ Ο Γ Γ Ο Υ
 Π Ο Ι Μ Ε Ν Ι Κ Ω Ν
 Τ Ω Ν Κ Α Τ Α
 Δ Α Φ Ν Ι Ν Κ Α Ι Χ Λ Ο Η Ν
 Λ Ο Γ Ο Σ Δ Ε Υ Τ Ε Ρ Ο Σ.

Κ Ε Φ. α'.

Ἡ ΔΗ δὲ τῆς ὑπάραις ἀκμαζούσης, καὶ ἐπείγοντος τοῦ τρυγητοῦ, πᾶς ἦν κατὰ τοὺς ἀγροὺς ἐν ἔργῳ· ὁ μὲν, ληνοὺς ἐπεσκεύαζεν· ὁ δὲ, πίθους ἐξεκαθαίρειν· ὁ

L O N G I
 P A S T O R A L I U M
 D E
 D A P H N I D E E T C H L O E
 L I B E R S E C U N D U S.

C A P. I.

ADULTO iam autumnno, instanteque vindemiae tempore, quilibet in agris operi intentus erat: alius torcularia reparabat, alius dolia extergebat, alius cophi-

δὲ, ἀρρίχους ἐπελόγιζεν¹ ἔμελέ τινι δρεπάνῃς μικρᾶς
 εἰς βότρυος τομῆν· καὶ ἑτέρῳ λίθου, θλίψαι τὰ ἔνοια
 τῶν βοτρυῶν δυναμένου· καὶ ἄλλῳ, λύγου ξηρᾶς πλη-
 γαῖς κατεξασμένης, ὡς ἂν ὑπὸ Φωτὶ νύκτωρ τὸ γλεῦ-
 κος φέροιτο. Ἀμελήσαντες οὖν καὶ ὁ Δάφνις καὶ ἡ
 Χλόη τῶν προβάτων καὶ τῶν αἰγῶν, χειρὸς ἀφέλειαν
 ἀλλήλοις μετεδίδωσαν. ὁ μὲν ἐβάσταζεν ἐν ἀρρίχοις
 βότρυς, καὶ ἐπάτει ταῖς ληνοῖς ἐμβάλλων, καὶ εἰς
 τοὺς πίθους ἔφερε τὸν οἶνον. ἡ δὲ τροφὴν παρεσκευάζε
 τοῖς τρυγῶσι, καὶ ἐνέχει ποτὸν αὐτοῖς πρεσβύτερον οἶ-
 νον, καὶ τῶν ἀμπέλων τὰς ταπεινοτέρας ἀπετρύγα·
 πᾶσα γὰρ κατὰ τὴν Λέσβον ἦν ἀμπελος ταπεινὴ, οὐ
 μετέωρος, οὐδὲ ἀναδενδρᾶς· ἀλλὰ κάτω τὰ κλήματα

nos texebat. Erat qui sibi falculam uvis praecidendis cu-
 rabat: alius lapidem, qui vini plenas uvas contereret:
 alius viticem aridam ictibus impactis contusam & bene
 dedolatam, quo scilicet praelucente lumine, tempore
 nocturno mustum deferretur. Hinc Daphnis atque Chloë,
 neglectis ovibus caprisque, mutuam sibi accommoda-
 bant operam. Daphnis nempe in corribus portabat uvas,
 iniectasque torculari calcabat, inque dolia vinum infe-
 rebat; Chloë autem cibum vindemiatoribus parabat,
 potumque iisdem miscebat vinum vetustius, atque ex
 humilioribus vitibus uvas colligebat. Omnis quippe in
 Lesbo vitis erat humilis, non sublimis, neque arbori-
 bus maritata, sed deorsum palmites protendens, atque

¹ In plerisque libris vulgatur
 ἐπελέκιζεν. Sed alterum, quod est
 e coniectura editoris Paris. pro-
 babatque Valkenacrius, tanquam
 verbum proprium hac in re, cum

Villoisono in textum admifimus.
 Hesych. ἀρρίχος· κόφινος, ἢ ἀγ-
 γείον λύγιον. Cod. Urf. offert
 ἐπλεκεν, ex interpretamento, un-
 de forte vulgaris lectio enata est.

ἀποτείνουσα, καὶ ὡσπερ κίττος νεμομένη· καὶ παῖς αὖ ἐφίκοιτο βότρυος, ἄρτι τὰς χεῖρας ἐκ σπαργάνων λελυμένος.

β'. Οἶον οὖν εἰκὸς ἐν ἑορτῇ Διονύσου, καὶ οἴνου γενέσει, αἱ μὲν γυναῖκες ἐκ τῶν πλησίον ἀγρῶν εἰς ἐπικουρίαν κεκλημέναι, τῷ Δάφνιδι τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπέβαλλον, καὶ ἐπήνουν ὡς ὅμοιον τῷ Διονύσῳ τὸ κάλλος· καὶ τις τῶν θραυστέρων καὶ ἐφίλησε, καὶ τὸν Δάφνιν παρώξυνε, τὴν δὲ Χλόην ἐλύπησεν. Οἱ δὲ ἐν ταῖς ληνοῖς, ποικίλας Φωνὰς ἔρριπτον ἐπὶ τὴν Χλόην, καὶ ὡσπερ ἐπὶ τινα Βάκχην Σάτυροι μανικώτερον ἐπήδων, καὶ ἠύχοντο γενέσθαι ποιμνία, καὶ ὑπ' ἐκείνης νέμεσθαι ὥστε αὖ πάλιν ἢ μὲν ἦδετο, Δάφνις δὲ ἐλυπέτο. Εὐχοντο δὲ δὴ ταχέως παύσασθαι τὸν τρυγητὸν, καὶ λαβέσθαι τῶν συνήθων χωρίων, καὶ ἀντὶ τῆς ἀμούσου βοῆς, ἀκούειν σύριγγος, ἢ τῶν ποιμνιῶν αὐτῶν

hederae instar serpens. Et vel infans utique, cui recens manus a fasciis laxatae sint, uvas apprehenderit.

II. Ut igitur par est in Bacchi festo vinique natalibus, mulieres proximis ex agris arcessitae, ut rem sua opera adiuvarent, Daphnidi oculos adiciebant, laudibusque eum tanquam Baccho pulchritudine parem efferebant. Et quaedam ex audacioribus osculum ipsi fixit; quae res sicuti Daphnim inflammavit, ita sane Chloae fuit dolori. Qui autem in calcatoriis erant, illi varias voces in Chloën iactabant, & veluti in quandam Baccham Satyri furiose infliebant, optabantque oves fieri, & ab illa pasci; unde & illa vicissim delectabatur, Daphnis autem moerebat. Porro non aliud illis in votis erat, quam ut mox, vindemia finita, consuetos repeterent campos, proque incondito illo clamore, fistulam, aut ipsos balantes audirent greges. At postquam

βληχωμένων. Καὶ ἐπεὶ διαγενομένων ὀλίγων ἡμερῶν, αἱ μὲν ἄμπελοι τετρύγητο, πίθοι δὲ τὸ γλεῦκος εἶχον, ἔδει δὲ οὐκ ἔτι οὐδέν πολυχειρίας, κατήλαυον τὰς ἀγέλας εἰς τὸ πεδίον· καὶ μάλα χαίροντες, τὰς Νύμφας προσεκύνουν, βότρυσ αὐταῖς κομίζοντες ἐπὶ κλημάτων, ἀπαρχὰς τοῦ τρυγητοῦ. οὐδὲ τὸν πρότερον χρόνον ἀμελῶς ποτε παρήλθον, ἀλλ' αἰεὶ τε ἀρχόμενοι νομῆς, προσήδρευον, καὶ ἐκ νομῆς ἀνιόντες, προσεκύνουν· καὶ πάντως τι ἀπέφερον, ἢ ἄνθος, ἢ ὀπώραν, ἢ Φυλλάδα χλωρὰν, ἢ γάλακτος σπονδὴν. καὶ τούτου μὲν ὕστερον ἀμοιβὰς ἐκομίσαντο παρὰ τῶν θεῶν. Τότε δὲ κύνες, φασίν, ἐκ δεσμῶν λυθέντες ἐσκίρτων, ἐσύριττον, ἦδον τοῖς τράγοις, καὶ τοῖς προβάτοις συνεπάλαιον.

γ'. Τερπομένοις δὲ αὐταῖς, ἐφίσταται πρεσβύτης,

pauculis interiectis diebus, uvae quidem vindemiatae essent, dolia vero mustum iam recepissent, nihilque praeterea esset, quod manuum plurium operam deposceret, ibi rursus greges in campum depulerunt, atque admodum laeti Nymphas adoraverunt, racemos ipsis in palmitibus, vindemiae primitias, illis offerentes: neque vero priori tempore negligenter unquam praetergredi solebant Nymphas, sed semper, antequam in pascua greges abigerent, huic cultui incumbebant, eque pascuis redeuntes, eas adorabant, semper aliquid afferentes, sive florem, sive poma, sive ramum viridem, sive lactis libamen. Atque huius quidem pietatis gratiam postea a Deabus retulere; tunc autem quasi canes, quod aiunt, vinculis soluti, saltabundi lasciviebant, fistula ludebant, cantabant hircis, ovibusque coluclabantur.

III. Dum sic indulgent genio, illis senex quidam rhe-

σισύραν¹ ἐνδεδυμένος, καρβατίνας ὑποδεδεμένος, πή-
 ραν ἐξηρημένος, καὶ τὴν πήραν παλαιάν. οὗτος πλη-
 σίον καθίσας αὐτῶν, ᾧδε εἶπε· „Φιλητᾶς, ᾧ παῖ-
 δες, ὁ πρεσβύτες ἐγώ· ὅς πολλὰ μὲν ταῖσδε ταῖς
 Νύμφαις ἤσα, πολλὰ δὲ τῷ Πανὶ ἐκείνῳ ἐσύρισα,
 βοῶν δὲ πολλῆς ἀγέλης ἠγησάμην μόνῃ μουσικῇ. ἤκω
 δὲ ὑμῖν, ὅσα εἶδον, μνηύσω· ὅσα ἤκουσα, ἀπαγγε-
 λῶν. Κῆπός ἐστὶ μοι τῶν ἐμῶν χειρῶν· ὃν, ἐξ οὗ νέ-
 μειν διὰ γῆρας ἐπαυσάμεν, ἐξεπονησάμην· ὅσα ὥραι
 Φέρουσι, πάντα ἔχων ἐν αὐτῷ καθ' ὥραν ἐκάστην.
 Ἦρος, ρόδα, κρίνα, καὶ ὑάκινθος, καὶ ἰα ἀμφοτέρα·
 Θέρους, μήκωνες, καὶ ἀχράδες, καὶ μῆλα πάντα· νῦν,
 ἄμπελοι, καὶ συκαί, καὶ ροαί, καὶ μύρτα χλωρά.
 Εἰς τοῦτον τὸν κῆπον ὀρνίθων ἀγέλαι συνέρχονται τὸ

none indutus, carbatinis calceatus, peram gerens ap-
 pensam, eamque admodum vetustam, supervenit; qui
 iuxta illos confidens, hunc in modum fatur: Ego sum,
 o pueri, senex ille Philetas, qui saepius in harumce
 Nympharum honorem cecini, frequenterque in huiusce
 Panis laudem fistula sum modulatus, & solo canendi
 artificio magna boum armenta duxi. Venio autem, quae
 vidi, vobis indicaturus, quaeque audivi, annuntiaturus.
 Est mihi hortus, quem ego sedulo, ex quo pascere
 armenta ob senectutem destiti, meis ipse manibus exco-
 luit: quaecunque anni tempora ferunt, ea omnia in illo in-
 veniens unoquoque tempore; vere, rosas, hyacinthos,
 & utraque violas; aestate, papavera, pyra agrestia,
 pomorumque omne genus; hoc autem autumnali tem-
 pore, vites, ficos, malaque punica, & virides myrtos.
 Hunc in hortum tempore conveniunt matutino avium

¹ Vulgo σισύρας. Sed σισύραν conf. Valken. Animadv. ad Am-
 recte emendavit Toup. Em. in Mon. p. 205.
 Suid. P. III, p. 132. De voce

ἑωθινόν τῶν μὲν ἐς τροφὴν, τῶν δὲ ἐς ᾠδὴν· συνηρεφῆς γὰρ καὶ κατὰσκιος, καὶ πηγαῖς τρισὶ κατάρρυτος· ἂν περιέλη τις τὴν αἵμασιαν, ἄλσος ὄραν οἴσεται. Εἰσελθόντι δὲ μοι τήμερον ἀμφοῖ μέσσην ἡμέραν, ὑπὸ ταῖς ροιαῖς καὶ ταῖς μυρρίναις βλέπεται παῖς, μύρτα καὶ ροιαῖς ἔχων, λευκὸς ὥσπερ γάλα, καὶ ξανθὸς ὡς πῦρ· στιλπνὸς ὡς ἄρτι λελουμένος· γυμνὸς ἢ· μόνος ἢ· ἔπαιζεν ὡς ἴδιον κῆπον τρυγῶν. Ἐγὼ μὲν οὖν ἄρμησα ἐπ' αὐτὸν ὡς συλληψόμενος, δείσας μὴ ὑπ' ἀγερωχίας τὰς μυρρίνας καὶ τὰς ροιαῖς κατακλάσῃ. Ὁ δὲ με κούφως καὶ ραδίως ὑπέφευγε, ποτὲ μὲν ταῖς ροδωνιαῖς ὑποτρέχων, ποτὲ δὲ ταῖς μήκωσιν ὑποκρυπτόμενος, ὥσπερ πέρδικος νεοττός. Καίτοι πολλάκις μὲν πρᾶγμα ἔσχον ἐρίφους γαλαθηνούς διώκων· πολλάκις δὲ ἕκαμον μεταβέων μόσχους ἀρτιγεννήτους· ἀλλὰ τοῦ-

greges: aliae quidem, ad pastum, aliae vero, ad canendum. Etenim umbrosus est & opacus, tribusque irriguus fontibus. Si circum aliquis maceriam sustulerit, lucum videre se putabit. Ingredienti mihi hodierno die circa meridiem, sub malis punicis myrtisque conspicitur puellus, manu tenens myrti baccas, malaque punica, lac ipsum suo candore, flava coma ignem referens, nitidusque, quasi qui modo lotus esset. Hic nudus solusque erat, & ludibundus hortum, haud secus ac suum, vindemiabat. Hac de causa irrui in eum, comprehendere volens: metuebam enim, ne hac protervia myrtos malosque punicas mihi confringeret. At ille leviter & sine ullo negotio me effugit, nunc subeundo rosaria, nunc sese sub papaveribus occultando, instar perdicis pulli. Sane saepiuscule laboravi, haedos lactentes sectando: saepiuscule etiam defessus fui, cursu vitulos recens natos insequendo: sed hoc varium quid erat,

το ποικίλον τι χρῆμα ἦν καὶ ἀθήρατον. Καμῶν οὖν, ὡς γέρων, καὶ ἐπερεισάμενος τῇ βακτηρίᾳ, καὶ ἅμα Φυλάττων, μὴ Φύγη, ἐπυθανόμην, τίνας ἐστὶ τῶν γειτόνων· καὶ τί βουλόμενος ἀλλότριον κῆπον τρυγᾷ; Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο μὲν οὐδέν· στάς δὲ πλησίον ἐγέλα πάνυ ἀπαλόν, καὶ ἔβαλλέ με τοῖς μύρτοις, καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως ἔβελγε μηκέτι θυμοῦσθαι, Ἐδεόμην οὖν εἰς χεῖρας ἔλθειν, μηδὲν φοβούμενον ἔτι, καὶ ἄμνουον κατὰ τῶν μύρτων ἀφίσειν, ἐπιδούς μῆλων καὶ ροιῶν, παρέξειν τε ἀεὶ τρυγᾶν τὰ φυτὰ καὶ δρέπειν τὰ ἄνθη, τυχῶν παρὰ αὐτοῦ Φιλήματος ἐνός. Ἐνταῦθα πάνυ καπυρὸν γελάσας, ἀφίσει Φωνῆν, οἴαν οὔτε χελιδῶν, οὔτε ἀηδῶν, οὔτε κύκνος ὅμοιος ἐμοὶ γέρων γενόμενος. Ἐμοὶ μὲν, ὦ Φιλητᾶ, Φιλήσαι σε πόνος¹ οὐδεὶς· βούλομαι γὰρ φιλεῖσθαι μᾶλλον, ἢ σὺ γενέσθαι

& quod capi non posset. Defessus igitur, utpote aetate gravis, baculoque innixus, & simul cavens, ne elaberetur, cuiusnam esset e vicinis, & quidnam sibi vellet alienum hortum decerpando, quaerebam. Ille nihil; sed prope adstans molliter ridebat, & me myrti baccis petens, nescio quomodo permulcebat, ut omnes adeo iras ponerem. Rogabam itaque illum, ut, omisso iam metu, propius accederet, & in manus meas veniret, iurans per myrtos, & insuper per mala atque granata, me semper ei vindemiandas vites floresque decerpandos praebiturum, uno dumtaxat potitum osculo. Hic in cachinnos effusus emittit vocem, qualem neque hirundo, neque lusciniā, neque cycnus, ut ego, senex factus. Mihi quidem, ait, Phileta, tibi osculum largiri nulla est molestia; malo etenim osculari, quam tu iuvenescere. At

1 Elegans est coniectura Wyttensb. pro πόνος reponentis φρόνος.

νέος· ὅρα δὲ, εἴ σοι καθ' ἡλικίαν τὸ δῶρον. οὐδὲν γὰρ σε
 ἄφελήσει τὸ γῆρας, πρὸς τὸ μὴ διώκειν ἐμὲ μετὰ τὸ
 ἐν Φίλημα. Δυσθήρατος ἐγὼ καὶ ἰέρακι καὶ ἀετῶ,
 καὶ εἴ τις ἄλλος τούτων ἰκύντερος ὄρνις. Οὔτοι παῖς
 ἐγὼ, καὶ εἰ δοκῶ παῖς, ἀλλὰ τοῦ Κρόνου πρεσβύτε-
 ρος, καὶ αὐτοῦ τοῦ παντὸς χρόνου. καὶ σε οἶδα νέμοντα
 πρῶτήβην ἐν ἐκείνῳ τῷ ἔλει τὸ πλατὺ βουκόλιον· καὶ
 παρήμην σοι συρίττοντι πρὸς ταῖς Φηγοῖς ἐκείναις, ἠνίκα
 ἤρας Ἀμαρυλλίδος, ἀλλὰ με οὐχ ἑώρας, καίτοι πλη-
 σίον μάλα τῇ κόρῃ παρεστῶτα. σοὶ μὲν οὖν ἐκείνην ἔδω-
 κα· καὶ ἤδη σοι παῖδες ἀγαθοὶ βουκόλοι καὶ γεωρ-
 γοί. Νῦν δὲ Δάφνιν ποιμαίνω καὶ Χλόην· καὶ ἠνίκα
 ἐν αὐτοῖς εἰς ἐν συνάγω τὸ ἐωθινὸν, εἰς τὸν σὸν ἔρχο-
 μαι κῆπον, καὶ τέρπομαι τοῖς ἀνθεσι καὶ τοῖς φυτοῖς,
 καὶ ταῖς πηγαῖς ταύταις λούομαι. διὰ τοῦτο καλὰ

vide, num hoc munus tuae conveniat aetati: nihil enim
 tua tibi proderit aetas, quo minus tu me, postquam
 unicum osculum acceperis, persequi incipias. Ego vero
 non queo capi, ne quidem si accipiter, vel aquila, vel
 alia his perniciosior ales me insequatur. Puer non sum,
 quamvis videar; sed ipso Saturno & quovis omni tem-
 pore antiquior. Ac noram te iam, cum primos puber-
 tatis annos nondum egressus in illo palustri loco late
 diffusum pasceres armentum; aderamque tibi fistula can-
 nenti prope fagos illas, quando Amaryllida amabas:
 at me nullus videbas, quamvis puellae adstantem pro-
 pe admodum. Illam quidem tibi dedi; & hinc tibi filii
 egregii bubulci & agricolae. Nunc autem Daphnidis &
 Chloës tanquam pastor curam ago; illosque quando
 quasi greges in unum compellere atque coniungere tem-
 pore matutino soleo, in tuum venio hortum, meque
 floribus plantisque oblecto, fontibusque in hisce labor.

καὶ τὰ ἄνθη καὶ τὰ Φυτὰ, τοῖς ἐμοῖς λουτροῖς ἀρδόμενα. ὄρα δὲ μὴ τί σοι τῶν Φυτῶν κατακέκλασται, μὴ τις ὀπώρα τετρύγηται, μὴ τις ἄνθος ῥίζα πεπάτηται, μὴ τις πηγὴ τετάρραται. Καὶ χαῖρε μόνος ἀνθρώπων ἐν γῆρα θεασάμενος τοῦτο τὸ παιδίον. Ταῦτα εἰπὼν, ἀνήλατο καθάπερ ἀηδόνος νεοττὸς ἐπὶ τὰς μυρρίνας, καὶ κλάδον ἀμείβων ἐκ κλάδου, διὰ τῶν Φύλλων ἀνεῖρπεν εἰς ἄκρον. Εἶδον αὐτοῦ καὶ πτέρυγας ἐκ τῶν ὤμων, καὶ τοξάρια μεταξὺ πτερυγῶν καὶ τῶν ὤμων· καὶ οὐκέτι εἶδον οὔτε ταῦτα, οὔτε αὐτόν. Εἰ δὲ μὴ μάτην ταύτας τὰς πολιὰς ἔφουσα, μηδὲ γηράσας ματαιοτέρας τὰς φρένας ἐκτησάμην, Ἔρωτι, ὦ παῖδες, κατέσπεισθε, καὶ Ἔρωτι ὑμῶν μέλει.»,

δ'. Πάνυ ἐτέρθησαν, ὥσπερ μῦθον, οὐ λόγον, ἀκούοντες, καὶ ἐπυθάνοντο, τί ἐστὶ ποτε ὁ Ἔρωτος,

Ob hoc flores illi plantaeque sunt venustae, utpote meis lavacris irrigatae. Vide autem, num tibi aliqua stirps sit confracta, num fructus aliquis decerptus, num quae flosculi radix conculcata, num quis fons perturbatus sit; ac toto laetare pectore, qui solus mortalium in senectute hunc puerulum vidisti. Hisce dictis, tanquam lusciniae pullus, myrtos infiluit, & de ramo in ramum transfiliens, per frondes ereptavit in summum cacumen. Vidi ipsius tum alas ex humeris dependulas, tum arculos inter alas & humeros iacentes; at deinde non vidi illa, neque illum amplius. Ac nisi frustra hosce produxi canos, atque senescens vaniorem & minus sanam mentem nactus fuerim, Amori, o pueri, consecrati atque dicati estis, & Amor vestri curam gerit.

IV. Maiorem in modum delectati sunt, veluti fabulam, non sermonem verum audientes, quaesiveruntque

πότερα, παῖς, ἢ ὄρνις, καὶ τί δύναται; Πάλιν οὖν ὁ
 Φιλητάς ἔφη, „ Θεός ἐστιν, ὦ παῖδες, ὁ Ἔρως νέος,
 καὶ καλός, καὶ πετόμενος· διὰ τοῦτο καὶ νεότητι χαίρει,
 κάλλος διώκει, καὶ τὰς ψυχὰς ἀναπτεροῖ. Δύναται
 δὲ τοσοῦτον, ὅσον οὐδὲ ὁ Ζεὺς. κρατεῖ μὲν στοιχείων·
 κρατεῖ δὲ ἀστρῶν· κρατεῖ δὲ τῶν ὁμοίων θεῶν· οὐδὲ
 ὑμεῖς τοσοῦτον τῶν αἰγῶν καὶ προβάτων. Τὰ αἶνθη
 πάντα Ἔρως ἔργα· τὰ φυτὰ ταῦτα τούτου ποιήμα-
 τα· διὰ τοῦτον καὶ ποταμοὶ ρέουσι, καὶ ἄνεμοι πνέου-
 σιν. Ἔγνων δὲ ἐγὼ καὶ ταῦρον ἐρασθέντα, καὶ ὡς οἴ-
 στρω πληγεῖς ἐμυκάτο· καὶ τράγον Φιλήσαντα αἶγα,
 καὶ ἠκολούθει πανταχοῦ. Αὐτὸς μὲν γὰρ ἤμην νέος,
 καὶ ἠράσθην Ἀμαρυλλίδος· καὶ οὔτε τροφῆς ἐμεμνή-
 μην, οὔτε ποτὸν προσεφερόμην, οὔτε ὕπνον ἠρούμην.
 Ἠλγουν τὴν ψυχὴν· τὴν καρδίαν ἐπαλλόμεν· τὸ σῶ-

quidnam tandem esset Amor, utrum puer, an avis, &
 quidnam posset? Iterum ad haec Philetas: Deus est, o
 pueri, Amor, iuvenis, formosus, idemque volaticus.
 Idcirco & iuventute gaudet, pulchritudinem festatur,
 & animis alas addit. Potentia eius tanta, quanta ne Io-
 vis quidem. Imperat elementis, imperat astris, inque
 Deos sibi pares imperium obtinet: neque vos tantum
 imperii in capras ovesque habetis. Omnes flores Amo-
 ris sunt opera; istae plantae ipsius sunt factura. Per
 hunc & fluvii fluunt, & venti spirant. Ego vidi tau-
 rum amore correptum, & veluti oestro percitus mu-
 giebat: vidi etiam hircum, qui amabat capellam, & il-
 lam ubique insequabatur. Egomet ipse iuvenis fui, &
 amavi Amaryllida; & ne de cibo quidem cogitabam,
 nec potum ori admovere, neque somnum capere cu-
 rabam. Animo dolebam, corde contremiscebam, frigō-

Longus.

D

μα εἰψυχόμην ἐβόων ὡς παιόμενος· ἐσιώπων ὡς νεκρούμενος· εἰς ποταμούς ἐνέβαινον ὡς καίόμενος· ἐκάλουν τὸν Πᾶνα βοήθῃ, ὡς καὶ αὐτὸν τῆς Πίτυος ἐρασθέντα· ἐπήνουν τὴν Ἥχῃ, τὸ Ἀμαρυλλίδος ὄνομα μετ' ἐμὲ καλυῦσαν· κατέκλων τὰς σύριγγας, ὅτι μοι τὰς μὲν βοῦς ἔβελγον, Ἀμαρυλλίδα δὲ οὐκ ἤγον. Ἔρωτος γὰρ οὐδὲν Φάρμακον, οὐ πινόμενον, οὐκ ἐσθιόμενον, οὐκ ἐν ὕδασι λαλούμενον· ὅτι μὴ Φίλημα καὶ περιβολή, καὶ συγκατακλιθῆναι γυμνοῖς σώμασι. „

ἐ. Φιλητᾶς μέντοι ταῦτα παιδεύσας αὐτοὺς, ἀπαλλάττεται, τυρούς τινας παρ' αὐτῶν καὶ ἔριφον ἤδη κεράστιν λαβάν. Οἱ δὲ μόνοι καταλειφθέντες, καὶ τότε πρῶτον ἀκούσαντες τὸ Ἔρωτος ὄνομα, τὰς τε ψυχὰς συνεστάλησαν ὑπὸ λύπης, ¹ καὶ ἐπανελθόντες

re corpus horrebat: vociferabar, non secus ac si vapularem: tacebam, veluti emortuus: fluviiis me immergebam, quasi igne flagrarem: implorabam Panis auxilium, utpote qui ipse quoque Pinus amore captus fuisset: laudabam Echo, quod Amaryllidis nomen mecum una ingeminaret: calamos confringebam, quod boves quidem mihi demulcerent, non tamen Amaryllida pellicere possent. Nulla enim amoris est medicina, nec cibus, nec potus, nec carmen ullum, praeterquam osculum, amplexus, & nudorum corporum concubitus.

V. Philetas quidem, postquam ipsos tali modo instituit, caesis quibusdam & haedo iam cornigero ab illis acceptis, discessit. Illi vero soli relictī, & tunc primum audito Amoris nomine, moestitia veluti contracti sunt,

¹ Ita e coniectura Molli cum Villoisono rescribendum duximus. Vulgatur: ὑπὸ λύπης, quae, etsi in amantes cadat, huius tamen loci non est. Nam & verbum

συνεστάλησαν unice τῇ λύπῃ convenit, & paulo inferius Longus ait: εἰ τοῦτο μὲν ἐστὶν ὁ ἔρωτος, τὴν οὖν ταῦτα ἀλγοῦμεν;

νύκτωρ εἰς τὰς ἐπαύλεις, παρέβαλλον οἷς ἤκουσαν τὰ αὐτῶν. Ἀλγοῦσιν οἱ ἐρωῶντες καὶ ἡμεῖς. Ἀρλοῦσιν ἴσως καὶ ἡμεῖς ἡμελήκαμεν. Καθεύδειν οὐ δύνανται τούτο μὲν καὶ νῦν πάσχομεν ἡμεῖς. Καίεσθαι δοκοῦσι καὶ παρ' ἡμῖν τὸ πῦρ. Ἐπιθυμοῦσιν ἀλλήλους ὄραν διὰ τοῦτο θάττον εὐχόμεθα γενέσθαι τὴν ἡμέραν. Σχεδὸν τοῦτό ἐστιν ὁ ἔρωσ· καὶ ἐρωῶμεν ἀλλήλων οὐκ εἰδότες. Εἰ τοῦτο μὲν ἐστὶν ὁ ἔρωσ, ἐγὼ δὲ ὁ ἐρώμενος, τί οὖν ταῦτα ἀλγοῦμεν; τί δὲ ἀλλήλους ζητοῦμεν; ἀληθῆ πάντα εἶπεν ὁ Φιλητᾶς. Τὸ ἐκ τοῦ κήπου παιδίον ᾧ ὄθη καὶ τοῖς πατράσιν ἡμῶν ὄναρ ἐκεῖνο, καὶ νέμειν ἡμῶς τὰς ἀγέλας ἐκέλευσε. Πῶς ἂν τις αὐτὸ λάβοι; μικρὸν ἐστὶ, καὶ φεύζεται. Καὶ πῶς ἂν τις αὐτὸ φύγοι; πτερὰ ἔχει καὶ καταλήφεται. Ἐπὶ τὰς

& noctu casas representantes, quae ipsi in se experiebantur cum illis comparabant, quae audiverant. Dolent amantes: etiam nos dolemus. Rerum suarum minus fatagunt: & nos quoque eas neglectui habemus. Dormire nequeunt: nec nos quoque. Uri videntur: & intra nos ignis ardet. Mutuum exoptant adspectum: & eam ob causam nos citius oriri diem cupimus. Forfan hoc ipsum amor est, & imprudentes ac nescii mutuo tenemur amore. Enimvero nisi hoc esset amor, & nisi ego essem amatus, cur tandem sic doleremus, cur alter alterum quaereremus? Omnia vera nobis dixit Philetas. Ille ex horto puellus visus est quoque parentibus nostris in illis olim somniis, & pascere nos greges iussit. Sed quo pacto quis illum capere poterit? Pusillus est, & fugiet. Et qua quis ratione illum effugerit? Alas habet, & nos assequetur. Ad Nymphas

1 Villoisonus acute legendum ἔρωσ, idque versione sua expressit: εἰ τοῦτο μὴ ἐστὶν ὁ ἔρωσ, idque versione sua expressit, quam vide.

Νύμφας δὲ βοηθούς καταφυγεῖν· ἀλλ' οὐδὲ Φιλητᾶν ὁ Πάν ὠσέλησεν Ἀμαρυλλίδος ἐρῶντα. Ὅσα εἶπεν ἄρα Φάρμακα, ταῦτα ζητητέα· Φίλημα, καὶ περιπλοκὴν, καὶ κεῖσθαι γυμνοὺς χαμαί. κρύος μὲν, ἀλλὰ καρτερήσομεν¹ δεύτερον μετὰ Φιλητᾶν.

στ'. Τοῦτο αὐτοῖς γίνεται νυκτερινὸν παιδευτήριον. καὶ ἀγαγόντες τῆς ἐπιούσης ἡμέρας τὰς ἀγέλας εἰς νομὴν, ἐσίλησαν μὲν ἀλλήλους ἰδόντες, ὁ μῆπω πρότερον ἐποίησαν, καὶ περιέβαλον τὰς χεῖρας ἐπαλλάξαντες. Τὸ δὲ τρίτον ὠκνοῦν Φάρμακον, ἀποδουθέντες κατακλιθῆναι· θρασύτερον γὰρ οὐ μόνον παρθένων, ἀλλὰ καὶ νέων αἰπόλων. Πάλιν οὖν ἀγρυπνία ἔχουσα καὶ ἔννοια τῶν γεγενημένων, καὶ κατάμεμψιν² τῶν

oportebit patronas confugere? at nihil quidquam Pan profuit Philetæ Amaryllida amanti. Sunt igitur quaerenda nobis illa, quæ dixit, remedia; nempe osculum, complexus, nudusque humi concubitus. Frigus quidem est intentum; ceterum hoc Philetæ exemplo sustinebimus.

VI. Hic illis fuit quasi nocturnus ludus. Imminente vero die, gregibus in pascua eductis, ut in conspectum venerunt, mutua dedere oscula, & quod nunquam hactenus fecerant, manibus alternis amplexus iungere. Tertium autem illud remedium, scilicet exutis vestibus concumbere, adhibere non audebant: calidum namque nimis hoc facinus, quam ut in virgines, vel etiam in iuvenes caprarios caderet. Iterum igitur insomnes traducebant noctes cum recordatione eorum, quæ fecissent,

¹ Καρτερήσομεν est e præclara Dan, Heinsii coniectura, quam in textum admittere non dubitavi. Codd. & edd. offerunt μαρτυρήσομεν, quod frustra explicandum tibi fumas.

² Ita Iungerm. h. l. correxit, sensu hoc iubente; probavitque Hemsterh. ad Lucian. T. I, p 7. Vulgo κατάμεμψις, absque καί· quod, hic omissum, male intrusum puta ante ἐφιλήσαμεν.

παραλελειμμένων· καὶ ἐφιλήσαμεν, καὶ οὐδὲν ὄφε-
λος· περιεβάλομεν, καὶ οὐδὲν πλέον σχεδόν.¹ Τὸ οὖν
κατακλιθῆναι, μόνον Φάρμακον ἔρωτος· πειρατέον καὶ
τούτου· πάντως ἐν αὐτῷ τι κρεῖττον ἔσται Φιλήματος.
Ἐπὶ τούτοις τοῖς λογισμοῖς οἷον εἰκὸς καὶ ὀνειράτα ἐώ-
ρων ἐρωτικά· τὰ Φιλήματα, τὰς περιβολάς· καὶ ὅσα
δὲ μετ' ἡμέραν οὐκ ἔπραξαν, ταῦτα ὄναρ ἔπραξαν·
γυμνοὶ μετ' ἀλλήλων ἔκειντο.

ζ'. Ἐνθεώτεροι δὲ κατὰ τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν ἀνέ-
στησαν, καὶ ροίζω τὰς ἀγέλας κατήλαυον, ἐπειγό-
μενοι κατὰ τὰ Φιλήματα· καὶ ἰδόντες ἀλλήλους, ἅμα
μειδιάματι κατέδραμον. Τὰ μὲν οὖν Φιλήματα ἐγένε-
το, καὶ ἡ περιβολὴ τῶν χειρῶν ἠκολούθησε· τὸ δὲ τρί-
τον Φάρμακον ἐβράδυνε, μήτε τοῦ Δάφνιδος τολμῶν-

& querela ac desiderio eorum, quae non fecissent. Oscu-
la mutua dedimus; sed nihil profuit. In mutuos ample-
xus ruimus; nec quidquam amplius profecimus. Con-
cubitus igitur solum erit amoris remedium. Illud itaque
tentandum: omnino in eo quidquam inerit osculo effi-
cacijs. Illis talia mente agitantibus somnia, ut par est,
amatoria obversabantur, videlicet oscula, amplexus;
& quae per diem non patraverant, haec per somnum
perpetrabant; nudi nempe iacebant.

VII. Tanquam vero numine aliquo vehementiore ad-
flati, die insequenti furrexerunt, & cum impetu suos
greges egerunt, ad oscula festinantes; seseque invicem
conspicati, risu cum blando sibi mutuo occurrerunt.
Intercesserunt igitur oscula nonnulla, amplexibus infe-
cutis: ceterum tertium illud cessabat remedium, quod
neque Daphnis illius mentionem facere auderet, neque

¹ Male claudit τὸ σχεδόν· hinc sic: σχεδόν τε οὖν κ. Villoisf. ve-
cum sqq. iungi vult Wyttensb. το σχεδόν οὖν τὸ κ.

τες εἰπεῖν, μήτε τῆς Χλόης βουλομένης κατάρχεσθαι, ἔς τε τύχη καὶ τοῦτο ἔπραξαν. Καθέζοντο ἐπὶ στελέχους ὄρυος, πλησίον ἀλλήλων καὶ γευσάμενοι τῆς ἐν Φιλήματι τέρψεως, ἀπλήστως ἐνεθοροῦντο τῆς ἡδονῆς. Ἦσαν δὲ καὶ χειρῶν περιβολαὶ, θλίψιν τοῖς σώμασι¹ παρέχουσαι. Κατὰ τὴν τῶν χειρῶν περιβολὴν βιαίωτερον δὴ τοῦ Δάφνιδος ἐπισπασαμένου, κλίνεται ἅπασιν ἐπὶ πλευρὰν ἢ Χλόη, καὶ κείνος δὲ συγκατακλίνεται τῷ Φιλήματι ἀκολουθῶν. καὶ γνωρίσαντες τῶν ὄνειρων τὴν εἰκόνα, κατέκειντο πολὺν χρόνον ὥσπερ συνδεδεμένοι. Εἰδότες δὲ τῶν ἐντεῦθεν οὐδέν, καὶ νομίσαντες τοῦτο εἶναι πέρασ ἀπολαύσεως ἐρωτικῆς, μάτην τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας δαπανήσαντες, διελύθησαν, καὶ τὰς ἀγέλας ἀπήλαυον, τὴν νύκτα μισοῦντες. Ἴσως

Chloë sane initium dare rei vellet, donec forte fortuna & hoc ipsum fecissent. Quercus trunco insidebant, alter prope alterum; atque gustata, quae est in osculo, dulcedine, expleri voluptate nequibant, oriebaturque simul brachiorum mutua lucta, quae corporum compressionem arctiorem efficiebat. Interea dum Daphnis violentius inter amplexus illam attraheret, in latus utcunque sese reclinat Chloë, illeque super, suavium subsequens, inclinatus recumbit. Agnoscentes igitur somniorum hanc ipsam imaginem, longo tempore quasi inter se constricti iacuerunt. Ceterum ignari, quae post illa agere deberent, & arbitrati, hunc esse fruitionis amatoriae finem, plurima diei parte nequidquam ita consumpta, rursus sunt disiuncti, & greges compulerunt, noctem exosi. Fortasse autem non infecta re digressi

1 Vulgo στόμασι, quod quidem cum θλίψει convenit; non vero cum antec. χειρῶν περιβο-

λαί· hinc eleganter Wyttenbach. corr. σώμασι.

δὲ καὶ τῶν ἀληθῶν τι ἔπραξαν, εἰ μὴ Θόρυβος τοιοῦδε πᾶσαν τὴν ἀγροικίαν ἐκείνην κατέλαβε.

ἦ. Νέοι Μηθυμναῖοι πλούσιοι διαβέσθαι τὸν τρυγητὸν ἐν ξενικῇ τέρψει θελήσαντες, ναῦν μικρὰν καθελκύσαντες, καὶ οἰκέτας προσκώπους καθίσαντες, τοὺς Μιτυληναίων ἀγροὺς περιέπλεον, ὅσοι θαλάττης πλησίον. Εὐλίμενός τε γὰρ ἡ παραλία, καὶ οἰκήσεσιν ἡσκημένη πολυτελῶς, καὶ λουτρὰ συνεχῆ, παράδεισοί τε καὶ ἄλλῃ τὰ μὲν φύσεως ἔργα, τὰ δὲ ἀνθρώπων τέχνης ἰ πάντα ἐνοικῆσαι καλά. Καταπλέοντες δὲ καὶ ἐνορμιζόμενοι, κακὸν μὲν ἐποίουν οὐδὲν τέρψεις δὲ ποιήσας ἐτέρποντο· ποτὲ μὲν ἀγκίστροις καλάμων ἀπηρητημένοις ἐκ λίνου λεπτοῦ, πετραίους ἰχθῦς ἀλιεύοντες ἐκ πέτρας ἀλιτενοῦς· ποτὲ δὲ κυσὶ καὶ δικτύοις λα-

fuisse, nisi quidam huiuscemodi tumultus totum illum agrum occupasset.

VIII. Quidam iuvenes Methymnaei opibus pollentes, vindemiam hilare peregrino in solo facere volentes, navicula in mare deducta, servisque domesticis remigum vice impositis, Mitylenaeorum agros, qui iuxta mare erant siti, legebant. Est enim ora illa maritima portibus opportuna, atque magnifice domiciliis instructa, nec non lavacris frequentibus adornata. Nec non & horti atque luci, partim opera naturae, partim humana elaborati industria: cuncta habitatu egregia. Nave igitur appulsa & in stationem subducta, nihil perpetrabant mali, sed variis semet oblectabant modis: nunc hamis ab arundine suspensis linea tenui, pisces saxatiles de petra in pelagus prominente captantes; nunc canibus retibus-

1 Edd. & MSS. τέχνη. Sed τέχνης legi oportere vidit iam Valkenar. ad Eurip. Hippol. 282.

Idem mox pro ἐνοικῆσαι legendum statuebat ἐνηθέσαι, h. e. cupida opportuna voluptati iuvenili.

γῶους, Φεύγοντας τὸν ἐν ταῖς ἀμπέλοις θόρυβον, λαμβάνοντες. Ἦδη δὲ καὶ ὀρνίθων ἄγρας ἐμέλησεν αὐτοῖς, καὶ ἔλαβον βρόχοις χῆνας ἀγρίου καὶ νήττας καὶ ὠτίδας ὥστε καὶ ἡ τέρψις αὐτοῖς καὶ τραπέζης ὠφέλειαν παρεῖχεν. εἰ δὲ τινος προσέδει, παρὰ τῶν ἐν τοῖς ἀγροῖς ἐλάμβανον, περιττοτέρους τῆς ἀξίας ὀβολοὺς καταβάλλοντες. Ἔδει δὲ μόνον ἄρτου, καὶ οἴνου, καὶ στέγης. οὐ γὰρ ἀσφαλὲς ἔδοκει, μετοπωρινῆς ἄρας ἐνεστώσης, ἐμβαλαπτεύειν ὥστε καὶ τὴν ναῦν ἀνεῖλκον ἐπὶ τὴν γῆν, νύκτα χειμέριον δεδοικότες. Τῶν δὲ τις ἀγροίκων, ἐς ἀνολήν λιθοῦ θλίβοντος τὰ πατηθέντα βοτρυδία χρίζων σχοίνου, τῆς πρότερον ραγείσης, κρυθὰ ἐπὶ τὴν θαλατταν ἐλθὼν, ἀθρουρήτω τῇ νηὶ προσελθὼν, τὸ πείσμα ἐκλύσας, οἴκαδε κομίσας, ἐς ὃ, τι ἔχρηζεν, ἐχρήσατο.

que lepores, qui strepitum in vineis laborantium fugitabant, venantes: iam vero & aucupio vacantes, laqueis positis feros anferes, anates & aves tardas capiebant; adeo ut & haec oblectatio ipsis mensam quoque non inutiliter instrueret. Si qua re infuper opus haberent, ab iis, qui in agris degebant, accipientes, ultra iustum pretium nummos solvebant. Pane dumtaxat, vino atque recto indigebant; haudquaquam enim periculi expers videbatur, vergentis iam autumnus tempestate, in mari pernoctare: itaque & navem ipsam in terram subduxerunt, metu noctis tempestuosae. Agrestium porro unus, restis indigus, cuius ope lapis, qui calcatos acinos contunderet, tolli in altum posset, ea, quam ante habuerat, rupta, clandestino ad mare tenerat, & ad navem, quam nemo custodiebat, accesserat, atque funem, quo ea religabatur, exsolverat, eoque domum abspornato, ad quod volebat, usus fuerat.

θ'. Ἐωθεν οὖν οἱ Μηθυμναῖοι νεανίσκοι ζήτησιν ἐποιῶντο τοῦ πείσματος, καὶ (ὠμολόγει γὰρ οὐδεὶς τὴν κλοπὴν) ὀλίγα μεμψάμενοι¹ τοὺς ξενοδόκους,² παρέπλεον· καὶ στάδια τριάκοντα παρελάσαντες, προσορμίζονται τοῖς ἀγροῖς, ἐν οἷς ἄκουσεν ἡ Χλόη καὶ ὁ Δάφνις· ἔδοκει γὰρ αὐτοῖς καλὸν εἶναι τὸ πεδίον ἐς θήραν λαγῶων. σχοῖνον μὲν οὖν οὐκ εἶχον ὥστε ἐκδήσασθαι πείσμα· λύγον δὲ χλωρὰν μακρὰν στρέψαντες ὡς σχοῖνον, ταύτην τὴν ναῦν ἐκ τῆς πρύμνης ἄκρας εἰς τὴν γῆν ἔδησαν. Ἐπειτα τοὺς κύνας ἀζέντες ῥινηλατεῖν ἐν ταῖς εὐκαίροις φαινομέναις τῶν ὁδῶν ἐλινοστάτου. Οἱ μὲν δὴ κύνες ἅμα ὑλακῆ διαβέοντες, ἐφόβησαν τὰς αἰγας· αἱ δὲ τὰ ὀρεινὰ καταλιπῶσαι, μᾶλλον τι πρὸς τὴν θάλατταν ἄρμησαν. Ἐχουσαι δὲ οὐδὲν ἐν ψάμμῳ τρώξιμον, ἐλθοῦσαι πρὸς τὴν ναῦν

IX. Mane igitur facto, Methymnaea iuventus de fune inquirere coepit; &, quoniam furtum confitebatur nemo, paucis de hospitem iniuria conquesti, inde solventes nave discesserunt. Atque stadia triginta profecti, ad agros, in quibus Chloë & Daphnis degebant, appulerunt. Hoc quippe solum aptum illis leporum venatui videbatur. Reste itaque destituti, qua pro rudente uti potuissent, vimine longo & virenti, haud fecus ac fune contorto, navem summa de puppi ad terram religarunt. Deinde canibus ad feras indagandas dimissis, in viis maxime opportunis sibi visis castes tendebant. Canes proinde cum latratu discurrentes, capras terruere; quae ideo montanis relictis magis versus mare se proripuerunt. Cumque in arena, quod ederent, non haberent, au-

¹ Sic praeclare corr. Iungerm. cum antea legeretur μεμψάμενοι.

² Ξενοδόκους rescripti cum Vil-

lois. quae est forma Attica. Vide Thom. Magist. p. 640. Moe-rim p. 271.

αἱ θρασύτεραι αὐτῶν, τὴν λύγον τὴν χλωρὰν, ἣ δέ-
 δετο ἢ ναῦς, ἀπέφαγον. Ἦν δέ τι καὶ κλυδώνιον ἐν τῇ
 θαλάττῃ, κινήθεντος ἀπὸ τῶν ὀρῶν πνεύματος. ταχὺ
 δὴ μάλα λυθεῖσαν αὐτὴν ὑπήνεγκεν ἡ παλίρροια τοῦ
 κύματος, καὶ ἐς τὸ πέλαγος μετέωρον ἔφερον. Αἰσθή-
 σεως δὴ τοῖς Μηθυμναίοις γενομένης, οἱ μὲν ἐπὶ θα-
 λατταν ἔθεον, οἱ δὲ τοὺς κύνας συνέλεγον· ἐβόων δὲ
 πάντες, ὡς πάντας τοὺς ἐκ τῶν πλησίον ἀγρῶν ἀκού-
 σαντας συνελθεῖν. ἀλλ' ἦν οὐδὲν ὄφελος· τοῦ γὰρ πνεύ-
 ματος ἀκμάζοντος, ἀσχέτω τάχει κατὰ ῥοὴν ἢ ναῦς
 ἐφέρετο. Οἱ δ' οὖν οὐκ ὀλίγων κτημάτων Μηθυμναῖοι
 στερόμενοι, ἐζήτουν τὸν νέμοντα τὰς αἴγας· καὶ εὐρόν-
 τες τὸν Δάφνιν ἔπαιον, ἀπέδυσον. εἰς δέ τις καὶ κυνό-
 δεσμον ἀράμενος περιῆγε τὰς χεῖρας, ὡς δῆσων. Ὁ
 δὲ ἐβόα τε παιόμενος, καὶ ἰκέτευε τοὺς ἀγροίκους, καὶ

daciores quaedam harum ad navem progressae, virens
 vimen, quo religata erat navis, morfu avulserunt. Eo-
 dem autem temporis momento, etiam aestu quodam
 mare fervere coeperat, commoto de montibus vento;
 unde fluctuum reciprocatio quam celeriter navem solu-
 tam avehebat, inque altum provectam auferebat. Quod
 cum sensissent Methymnaei, alii ad mare accurrere, alii
 canes congregare: omnes autem clamare, ita ut, quicun-
 que in vicinis essent agris, hoc audito confluerent. Sed
 nihil inde proficere; vento quippe increbrescente, irre-
 vocabili quadam celeritate navis aestu ferebatur secun-
 do. Ideo Methymnaei, haud parva opum iactura facta,
 caprarium quaerebant, & Daphnim inventum caede-
 bant, vestibisque exuebant. Unus aliquis, sumto canis
 vinculo, manus illius in tergum, ut vinciturus, retor-
 fit: at ille vapulans clamare, supplexque agricoliarum

πρώτους τε τὸν Λάμωνα καὶ τὸν Δρύαντα βοηθοὺς ἐπεκαλεῖτο. Οἱ δὲ ἀντεῖχοντο σκιρροὶ ¹ γέροντες, καὶ χεῖρας ἐκ γεωργικῶν ἰσχυρὰς ἔχοντες, καὶ ἠξίουσι δικαιολογήσασθαι περὶ τῶν γεγενημένων. Ταῦτα δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἀξιούντων, δικαστὴν καθίζουσι Φιλητᾶν τὸν Βουκόλον· πρεσβύτατός τε γὰρ ἦν τῶν παρόντων, καὶ κλέος εἶχεν ἐν τοῖς κωμήταις δικαιοσύνης περιττῆς.

ί. Πρῶτοι δὲ κατηγοροῦν οἱ Μηθυμναῖοι σαφῶς καὶ σύντομα, Βουκόλον ἔχοντες δικαστὴν. „Ἦλθομεν εἰς τούτους τοὺς ἀγροὺς θηράσαι θέλοντες, τὴν μὲν οὖν ναῦν λύγῳ χλωρᾷ δῆσαντες ἐπὶ τῆς ἀκτῆς κατελίπομεν· αὐτοὶ δὲ διὰ τῶν κυνῶν ζήτησιν ἐποιούμεθα θηρίων. Ἐν τούτῳ πρὸς τὴν θάλατταν αἱ αἰγες τούτου κατελθεῦσαι, τὴν τε λύγον κατεσθίουσι, καὶ τὴν ναῦν

opem implorare, & ante omnes Lamonem ac Dryanta in auxilium vocare. Hi vero duri fenes, opereque rustico validas habentes manus, summisque viribus renitendo retinentes, ut iure de iis, quae accidissent, disceptaretur, postulabant. Eadem autem & aliis poscentibus, iudex constituitur Philetas bubulcus. Ipse enim erat eorum, qui tunc convenerant, natu maximus, interque paganos eximiae iustitiae fama insignis.

X. Primi itaque Methymnaei perspicue & breviter accusare inceperunt, coram bubulco nempe agentes iudice. Venandi gratia hosce ingressi sumus agros: itaque nostram navem vimine virenti in litore religatam reliquimus, ipsimet canum ope feras indagaturi. Interea temporis huius caprae ad mare descendentes vimen de-

¹ Cod. Paris. σκιρροί, quod prope accedit ad conī. Dan. Heinsii, reponentis σκληροί, quod per se fatis commodum videtur. Sed idem sensus inest vulgatae le-

ctioni, & Hesychius σκιρροῦσθαι exponit per ἀποσκληροῦσθαι. Iungerm. vero malebat σκιρρογέροντες, una voce, ut τυμβογέροντες, ἀμογέροντες.

ἀπολύουσιν. Εἶδες αὐτὴν ἐν τῇ Θαλάττῃ Φερομένην, πόσων οἶει μεστὴν ἀγαθῶν; οἷα μὲν ἐσθῆς¹ ἀπόλω-
 λεν; οἷος δὲ κόσμος κυνῶν ὅσον δὲ ἀργύριον τοὺς ἀγροὺς
 εἴ τις τούτων, ἐκεῖνα ἔχων, ὠνήσατο. Ἀνθ' ὧν ἀξιούμεν
 ἄγειν τοῦτον, πονηρὸν ὄντα αἰπόλον, ὃς ἐπὶ τῆς Θα-
 λάττης νέμει τὰς αἰγας ὡς ναύτης. „ Τοιαῦτα οἱ
 Μηθυμναῖοι κατηγορήσαν.

ια'. Ὁ δὲ Δάφνης διέκειτο μὲν κακῶς ὑπὸ τῶν
 πληγῶν, Χλόην δὲ ὄρων παροῦσαν, πάντων κατεφρό-
 νει. Καὶ ᾧδε εἶπεν „ Ἐγὼ νέμω τὰς αἰγας καλῶς.
 Οὐδέ ποτε ἠγίασατο κωμῆτης οὐδὲ εἷς, ὡς ἡ κῆπον
 αἰξ' ἐμὴ κατεβοσκήσατο, ἢ ἄμπελον βλαστάνουσαν
 κατέκλασεν. Οὗτοι δὲ εἰσι κυνηγέται πονηροὶ, καὶ κύ-

pasuntur, navemque solvunt. Tutemet in altum pro-
 vectam vidisti, quantis, puras, bonis refertam? qua-
 les perierunt vestes! qualis canum ornatus! quanta ar-
 genti copia! Agros horum quispiam, illis instructus bo-
 nis, facile comparaverit. Pro his istum abducere ae-
 quum censemus, utpote malum caprarium, qui instar
 nautae iuxta mare suas pascit capras. Talis Methymnaeo-
 rum fuit accusatio.

XI. Daphnis contra, quamvis verberibus male esset
 affectus, ubi tamen Chloëen praesentem conspexit, omnia
 susque deque habebat, atque ita locutus est: Ego qui-
 dem recte meas pasco capras; neque unquam vicino-
 rum vel unus criminatus est, mea quod capra vel hor-
 tum depaverit, vitemve germinantem confregerit. Isti
 autem sunt venatores improbi, maleque institutos ca-

¹ *Quam pretiosa vestimenta pe-
 riere!* Inepete antea legebatur pro
 ἐσθῆς in omnibus libris εὐθύς.
 Ita vero correxit prior ed. Paris.

quem secuti sunt Dutens & Vil-
 loison. Atque sic respondet sqq.
 ἀλλὰ ἐσθῆς ἐνέκειτο καὶ ἄργυρος.

νας ἔχουσι κακῶς πεπαιδευμένους· οἵτινες τρέχοντες
πολλὰ, καὶ ὑλακτοῦντες σκληρὰ, κατεδίωξαν αὐτάς
ἐκ τῶν ὄρων καὶ τῶν πεδίων ἐπὶ τὴν θάλατταν, ὡς-
περ λύκοι. Ἀλλὰ ἀπέφαγον τὴν λύγον· οὐ γὰρ εἶχον
ἐν ψάμμῳ πόναν, ἢ κόμαρον, ἢ θύμον. ἀλλὰ ἀπά-
λετο ἡ ναῦς ὑπὸ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς θαλάττης·
ταῦτα χειμῶνος, οὐκ αἰγῶν, ἐστὶν ἔργα. ἀλλὰ ἐσθῆς
ἐνέκειτο καὶ ἄργυρος· καὶ τίς πιστεύσει νοῦν ἔχων, ὅτι
τοσαῦτα φέρουσα ναῦς, πείσμα εἶχε λύγον;,,

ιβ'. Τούτοις ἐπεδάκρυσεν ὁ Δάφνις, καὶ εἰς οἶκτον
ὑπηγάγετο τοὺς ἀγροίκους πολύνι ὥστε ὁ Φιλητᾶς ὁ
δικαστῆς ὤμνυε Πάνα καὶ Νύμφας, μηδὲν ἀδικεῖν
Δάφνιν, ἀλλὰ μηδὲ τὰς αἶγας· τὴν δὲ θάλατταν καὶ
τὸν ἄνεμον, ὧν ἄλλους εἶναι δικαστάς. Οὐκ ἔπειθε
ταῦτα Φιλητᾶς Μηθυμναίοις λέγων· ἀλλ' ὑπ' ὀργῆς
ὀρμήσαντες, ἤγον τὸν Δάφνιν πάλιν, καὶ συνδέειν ἤθε-

nes habent, qui cursu rapido faevoque latratu capellas
ex montibus & campis ad mare usque non secus ac lu-
pi exagitaverunt. At vero, dices, vimen depastae sunt!
Non enim in arena herbam, vel arbutum, vel thymum
habebant. At enim, perges, navis vi venti atque ma-
ris periit! Hoc est tempestatis, non autem capellarum,
crimen. Sed vestimenta & argentum navi contineban-
tur! Et quis credat, si modo sapiat, navem tantarum
opum vetricem pro rudente vimen habuisse?

XII. His dictis illacrimans Daphnis, omnino in ma-
gnam commiserationem rusticos adduxit; adeo ut Phi-
letas iurando contestaretur Pana & Nymphas,
nihil contra fas egisse Daphnim, sicuti neque capellas;
verum mare & ventos esse in culpa, quorum scilicet
alios esse iudices. Haec dicendo Philetas Methymnaeis
non persuasit; sed prae ira profilientes, iterum Daphnim

λον. Ἐνταῦθα αἱ κωμῆται ταραχθέντες, ἐπιπηδῶσιν αὐτοῖς ὡσεὶ ψᾶρες, ἢ κολοιοί· καὶ ταχὺ μὲν ἀφαιρῶνται τὸν Δάφνιν ἤδη καὶ αὐτὸν μαχόμενον· ταχὺ δὲ ξύλοις παίοντες, ἐκείνους εἰς Φυγὴν ἔτρεψαν. Ἀπέστησαν δὲ οὐ πρότερον, ἔς τε τῶν ὄρων αὐτοῦς ἐξήλασαν ἐς ἄλλους ἀγρούς. Διωκόντων δὲ τοὺς Μηθυμαίους ἐκείνων, ἡ Χλόη κατὰ πολλὴν ἡσυχίαν ἄγει πρὸς τὰς Νύμφας τὸν Δάφνιν, καὶ ἀπονίπτει τε τὸ πρόσωπον ἡμαγμένον ἐκ τῶν ῥινῶν ῥαγιστῶν ὑπὸ πληγῆς τινος, καὶ τῆς πήρας προκομίσασα ζυμῆτου μέρος καὶ τυροῦ τριῆμά τι, δίδωσι φαγεῖν. Τότε μάλιστα ἀνακτησαμένη αὐτὸν, Φίλημα ἐφίλησε μελιτῶδες ἀπαλοῖς τοῖς χεῖλεσι.

ιγ'. Τότε μὲν δὴ παρὰ τοσοῦτον Δάφνις ἦλθε κακοῦ. Τὸ δὲ πρᾶγμα οὐ ταύτῃ πέπαυτο, ἀλλ' ἐλθόντες οἱ Μηθυμαῖοι μόλις εἰς τὴν ἑαυτῶν, ἰδοιπόροι

rapiebant, & constringere volebant. Ibi vicani commoti in ipsos non aliter ac sturni graculique impetum fecerunt, eque vestigio eripuerunt Daphnim iam & ipsum manus conferentem, & repente baculis eos tundentes, terga vertere coegerunt. Neque prius destiterunt, quam illos e suis finibus in alios agros expulissent. Dum autem illi Methymnaeos sic persequuntur, interim Chloë placide Daphnim ad Nymphas deducit, eiusque faciem sanguine adpersam & nares ictu contusas abluit, atque e pera depromptam fermentati panis particulam caseique frustulum dat illi comedendum. Et postquam eum ita recreasset, mellitum tenellis labellis osculum ei infixit.

XIII. Tantillum quidem tunc abfuit, uti ne malo infortunio Daphnis maeretur: at vero finis huic negotio neque dum impositus erat; nam Methymnaei magna

μὲν ἀντὶ ναυτῶν, τραυματαίαι δὲ ἀντὶ τρυφῶντων, ἐκ-
 κλησίαν τε συνήγαγον τῶν πολιτῶν, καὶ ἰκετηρίας
 φέροντες, ἰκέτευσον τιμωρίας ἀξιοθῆναι τῶν μὲν ἀληθῶν
 λέγοντες οὐδὲ ἐν, μὴ καὶ προσκαταγέλαστοι γένοιτο,
 τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα παθόντες ὑπὸ ποιμένων· κατηγο-
 ροῦντες δὲ Μιτυληναίων ὡς τὴν ναῦν ἀφελομένων, καὶ
 τὰ χρήματα ἀρπασάντων πολέμου νόμῳ. Οἱ δὲ πι-
 στεύοντες διὰ τὰ τραύματα, καὶ νεανίσκοις τῶν πρώ-
 των οἰκιῶν παρ' αὐτοῖς τιμωρῆσαι δίκαιον νομίζοντες,
 Μιτυληναίοις μὲν πόλεμον ἀκήρυκτον ἐψηφίσαντο· τὸν
 δὲ στρατηγὸν ἐκέλευσαν δέκα ναῦς καβελκύσαντα κακ-
 ουργεῖν αὐτῶν τὴν παραλίαν. πλησίον γὰρ χειμῶνος
 ὄντος, οὐκ ἀσφαλὲς ἦν μείζονα στόλον πιστεύειν τῇ
 θαλάττῃ. Ὁ δὲ εὐθύς τῆς ἐπιούσης ἀναγόμενος αὐτ-

difficultate domum suam, viatores nimirum pro nau-
 tis, & faucii vulneribus pro luxuriantibus, reversi, &
 in concionem civibus advocatis, cum suppliciis prodie-
 runt, obsecrantes, ne se indignos putarent, quorum cau-
 sa vindicta fusciperetur; ne ullum quidem verbum ve-
 rum dicentes, ne etiam deridiculo praeterea essent, qui
 talia tantaque a pastoribus pati sustinuisissent; verum Mi-
 tylenaeos, quasi qui navem ipsis abstulissent, & opes
 hostium more diripuissent, incufantes. Hi vero facile
 ob illa vulnera fidem habentes, & adolescentibus pri-
 mariarum apud se familiarum factam iniuriam ulcisci iu-
 stum esse arbitrati, Mitylenaeis bellum, nec illud per
 praeconem ullum indictum, decreverunt, & praefecto
 statim mandaverunt, denis in mare deductis navibus,
 maritimam incurfionibus infestare oram: non enim tu-
 tum erat, imminente hieme, maiorem mari committe-
 re classem. Hic confestim die sequenti cum militibus,

ερέταις στρατιώταις, ἐπέπλει τοῖς παραθαλαττίοις τῶν Μιτυληναίων ἀγροῖς. Καὶ πολλὰ μὲν ἤρπαζε ποίμνια, πολὺν δὲ σῖτον, καὶ οἶνον, ἄρτι πεπαυμένου τοῦ τρυγητοῦ· καὶ ἀνθρώπους δὲ οὐκ ὀλίγους, ὅσοι τούτων ἐργάται. Ἐπέπλευσε καὶ τοῖς τῆς Χλόης ἀγροῖς καὶ τοῦ Δάφνιδος· καὶ ἀπόβασιν ὄξειαν φέμενος, λείαν ἤλαυνε τὰ ἐν ποσίν.

ιδ'. Ὁ μὲν Δάφνις οὐκ ἔνεμε τὰς αἰγας, ἀλλὰ ἐς τὴν ὕλην ἀνελθὼν, Φυλλάδα χλωρὰν ἔκοπτεν, ὡς ἔχει τὴν τοῦ χειμῶνος παρέχειν τοῖς ἐρίφοις τροφήν· ὥστε ἀνάθεν φασσάμενος τὴν καταδρομὴν, ἐνέκρυψεν ἑαυτὸν στελέχει κοίλῳ ξηρᾷ ὄξύης.¹ Ἡ δὲ Χλόη παρῆν ταῖς ἀγέλαις· καὶ διακομμένη καταφεύγει πρὸς τὰς Νύμφας ἰκέτις, καὶ ἐδεῖτο φείσασθαι καὶ ὧν ἔνεμε, καὶ

qui remigum vice ipsi fungebantur, in altum provectus, Mitylenaeorum agros mari proximos hostiliter invadens, multos tum greges, tum frumenti acervos, ac vinum, paulo ante finita vindemia, & homines quoque, quorum cura & opera circa ista versabatur, non paucos rapuit. Impetum etiam suis navibus fecit in Chloës & Daphnidis agros, egressusque quanta celeritate posset, quaevis obvia agebat, ferebat.

XIV. Et Daphnis quidem tunc non pascebat capras; sed silvam intraverat, frondesque virides stringebat, quas hiberno tempore haedis in pabulum dare posset. Quamobrem de superiore loco hac incurfione conspēta, sese cavo aridae fagi trunco occultavit. Chloë autem aderat gregibus, hostibusque illam persequentibus, ad Nymphas supplex confugiebat, orabatque, ut & illis, quos pasceret, gregibus, atque sibi propter Deas par-

¹ Optime hunc locum ita persanavit Koen. ad Greg. de Dial. p. 7, applaudente Valkena-

rio. Vulgo legitur: στελέχει καὶ ξύλω ξηρᾷ ὄξύης.

αὐτῆς, διὰ τὰς θεάς· ἀλλ' ἦν οὐδὲν ὄφελος. οἱ γὰρ
 Μηθυμναῖοι πολλὰ τῶν ἀγαλμάτων κατακερτομή-
 σαιτες, καὶ τὰς ἀγέλας ἤλασαν, καὶ κείνην ἤγαγον
 ὡς περ αἶγα ἢ πρόβατον παίοντες λύγοις. Ἐχοντες δὲ
 ἤδη τὰς ναῦς παντοδαπῆς ἀρπαγῆς μεστὰς, οὐκέτ'
 ἐγίνωσκον περαιτέρω πλεῖν, ἀλλὰ τὸν οἶκαδὲ πλοῦν
 ἐποιοῦντο, καὶ τὸν χειμῶνα καὶ τοὺς πολεμίους δεδιό-
 τες. Οἱ μὲν οὖν ἀπέπλεον εἰρεσίᾳ ταλαιπωροῦντες·
 ἄνεμος γὰρ οὐκ ἦν.

ιε'. Ὁ δὲ Δάφνις, ἡσυχίας γενομένης, ἐλθὼν εἰς τὸ
 πεδίον, ἔνθα ἔνεμον, καὶ μήτε τὰς αἶγας ἰδὼν, μήτε
 τὰ πρόβατα καταλαβὼν, μήτε Χλόην εὐρών, ἀλλὰ
 ἐρημίαν πολλήν, καὶ τὴν σύριγγα ἐρριμμένην, ἣ συνή-
 θως ἐτέρπετο ἢ Χλόη, μέγα βοᾶν καὶ ἐλεεινὸν κω-
 κύων, ποτὲ μὲν πρὸς τὴν Φηγὸν ἔτρεχεν, ἔνθα ἐκαθέ-

cerent. Sed nihil precando profecit; Methymnaei nam-
 que non solum conviciis multis & probris Deorum fi-
 mulacra illuserunt, verum etiam greges ipsos abege-
 runt, & illam ipsam non aliter, quam capram, aut
 ovem, virgis feriendo prae se egerunt. Illi, iam naves
 suas praeda omnigena onustas habentes, non ulterius
 navigare decernebant, sed domum, hiemem hostemque
 timentes, dirigebant. Itaque inde solvebant, summa
 ope incumbentes remis, cum nullus eos prosequeretur
 ventus.

XV. Daphnis vero, iam tranquillitate oborta, ingres-
 sus campum, in quo pecora pascere solebant, cumque
 nec capras vidisset, nec oves offendisset, neque Chloën
 invenisset, sed ubique magnam solitudinem, & proie-
 ctam fistulam, qua se pro more oblectabat Chloë, ma-
 gno clamore miserabilique ploratu edito, nunc quidem
 cursu contendebat ad fagum, ubi federat; nunc vero

Longus.

E

ζετοῖ ποτὲ δὲ ἐπὶ τὴν θάλατταν, ὡς ὀψόμενος αὐτήν· ποτὲ δὲ ἐπὶ τὰς Νύμφας, ἐφ' αἷς ἐλκομένη κατέφυγεν. Ἐνταῦθα καὶ ἔρριψεν ἑαυτὸν χαμαὶ, καὶ ταῖς Νύμφαις ὡς προδούσαις κατεμέμφετο. „Ἄφ' ὑμῶν ἤρπασθη Χλόη, καὶ τοῦτο ἰδεῖν ὑμεῖς ὑπεμείνατε; ἢ τοὺς στεφάνους ὑμῖν πλέκουσα ἢ σπένδουσα τοῦ πρώτου γάλακτος ἢς καὶ ἡ σύριγξ ἢ δὲ ἀνάθημα. Αἶγας μὲν οὐδὲ μίαν μοι λύκος ἤρπασε, πολέμιοι δὲ τὴν ἀγέλην καὶ τὴν συνέμουσαν. Καὶ τὰς μὲν αἶγας ἀποδέρουσι, καὶ τὰ πρόβατα καταθύουσι· Χλόη δὲ πόλιν οἰκήσει. Ποίοις ποσὶν ἄπειμι παρὰ τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα, ἄνευ τῶν αἰγῶν, ἄνευ Χλόης, λειπεργάτης ἐσόμενος; ἔχω γὰρ νέμειν ἔτι οὐδέν. Ἐνταῦθα περιμένω κείμενος ἢ θάνατον, ἢ πολέμιον δεύτερον. Ἄρα καὶ σὺ, Χλόη, τοιαῦτα πάσχεις; ἄρα μέμνησαι τοῦ πεδίου τοῦδε, καὶ τῶν Νυμφῶν τῶνδε, καί μου; ἢ παραμυθῶνται σε τὰ πρό-

ad mare, tanquam illam visurus; aliquando ad Nymphas, ad quas, cum abstraheretur, confugerat; ibique se in solum proiecit, & Nymphas quasi proditrices incusare occcepit. A vestris statuis abstracta fuit Chloë, idque videre sustinuistis! Illa, quae vobis corollas plectebat, illa, quae primitias lactis libabat, cuius etiam haecce fistula vobis dicata pendet! Nullam quidem lupus mihi capram eripuit; sed hostes gregem, & illam, quae una pascebat mecum! quin capras excoriabunt, ovesque mactabunt; Chloë autem in urbe in posterum habitabit! At quibus pedibus patrem & matrem, operis desertor, sine capris, sine Chloë, adibo? Amplius enim, quod pascam, non habeo. Hic proiectus mortem, aut alterum hostem exspectabo. Num vero tu quoque, Chloë, talia persfers? Meministine amplius huiusce campi, harumce Nympharum, atque mei? An solatium tibi

βατα καὶ αἱ αἴγες αἰχμάλωτοι μετὰ σοῦ γενόμεναι ; ,
 1στ'. Ταῦτα λέγοντα αὐτὸν, ἐκ τῶν δακρύων καὶ
 τῆς λύπης, ὕπνος βαθὺς καταλαμβάνει· καὶ αὐτῶ αἱ
 τρεῖς ἐφίστανται Νύμφαι, μεγάλαι γυναῖκες καὶ
 καλαὶ, ἡμίγυμνοι καὶ ἀνυπόδητοι, τὰς κόμας λελυ-
 μέναι, καὶ τοῖς ἀγάλμασιν ὅμοιαι. Καὶ τὸ μὲν πρῶ-
 τον ἐώκεσαν ἐλεοῦσαι τὸν Δάφνιν· ἔπειτα ἡ πρεσβυ-
 τάτη λέγει ἐπιρρωννύουσα· „Μηδὲν ἡμᾶς μέμψου, Δά-
 φνι· Χλόης γὰρ ἡμῖν μᾶλλον ἢ σοι μέλει. Ἡμεῖς καὶ
 παιδίον οὖσαν αὐτὴν ἠλεήσαμεν, καὶ ἐν ταῦδε τῶ ἄν-
 τρω κειμένην αὐτὴν ἀνεθρέψαμεν. Ἐκείνη πεδίοις κοινὸν
 οὐδὲν ¹ καὶ τοῖς προβατίοις τοῦ Λάμωνος. Καὶ νῦν δὲ
 ἡμῖν πεφρόντισται τὸ κατ' ἐκείνην ὡς μήτε εἰς τὴν
 Μήθυμναν κομισθεῖσα δουλεύοι, μήτε μέρος γένοιτο
 λείας πολεμικῆς. Καὶ τὸν Πᾶνα ἐκείνον τὸν ὑπὸ τῆ

afferunt oves & capellae tecum in captivitatem abductae?

XVI. Hoc ipsum dicentem, prae moerore & lacri-
 mis somnus opprimit profundus, & ipsi obveniunt tres
 illae Nymphae, mulieres procerae & formosae, femi-
 nudae discalceataeque, crinibus solutis, simulacrisque
 suis similes. Atque primo quidem quasi miserari Daphni-
 dis vicem sunt visae; deinde natu maxima animum ia-
 centem erigendo ita infit: Noli nos insimulare, Daphni:
 nobis quippe magis curae, quam tibi, est Chloë. Nos
 eius etiamnum infantulae misertae fuimus, inque hoc an-
 tro iacentem suscepimus nutriendam. Nihil illi cum cam-
 pis & ovibus Lamonis commune. Atque res illius etiam
 nunc nobis sunt curae, & providimus, ne vel Methy-
 mnam deportetur in servitutem, vel in partem hostilis
 praedae veniat. Atque Pana illum, qui pinu sub hac fe-

¹ Ita exhibent tres Codd. Reg. coniecerat Iungerm. Vulgo: ἐκεί-
 τε Villoisond, uti & legendum ην πεδίοις κοινὸν οὐδὲν ἔχει.

πίτυϊ ἰδρυμένον, ὃν ὑμεῖς οὐδέποτε οὐδὲ ἄνθεσιν ἐτιμήσατε, τοῦτον ἐδεήθημεν ἐπίκουρον γενέσθαι Χλόης· συνήθης γὰρ στρατοπέδοις μᾶλλον ἡμῶν, καὶ πολλοὺς ἤδη πολέμους ἐπολέμησε τὴν ἀγροικίαν καταλιπών· καὶ ἄπεισι τοῖς Μηθυμναίοις οὐκ ἀγαθὸς πολέμιος. Κάμνε δὲ μηδὲν· ἀλλὰ ἀναστὰς ὄφθητι Λάμωνι καὶ Μυρτάλῃ· οἱ καὶ αὐτοὶ κεῖνται χαμαὶ, νομίζοντες καὶ σε μέρος γεγονέναι τῆς ἀρπαγῆς. Χλόη γὰρ σοι τῆς ἐπιούσης ἀφίξεται μετὰ τῶν αἰγῶν, μετὰ τῶν προβάτων· καὶ νομεύσετε κοινῇ, καὶ συρίσετε κοινῇ. Τὰ δὲ ἄλλα μελήσει περὶ ὑμῶν Ἔρωτι. „

13'. Τοιαῦτα ἰδὼν καὶ ἀκούσας Δάφνης, ἀναπηδήσας τῶν ὕπνων, καὶ ὑφ' ἡδονῆς καὶ λύπης μεστὸς δακρύων, τὰ ἀγάλματα τῶν Νυμφῶν προσεκύνει, καὶ ἐπηγγέλλετο, σωθείσης Χλόης, θύσειν τῶν αἰγῶν τὴν ἀρίστην. Ἐραμῶν δὲ καὶ ἐπὶ τὴν πίτυν, ἔνθα τὸ τοῦ Πανὸς

dem habet, quem vos nunquam adhuc vel flosculo quidem honorastis, hunc, inquam, oravimus, ut Chloae suppetias veniat: magis enim, quam nos, assuevit castris; nec pauca iam bella, rure relicto, gessit; & abit Methymnaeis fat metuendus hostis. Noli laborare; quin surge, & videndum te exhibe Lamoni atque Myrtalae, qui & ipsi humi prostrati iacent, te quoque partem rati huiusce rapinae factum. Etenim Chloë postera die tibi una cum capris ovibusque redibit, atque una pascetis, & una fistula canetis: cetera de vobis curae erunt Amori.

XVII. Hisce visis ac auditis Daphnis, e somno exfiliens, prae laetitia ac moerore obortis lacrimis, Nympharum simulacra adorat, vovens, sospite Chloë, optimam ex capris sese mactaturum. Et procurrens ad pinum, ubi Panis simulacrum positum erat, cruribus hir-

ἀγαλμα ἰδρυτο, τραγοσκελές, κερασφόρον, τῇ μὲν σύριγγα, τῇ δὲ τράγον πηδῶντα κατέχον, καὶ κείνον προσεκύνει, καὶ ἤρχετο ὑπὲρ τῆς Χλόης, καὶ τράγον θύσειν ἐπηγγέλλετο. Καὶ μόλις ποτὲ περὶ ἡλίου καταφοράς παυσάμενος δακρύων καὶ εὐχῶν, ἀράμενος τὰς Φυλλάδας, αἷς ἔκοψεν, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἑπαυλιῶν καὶ τοὺς ἀμφὶ τὸν Λάμανα πένθους ἀπαλλάξας καὶ εὐφροσύνης ἐμπλήσας, τροφῆς τε ἐγεύσατο, καὶ ἐς ὕπνον ἄρμησεν, οὐδὲ τοῦτον ἄδακρυ· ἀλλ' εὐχόμενος μὲν αὐτῆς τὰς Νύμφας ὄναρ ἰδεῖν, εὐχόμενος δὲ τὴν ἡμέραν γενέσθαι ταχέως, ἐν ἣ Χλόην ἐπηγγείλαντο αὐτῶ.

ἡ. Νυκτῶν πασῶν ἐκείνη ἔδοξε μακροτάτη γεγονέναι. Ἐπράχθη δὲ ἐπ' αὐτῆς τάδε. Ὁ στρατηγὸς ὁ τῶν Μηθυμναίων ὅσον δέκα σταδίους ἀπελάσας, ἠθέλησε τῇ καταδρομῇ τοὺς στρατιώτας κεκμηκότας ἀναλαβεῖν. ἄκρας οὖν ἐπεμβαίνουσας τῷ πελάγει λαβό-

cinis, cornigerum, altera manu fistulam, altera hircum salientem tenens, illum advenerabatur, vota que pro salute Chloës fuscipiebat, & se hircum immolaturum fante promittebat. Et vix tandem circa solis occasum flendi ac precandi finem faciens, sublatis, quas deputaverat, frondibus, ad villam rediit, Lamonem moerore liberavit, gaudio replevit; & statim, cibo sumto, in somnum delapsus est, nec illum quidem sine flectu; sed iterum preces faciens, ut Nymphas in somno videat, ociusque illucescat dies, qua illi Chloës reditum promiserant.

XVIII. Cunctarum noctium illa ei visa fuit longissima. In illa autem haec acta fuere. Praefectus Methymnaeorum, in altum decem circiter stadia progressus, suos illa incurfione defatigatos milites voluit recreare. Nactus igitur promontorium in mare procurrans, luna-

μενος, ἐπεκτεινομένης μηνοειδῶς, ἧς ἐντὸς θάλαττα γαληνότερον τῶν λιμένων ὄρμον εἰργάζετο, ἐνταῦθα τὰς ναῦς ἐπ' ἀγκυρῶν μετεώρους διορμίσας, ὡς μηδεμίαν ἐκ τῆς γῆς τῶν ἀγροίκων τινὰ λυπῆσαι, ἀνῆκεν τοὺς Μιθυμναίους εἰς τέρψιν εἰρηλικήν. Οἱ δὲ ἔχοντες πάντων ἀφθονίαν ἐκ τῆς ἀρπαγῆς, ἔπινον, ἔπαιζον, ἐπινίκιον ἑορτὴν ἐμιμοῦντο. Ἄρτι δὲ παυομένης ἡμέρας, καὶ τῆς τέρψεως ἐς νύκτα ληγούσης, αἰθιδίον μὲν πᾶσα ἡ γῆ ἐδόκει λάμπεσθαι πυρὶ κτύπος δὲ ἠκούετο ῥόβιος κωπῶν, ὡς ἐπιπλέοντος μεγαλοῦ στόλου. ἐβόα τις ὀπλίξεσθαι τὸν στρατηγόν, ἄλλος ἄλλον ἐκάλει, καὶ τετρῶσθαί τις ἐδόκει· καὶ σχῆμά τι ἔκειτο νεκροῦ μιμούμενον. εἶκασεν ἂν τις ὄραν νυκτομαχίαν αὐτῶν παρόντων πολεμίων.

19'. Τῆς δὲ νυκτὸς αὐτοῖς τοιαύτης γενομένης, ἐπῆλθεν ἡμέρα πολὺ τῆς νυκτὸς φοβερωτέρα. Οἱ τράγοι

taque exporrectum forma, cuius finis ipsis portubus tranquilliozem praebebat stationem, hoc in loco naves ancoris stabilitas cum constituisset, ne cui ex terra agrestium quisquam negotium facefferet, Methymnaeis velut in pace securam indulfit oblectationem. Qui cum ex rapina omnium affluerent copia, potabant, ludebant, victorialia quasi celebrabant. Commodum vero desinente die, & hilaritate in noctem protracta, visa fuit repente univēsa illa terra flammis collucere, atque vehemens audiri remorum strepitus, quasi ingens adventaret classis. Clamabat quidam, ut se belli dux armis accingeret; alius alium vocabat, videbaturque nonnullus vulneratus: immo erat, quod faciem cadaveris prae se ferebat. Putasset aliquis, nocturnum se videre proelium, hoste nullo praesente.

XIX. Nocte tali peracta, illis illuxit dies nocte longe

μὲν οἱ τοῦ Δάφνιδος καὶ αἱ αἴγες κίττον ἐν τοῖς κέρασι
 κορυμβοφόρον εἶχον· οἱ δὲ κριοὶ καὶ αἱ οἰῆς τῆς Χλόης
 λύκων ὠρυγμὸν ὠρύοντο. Ὡφθη δὲ καὶ αὐτὴ πίτυος
 ἔστεφανωμένη. ἐγένετο καὶ περὶ τὴν θάλατταν αὐτὴν
 πολλὰ παράδοξα. αἱ τε γὰρ ἄγκυραι κατὰ βυθοῦ
 πειρωμένων ἀναφέρειν ἔμενον· αἱ τε κῶπαι καθιέντων
 εἰς εἰρεσίαν ἐθραύοντο· καὶ δελφῖνες πηδῶντες, ταῖς οὐ-
 ραῖς παίοντες τὰς ναῦς, ἐξ ἁλὸς ἔλυσον τὰ γομφώ-
 ματα. ἠκούετό τις καὶ ὑπὲρ τῆς ὀρθίου πέτρας τῆς ὑπὸ
 τὴν ἄκραν σύριγγος ἤχος· ἀλλὰ οὐκ ἔτερπεν, ὡς σύ-
 ριγγῆ· ἐφόβει δὲ τοὺς ἀκούοντας, ὡς σάλπιγγῆ. Ἐτα-
 ράττοντο οὖν, καὶ ἐπὶ τὰ ὅπλα ἔθεον, καὶ πολεμίους
 ἐκάλουν τοὺς οὐ βλεπομένους· ὥστε πάλιν εὐχόντο νύ-
 κτα ἐπελθεῖν ὡς τευξόμενοι σπονδῶν ἐν αὐτῇ. Συνετὰ
 μὲν οὖν πᾶσιν ἦν τὰ γινόμενα τοῖς Φρονούσιν ὀρθῶς,

terribilior. Hirci namque & caprae Daphnidis hederam
 corymbiferam in cornibus gestabant, arietes autem &
 oves Chloës luporum ululatum edere audiebantur. Ap-
 parebat & ipsa Chloë pinu redimita caput. Multa quo-
 que & in ipso mari fiebant mira & praeter expectatio-
 nem. Ancorae namque, quamvis in altum eas tollere
 conniterentur, in profundo fixae perstabant, remique in
 mare demissi, ut abremigarent milites, confrangebantur:
 delphines salientes e mari, ferientesque suis naves cau-
 dis, compages solvebant. Audiebatur & super arduae
 petrae cacumine sonus quidam fistulae; non autem au-
 dientes oblectabat, ut fistula, sed terrebat, ut tuba. Qua-
 re perculsi ad arma concurrebant, atque, quos non vi-
 debant, hostes vocabant; qua de causa noctem redire
 optabant, veluti eius beneficio inducias nascluri. Omni-
 bus quidem, quibus mens non erat laeva, constabat, a

† Verba ἐξ ἁλὸς statim post πηδῶντες cum Villois. ponenda videntur.

ὅτι ἐκ Πανὸς ἦν τὰ Φαντάσματα καὶ ἀκούσματα μηνιόντός τι τοῖς ναύταις· οὐκ εἶχον δὲ τὴν αἰτίαν συμβαλεῖν, (οὐδὲν γὰρ ἱερὸν σεσύλητο Πανὸς) ἕς τε ἀμφὶ μέσῃν ἡμέρῃν ἐς ὕπνον οὐκ ἀθεεὶ τοῦ στρατηγοῦ καταπεσόντος, αὐτὸς ὁ Πᾶν ὤφθη τοιαύδε λέγων.

κ'. ὦ Πάντων ἀνοσιώτατοι καὶ ἀσεβέστατοι, τί ταῦτα μαινομέναις Φρεσὶν ἐτολμήσατε; πολέμου μὲν τὴν ἀγροικίαν ἐνεπλήσατε τὴν ἐμοὶ Φίλην· ἀγέλας δὲ βοῶν καὶ αἰγῶν ποιμένας ἀπηλάσατε τὰς ἐμοὶ μελομένας· ἀπεσπάσατε δὲ βωμῶν παρθένον, ἐξ ἧς Ἔρωσ μῦθον ποιῆσαι θέλει· οὔτε τὰς Νύμφας ἠδέσθητε βλεπούσας, οὔτε τὸν Πᾶνα ἐμέ. Οὔτε οὖν Μήθυμναν ὄψεσθε μετὰ τοιούτων λαφύρων πλέοντες, οὔτε τήνδε Φεύξεσθε τὴν σύριγγα τὴν ὑμᾶς ταράξασαν· ἀλλὰ βορὰν ἰχθύων θήσω καταδύσας, εἰ μὴ τὴν ταχίστην

Pane haec esse terriculamenta auditionesque, hisce fucensente nautis: causam tamen haudquaquam conicere poterant, quippe nullum Panis templum direptum fuerat; donec circa meridiem belli praefecto, non sine numine Divûm, in somnum effuso, ipsemet Pan talia dicere visus fuit.

XX. O omnium sceleratissimi atque facerrimi mortaliûm, quanam causâ vos impulit tanta facinora furibunda mente patrare? Agrum hunc mihi carum aufi estis bello infestare! Boum armenta & caprarum greges, qui mihi sunt curae, abegistis! Ab aris meis virginem abstraxistis, de qua Amor vult fabulam facere! Quin neque Nymphas adspicientes, nec me Pana reveriti estis! Quapropter neque cum eiufinodi navigantes spoliis Methymnam unquam videbitis, neque hanc fistulam, quae vestros animos ita perculsit, effugietis; sed vos undis obrutos dabo piscibus escam, nisi quam ocissime his

καὶ Χλόην ταῖς Νύμφαις ἀποδώσεις, καὶ τὰς ἀγέ-
λας Χλόης, καὶ τὰς αἴγας, καὶ τὰ πρόβατα. Ἄνιστω
δὴ, καὶ ἐκβίβαζε τὴν κόρην μεθ' ὧν εἶπον. Ἠγήσομαι
δὲ ἐγὼ καὶ σοὶ τοῦ πλοῦ, καὶ κείνη τῆς ὁδοῦ.»,

κα'. Πάνυ οὖν τεθορυβημένος ὁ Βρύαξις (τοῦτο γὰρ
ἐκαλεῖτο ὁ στρατηγός) ἀναπηδᾷ, καὶ τῶν νεῶν κα-
λέσας τοὺς ἡγεμόνας, ἐκέλευσε τὴν ταχίστην ἐν τοῖς
αἰχμαλώτοις ἀναζητεῖσθαι Χλόην· οἱ δὲ ταχέως καὶ
ἀνεύρον, καὶ εἰς ὀφθαλμοὺς ἐκόμισαν. ἐκαθέζετο γὰρ
τῆς πίτυος ἔστεφαναμένη. Σύμβολον δὴ καὶ τοῦτο τῆς
ἐν τοῖς ὀνείροις ὄψεως ποιούμενος, ἐπ' αὐτῆς τῆς ναυαρ-
χίδος εἰς τὴν γῆν αὐτὴν κομίζει. Καὶ κείνη δὲ ἄρτι ἀπο-
βεβήκει, καὶ σύριγγος ἦχος ἀκούεται πάλιν ἐκ τῆς
πέτρας, οὐκέτι πολεμικὸς καὶ φοβερός, ἀλλὰ ποιμε-
νικὸς, καὶ οἷος εἰς νομὴν ἡγεῖται ποιμνίων. Καὶ τὰ τε
πρόβατα κατὰ τῆς ἀποβάθρας ἐξέτρεχον, οὐκ ἐξολι-

Nymphis Chloën, & infuper hos greges Chloës, & ca-
pras, & oves reddideris. Surgito proinde, & e navi
puellam cum his, quae dixi, educito. Tui tibi curfus
ducem, illi viae me praebebo.

XXI. Hisce omnibus confternatus Bryaxis (illud enim
nomen duci erat) exsilit, & navium ductoribus con-
vocatis, inter captivos quam citissime inquiri Chloën
iussit; qui illico eam invenerunt, & in eius conspectum
adduxerunt: fedebat namque pinu coronata. Ille vero
hoc ipsum pro indicio & argumento habens eius, quod
in somnis viderat, illam ad terram in ipsa praetoria ve-
hit navi. Vix illa e mari in terram descenderat, cum
fistulae sonus iterum de petra exaudiri coepit, non ille
tamen, ut antea, bellicus & formidolosus, sed pasto-
ralis, & qualis ad pastum ducere solet pecora; oves-
que per scalam navis decurrerunt, nec ullam, eo quod

σφαίροντα τοῖς κέρασι τῶν χηλῶν καὶ αἱ αἴγες πολὺ θρασύτερον, οἷα καὶ κρημνοβατεῖν εἰθισμένοι. Καὶ ταῦτα μὲν περιίσταται κύκλω τὴν Χλόην ὡσπερ χορὸς σκιρτῶντα, καὶ βληχάμενα, καὶ ὅμοια χαίρουσιν. Αἱ δὲ τῶν ἄλλων αἰπόλων αἴγες, καὶ τὰ πρόβατα, καὶ τὰ βουκόλια κατὰ χώραν ἔμενον ἐν κοίλῃ νηϊ, καθάπερ αὐτὰ τοῦ μέλους μὴ ἐκκαλοῦντος. Θαύματι πάντων ἐνεχομένων καὶ τὸν Πᾶνα ἀνευφημούντων, ὥσθη τούτων ἐν τοῖς στοιχείοις ἀμφοτέροις θαυμασιώτερα. Τῶν μὲν Μηθυμναίων, πρὶν ἀνασπάσαι τὰς ἀγκύρας, ἔπλεον αἱ νῆες· καὶ τῆς ναυαρχίδος ἠγείτο δελφὸν πηδῶν ἐξ ἀλός· τῶν δὲ αἰγῶν καὶ τῶν προβάτων ἠγείτο σύριγγος ἤχος ἠδιστος, καὶ τὸν συρίττοντα ἔβλεπεν οὐδεὶς· ὥστε τὰ ποιμνία καὶ αἱ αἴγες προήεσαν ἅμα καὶ ἐνέμοντο τερπόμεναι τῷ μέλει.

cornipedes essent, labi contigit; capellae tamen longe audacius, quippe quae etiam per praerupta rupium scandere non insolentes essent. Atque totus iste grex undique Chloëñ circumstabat, & tanquam chorus quidam tripudiabat, balabatque, & laetitiam atque hilaritatem prae se ferebat. Aliorum autem pastorum caprae atque oves, nec non armenta, ne pedem quidem movebant, sed in navis carina manebant, tanquam ipsa cantu illo non evocante. Cum itaque admiratione omnes tenerentur, Panaque celebrarent, conspecta sunt in utroque elemento prioribus mirabilia. Methymnaeis namque, priusquam revellerent ancoras, naves currebant, & navem praetoriam delphin e mari profliens praeibat: suavissimus fistulae sonus capras ovesque ducebat, nemine fistula canentem vidente. Oves ergo & capellae simul procedebant, & pabulabantur, suaviter huiusce cantus modulamine delinitae.

κβ'. Δευτέρας που νομῆς καιρὸς ἦν, καὶ ὁ Δάφνις ἀπὸ σκοπῆς τινος μετεώρου θεασάμενος τὰς ἀγέλας καὶ τὴν Χλόην, μέγα βοήσας, ᾧ Νύμφαι καὶ Πάν, κατέδραμεν εἰς τὸ πεδίον· καὶ περιπλακείς τῇ Χλόῃ καὶ λειποθυμήσας κατέπεσε. Μόλις δὲ ἔμβριος ὑπὸ τῆς Χλόης Φιλούσης καὶ ταῖς περιβολαῖς θαλπούσης γενόμενος, ἐπὶ τὴν συνήθη Φηγὸν ἔρχεται· καὶ ὑπὸ τῶ στελέχει καθίσας ἐπυθάνετο, πῶς ἀπέδρα τοσοῦτους πολεμίους. Ἡ δὲ αὐτῶ κατέλεξε πάντα· τὸν τῶν αἰγῶν κιττόν· τὸν τῶν προβάτων ὠρυγμόν· τὴν ἐπαιθήσασαν τῇ κεθαλῇ πίτυν· τὸ ἐν τῇ γῇ πῦρ· τὸν ἐν τῇ θαλάττῃ κτύπον· τὰ συρίσματα ἀμφοτέρω, τὸ πολεμικὸν καὶ τὸ εἰρηνικόν· τὴν νύκτα τὴν Φεβερᾶν· ὅπως αὐτῇ τὴν ὁδὸν ἀγνοούσῃ καθηγῆσατο τῆς ὁδοῦ μουσικῆ. Γνωρίσας οὖν ὁ Δάφνις τὰ τῶν Νυμφῶν ὀνειράτα, καὶ τὰ τοῦ Πανὸς ἔργα, διηγεῖται καὶ αὐτὸς, ὅσα εἶδεν,

XXII. Alterius passionis tempus erat, cum Daphnis, ab edita quadam specula prospectis gregibus atque Chloë, valide exclamans, o Nymphae, o Pan, decurrit in campum, & in Chloës amplexus ruens, animo deficiens collabitur. Ille autem aegre, Chloë basiante, suoque eum amplexu fovente, tandem reviviscens, ad consuetam fagum perrexit, sedensque super trunco percontabatur, quomodo tot hostes effugisset. Illa cuncta illi ordine enarravit, videlicet, caprarum hederam, ovium ululatum, efflorescentem in ipsius capite pinum, flammam in terra, strepitum in mari, geminos fistulae modos, bellicum nempe atque pacificum, noctem illam horrendam, quomodo sibi itineris ignarae viam monstrasset cantus ille. Agnovit ergo Daphnis Nympharum somnia & opera Panis, exposuitque vicissim & ille, quae vidit-

ὅσα ἤκουσεν ὅτι, μέλλων ἀποθνήσκειν, διὰ τὰς Νύμφας ἔζησε. Καὶ τὴν μὲν ἀποπέμπει κομίσουσαν τοὺς ἀμφὶ τὸν Δρύαντα καὶ Λάμωνα, καὶ ὅσα πρέποντα θυσιάῃ αὐτὸς δὲ ἐν τούτῳ τῶν αἰγῶν τὴν ἀρίστην συλλαβῶν, καὶ κητῶν στεφανώσας, ὥσπερ ᾤφθησαν τοῖς πολεμίοις, καὶ γάλα τῶν κεράτων κατασπείσας, ἔβυσέ τε ταῖς Νύμφαις, καὶ κρεμάσας ἀπέδειρε, καὶ τὸ δέρμα ἀνέθηκεν. Ἦδη δὲ παρόντων τῶν ἀμφὶ τὴν Χλόην, πῦρ ἀνακαύσας, καὶ τὰ μὲν ἐψήσας τῶν κρεῶν, τὰ δὲ ὀπτήσας, ἀπῆρξάτο τε ταῖς Νύμφαις, καὶ κρατῆρα ἀπέσπεισε μεστὸν γλεύκους. καὶ ἐκ Φυλλάδος στιβάδας ἀποσωρεύσας, ἰ ἐντεῦθεν ἐν τροφῇ ἦν καὶ ποτῶν καὶ παιδιῶν καὶ ἅμα τὰς ἀγέλας ἐπεσκόπει, μὴ λύκος ἐμπεσῶν ἔργα ποιήσει πολεμίων. ἦσάν τινες καὶ ᾠδὰς εἰς τὰς Νύμφας, παλαιῶν ποι-

fet, quae audivisset, quod mori volens Nymphis vitam deberet. Post Chloën dimisit, ut Dryantem & Lamone-
nem, eaque, quibus opus esset ad sacrificium recte perpetrandum, adduceret; ipse interea optimam e capris correptam, hederaque coronatam, quales hostibus ante visae fuerant, & lacte super cornua fuso, Nymphis matavit, suspensam excoriavit, pellemque dicavit. Iam praesente Chloë atque eius comitatu, focus accendit Daphnis, & parte carniū elixata, parte affata, Nymphis obtulit primitias, & pateram musto plenam libavit. Mox toris e fronde sibi substratis, deinde totus in cibo, in potu, in lusu erat, simulque greges servabat, ne lupus irruens hostilia perpetraret. Quosdam quoque cantilenas in Nympharum honorem cecinerunt, vete-

1 Retraximus hanc plurimorum ὑποστορέσας, quod cum Mollo librorum lectionem, fatis com- amplexus est Boden.
nodam h. J. Nonnulli tenent

μένων ποιήματα. Νυκτὸς δὲ ἐπελθούσης, αὐτοῦ¹ κοιμηθέντες ἐν τῷ ἀγρῷ, τῆς ἐπιούσης τοῦ Πανὸς ἐμνημόνευον· καὶ τῶν τραγῶν τὸν ἀγελάρχην στεφανώσαντες πίτυος, προσήγαγον τῇ πίτυϊ· καὶ ἐπισπείσαντες οἴνου, καὶ εὐσημοῦντες τὸν Θεὸν, ἔβυσαν, ἐκρέμασαν, ἀπέδειραν· καὶ τὰ μὲν κρέα ὀπτήσαντες καὶ ἐψήσαντες πλησίον ἔθηκαν ἐν τῷ λειμῶνι, ἐν τοῖς Φύλλοις. Τὸ δὲ δέρμα κέρασιν αὐτοῖς ἐπέπηξαν τῇ πίτυϊ πρὸς τῷ ἀγάλματι, ποιμενικὸν ἀνάθημα ποιμενικῷ Θεῷ. ἀπήρξαντο καὶ τῶν κρεῶν· ἀπέσπεισαν καὶ κρατῆρος μείζονος· ἦσεν ἡ Χλόη· Δάφνις ἐσύρισεν.

κγ'. Ἐπὶ τούτοις κατακλίθεντες, ἦσθιον· καὶ αὐτοῖς ἐφίσταται ὁ Φιλητᾶς βουκόλος κατὰ τύχην, στεφανίσκους τινὰς τῷ Πανὶ κομίζων, καὶ βότρυς ἔτι ἐν Φύλλοις καὶ κλήμασι· καὶ αὐτῷ τῶν παιδῶν ὁ νεώτα-

rum pastorum carmina. Postquam nox advenit, ibidem in agro pernoctarunt, & die sequenti Panis meminerunt; sed & ex hircis ipsum gregis ducem, pinea redimitum corona, ad pinum adduxerunt, libatoque desuper vino, bona verba Deo dicentes, mastarunt, suspenderunt, pellem diripuerunt; carnes vero tam affatas, quam elixatas, frondibus impositas in prato apposuerunt. Pellem una cum cornibus pinui iuxta Panis statuam affixerunt, pastorale donum pastorali Deo. Primitias quoque carnum obtulerunt, & cratere capaciore libationem peregerunt. Voce Chloë, fistula cecinit Daphnis.

XXIII. Hisce curatis discubuerunt, & cibo indulserunt. Ibi forte fortuna ipsis supervenit Philetas bubulcus, nonnullas Pani afferens corollas, atque uvas adhuc in pampinis & palmitibus haerentes. Hunc filiorum

¹ Αὐτοῦ, *ibidem*. Sic Cod. Ursin. & reliqui Codd. ducunt, ἀποῦ probante eodem & Iungerm. quo κοιμηθέντες vitiose exhibentes.

τος εἶπετο Τίτυρος, πυρρὸν παιδίον, καὶ γλαυκόν· λευκὸν δὲ παιδίον, καὶ ἀγέρωχον· καὶ ἤλλετο κοῦφα βαδίζων ὡσπερ ἔριφος. Ἀναπηδήσαντες οὖν συνεστεφάνουν τὸν Πᾶνα, καὶ τὰ κλήματα τῆς κόμης τῆς πίτυος ἐξήρτων· καὶ κατακλίναντες πλησίον αὐτῶν, πότον ἐποιοῦντο. Καὶ, οἷον δὴ γέροντες ὑποβεβρεγμένοι, πρὸς ἀλλήλους πολλὰ ἔλεγον· ὡς ἔνεμον, ἠνίκα ἦσαν νέοι· ὡς πολλὰς ληστῶν καταδρομὰς διέφυγον· ἐσεμνύνετό τις, ὡς λύκεν ἀποκτείνας· ἄλλος, ὡς μόνου τοῦ Πανὸς δεύτερα συρίσας· τοῦτο τοῦ Φιλητᾶ τὸ σεμνολόγημα ἦν. Ὁ οὖν Δάφνις καὶ ἡ Χλόη πάσας δεήσεις προσέφερον μεταδῶναι καὶ αὐτοῖς τῆς τέχνης, συρίσαι τε ἐν ἑορτῇ Θεοῦ σύριγγι χαίροντος. Ἐπαγγέλλεται Φιλητᾶς, καίτοι τὸ γῆρας ὡς ἄπνουν μεμφάμενος, καὶ ἔλαβε σύριγγα τὴν τοῦ Δάφνιδος. Ἡ δὲ ἦν μικρὰ πρὸς

natu minimus Tityrus comitabatur, crinibus ardentibus, caesis oculis, candidus pueilus & lasciviens, qui saltu levi veluti haedulus quidam gressus faciebat. Exfilientes igitur omnes simul Pani corollas imponebant, palmitisque de fronde pini suspendebant, atque, prope se discumbere Philetam iubentes, comptabant. Tum vero, ut facere amant fenes, qui uvidi subbiberunt, varios inter se sermones miscebant: videlicet, quomodo circa iuventutis suae annos pecus pavissent, quot latronum invasiones evasissent: quidam se lupum interfecisse gloriabatur: alius se, canendo, soli dumtaxat Pani fecundum esse; quae erat Philetæ gloriatio. Daphnis autem & Chloë nullas non preces adhibebant, ut & cum ipsis communicare artem istam vellet, fistulaque canere in illius Dei festo, cui fistula esset in deliciis. Promittit Philetas, tamen senectam uti iam inflando ineptam causatus, fistulamque accipit Daphnidis. Atqui

μεγάλην τέχνην, οἷα ἐν στόματι παιδὸς ἐμπνεομένη-
πέμπει οὖν Τίτυρον ἐπὶ τὴν ἑαυτοῦ σύριγγα, τῆς ἐπαύ-
λεως ἀπεχούσης σταδίους δέκα. Ὁ μὲν ῥίψας τὸ ἐγ-
κόμβωμα, γυμνὸς ὤρμησε τρέχειν, ὥσπερ νεβρός.

κδ'. Ὁ δὲ Λάμων ἐπηγγείλατο αὐτοῖς τὸν περὶ
τῆς σύριγγος ἀφηγήσασθαι μῦθον, ὃν αὐτῷ Σικελὸς
αἰπόλος¹ ἤσεν ἐπὶ μισθῷ τράγω καὶ σύριγγι. „Αὕτη
ἡ σύριγξ τὸ ἀρχαῖον² οὐκ ἦν ὄργανον, ἀλλὰ παρθένος
καλὴ, καὶ τὴν Φωνὴν μουσικὴ. αἶγας ἔνεμεν, Νύμ-
φαις συνέπαιζεν, ἤδεν οἷον ὕν. Πάν, ταύτης νεμούσης,
παιζούσης, ἀδούσης, προσελθὼν, ἐπειθεν ἐς ὃ, τι ἔχρη-
ζε· καὶ ἐπηγγέλλετο τὰς αἶγας πάσας θῆσειν διδυ-
μοτόκους. ἡ δὲ ἐγέλα τὸν ἔρωτα αὐτοῦ, οὐδὲ ἔραστὴν,

ea erat exigua nimis pro arte magna, quippe quae ore
pueri inflari soleret. Misit igitur Tityrum, ut suam fistu-
lam afferret, casa inde distante stadiis decem. Is, ab-
iecta penula, nudus, instar hinnuli currere gestiit.

XXIV. Lamon autem pollicitus est ipsis, se fabulam
de Syringe enarraturum, quam ipsi Siculus pastor, mer-
cede, hirco scilicet & fistula, adductus cecinerat. Haec
fistula, inquit, olim non erat organum, sed virgo for-
ma eleganti & voce concinna. Capras pascebat, cum
Nymphis colludebat, canebat sicuti nunc. Pan ad illam
pascentem, ludentem, canentem accedens, pellicere co-
natus est ad id, quod cupiebat, promittens se factu-
rum, ut omnes caprae geminos partu ederent foetus. At
illa amorem ipsius irridebat, & amasium recipere se ne-

¹ Hanc vocem, quae in omni-
bus edd. deest, e tribus Codd.
restituit Dutens, approbante Vil-
loisono. Neque sane recte abesse
potest.

² Elegantissimam hanc emen-

dationem extudit Koenii (ad Gre-
gor. de Dial. p. 196) ingenium,
quae firmatur Amyoti versione:
*cette syringe n'étoit point ancien-
nement un instrument de musi-
que.*

ἔφη, δέξασθαι μήτε τράγον, μήτε ἄνθρωπον ὀλόκληρον. Ὅρμᾳ διώκειν ὁ Πᾶν ἐς βίαν ἢ Σύριγγξ ἔφευγε καὶ τὸν Πᾶνα καὶ τὴν βίαν· Φεύγουσα, κάμνουσα, ἐς δόνακας κρύπτεται, ἐς ἔλος ἀφανίζεται. Πᾶν, τοὺς δόνακας ὄργῃ ταμῶν, τὴν κόρην οὐχ εὐρῶν, τὸ πάθος μαθῶν, τὸ ὄργανον νοεῖ, καὶ τοὺς καλάμους κηρῶ συνδήσας ἀνίσους, καθ' ὅτι καὶ ὁ ἔρωσ ἀνισος αὐτοῖς· καὶ ἡ τότε παρθένος καλὴ νῦν ἐστὶ σύριγγξ μουσική. »

κέ. Ἄρτι πέπαυτο τοῦ μυθολογήματος ὁ Λάμων, καὶ ἐπῆνει Φιλητᾶς αὐτὸν, ὡς εἰπόντα μῦθον, ὠδῆς γλυκύτερον, καὶ ὁ Τίτυρος ἐφίσταται τὴν σύριγγα τῷ πατρὶ κομίζων, μέγα ὄργανον, καὶ αὐλῶν ἰ μεγάλων, καὶ ἵνα κεκήρωτο, τῷ χαλκῷ πεποίημιτο. Εἵκασεν ἂν τις εἶναι ταύτην ἐκείνην, ἣν ὁ Πᾶν πρῶτον

gabat, qui neque hircus neque homo integer foret. Pan cum impetu festari incipit, vim illaturus: Syrinx & Pana & vim fugiebat. Fugiendo defessa inter arundines se abscondit, inque paludem immersa evanescit. Pan, arundinibus prae ira fucifis, puella non reperta, hocce casu animadverso, organum hoc excogitat, disparēs calamos cera coniungens, ad testandum, illis disparēm fuisse amorem. Sic quae tunc temporis formosa fuit virgo, nunc est fistula canōra.

XXV. Commodum defierat a fabulosa narratione Lammon, & ipsum collaudabat Philetas, quasi qui fabulam omni cantu suaviolem recitasset, cum affuit & Tityrus fistulam patri afferens, ingens organum, & ex ingentibus compactum calamis, quodque, ubi cera coaptatum, ibidem & aere distinctum erat. Coniectasset utique quisquam, illam esse hanc fistulam, quam Pan pri-

1 Pro καὶ αὐλῶν Villoisonus *posée des plus-grosses cannes, que legendum coniecit καλάμιον, Ἦον τρομπε.* quod & expressit Amyotus: *com-*

ἐπήξατο. Διεγερθεὶς οὖν ὁ Φιλητᾶς, καὶ καθίσας ἐν καθέδρᾳ ὄρθιον, πρῶτον μὲν ἀπεπειράθη τῶν καλάμων εἰ εὐπνοοί· ἔπειτα μαθὼν, ὡς ἀκώλυτον διατρέχει τὸ πνεῦμα, ἐνέπνει τὸ ἐντεῦθεν πολὺ καὶ νεανικόν· αὐλῶν τις αἰν ἐθήη συναυλούντων ἀκούειν, τοσοῦτον ἤχει τὸ σύριγμα. Κατ' ὀλίγον δὲ τῆς βίας ἀφαιρῶν, εἰς τὸ τερπνότερον μετέβαλλε τὸ μέλος, καὶ πᾶσαν τέχνην ἐπιδεικνύμενος εὐνομίας μουσικῆς, ἐσύριττεν ὅσον βοῶν ἀγέλη πρέπον, οἷον αἰπολίῳ πρόσφορον, οἷον ποιμναῖς φίλον. Τερπνὸν ἦν τὸ ποιμενικόν· μέγα τὸ βοῶν· ὄξυ τὸ αἰγῶν· ὅλως πάσας σύριγγας μία σύριγξ ἐμιμήσατο.

κστ'. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι σιωπῇ κατέκειντο τερπόμενοι· Δρύας δὲ ἀναστὰς καὶ κελεύσας συρίζειν διονυσιακὸν μέλος, ἐπιλήνιον αὐτοῖς ὄρχησιν ὠρχήσατο. καὶ

num compegerat. Postquam itaque Philetas surrexisset, & posuisset se in sella corpore erecto, primum quidem calamorum periculum fecit, an inspiranti dulciter sonarent; tum sentiens, spiritum sine impedimento permeare, exinde alte & iuveniliter inflavit: adeo ut quis se tiliarum concentum audire putasset; tantum edebat sonum. Paulatim vero vehementiam istam remittendo, in iucundiozem sonum convertit modulationem, omnemque artem musicam, qua pascentia regi & duci possunt armenta & pecora, ambitiose explicans & ostentans, fistula canebat, quatenus armento quadraret boum, quatenus caprarum gregi conveniret, quale gregibus esset gratum. Suavis erat ovium cantus, boum vehemens, acutus capellarum: in summa, omnes fistulas una exprimebat fistula.

XXVI. Ceteri igitur taciti iacebant, ista modulatione deliniti. At Dryas surgens, canereque iubens cantilenam Bacchicam, torculariam saltationem ipsis saltare

Longus.

F

ἔακει ποτὲ μὲν τρυγῶντι· ποτὲ δὲ Φέροντι ἀρρίχους·
 εἶτα πατοῦντι τοὺς βότρους· εἶτα πληροῦντι τοὺς πίθους·
 εἶτα πίνοντι τοῦ γλεύκου. Ταῦτα πάντα οὕτως εὐ-
 σχημόνως ὠρχήσατο Δρύας καὶ ἑναργῶς, ὥστε ἐδό-
 κουν βλέπειν καὶ τὰς ἀμπέλους, καὶ τὴν ληνὸν, καὶ
 τοὺς πίθους, καὶ ἀληθῶς Δρύαντα πίνοντα. Τρίτος δὲ
 γέρων οὗτος εὐδοκιμήσας ἐπ' ὀρχήσει, Φιλεῖ Χλόην
 καὶ Δάφνιν· οἱ δὲ μάλα ταχέως ἀναστάντες, ὠρχή-
 σαντο τὸν μῦθον τοῦ Λάμωνος· ὁ Δάφνις Πᾶνα ἐμι-
 μεῖτο, τὴν Σύριγγα Χλόη· ὁ μὲν ἰκέτευσεν πείθων· ἡ δὲ
 ἀμελοῦσα ἐμειδία· ὁ μὲν ἐδίωκε, καὶ ἐπ' ἄκρων τῶν
 οὐνύχων ἔτρεχε τὰς χηλὰς μιμούμενος· ἡ δὲ ἐνέφαινε
 τὴν κάμουσαν ἐν τῇ Φυγῇ· ἔπειτα Χλόη μὲν εἰς τὴν
 ὕλην ὡς εἰς ἔλος κρύπτεται. Δάφνις δὲ λαβὼν τὴν
 Φιλητᾶ σύριγγα τὴν μεγάλην, ἐσύρισε γοερὸν ὡς
 ἐρῶν ἐρωτικὸν, ὡς πείθων ἀνακλητικὸν, ὡς ἐπιζητῶν·

coepit, nunc referens vindemiantem, modo cophinos
 ferentem, deinde uvas calcantem, tum dolia imple-
 tem, denique bibentem mustum. Quae omnia ita apte
 & perspicue exhibuit Dryas, ut sibi videre viderentur
 & vites, & prelum, & dolia, & re ipsa bibentem Dryan-
 tem. Hic ergo tertius fenex, cum magnam saltando af-
 fecutus fuisset laudem, Chloën atque Daphnim est de-
 osculatus, qui statim surgentes fabulam Lamonis sal-
 tant. Daphnis agebat Pana, Chloë Syringa. Ille suadere
 conando supplicabat; haec fastidiendo eum deridebat.
 Ille bifulcas imitatus ungulas, fummis pedum unguibus
 insistens currebat; Chloë contra in silvam, quasi in pa-
 ludem, subducitur. Daphnis autem, arrepta illa grandi
 Philetæ fistula, flebilem, ut amans, edebat cantum;
 amatorium, veluti ad amorem illiciens; revocatorium,

ὥστε Φιλητᾶς θαυμάσας, Φιλεῖ τε ἀναπηδήσας, καὶ τὴν σύριγγα χαρίζεται Φιλήσας· καὶ εὐχεται καὶ Δάφνιν καταλιπεῖν αὐτὴν ὁμοίῳ διαδόχῳ. Ὁ δὲ τὴν ἰδίαν ἀναθεῖς τῷ Πανὶ τὴν σμικρὰν, καὶ Φιλήσας ὡς ἐκ Φυγῆς ἀληθινῆς εὐρεθεῖσαν τὴν Χλόην, ἀπήλαυε τὴν ἀγέλην συρίζων.

κζ'. Νυκτὸς ἤδη γεγενημένης, ἀπήλαυε καὶ ἡ Χλόη τὴν ποιμήνην, τῷ μέλει τῆς σύριγγος συνάγουσα· καὶ αἱ τε αἴγες πλησίον τῶν προβάτων ἦσαν, ὅ τε Δάφνις ἐβραδίζεν ἐγγὺς τῆς Χλόης· ὥστε ἐνέπλησαν ἕως νυκτὸς ἀλλήλους, καὶ συνέθεντο θᾶπτον τὰς ἀγέλας τῆς ἐπιούσης κατελάσαι· καὶ οὕτως ἐποίησαν. Ἄρτι γοῦν ἀρχομένης ἡμέρας, ἦλθον εἰς τὴν νομὴν· καὶ τὰς Νύμφας προτέρας, εἶτα τὸν Πᾶνα προσαγορεύσαντες, τὸ ἐντεῦθεν ὑπὸ τῆ δρυὶ καθεσθέντες, ἐσύ-

instar requirentis; adeo ut Philetas, admiratione percussus, subfiliaret, eumque oscularetur, osculatusque donaret fistula, & optaret, ut similiter Daphnis eam pari relinqueret successori. Daphnis autem suam illam parvulam Pani suspendit, & osculatus Chloë, tanquam veram post fugam receptam, gregem fistula canendo abigebat.

XXVII. Nocte oborta, simul e pastu reduxit ovium gregem Chloë, suae fistulae cantu cogens: & caprae prope aderant ovibus, & Daphnis prope Chloë incedebat. Quare semet in noctem multis verbis ultro citroque habitis explevere, & constituerunt sequenti die maturius educere greges: atque ita fecerunt. Illucescente enim die, statim in pascua venerunt; & postquam Nymphas primum, deinde Pana salutassent, hinc sub quercu sedentes, fistula ludere coeperunt; exinde sua-

ριτον· εἶτα ἀλλήλους ἐφίλουν, περιέβαλλον, κατεκλί-
 νοντο· καὶ οὐδὲν δράσαντες πλέον, ἀνίσταντο. Ἐμέλησεν
 αὐτοῖς καὶ τροφῆς· καὶ ἔπιον οἶνον, μίξαντες γάλα. Καὶ
 τούτοις ἅπασι θερμότεροι γενόμενοι καὶ θρασύτεροι,
 πρὸς ἀλλήλους ἤριζον ἔριν ἐρωτικὴν· καὶ κατ' ὀλίγον εἰς
 ὄρκων πίστιν προῆλθον. Ὁ μὲν δὴ Δάφνις τὸν Πᾶνα
 ᾤμωσεν ἐλθῶν ἐπὶ τὴν πίτυν, μὴ ζήσεσθαι μόνος ἄνευ
 Χλόης μηδὲ μιᾶς χρόνον ἡμέρας· ἡ δὲ Χλόη Δάφνιδι
 τὰς Νύμφαις, εἰσελθοῦσα εἰς τὸ ἀντρον, τὸν αὐτὸν ἔξειν
 θάνατον καὶ βίον. Τοσοῦτον δὲ ἄρα τῇ Χλόῃ τὸ ἀθε-
 λές ἦν ὡς κόρη, ὥστε ἐξιούσα τοῦ ἀντροῦ, καὶ δεύτερον
 ἡξίου λαβεῖν ὄρκον παρ' αὐτοῦ· ᾧ Δάφνι, λέγουσα,
 θεὸς ὁ Πᾶν ἐρωτικός ἐστι καὶ ἀπίστος· ἠράσθη μὲν
 Πίτυς, ἠράσθη δὲ Σύριγγος. παύεται δὲ οὐδέποτε
 Δρυάσιν ἐνοχλῶν, καὶ Ἐπιμηλίσι Νύμφαις πράγμα-

via mutuo dabant, & accipiebant: ibant in amplexus
 alter alterius, simulque decumbebant, &, nihil ultra
 perpetrantes, iterum surgebant. Nec cibi incuriosi fue-
 runt, potusque illis vinum lacte mixtum. Quibus omni-
 bus calidiores audacioresque redditi, inter se concer-
 tationem instituerunt amatoriam, & paulo post ad fi-
 dem iuramento stabiliendam processerunt. Ad pinum
 progressus Daphnis, per Pana iuravit, se absque Chloë
 solum in vita non mansurum ne unius quidem diei spa-
 tio: Chloë autem antrum ingressa, per Nymphas iurat,
 eandem cum Daphnide habituram se & mortem & vi-
 tam. Ea tamen Chloae, utpote puellae, erat simplici-
 tas, ut antro egressa, denuo etiam sibi ab illo iusiuran-
 dum putaret accipiendum: Daphni, dicens, Pan est Deus
 in amores propensus & infidus. Amavit quippe Pinum,
 amavit & Syringa. Nunquam desinit molestus esse Drya-
 dibus, & Epimelidibus Nymphis negotium faceffere. Ille

τα παρέχων· ὁ μὲν οὖν ἀμεληθεὶς ἐν τοῖς ὄρκοις ἀμελήσει σε κολάσαι, καὶ ἐπὶ πλείονας ἔλθῃς γυναῖκας τῶν ἐν τῇ σύριγγι καλαίμων. σὺ δὲ μοι τὸ αἰπόλιον τοῦτο ὄμοσον καὶ τὴν αἶγα ἐκείνην, ἣ σε ἀνέθρεψε, μὴ καταλιπεῖν Χλόην, ἕς τ' ἂν πιστὴ σοι μένη· ἀδικὸν δὲ εἰς σε καὶ τὰς Νύμφας γενομένην, καὶ Θεῦγε, καὶ μίσει, καὶ ἀποκτεῖνον, ὥσπερ λύκον. Ἦδετο ὁ Δάφνης ἀπιστούμενος· καὶ στὰς εἰς μέσον τὸ αἰπόλιον, καὶ τῇ μὲν τῶν χειρῶν αἶγος, τῇ δὲ τράγου λαβόμενος, ὤμνυε Χλόην Φιλήσαι Φιλοῦσαι· καὶ ἕτερον προκρίνη Δάφνιδος, ἀντ' ἐκείνης αὐτὸν ἀποκτενεῖν. Ἡ δὲ ἔχαιρε, καὶ ἐπίστευεν ὡς κόρη καὶ νέμουσα, καὶ νομίζουσα τὰς αἶγας καὶ τὰ πρόβατα ποιμένων καὶ αἰπόλων ἰδίου Θεοῦς.

igitur, etiam si non steteris sacramento, quo per eum te obstrinxeris, non curabit de te sumere poenas, quamvis ad tot feminas, quot sunt in fistula calami, accedferis. Tu autem mihi per caprarum hunc gregem, perque capram illam, quae te educavit, iurato, te nunquam deserturum Chloën, dum tibi fida manebit: erga te autem & Nymphas iniustam fugito, odio infectator, quin occidito tanquam lupum. Laetabatur sibi derogata fide Daphnis; & in medio caprarum grege stans, & altera manu capram, altera hircumprehendens, iuravit, se Chloën amantem amaturum; quod si alium Daphnidi praeferret, pro illa ipsum esse se occisurum. Gaudebat, fidemque adhibebat Chloë, utpote puella, & puella, quae oves pasceret, quaeque capras & oves opilio-num & caprariorum proprios esse Deos crederet.

Λ Ο Γ Γ Ο Υ
Π Ο Ι Μ Ε Ν Ι Κ Ω Ν

Τ Ω Ν Κ Α Τ Α

Δ Α Φ Ν Ι Ν Κ Α Ι Χ Λ Ο Η Ν

Λ Ο Γ Ο Σ Τ Ρ Ι Τ Ο Σ.

Κ Ε Φ. α'.

ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΙ δὲ ὡς ἤσθοντο τὸν κατάπλου^ι
τῶν δέκα νεῶν, καὶ τινες ἐμήνυσαν αὐτοῖς τὴν ἀρπα-

L O N G I
P A S T O R A L I U M

D E

D A P H N I D E E T C H L O E

L I B E R T E R T I U S.

C A P. I.

MITYLENAEI vero, ut hostilem illarum decem navium
appulsum resciverunt, atque ipsis nonnulli, qui ex agris

ⁱ Sic omnes editiones & Codices bent ἐπίπλου, quod adoptavit
praeter Florent. & Ursin. qui ha- Boden.

γῆν, ἐλθόντες ἐκ τῶν ἀγρῶν οὐκ ἀνασχετὸν νομίσαν-
 τες ταῦτα ἐκ Μηθυμναίων παθεῖν, ἔγνωσαν καὶ αὐτοὶ
 τὴν ταχίστην ἐπ' αὐτοὺς ὄπλα κινεῖν. καὶ καταλέξαν-
 τες ἀσπίδα τρισχιλίαν, καὶ ἵππον πεντακοσίαν, ἐξέ-
 πεμψαν κατὰ γῆν τὸν στρατηγὸν Ἴππασον, ὀκνεῦντες
 ἐν ὥρᾳ χειμῶνος τὴν θάλατταν. Ὁ δὲ ἐξορμηθεὶς,
 ἀγροὺς μὲν οὐκ ἐλεηλάτει τῶν Μηθυμναίων, οὐδὲ ἀγέ-
 λας καὶ κτήματα ἤρπαζε γεωργῶν καὶ ποιμένων, λη-
 στοῦ νομίζων ταῦτα ἔργα μᾶλλον, ἢ στρατηγοῦ τα-
 χυ δε¹ ἐπὶ τὴν πόλιν αὐτὴν ὡς ἐπιπεσούμενος ἀφρου-
 ρήτοις ταῖς πύλαις. Καὶ αὐτῶ σταδίου ὅσον ἑκατὸν
 ἀπέχοντι, κῆρυξ ἀπαντᾶ, σπονδᾶς κομίζων· οἱ γὰρ
 Μηθυμναῖοι μαθόντες παρὰ τῶν ἐαλωκότων, ὡς οὐδὲν
 ἴσασι Μιτυληναῖοι τῶν γεγενημένων, ἀλλὰ γεωργοῖ

veniebant, populationem istam indicaverunt, indignum
 rati a Methymnaeis ista pati, quanta fieri posset cele-
 ritate maxima adversus illos arma movere decreverunt.
 Et conscriptis tribus c'ypeatorum millibus, equitibus
 quingentis, miserunt terra suum imperatorem Hippa-
 sum, tempore hiberno maris fidem tentare non ausi.
 Hic igitur expeditione suscepta, agros Methymnaeorum
 haudquaquam depopulabatur, nec greges aut bona di-
 rипiebat agricolarum atque pastorum, ratus scilicet, id
 potius latronis, quam ducis esse: sed illico ad civitatem
 ipsam festinabat, veluti portas minus custoditas invasu-
 rus. Verum illi, cum centum circiter stadia abesset ab
 urbe, inducias offerens occurrit praeco. Postquam enim
 Methymnaei edocti fuere a captivis, quod insciis omni-
 no Mitylanaeis haec omnia accidissent, quodque agrico-

1 Koen. ad Gregor. de Dial.
 p. 31 emendaverat ταχύνει δὲ,
 quod recepit cum Dutens. Villoif.
 Alii ἄρμυσι, ἢ γεν, ἔσπευδεν, vel

ἐκίνει, vel simile quid deesse su-
 spicantur. Sed oratio pendet a su-
 periori ἐξορμηθεὶς.

καὶ ποιμένες ὑβρίζοντες ¹ τοὺς νεανίσκους ἔδρασαν ταῦτα, μετεγίνωσκον μὲν ὀξύτερα τολμήσαντες εἰς γείτονα πόλιν, ἢ σωφρονέστεροι σπουδῆν ² δὲ εἶχον, ἀποδόντες πᾶσαν τὴν ἀρπαγὴν, ἀδελῶς ἐπιμίγνυσθαι καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν. Τὸν μὲν οὖν κήρυκα τοῖς Μιτυληναίοις ὁ Ἴππασος ἀποστέλλει, καίτοι γε αὐτοκρατῶρ στρατηγὸς κεχειροτονημένος· αὐτὸς δὲ τῆς Μηθύμνης ὅσον ἀπὸ δέκα σταδίων στρατόπεδον βαλλόμενος, τὰς ἐκ τῆς πόλεως ἐντολὰς ἀνέμενε. Καὶ δύο διαγενομένων ἡμερῶν, ἐλθὼν ὁ ἄγγελος, τὴν τε ἀρπαγὴν ἐκέλευσε κομίσασθαι, καὶ ἀδικήσαντα μηδὲν ἀναχωρεῖν οἴκαδ· πολέμου γὰρ καὶ εἰρήνης ἐν αἰρέσει

lae & pastores in adolescentes contumeliosi, istorum facinorum auctores fuissent, statim eos poenituit facti, praecipitanter magis, vel atrociter, quam prudenter, contra vicinam urbem suscepti. Id autem praestare summa cum cura festinabant, & unice intendebant, ut, universa restituta rapina, tuto tam mari, quam terra, commercia exercerentur. Caduceatorem itaque istum ad Mitylenaeos Hippasus mittit, quamquam imperator belli summus creatus esset, idque pro arbitrio statuendi potestatem haberet. Ipse a Methymna ad decem quasi stadia castra metatus, mandata ab urbe sua praestolabatur. Biduo interiecto nuntius adveniens illum praedam recipere, & nulla illis iniuria illata domum reverti iussit: nam cum illorum esset arbitrii pacem eligere, aut bel-

¹ Magnopere arridet Villoisfoni coniectura, legentis: ὑβρίζοντα τοὺς νεανίσκους· nam illi Methymnaei iuvenes Daphim a suis abreptum vinculis constringere ausi fuerant. Atque sic iam Amyotum legisse ex eius versione vi-

dere licet. Et sane totius orationis contextus hoc flagitare videtur.

² Σπουδῆν, quod auctoritate trium Codd. Paris. nititur, recte vulgatae praetulit Villoisf. quae est, σπουδῆν δὲ εἶχον.

γενόμενοι, τὴν εἰρήνην εὕρισκον κερδαλεωτέραν. Ὁ μὲν δὴ Μηθυμναίων καὶ Μιτυληναίων πόλεμος ἀδόκητον λαβὼν ἀρχὴν καὶ τέλος, οὕτω διελύθη.

β'. Γίνεται δὲ χειμῶν Δάφνιδι καὶ Χλόῃ τοῦ πολέμου πικρότερος. ἑξαίῳνης γὰρ πεσοῦσα χιῶν πολλή, πάσας μὲν ἀπέκλεισε τὰς ὁδοὺς· πάντας δὲ κατέκλεισε τοὺς γεωργοὺς. Λάβροι μὲν οἱ χεῖμαρροι κατέρρεον· ἐπεπήγει δὲ κρύσταλλος· τὰ δένδρα ἑώκει κατακλωμένοις¹ ἢ γῆ πᾶσα ἀφανὴς ἦν, ὅτι μὴ περὶ πηγᾶς που καὶ ρεύματα. οὐτ' οὖν ἀγέλην τις εἰς νομὴν ἤγεν, οὔτε αὐτὸς προῆει τῶν θυρῶν· ἀλλὰ πῦρ καύσαντες μέγα περὶ ὠδᾶς ἀλεκτρούων, οἱ μὲν λίνον ἔστρεφον, οἱ δὲ αἰγῶν τρίχας ἔπλεκον, οἱ δὲ πάγας ὀρνίθων ἔσοφίζοντο. Τότε βοῶν ἐπὶ Φάτναις φροντὶς ἦν ἀχυρον

lum, pacem utiliore[m] esse inveniebant. Porro illud Methymnaeos inter & Mitylenaeos bellum, insperato tam initio, quam fine, accepto, sic fuit compositum.

II. Verum hiems Daphnidi atque Chloae ipso bello longe acerbior oritur. Quippe nix densa repente lapsa omnes interclusit vias, agricolaeque omnes casis inclusit. Rapidi torrentes pleno flumine decurrebant, glaciesque concreverat. Arbores quasi putatae videbantur; terra universa cooperta, nusquam apparebat, nisi circa scatebras & fluvios. Nemo itaque gregem pabulum educebat, vel ipse prodibat foras; sed luculentis focis accensis tempore gallorum cantus, alii lina verfabant & intorquebant, alii caprinos contexebant pilos, alii tendiculas avibus capiendis artificiose construebant. Tunc boves curabant in praesepibus palea; ca-

¹ Arbores, nive ramos degrevante, contusae videbantur. Eadem fere imago in Horatii l, 9, 1: *Vides, ut alta stet nive candidum Soracte, nec iam sustineant onus*

silvae laborantes. Non igitur opus est emendatione Cl. Wytttenbachii, etsi ingeniose, λελευκωμί-vois corrigentis.

ἔσθιοντων, αἰγῶν καὶ προβάτων ἐν τοῖς σηκοῖς Κυλάδας, ὑῶν ἐν τοῖς συφεοῖς ἄκυλον καὶ βαλάνους. Ἀναγκαίως οὖν οἰκουρίας ἐπεχούσης ἅπαντας, οἱ μὲν ἄλλοι γεωργοὶ καὶ νομεῖς ἔχαιρον, πόνων τε ἀπηλλαγμένοι πρὸς ὀλίγον, καὶ τροφὰς ἐωθινὰς¹ ἔσθιοντες, καὶ καθεύδοντες μακρὸν ὕπνον ὥστε αὐτοῖς τὸν χειμῶνα δοκεῖν καὶ φέρουσ καὶ μετοπάρου καὶ ἦρος αὐτοῦ γλυκύτερον. Χλόη δὲ καὶ Δάφνις ἐν μνήμῃ γενόμενοι τῶν καταλειφθέντων τερπνῶν, ὡς ἐφίλου, ὡς περιέβαλλον, ὡς ἅμα τὴν τροφήν προσεσέροντο, νύκτας τε ἀγρύπνους διήγον καὶ λυπηρὰς, καὶ τὴν εἰαρινὴν² ἄραν ἀνέμενον ἐκ θανάτου παλιγγενεσίαν. Ἐλύπει δὲ

pras ovesque in caulis fronde; porcos in harris, iligneis querneisque glandibus. Cum itaque omnes necessario domi detinerentur, ceteri agricolae atque pastores agebant hilares, utpote qui a laboribus ad aliquantulum temporis liberati essent, cibumque marutinum sumerent, longumque dormirent somnum; adeo ut ipsis hiems, aestate, autumno, immo ipso vere iucundior videretur: at Chloë Daphnisque in memoriam intermissarum voluptatum revocati, ut osculati inter se fuissent, ut in mutuos se dedissent complexus, ut communi usi fuissent esca, iam noctes transigebant infomnes atque moesti, nihilque tam avide expectabant, quam vernum tempus, quo quasi ex morte renatio ipsis esset futura. Do-

1 Equidem τροφὰς ἐωθινὰς non concoquo. Quidni potius εἰωθινὰς, cibum consuetum. Vix mihi temperavi, quin hoc in textum reciperem.

2 Non dubitanter in textum recepi coniecturam Iungermanni & prioris edit. Paris. quam & Du-

tens cum Villoifono exhibuit. Prope ad eam accedunt Codd. Paris. altero εἰρινὴν, altero εἰαρινῆς vitiose exhibentium. Ex altero vero hoc vitioso novum vitium enatum est, quod per omnes edd. propagatum est, nimirum εἰρήνης.

αὐτοὺς ἢ πῆρα τις ἐλθοῦσα εἰς χεῖρας, ἐξ ἧς ἦσθιον· ἢ γαυλὸς ὀφθεῖς, ἐξ οὗ συνέπιον· ἢ σύριγγς ἀμελῶς ἐρριμμένη, δῶρον ἐρωτικὸν γεγεννημένη. Εὐχοντο δὲ ταῖς Νύμφαις καὶ τῷ Πανί, καὶ τούτων αὐτοὺς ἐκλύσασθαι τῶν κακῶν, καὶ δεῖξαι ποτε αὐτοῖς καὶ ταῖς ἀγέλαις ἤλιον· ἅμα τε εὐχόμενοι τέχνην ἐζήτουσιν, δι' ἧς ἀλλήλους θεάσονται. Ἡ μὲν δὲ Χλόη δεινῶς ἄπορος ἦν καὶ ἀμήχανος· αἰεὶ γὰρ αὐτῇ συνῆν ἡ δοκοῦσα μήτηρ, ἑρία τε ξαίνειν διδάσκουσα, καὶ ἀτράκτους στρέφειν, καὶ γάμου μνημονεύουσα· ὁ δὲ Δάφνης, οἷα σχολὴν ἄγων, καὶ συνετώτερος κόρης, τοιούτῳ σοφισμῶν εὕρεν ἐς θεῶν τῆς Χλόης.

γ'. Πρὸ τῆς αὐλῆς τοῦ Δρύαντος, ὑπ' αὐτῇ τῇ αὐλῇ, μυρρίναι μεγάλαι δύο, καὶ κιττὸς ἐπεφύκει. αἱ μυρρίναι πλησίον ἀλλήλων· ὁ κιττὸς δὲ ἀμφοτέρων μέ-

lor praeterea ipsis oboriebatur, si vel pera quaedam in manus eorum veniret, ex qua cibum antea depromsissent, vel mulctrum, unde prius simul potassent, vel fistula neglectim proiecta, quae quidem donum fuisset amatorium. Nymphas igitur & Pana precabantur, ut ipsos hisce expedirent malis, sibi gregibusque solem tandem exhiberent, & una precando, quaerebant sibi viam, qua se mutuo contemplarentur. Chloë autem admodum animi dubia consiliique plane erat inops; namque illi ea, quae habebatur mater, semper affidebat, lanam carminare docens, & torquere fufum, nonnunquam & ineundi coniugii mentionem iniiciens: Daphnis vero, utpote otium agens, & puella follertior, huiuscemodi artem videndae Chloae excogitavit.

III. Ante casam Dryantis, & quidem sub ipsa casa, myrti procerae duae & hedera confita erat. Myrti iuxta se vicinae stabant, hedera vero in medio utriusque

σος· ὥστε ἐφ' ἑκατέραν διαθεῖς τοὺς ἀκρέμονας ὡς ἀμπελος, ἀντροῦ σχῆμα διὰ τῶν φύλλων ἐπαλλαττόντων ἐποίει· καὶ ὁ κόρυμβος πολὺς καὶ μέγας ὅσος βότρυς κλημάτων ἐξεκρέματο. Ἦν οὖν πολὺ πλῆθος περὶ αὐτὸν τῶν χειμερινῶν ὀρνίθων, ἀπορία τῆς ἔξω τροφῆς· πολὺς μὲν κόψιχος, πολλή δὲ κίχλη, καὶ Φᾶτται, καὶ ψᾶρες, καὶ ὅσον ἄλλο κίττοφάγον πτερόν. Τούτων τῶν ὀρνίθων ἐπὶ προφάσει θήρας ἐξώρμησεν ὁ Δάφνις, ἐμπλήσας μὲν τὴν πῆραν ὀψημάτων μεμελιτωμένων, κομίζων δὲ ἐς πίστιν ἰξὸν καὶ βρόχους. Τὸ μὲν οὖν μεταξὺ σταδίων ἦν οὐ πλεόν δεκα. Οὐπω δὲ ἡ χιῶν λελυμένη, πολὺν κάματον αὐτῷ παρέσχεν· ἔρωτι δὲ ἄρα πάντα βάσιμα, καὶ πῦρ, καὶ ὕδωρ, καὶ Σκυθικὴ χιῶν. Δρόμῳ οὖν πρὸς τὴν αὐλὴν ἔρχεται, καὶ ἀποσεισάμενος τῶν σκελῶν τὴν χιῶνα, τοὺς τε βρόχους ἔστησε, καὶ τὸν ἰξὸν ράβδοις μακραῖς ἐπήλειψε· καὶ

erat, quae ad utramque suos diffundens ramos, haud secus ac vitis, formam antri foliis alternantibus praebat; plurimus magnitudineque racemo par corymbus e palmitibus pendebat. Hinc iuxta hanc ingens avium hibernarum multitudo inopia victus compulsa, quem foris non inveniebat. Frequentes erant merulae, frequentes turdi, palumbes, atque sturni, & quaecunque hederam depasci amant volucres. Sub praetextu illius aucupii profectus est Daphnis, pera obsoniis mellitis repleta, & ad fidem faciendam viscum & laqueos secum portans. Loci quidem intercapedo non excedebat stadia decem; at vero nix nondum resoluta plurimum illi negotii faceffebat: verum amor cuncta, ignis, aqua, immo nix ipsa Scythica, sunt pervia. Igitur cursitando ad causam pervenit, niveque cruribus decussa, laqueos collocavit, viscumque virgis longis illevit; dehinc confedit,

ἐκαθέζετο τὸ ἐντεῦθεν ὄρνιθας καὶ τὴν Χλόην μεριμνῶν. ἀλλ' ὄρνιθες μὲν καὶ ἦκον πολλοὶ καὶ ἐλήφθησαν ἰκανοί· ὥστε πράγματα μυρία ἔσχε συλλέγων αὐτοὺς καὶ ἀποκτινύς, καὶ ἀποδύων τὰ πτερά.

δ'. Τῆς δὲ αὐλῆς προῆλθεν οὐδεὶς, οὐκ ἀνήρ, οὐ γυναίκιον, οὐ κατοικίδιος ὄρνις, ἀλλὰ πάντες τῷ πυρὶ παραμένοντες ἔνδον κατέκλειντο· ὥστε πάνυ ἠπορεῖτο ὁ Δάφνης ὡς οὐκ αἰσίοις ὄρνισιν ἐλθῶν· καὶ ἐτόλμα πρόφασιν σκηψάμενος ὥσασθαι διὰ θυρῶν, καὶ ἐζήτηε πρὸς αὐτὸν ὅ, τι λεχθῆναι πιθανώτερον. Πῦρ ἐναυσόμενος ἦλθον· μὴ γὰρ οὐκ ἦσαν ἀπὸ σταδίου γείτονες. Ἄρτους αἰτησόμενος ἦκον· ἀλλ' ἡ πῆρα μεστή τροφῆς. Οἴνου δέομαι· καὶ μὴν χθές καὶ πρῶν ἐτρύγησας. Λύκος με ἐδίωκε· καὶ ποῦ τὰ ἴχνη τοῦ λύκου; Θηράσων

de avibus & de Chloë follicitus. Ceterum volucres quidem & advolarunt complures, & capta fuit ipsarum factis magna copia; adeo ut mille modis occupatus esset Daphnis eas colligendo, necando, plumis nudando.

IV. Extra tamen villam nemo prodibat, nec mas, nec femina, immo ne quidem gallina villaris; sed omnes ad ignem desidentes intus erant conclusi: ita ut animi pendens, quo se verteret, Daphnis nesciret, veluti malis progressus avibus; & audebat fane, modo commentitus fuisset speciosam quandam rationem, foribus sese inferre atque intrudere; ideoque secum deliberabat, quid bene dici posset, quod a verisimilitudine minus abhorreret. Ignem accendere volebam. Scilicet intra stadii spatium vicinos non habebas? Panes petiturus accessi. Sed pera tibi plena cibi. Vino opus habeo. Atqui heri & nudius tertius vindemiaasti. Lupus me persequabatur. Et ubinam lupi vestigium? Ad aves capiendas ve-

ἀδικόμην τοὺς ὄρνιθας· τί οὖν θηράσας οὐκ ἄπεις
 Χλόην θεάσασθαι βούλομαι· πατρὶ δὲ τίς καὶ μητρὶ
 παρθένου ὁμολογεῖ; παιδῶν δὲ πανταχοῦ σιωπῆ·¹
 ἀλλ' οὐδὲν τούτων ἀπάντων ἀνύποπτον. Ἄμεινον ἄρα
 σιγᾶν. Χλόην δὲ ἤρος ὄψομαι, ἐπεὶ μὴ εἴμαρτο, ὡς
 ἔοικε, χειμῶνός με ταύτην ἰδεῖν.

ε'. Τοιαῦτα δὴ τινα διανοηθεῖς, καὶ τὰ θηραθέντα
 συλλαβὼν, ἄρμητο ἀπιέναι· καὶ, ὥσπερ αὐτὸν οἰκτεί-
 ραντος τοῦ Ἐρωτος, τάδε γίνεται. Τράπεζαν εἶχον οἱ
 ἀμφὶ τὸν Δρύαντα· κρέας διηρεῖτο, ἄρτοι παρετίθεντο,

niebam. Cum eas igitur cepisti, cur non abis? Chloëm
 videre cupio. At enim patri & matri virginis quis hoc
 fateatur? Verum enimvero nihil ex his omnibus caret
 suspicione. Melius itaque tacere. Puerorum ubique si-
 lentium. Chloëm autem tempore verno videbo, quan-
 doquidem fata, quod videtur, hieme hanc me cernere
 verant.

V. His atque id genus aliis mente agitatis, suisque,
 quas ceperat, avibus comprehensis, abitum moliebatur.
 At, velut ipsius vicem Cupido miseraretur, ista acci-
 dunt. Dryas cum suis mensae accumbebat. Carnes dis-
 tribuebantur, apponebantur panes, miscebatur crater.

¹ Locus haud dubie corruptus. Varia Villoisonus tentat, coni. περὶ παρθένων δὲ πανταχοῦ σιωπῆ, hoc sensu: nemo virginis parentibus confitetur, se illius videndae causa venire; sed de virginibus altum ubique silentium. Mox, cum Cod. Paris. pro παιδῶν offerret παιῶν, malebat, inverso ordine: ὁμολογεῖ; ἀλλ' οὐδὲν τούτων ἀνύποπτον· παιῶν δὲ πανταχοῦ σιωπήσω. ἀμεινον ἄρα σιγᾶν· eunc ubique offendens, semper malas excusationes afferens, silere cogar;

melius igitur est me iam nunc filere. Denique: πάντων (pro παιδῶν) δὲ πανταχοῦ σιωπῆ· ἀμεινον ἄρα σιγᾶν. Nullam tamen sibi arridere coniecturam, ingenue ipse fateatur. Nec meliora profert Iungerman. Equidem integrae sententiae iacturam ante παιδῶν deprehendisse mihi videor, qua novam Chloës videndae rationem cogitaverat, quam his, παιδῶν κ. τ. λ. tanquam parum concinnam iterum abiicit.

κραιτὴρ ἐκινῶτο. εἰς δὴ κύων τῶν προβατευτικῶν ἀμέλειαν φυλάξας, κρέας ἀρπάσας ἔφυγε διὰ τῶν θυρῶν. Ἀλγῆσας ὁ Δρύας (καὶ γὰρ ἦν ἐκείνου μοῖρα) ξύλον ἀρπασάμενος ἐδίωκε κατ' ἴχνος, ὥσπερ κύων. διάκων δέ, καὶ κατὰ τὸν κιττὸν γενόμενος, ὄρᾳ τὸν Δάφνιν ἀνατεθειμένον ἐπὶ τοὺς ὤμους τὴν ἄγραν, καὶ ἀποσοβεῖν ἐγνωκότα. Κρέως μὲν καὶ κυνὸς αὐτίκα ἐπελάθετο· μέγα δὲ βοήσας, Χαῖρε, ὦ παῖ, περιπλέκετο καὶ κατεφίλει, καὶ περιῆγεν ἔσω λαβόμενος. Μικροῦ μὲν οὖν ἰδόντες ἀλλήλους εἰς τὴν γῆν κατερρύθησαν· μεῖναι δὲ καρτερήσαντες ὀρθοὶ, προσηγόρευσάν τε καὶ κατεφίλησαν· καὶ τοῦτο οἰονεὶ ἔρεισμα αὐτοῖς τοῦ μὴ πεσεῖν ἐγένετο. Τυχῶν δὲ ὁ Δάφνις παρ' ἐλπίδας καὶ Φιλήματος καὶ Χλόης, τοῦ τε πυρὸς ἐκαθέσθη πλησίον, καὶ ἐπὶ τὴν τράπεζαν ἀπὸ τῶν ὤμων τὰς Φάττας

Interea canis unus ex pecuariis, observata dominorum incuria, raptoque carnis frustulo, proripuit se foras ex aedibus. Aegre hoc ferens Dryas, quippe ipsius portio erat, arrepto baculo illum persequeretur per vestigia, veluti alius canis; & cum persequendo iam ad hederam illam venisset, videt Daphnim suis sibi humeris captas aves imponentem, & citato gradu abire parantem. Et statim carnis & canis cura omni abiecta, alte exclamavit: Salve, puer; collumque eius invasit, & osculo dato, manu prehensum intro secum adduxit. Parum certe tum abfuit, quin se mutuo conspicientes Daphnis & Chloë in terram collapsi fuissent: obdurantes tamen erecti perstare, salutaverunt se, & osculo exceperunt; idque fulcri instar ipsis, ne caderent, fuit. Daphnis praeter spem & osculo potitus & Chloë, prope ignem asedit, & in mensam ab humeris palumbas cum merulis

ἀπεφορτίσατο καὶ τοὺς κοψίχους· καὶ διηγείτο πᾶς ἀσχάλλων πρὸς τὴν οἰκουρίαν, ἄρμησε πρὸς τὴν ἄγραν· καὶ ὅπως τὰ μὲν βρόχοις αὐτῶν, τὰ δὲ ἰξῶ λάβοι, τῶν μύρτων καὶ τοῦ κιττοῦ γλιχόμενα. Οἱ δὲ ἐπήγουν τὸ ἐνεργόν·¹ καὶ ἐκέλευον ἐσθίειν, ὧν ὁ κύων κατέλιπεν. Ἐκέλευον δὲ τῇ Χλόῃ πιεῖν ἐγχείαι. καὶ ἡ χαίρουσα τοῖς τε ἄλλοις ἄρξε, καὶ Δάφνιδι μετὰ τοὺς ἄλλους· ἐσκήπτετο γὰρ ὀργίζεσθαι, διότι ἐλθὼν, ἔμελλεν ἀποτρέχειν οὐκ ἰδὼν. Ὅμως μέντοι πρὶν προσενεγκεῖν, ἀπέπιεν· εἶθ' οὕτως ἔδωκεν. Ὁ δὲ, καίτοι διψῶν, βραδέως ἔπινε, παρέχων ἑαυτῷ διὰ τῆς βραδύτητος

deposuit, referens, quo pacto pertaesus continuo desiderare domi, venatum proruperit, & quomodo nonnullas harum laqueis, alias visco, myrtos atque hederam appetentes, ceperit. Illi contra novum hunc Apollinem, uti non minus & ipsum longe ferientem, collaudabant, & ad edendum invitabant, quae reliqua canis fecerat; Chloae vero, ut potum infunderet, mandabant. Tum ipsa hilari facie aliis porrexit, Daphnidi autem ultimo loco post ceteros. Simulabat enim se illi subiratam, quod istuc veniens, ne quidem invisus illis, curriculo domum reverti voluisset; attamen priusquam offerret, praelibans inde aliquantulum bibit, eique sic dedit. Ille, quantumvis fitiens, tarde bibebat, hac mora longiorem sibi volu-

¹ Codd. fere & edd. τὸ ἐκάεργον· nisi quod unus Cod. Paris. offerat ἐνεργῶν, & Codd. Ursin. & Flor. ἐνεργόν. Ex ista Codd. lectione Heinf. apud Iungermann. legendum proposuit, τὸν ἐκάεργον; hoc sensu: *laudabant eum, quod, tanquam alter Apollo, in auspicio felix fuisset.* Quae coniectura omnium paene Interpretum assensum tulit. Recepit eam quoque Villoi-

sonus, cum ita plane in uno Cod. legi vidisset. Sed, ne illud moveam, doctrinam hanc ab istis hominibus admodum abhorrere, Longumque adeo hic parum decere, cur, quae vulgetur lectio, τὸ ἐκάεργον, mutari debeat, equidem nullus video. *Laudabant Daphnidis sollertiam, qui & e longinquo, visco & laqueo usus, avibus insidiaretur.* Satis commode.

μακροτέραν ἡδονήν. Ἡ μὲν δὴ τράπεζα ταχέως ἐγένετο
 κενὴ ἄρτων καὶ κρεῶν· καθήμενοι δὲ περὶ τῆς Μυρτάλης
 καὶ τοῦ Λάμωνος ἐπυνθάνοντο, καὶ εὐδαιμόνιζον αὐτοὺς
 τοιοῦτου γηροτρόφου εὐτυχήσαντας. καὶ τοῖς ἐπαίνοις
 μὲν ἠδέτο, Χλόης ἀκρωμένης· ὅτε δὲ κατεῖχον αὐτὸν ὡς
 θύσσοντες Διονύσω τῆς ἐπιούσης ἡμέρας, μικροῦ δεῖν ὑφ'
 ἡδονῆς ἐκείνους ἀντὶ τοῦ Διονύσου προσεκύνησεν. Αὐτίκα
 οὖν ἐκ τῆς πύρας προσεκόμιζε μελιτώματα πολλὰ,
 καὶ τοὺς θηραθέντας δὲ τῶν ὀρνίθων· καὶ τούτους ἐς τρά-
 πεζαν νυκτερινὴν ὑτρέπιζον. Δεύτερος κρατὴρ ἴστατο,
 καὶ δεύτερον πῦρ ἀνεκάετο· καὶ ταχὺ μάλα νυκτὸς γε-
 νομένης, δευτέρας τραπέζης ἐνεθοροῦντο· μεθ' ἣν τὰ μὲν
 μυθολογήσαντες, τὰ δὲ ἄσαντες, εἰς ὕπνον ἐχώρουν,
 Χλόη μετὰ τῆς μητρὸς, Δρύας ἅμα Δάφνιδι. Χλόη
 μὲν οὖν οὐδὲν χρηστὸν ἦν, ὅτι μὴ τῆς ἐπιούσης ἡμέρας

ptatem elaborans. Mensaque subito panibus carnibus-
 que vacua reddita, qui affidebant, super Myrtale &
 Lamone rogitabant, & beatos eos praedicabant, qui ta-
 lem senectutis suae altorem nacti essent. Et Daphnidi
 sane, ipsum ita laudari, audiente Chloë, erat periucun-
 dum. Cumque illum praeterea detinerent, quod postri-
 die sacra facturi Baccho essent, parum abfuit, quin prae
 voluptate illos pro Baccho ipso adorasset. Ideoque con-
 festim ex pera sua liba mellitâ non pauca depromsit, &
 captas aves; easque in coenam mensamque nocturnam
 apparaverunt. Secundus crater statuebatur, alterque ignis
 denuo accendebatur; iamque nocte quam celerrime ob-
 orta, secundis explebantur ferculis, a quibus partim
 enarrando fabulas, partim canendo, cubitum secedebant,
 Chloë cum matre, Dryas una cum Daphnide Atqui ni-
 hil inde utilitatis ad Chloën redibat, nisi quod castino

ὀφθησόμενος ὁ Δάφνις. Δάφνις δὲ κενὴν ¹ τέρψιν ἑτέρπετο· τερπνὸν γὰρ ἐνόμιζε καὶ πατρὶ συγκοιμηθῆναι Χλόης· ὥστε καὶ περιέβαλλεν αὐτὸν καὶ κατεφίλει πολλάκις, ταῦτα πάντα ποιεῖν Χλόην ὄνειροπολούμενος.

στ'. Ὡς ἐγένετο ἡμέρα, κρύος μὲν ἦν ἐξαισίον, καὶ αὔρα βόρειος ὑπέκαε πάντα. Οἱ δὲ ἀναστάντες θύουσι τῷ Διονύσῳ κριὸν ἐνιαύσιον, καὶ πῦρ ἀνακαύσαντες μέγα, παρεσκευάζοντο τροφήν. Τῆς οὖν Νάπης ἀρτοποιούσης, καὶ τοῦ Δρύαντος τὸν κριὸν εἶποντες, σχολῆς ὁ Δάφνις καὶ ἡ Χλόη λαβόμενοι, προῆλθον τῆς αὐλῆς ἵνα ὁ κιττός· καὶ πάλιν βρόχους στήσαντες, καὶ ἴξον ἐπαλείψαντες, ² ἐθήρων πλῆθος οὐκ ὀλίγον ὀρνίθων. ἦν δὲ αὐτοῖς καὶ Φιλημάτων ἀπόλαυσις συνεχῆς, καὶ λόγων ὀμιλία τερπνῆ·

die iterum Daphnis effret adspiciendus: inani gaudio fefe pascebat Daphnis; suave namque ducebat vel cum Chloës parente una cubare; adeo ut eum quoque amplexaretur, & faepe oscularetur, omnia nempe haec cum Chloë agere se fonnians.

VI. Ut illuxit dies, frigus erat acerrimum, & vis Boreae adurebat omnia. Illi autem surgentes Baccho arietem mastant anniculum, nec non luculento igne accenso, cibum apparant. Nape autem panem conficiente, & Dryante arietem elixante, orium Daphnis atque Chloë nasti, extra villam prodierunt, ubi erat hedera; iterumque pedicis positis, & virgis visco illitis, vim haud spernendam avium ceperunt. Continuo interim mutuis fruebantur osculis, iucundosque sermones ferebant:

¹ Prior edit. Paris. coni. και- loisonum, ἀπαλείψαντες, quod in γιν, quod probabat Boden. Male. ἐπαλ. abire iusserunt Westfeling.

² Omnes Codd. & edd. ante Vil. Obsf. I, 14, Valkenar. alii.

Διὰ σὲ ἦλθον, Χλόη. — Οἶδα, Δάφνι. — Διὰ σὲ ἀπολλύω τοὺς ἀθλίους κοψίχους· τίς οὖν σοι γίνομαι; ¹ μέμνησό μου. — Μνημονεύω, ἢ τὰς Νύμφας, ἃς ὤμοσά ποτε εἰς ἐκεῖνο τὸ ἄντρον, εἰς ὃ ἤξομεν εὐθύς, ἂν ἡ χιῶν τακῆ. — Ἀλλὰ πολλή ἐστι, Χλόη, καὶ δέδοικα μὴ ἐγὼ πρὸ ταύτης τακῶ. — Θάρρει, Δάφνι· θερμός ἐστίν ὁ ἥλιος. — Εἰ γὰρ οὕτως γένοιτο, Χλόη, θερμός, ὡς τὸ καῖον πῦρ τὴν καρδίαν τὴν ἐμήν. — Παίζεις ἀπατῶν με. — Οὐ, μὰ τὰς αἶγας, ἃς σύ με ἐκέλευες ὀμνύειν.

ζ'. Ταῦτα ἀντιφωνήσασα πρὸς τὸν Δάφνιν ἢ Χλόη καθάπερ ἤχῳ, καλοῦντων αὐτοὺς τῶν περὶ τὴν Ναπην, εἰσέδραμον, πολὺ περιττοτέραν τῆς χθιζῆς θήραν κομίζοντες· καὶ ἀπαρξάμενοι τῷ Διονύσῳ κρατῆρος, ἤσθιον,

Propter te veni, Chloë. — Scio, Daphni. — Tua causa misellas interimo merulas: in quo igitur sum apud te pretio? Sis memor mei. — Tui memini, ita me ament Nymphae, per quas aliquando antro in illo iuravi, ad quod, simulac nix resoluta fuerit, veniemus. — Verum alte cumulata iacet, Chloë; & metuo, ne ipsemet ante illam liquefam. — Esto bono animo, Daphni: sol namque fervet. — Utinam ira, mea Chloë, ferveat, quemadmodum flamma illa, meum quae adurit cor! — Iocos agis, & me decipis. — Non equidem, non per capras, per quas tu me iubebas iurare.

VII. Cum Chloë his verbis vicissim Daphnidi respondisset velut echo, ipsos vocavit Nape; & curriculo intrarunt, praeda longe uberiori, quam hesternae fuerat, reportata. Tum vero Baccho primitiis de vino libatis,

1 Admodum ingeniose Wyttenbachius haec verba: τίς οὖν σοι γίνωμαι (ita legendum statuit pro γινωμαι) Chloae tribuit hoc sensu: Quo igitur me erga te animo affectum esse oportet? cui Daphnis respondet: μέμνησό μου.

κιτῶ τὰς κεφαλὰς ἔστεφανωμένοι. καὶ ἐπεὶ καιρὸς ἦν, ἰακχάσαντες καὶ εὐάσαντες, προὔπεμπον τὸν Δάφνιν, πλήσαντες αὐτοῦ τὴν πῆραν κρεῶν καὶ ἄρτων. Ἐδῶκαν δὲ καὶ τὰς Φάττας καὶ τὰς κίχλας Λάμωνι καὶ Μυρτάλῃ κομίζειν, ὡς αὐτοὶ θηράσοντες ἄλλας, ἔς τ' ἂν ὁ χειμῶν μείνῃ, καὶ ὁ κιτῶς μὴ λείπῃ. Ὁ δὲ ἀπῆει, Φιλήσας αὐτοὺς προτέρους Χλόης, ἵνα τὸ ἐκείνης Οἶλημα καθαρὸν μείνῃ. Καὶ ἄλλας δὲ πολλὰς ἤλθεν ὁδοὺς ἐπ' ἄλλαις τέχναις ὥστε μὴ παντάπασιν αὐτοῖς γενέσθαι τὸν χειμῶνα ἀνέραστον.

ἦ. Ἦδη δὲ ἦρος ἀρχομένου, καὶ τῆς μὲν χιόνος λυομένης, τῆς δὲ γῆς γυμνουμένης, καὶ τῆς πόας ὑπανθούσης, ² οἳ τε ἄλλοι νομεῖς ἦγον τὰς ἀγέλας εἰς νομὴν, καὶ πρὸ τῶν ἄλλων Χλόη καὶ Δάφνις, οἷα μείζονι δουλεύοντες ποιμένι. Εὐθύς οὖν δρόμος ἦν ἐπὶ τὰς

epulabantur, capita redimiti hedera. Utque tempus fuit, Bacche & Evoë clamato, Daphnim dimiserunt, ipsius pera carnibus & panibus prius repleta. Dederunt & illi palumbes ac turdos, Lamoni & Myrtalae afferendos, tanquam ipsi alios capturi, dum quidem hiems maneret, nec hedera deficeret. Daphnis itaque sic abiit, osculatus ceteros priores, quam Chloën, quo huius suavium purum illibatatumque sibi fervaretur. Aliasque saepe ad eos profectus est, alias atque alias rationes excogitando; ita ut ipsis non omnino inveniusta hiems effluerit.

VIII. Ineunte iam vere, cum nix resoluta, terraque detecta esset, & herbae virescerent, pastores ceteri greges in pascua educebant, & ante alios Chloë & Daphnis, utpote longe potentiori fervientes pastori. Illico

¹ Plenius Cod. Paris. θηράσαντες ἄλλοτε ἄλλας, unde in textum admiserunt Dutens & Villosif.

² Ita Codd. Paris. & Urf. Reliqui verbo simplici: ἀνθούσης. Sed alterum aptius.

Νύμφας καὶ τὸ ἀντρον ἐντεῦθεν ἐπὶ τὸν Πάνα, καὶ τὴν
 πίτυν εἶτα ἐπὶ τὴν δρῦν, ὅθ' ἦν καθίζοντες καὶ τὰς
 ἀγέλας ἔνεμον, καὶ ἀλλήλους κατέφιλουν. ἀνεζήτη-
 σάν τε καὶ ἄνθη, στεφανῶσαι θέλοντες τοὺς θεούς· τὰ
 δὲ ἄρτι ὁ ζέφυρος τρέφων καὶ ὁ ἥλιος θερμαίνων ἐξῆ-
 γεν· ὅμως δὲ εὐρέθη καὶ ἴα, καὶ νάρκισσος, καὶ ἀνα-
 γαλλίς, καὶ ὅσα ἦρος πρωτοθορήματα. Ἡ μὲν Χλόη
 καὶ ὁ Δάφνις ἀπὸ αἰγῶν, καὶ ἀπὸ οἴων τινῶν γάλα
 νέον¹ καὶ τοῦτο, στεφανοῦντες τὰ ἀγάλματα, κατέ-
 σπεισαν. Ἀπὴρξάντο καὶ σύριγγος, καθάπερ τὰς ἀη-
 δόνας ἐς τὴν μουσικὴν ἐρεθίζοντες· αἱ δὲ ὑπεφθέγγοντο
 ἐν ταῖς λόχμαις, καὶ τὸν Ἴτυν κατ' ὀλίγον ἠκρίβουν,
 ὥσπερ ἀναμιμνησκόμεναι τῆς ᾠδῆς ἐκ μακρᾶς σιωπῆς.

igitur cursus ad Nymphas & antrum dirigitur: illinc ad
 Pana & pinum: deinde ad quercum, sub qua sedentes
 & greges pascebant, & sese invicem osculabantur. Con-
 quisiverunt & flores, coronis ornare Deos volentes.
 Hos autem vix Zephyrus miti aura alendo, solque suo
 calore fovendo, educere incipiebant: tamen iam illis
 inventae sunt violae, narcissus, & anagallis, & cete-
 rae veris primitiae. Chloë etiam & Daphnis caprarum
 oviumque lac ceperunt, idque, coronando simulacra,
 Diis libavere. Quin & fistulae primitias solverunt, tan-
 quam lusciniæ ad cantum provocantes, quae ex fruti-
 cetis & virgultis resonabant, Itynque paulatim accu-
 rate exprimebant, veluti post longum silentium cantum

¹ Oratio scabra, & parum con-
 cinna h. l. Naturalis ordo ita po-
 stulabat: Καὶ τοῦτοις στεφανοῦντες
 τὰ ἀγάλματα, ἡ μὲν Χλόη ἀπὸ αἰ-
 γῶν, καὶ ὁ Δάφνις ἀπὸ οἴων τινῶν
 γάλα νέον κατέσπεισαν. Ita fere in
 Cod. suo legisse videtur Amyot.

nisi quod illa ἡ μὲν Χλόη καὶ ὁ Δά-
 φνις omiserit, quae & recte abesse
 possunt. Iungerm. supplendum
 censēbat post γάλα νέον v. ἔλαβον.
 Nec melius Villois. qui τινῶν in
 ἔπινον mutare gestiebat.

Ἐβληχῆσάτο που καὶ ποιμνιον ἔσκιρτήσαν που καὶ ἄρνες καὶ ταῖς μητράσιν ὑποκλάσαντες ¹ αὐτοὺς, τὴν θηλὴν ἔστασαν τὰς δὲ μήτω τετοκυίας οἱ κριοὶ καταδιώκοντες, καὶ καμάτω ² στήσαντες, ἔβαινον ἄλλος ἄλλην. Ἐγίνοντο καὶ τράγων διώγματα, καὶ ἐς τὰς αἴγας ἐρωτικώτερα πηδήματα, καὶ ἐμάχοντο περὶ τῶν αἰγῶν καὶ ἕκαστος εἶχεν ἰδίας, καὶ ἐφύλαττε, μή τις αὐτὰς μοιχεύσῃ λαβῶν.

θ'. Καὶ γέροντας ὁρῶντας ἐξώρμησεν εἰς ἀφροδίτην τὰ τοιαῦτα θεάματα οἱ δὲ νέοι καὶ σφριγῶντες καὶ πολὺν ἤδη χρόνον ἔρωτα ζητοῦντες, ἐξεκάντο πρὸς τὰ ἀκούσματα, καὶ ἐτήκοντο πρὸς τὰ θεάματα, καὶ ἐζήτουν καὶ αὐτοὶ περιττότερόν τι φιλήματος καὶ περιβο-

memoria repetentes. Alibi etiam grex balabat, alibi & saltu lasciviebant agni, & matribus sese substernentes, mammam premebant. Quae vero nondum pepererant, haec arietes persequentes, alius aliam subiectam & suppositam inibat. Hirci etiam sectabantur capras, inque illas lasciviores faciebant saltus, deque capellis pugnabant, & unusquisque suas habebat, & follicite curabat, ne quis moechus clam eas adoriretur.

IX. Huiusmodi spectacula videntes vel ipsi senes, ad venerem irritati fuissent; illi vero & iuvenes, & praeterea prurientes, ac in aetatis fervore constituti, quique iam pridem amatorias appetebant voluptates, hisce auditis inflammabantur, hisce visis intabescebant, & ipsi aliquid requirebant, quod osculo amplexuque praestan-

¹ Moll. conii. ὑποκαλύψαντες, quod assumpsit Dutens; temere.

² Codd. tres Paris. cum Flor. & Urf. κάτω στήσαντες, caque lectio Valkenarii & Villoisoni assensum tulit. Reliqui cum Amyo-

to vulgatum καμάτω στήσαντες & ipsum satis probum praeferunt. Similiter paulo post in eadem re: οὔτε ἐκεῖνοι κάμνουσι διώκοντες. Quare nihil mutandum censui.

λῆς, καὶ μάλιστα δὲ ὁ Δάφνις. Οἷα γοῦν ἐνηβήσας τῇ κατὰ τὸν χειμῶνα οἰκουρία καὶ ἀσχολία, ¹ πρὸς τὰ Φιλήματα ἄργα, καὶ πρὸς τὰς περιβολὰς ἐσκιτάλιζε, ² καὶ ἦν ἐς πᾶν ἔργον περιεργότερος καὶ θρασύτερος. ἤτει δὴ τὴν Κλόην χαρίσασθαι οἱ πᾶν ἔσον βούλεται, καὶ γυμνῆν γυμνῶ συγκατακλιθῆναι μακρότερον ἢ πρόσθεν εἰώθεσαν· τούτο γὰρ δὴ λείπειν τοῖς Φιλητᾶ παιδεύμασι, ἵνα δὴ γένηται τὸ μόνον ἔρωτα παῦσον Φάρμακον. Τῆς δὲ πυνθανομένης, τί πλέον ἐστὶ Φιλήματος καὶ περιβολῆς, καὶ αὐτῆς κατακλίσεως, καὶ τί ἔγνω δράσαι γυμνῆς γυμνῇ ἐγκατακλιεῖς; τούτο, εἶπεν, ὁ οἱ κριοὶ ποιῶσι τὰς οἷς, καὶ οἱ τράγοι τὰς αἰγας. Ὁρᾶς, ὡς μετὰ τούτο τὸ ἔργον, οὔτε ἐκείναι ἔτι

tius foret: tum praecipue Daphnis, quippe qui per hiemem domi fervando & nihil agendo adolevisset, iam ad oscula impatientius ferebatur, & ad complexus lascivius gestiebat, eratque in omni re venerea plus solito curiosior & audacior. Petebat fane a Chloë, ut in omnibus, quae vellet, sibi morem gereret, sui que copiam ipsi faceret, nudaque cum nudo longius, quam antea consueverant, concumberet: illud dicens adhuc desiderari iuxta ea, quae praeceperat Philetas, tanquam unicum sedando amori remedium. Chloae sciscitanti, quid amplius esset osculo, amplexu & concubitu ipso, quidve statuisset patrare nudus nudae incumbendo: Illud, inquit, quod arietes ovibus, quod hirci capris faciunt. Vides, ut, hoc opere peracto, nec hae postea il-

¹ Pro ἀσχολία Wytttenbach. legendum conī. σχολῆ vel ἀμελεία. Villoisf. vero, ἀεργία, iuxta Bionis: χεῖμα δύσεργον, ἐπεὶ καὶ χεῖματι πολλοὶ θαλπόμενοι θέλυγονται ἀεργία τε καὶ ὕπνω.

² Ita legendum ex praestantissi-

ma Toupii (Emend. in Suidam P. III, p. 137) coniectura, quem doctus de h. v. agentem vidē sis. Vulgo legitur ἐσχυτάλιζε, pro quo Heinf. & Iungermann. reponi volebant ἐσχυλάχιζε. Mollus vero, ἐσχύζα λίαν, pessime.

Φεύγουσιν αὐτοὺς, αὐτὲ ἐκεῖνοι κάμνουσι διώκοντες· ἀλλ' ὥσπερ κοινῆς λοιπὸν ἀπολαύοντες ἡδονῆς συννέμονται; Γλυκύ τι, ὡς ἔοικεν, ἐστὶ τὸ ἔργον, καὶ νικᾷ τὸ ἔρωτος πικρὸν. Εἶτ' οὐχ ὄρῳ, ᾧ Δάφνι, τὰς αἴγας καὶ τοὺς κριούς καὶ τοὺς τράγους, καὶ τὰς οἴς, ὡς ὀρθοὶ μὲν ἐκεῖνοι δρῶσιν, ὀρθαὶ δὲ ἐκεῖναι πάσχουσιν· οἱ μὲν πηδήσαντες, αἱ δὲ κατανωτισάμεναι; σὺ δὲ με ἀξιόις συγκατακλιθῆναι, καὶ ταῦτα γυμνή; καίτοι γε ἐκεῖναι πόσον ἐνδεδυμένης ἐμοῦ λασιώτεροι; Πείθεται Δάφνις, καὶ συγκατακλινεῖς αὐτῇ πολὺν χρόνον ἔκειτο, καὶ οὐδὲν, ὧν ἕνεκα ἄργα, ποιεῖν ἐπιστάμενος, ἀνίστησιν αὐτήν, καὶ κατόπιν περιεθύετο μιμούμενος τοὺς τράγους. Πολὺ δὲ μᾶλλον ἀπορηθεὶς, καθίσας ἔκλαυσεν, εἰ καὶ κριῶν ἀμαθέστερος εἰς τὰ ἔρωτος ἔργα.

ί. Ἦν δὲ τις αὐτῷ γείτων, γεωργὸς γῆς ἰδίας,

los refugiant, nec illi has infectando se postea fatigent; sed communi deinceps veluti fruuntur voluptate, atque una pascantur. Dul e quid, ut videtur, hoc opus habet, atque amoris vincit amaritudinem. Quid? an non vides, Daphni, capras & hircos, sicuti arietes & oves, quemadmodum recti illi faciant, & rectae contra istae patiantur; alteri nempe infilientes, alterae vero dorso impositos admittentes? Tu tamen a me petis, ut una recumbam, idque nuda? Atqui illae me, licet vestibus amicta, quanto sunt hirsutiores? Paret Daphnis, & concumbens cum ea, diu iacuit; nesciusque quidquam eorum agere, quorum gratia tanto libidinis impetu concitabatur, illam erigit, & a tergo, hircos imitando, illi adhaesit. At multo magis animi pendens, ploravit sedens quod arietibus rudior rerum amatoriarum esset.

X. Erat autem ipsi vicinus quidam, proprii agelli cul-

Χρῶμις τὸ ὄνομα, παρηβῶν ἤδη τὸ σῶμα. Τούτῳ γυναικίον ἦν ἑπακτὸν ἐξ ἄστεος, νέον καὶ ὠραῖον, καὶ ἀγροικίας ἀβρότερον· τούτῳ Λυκαίσιον ὄνομα ἦν. Αὕτη ὄρῳσα τὸν Δαφνιν καθ' ἐκάστην ἡμέραν παρελαύνοντα τὰς αἴγας ἔωθεν εἰς νομὴν, νύκτωρ ἐκ νομῆς, ἐπέδύμησεν ἑραστὴν κτήσασθαι δῶροις δελεάσασα, καὶ δὴ ποτε λοχίησασα μόνον, καὶ σύριγγα δῶρον ἔδωκε, καὶ μέλι ἐν κηρίῳ, καὶ πήραν ἐλάφου· εἰπεῖν δέ τι ὤκνει, τὸν Χλόης ἔρωτα καταμαντευομένη· πάνυ γὰρ ἑώρα προσκείμενον αὐτὴν τῇ κόρῃ. Πρότερον μὲν οὖν ἐκ νευμάτων καὶ γέλωτος συνεβάλετο τοῦτο· τότε δὲ ἐξ ἑωθινοῦ σκηφάμενη πρὸς Χρῶμιν ὡς παρὰ τίκτουςαν ἄπεισι γείτονα, κατόπιν αὐτοῖς κατηκολούθησε, καὶ εἰς τινα λόχμην ἐγκύψασα ἑαυτὴν, ὡς μὴ βλέποίτο, πάντα ἤκουσεν, ὅσα εἶπον· πάντα εἶδεν, ὅσα ἔπραξαν· οὐκ

tor, nomine Chromis, aetatis iam ad senectutem vergentis. Hic uxorem ex oppido duxerat, iuvenkulam, nec non formosam, atque feminis rusticis venustioyem, cui nomen Lycaenium. Haec quotidie Daphnim conspicata, mane ad pascua capras suas, noctu e pascuis abigentem, donis illum inescando sibi conciliare amatorem concupivit. Aliquando foli infidiata, fistulam ipsi, mel in favis, peramque de pelle cervina donavit. Quidquam tamen eloqui verebatur, cum Daphnidis erga Chloën amorem facile coniectaret; ipsum namque totum puellae addictum videbat: quod antea quidem ex nutibus & risu poterat intelligere; tunc temporis vero mane, apud Chromin fingens se ad vicinam ire puerperam, a tergo illos est infecuta, & in frutetum quoddam densum irrepando sese abdidit, ne conspici posset, sicque omnia, quae dixerunt, audivit, omnia, quae

ἔλαβεν αὐτὴν οὐδὲ κλαύσας ὁ Δάφνης. συναλγήσασα δὴ τοῖς ἀθλίοις, καὶ καιρὸν ἤκειν νομίσασα διττὸν, τὸν μὲν εἰς ἐκείνων σωτηρίαν, τὸν δὲ εἰς τὴν ἑαυτῆς ἐπιθυμίαν, ἐπιτεχνᾷται τι τοιόνδε. Τῆς ἐπιούσης ὡς παρὰ τὴν γυναῖκα Λάβα¹ τὴν τίκτουςαν ἀπιούσα, Φανερῶς ἐπὶ τὴν δρυῖν, ἐν ἧ² ἐκαβέζετο Δάφνης καὶ Χλόη, παραγίνεται, καὶ ἀκριβῶς μιμησαμένη τὴν τεταραγμένην. „Σῶσόν με, εἶπε, Δάφνη, τὴν ἀθλίαν. ἐκ γὰρ μοι τῶν χηνῶν τῶν εἴκοσιν ἕνα τὸν κάλλιστον αἰετὸς ἤρπασε· καὶ, οἷα μέγα φορτίον ἀράμενος, οὐκ ἐδυνήθη μετέωρος ἐπὶ τὴν συνήθη τὴν ὑψελὴν κομίσει ἐκείνην πέτραν· ἀλλὰ εἰς τῆνδε τὴν ὕλην τὴν ταπεινὴν ἔχων κατέπεσε. Σὺ τοίνυν, πρὸς τῶν Νυμφῶν καὶ τοῦ Πανός

patrarunt, vidit; ne flens quidem Daphnis illam latuit. Quare vicem horumce miserorum dolens, rataque, geminam sibi oblatam occasionem, cum salutis ipsorum inveniendae, tum suae libidinis explendae, tale quid comminiscitur. Postridie eius diei fingens, quasi iterum ad conjugem Labae parturientem itaret, ad quercum aperte, sub qua Chloë atque Daphnis sedebant, accedit, accurateque animi consternationem prae se ferens: Serva me, inquit, Daphni, miseram: etenim ex anseribus mihi, qui numero viginti erant, unum, eumque optimum, eripuit aquila, quem tamen, magno scilicet onere pressa, non potuit alte evolando in solitam illam excelsam petram deportare, sed in hancce humilem silvam cum eo decidit. Tu itaque, per Nymphas

¹ Ita corr. Toup. in Addend. ad Theocr. p. 397, ut Longus, ut passim, etiam hic alludat ad Theocr. XIV, 24: Λάβα τοῦ γειτονος υἱός. Sed Tollius Doricum illud Theocriti in Λάβου mutatum volebat. Vulgata tamen defensorum nacta est Albertum ad Hesych.

T. II, p. 406, qui per parenthesis τὸ λαβὴν, praetextum, causam, n. γυναῖκα τίκτουςαν, intelligit. Paulo durius

² Villois. cum Wyttenbach. corr. ὑφ' ἧ, citra necessitatem, puto.

ἐκείνου, εἰσελθὼν εἰς τὴν ὕλην, σῶσόν μου τὸν χῆνα·
μόνη γὰρ δέδοικα εἰσελθεῖν· μὴ δὲ περιίδης ἀτελῆ μου
τὸν ἀριθμὸν γενόμενον. Τάχα δὲ καὶ αὐτὸν τὸν αἰετὸν
ἀποκτενεῖς, καὶ οὐκ ἔτι πολλοὺς ὑμῶν ἄρνας καὶ ἐρί-
Φους ἀρπάσει. Τὴν δὲ ἀγέλην τέως Φρουρήσει Χλόη.
πάντως αὐτὴν ἴσασι αἱ αἴγες αἰεὶ σοι συνέμουσαν.»,

ια'. Οὐδὲν τῶν μελλόντων ὑποπτεύσας ὁ Δάφνις,
εὐθύς ἀνίσταται, καὶ ἀράμενος τὴν καλαύροπα, κατό-
πιν ἠκολούθει τῇ Λυκαινίῳ· ἢ δὲ ἠγεῖτο ὡς μακροτάτω
τῆς Χλόης. καὶ ἐπειδὴ κατὰ τὸ πυκνότετον ἐγένοντο,
πηγῆς πλησίον καθίσαι κελεύσασα αὐτόν. Ἐρῶς,
εἶπε, Δάφνι, Χλόης, καὶ τοῦτο ἔμαθον ἐγὼ νύκτωρ
παρὰ τῶν Νυμφῶν. δι' ὀνείρατος ἐμοὶ τὰ χβιζά σου αἱ
Νύμφαι διηγῆσαντο δάκρυα· καὶ ἐκέλευσάν σε σῶσαι
διδασκαμένην τὰ ἔρωτος ἔργα. Τὰ δὲ ἐστὶν οὐ Φιλήματα
καὶ περιβολή, καὶ οἶα δρῶσι κριοὶ καὶ τράγοι· ἀλλὰ

& Pana illum oro, hanc ingressus silvam, meum mihi
ferva auferem, sola enim intrare non aufim, neve finas
anferum meorum numerum sic imminui. Fortasse &
aquilam hanc ipsam interimes, neque amplius tam mul-
tos vobis agnos haedosque rapiet. Ad custodiam gregis
interea relinquetur Chloë: omnino illam capellae no-
runt, tanquam perpetuam tibi in pascendo fociam.

XI. Daphnis, nihil futurorum suspicatus, surgit e ve-
stigio, & fumto pedo Lycaenium pone sequitur, quae
illum quam longissime a Chloë abducebat. Cumque iam,
qua silva erat densissima, venissent, iusso illo federe
iuxta fontem; Amas, inquit, Daphni, Chloën; idque
hac nocte ex Nymphis rescivi. Hae mihi in somniis
hesternas tuas lacrimas exposuere, atque iusserunt, ut
te res amatorias edocendo, fervarem. Haec autem non
sunt suavia, & amplexus, & qualia faciunt arietes hir-

ταῦτα πηδήματα καὶ τῶν ἐκεῖ γλυκύτερα. πρόσεστι γὰρ αὐτοῖς χρόνος μακροτέρας ἡδονῆς. Εἰ δὴ σοι Φίλον ἀπηλλάχθαι κακῶν, καὶ ἐν πείρᾳ γενέσθαι ζητουμένων τερπνῶν, ἴθι, παραδίδου μοι τερπνὸν σαυτὸν μαθητὴν· ἐγὼ δὲ χαριζομένη ταῖς Νύμφαις ἐκείναις διδάξω. „ Οὐκ ἐκαρτέρησεν ὁ Δάφνις ὑπὸ ἡδονῆς, ἀλλ' ἄτε ἄγροικος καὶ αἰπόλος, ἐρῶν καὶ νέος, πρὸ τῶν ποδῶν καταπεσὼν, τὴν Λυκαίνιον ἰκέτευσεν, ὅτι τάχιστα διδάξαι τὴν τέχνην, δι' ἧς, ὃ βούλεται, δράσει Χλόην· καὶ ὥσπερ τι μέγα καὶ θεόπεμπτον ἀληθῶς μέλλων διδάσκεισθαι, καὶ ἔριφον αὐτῇ δῶσειν ἐπηγγείλατο, καὶ τυροῦς ἀπαλοῦς πρωτορρύτου γάλακτος, καὶ τὴν αἶγα αὐτήν. Εὐροῦσα δὴ ἡ Λυκαίνιον αἰπολικὴν ἀφθονίαν, οἶαν οὐ προσεδόκησεν, ἤρχετο παιδεύειν τὸν Δάφνιν τοῦτον τὸν τρόπον. Ἐκέλευσεν αὐτὸν καθίσαι πλησίον αὐτῆς, ὡς

cique, fed fultus hi longe illis dulciores; habent enim longioris temporis voluptatem. Quod si tibi collibitum fuerit hisce liberari malis, & experimentum capere voluptatis ac suavitatis diu vobis quaesitae, age, temet mihi iucundum praebe discipulum; ego te, in harumce Nympharum gratiam, informabo. Prae voluptate amplius sibi non temperavit Daphnis; sed, utpote rusticus, caprariusque, amans & adolescens, ad genua provolutus, supplex oravit Lycaenium, ut quam primum hanc ipsum doceret artem, cuius beneficio, quod veller, faceret Chloae; & veluti magnam vereque coelo demissam rem accepturus esset, cum haedum se illi largiturum, tum caseolos tenellos de primo lacte factos, immo ipsam quoque capram, pollicitus est. Quare Lycaenium, ubi advertit tam prolixam caprarii liberalitatem, qualem non exspectasset, coepit Daphnim ad istum modum instituere. Iussit illum, ut se habebat, iuxta se

ἔχει, καὶ Φιλήματα Φιλεῖν οἷα εἰώθει καὶ ὅσα, Φιλοῦντα ἅμα καὶ περιβάλλειν καὶ κατακλίνεσθαι χαρμαί. Ὡς δὲ ἐκαθέσθη, καὶ ἐΦίλησε, καὶ κατεκλίθη, μαθοῦσα ἐνεργεῖν δυνάμενον καὶ σΦριγῶντα, ἀπὸ μὲν τῆς ἐπὶ πλευρὰν κατακλίσεως ἀνίστησιν, αὐτὴν δὲ ὑπαστορέασα ἐντέχνως, ἐς τὴν τέως ζητουμένην ὁδὸν ἤγε· τὸ δὲ ἐντεῦθεν οὐδὲν περιγαγέτο ξένον· αὐτὴ γὰρ ἢ Φύσις λοιπὸν ἐπαίδευε τὸ πρακτέον.

ιβ'. Τελεσθείσης δὲ τῆς ἐρωτικῆς παιδαγωγίας, ὁ μὲν Δάφνις ἔτι ποιμενικὴν ἔχων γνώμην, ἄρμησε τρέχειν ἐπὶ τὴν Χλόην, καὶ ὅσα ἐπεπαίδευτο, δρᾶν αὐτίκα· καθάπερ δεδοικῶς μὴ βραδύνας ἐπιλάθοιτο· ἢ δὲ Λυκαίνιον κατασχοῦσα αὐτὸν, ἔλεξεν ᾧδὲ· „Ἐτι καὶ ταῦτα δεῖ σε μαθεῖν, ᾧ Δάφνι. Ἐγὼ γυνὴ τυγχάνου-

federe, nec non oscula figere, qualia & quot consueverat, simul & inter basandum ruere in amplexus, sefeque humi reclinare. Ut ergo sedit, & basavit, atque reclinato corpore iacuit, ipsa iam edocta eum ad patrandum non solum fortem esse, verum etiam libidine turgere, ab reclinacione in latus facta ipsum erexit, sefeque tum perite substernens, illum ad viam diu quaesitam direxit; deinde non ultra peregrinum istum circumduxit, ipsa natura, quod porro agendum restabat, docente.

XII. Peracta tandem hacce amatoria informatione, Daphnis, qui pastorem adhuc haberet mentem, statim ad Chloën cursum instituit, & quaecunque didicisset, statim exsequi parat, tanquam veritus, ne si paulisper moratus esset, illud ipsum oblivioni traderet. Verum Lycaenium ipsum inhibuit, sic locuta: Insuper ista quoque te discere oportet, Daphni. Ego, quae sum mu-

σα πέπονθα νῦν οὐδέν· πάλαι γάρ με ταῦτα ἀνήρ ἄλλος ἐπαίδευσε, μισθὸν τὴν παρθενίαν λαβών· Χλόη δὲ συμπαλαίουςά σοι ταύτην τὴν πάλην, οἰμώξει καὶ κλαύσεται, καὶ αἵματι κείσεται πολλῶ καθάπερ πεφονευμένη. ἀλλὰ σὺ τὸ αἷμα μὴ φοβηθῆς, ἀλλ' ἠνίκα ἐν πείσῃς αὐτὴν σοι παρασχεῖν, ἄγαγε αὐτὴν εἰς τοῦτο τὸ χωρίον, ἵνα, καὶν βοήσῃ, μηδεὶς ἀκούσῃ· καὶν δακρύσῃ, μηδεὶς ἴδῃ· καὶν αἵμαχθῆ, λούσῃται τῇ πηγῇ· καὶ μέμνησο, ὅτι σε ἀνδρα ἐγὼ πρὸ Χλόης πεποίηκα. „

ιγ'. Ἡ μὲν οὖν Λυκαίνιον τοσαῦτα ὑποθεμένη, κατ' ἄλλο μέρος τῆς ὕλης ἀπῆλθεν, ὡς ἔτι ζητοῦσα τὸν χῆνα· ὁ δὲ Δάφνις εἰς λογισμὸν ἄγων τὰ εἰρημένα, τῆς μὲν προτέρας ὀρμῆς ἀπήλλακτο· διοχλεῖν δὲ τῇ Χλόῃ περιττότερον ὤκνει Φιλήματος καὶ περιβολῆς, μήτε βοῆσαι θέλων αὐτὴν ὡς πρὸς πολέμιον, μήτε δακρύ-

lier, nihil nunc passa fui insolens; olim namque me haec vir alius docuit, pro mercede virginitate mea accepta. Chloë autem ubi tecum in hac palaestra colluctata fuerit, plorabit eiulabitque; immo iacebit haud secus ac vulnerata, multo manans sanguine. Verum non est, quod cruorem timeas; sed quando illam persuaseris, ut tibi morem gerat, tunc tu illam in hunc adducito locum, ubi, si forte clamaverit, nemo audiat, si lacrimata fuerit, nemo videat, si cruore foedata fuerit, fonte se abluat; nec unquam oblivioni trade, quod ego te ante virum, quam Chloë, fecerim.

XIII. Hicce igitur Lycaenium praeceptis traditis ad alteram silvae partem secessit, veluti suum etiamnum anserem quaesitura; Daphnidi autem, dicta illa mente agitanti, prior ille impetus deferbuerat, verebaturque ullum Chloae faceffere negotium ultra osculum amplexumque, cavens, ne vel illa veluti hoste conspecto cla-

σαι ὡς ἀλγοῦσαν, μήτε αἱμαχθῆναι καθάπερ πεΦο-
 νευμένην. ἀρτιμαθῆς γὰρ ὢν ἐδεδοίκει τὸ αἷμα καὶ ἐνό-
 μιζεν, ὅτι ἄρα ἐκ μόνου τραύματος αἷμα γίνεται. Γνοὺς
 δὲ τὰ συνήθη τέρπεσθαι μετ' αὐτῆς, ἐξέβη τῆς ὕλης
 καὶ ἐλθὼν ἵνα ἐκάθητο στεΦανίσκον ἰὼν πλέκουσα, τόν
 τε χῆνα τῶν τοῦ ἀετοῦ ὀνύχων ἐψεύσατο ἐξαρπάσαι,
 καὶ περιβείς ἐΦίλησεν, οἷον ἐν τῇ τέρψει Λυκαίνιον· τού-
 το γὰρ ἐξῆν ὡς ἀκίνδυνον. Ἡ δὲ τὸν στέφανον ἐΦήρμο-
 σεν αὐτοῦ τῇ κεφαλῇ, καὶ τὴν κόμην ἐΦίλησεν, ὡς τῶν
 ἰῶν κρείττονα. Καὶ πῆρας προκομίσασα¹ παλάθης
 μῆραν, καὶ ἄρτους τινὰς, ἔδωκε φαγεῖν· καὶ ἐσθίου-
 τος ἀπὸ τοῦ στόματος ἤρπαζε, καὶ οὕτως ἤσθιεν
 ὡσπερ νεοττὸς ὄρνιθος.

mare, vel tanquam dolore affecta fleret, vel fanguine
 foedaretur tanquam contrucidata. Non ita dudum nam-
 que periculum fecerat ipse, a Methymnaeis plagis affe-
 ctus; ideoque a fanguine abhorrebat, fanguinemque de
 solo vulnere sequi opinabatur. Itaque cum constituisset
 se cum illa consueto modo oblectare, silva excessit; at-
 que progressus ad locum, ubi fedebat corollam ex vio-
 lis contexens, auferem illum aquilae ex unguibus abs se
 extortum mentitus est, illique circumfusus basiavit, uti
 Lycaenium in illo suavi ludo; illud quippe, utpote ex-
 tra periculi aleam positum, licebat. Illa vero capiti eius
 ferrum aptavit, comamque, utpote violis longe prae-
 stantio-rem, osculata est; deque pera caricanae massae portio-
 nem & panes aliquot depromptos porrexit esum, atque ve-
 fcentis ab ore illa rapiens, instar aviculae pulli edebat.

1 Omnes fere libri: προσκομί-
 σασα. Alterum tamen habet Cod.
 Urf. uti & legendum coni. Hem-
 sterh. in Miscell. Obf. Vol. V,
 T. III, p. 58. Huetius auctor est,
 legi quoque: καὶ ἐκ πῆρας πρὸς

παλάθης μῆραν, quod esset: prae-
 ter portionem massae ficuum pa-
 nes etiam e pera depromptas prae-
 buit. Sane πρὸς παλάθης liquido
 existat in tribus Codd. Paris.

ιδ'. Ἐσθιόντων αὐτῶν καὶ περιττότερον Φιλούτων
 ὦν ἤσθιον, ναῦς ἀλιέων ὤθη παραπλέουσα. ἄνεμος
 μὲν οὐκ ἦν, γαλήνη δὲ ἦν, καὶ ἐρέττειν ἐδόκει· καὶ ἤρε-
 τον ἐρρωμένως. ἠπείγοντο γὰρ νεαλεῖς ἰχθῦς εἰς τὴν πό-
 λιν διασώσασθαι τῶν τινι πλουσίων. ¹ Οἷον οὖν εἰώ-
 θασι ναῦται δρᾶν εἰς καμάτων ἀμέλειαν, τούτο κακεῖ-
 νοι δρῶντες, τὰς κώπας ἀνέφερον· εἰς μὲν αὐτοῖς κελευ-
 στῆς ναυτικᾶς ἦδεν ᾠδὰς· οἱ δὲ λοιποὶ, καθάπερ χορὸς,
 ὁμοφώνως κατὰ καιρὸν τῆς ἐκείνου Φωνῆς ἐβόων. Ἡνί-
 κα μὲν οὖν ἀναπεπταμένη τῇ θαλάττῃ ταῦτα ἔπρατ-
 τον, ἠφανίζετο ἢ βοή χρομένης τῆς Φωνῆς εἰς πολὺν
 ἀέρα· ἐπεὶ δὲ ἄκρα τινὶ ὑποδραμόντες εἰς κόλπον μνη-
 εἰδῆ καὶ κῆλον εἰσήλασαν, μείζων μὲν ἠκούετο βοή,
 σαφῆ δὲ ἐξέπιπτεν εἰς τὴν γῆν τὰ τῶν κελευσμάτων

XIV. Dum edunt ipsi, crebriusque oscula ingerunt,
 quam escam, navis quaedam piscatoria, quae oram le-
 gebat, visa fuit. Nullus erat ventus, & malacia alta-
 que erat maris tranquillitas. Remigare itaque visum, re-
 misque valide incumbentes festinabant recens captos pi-
 sces cuidam ex opulentis civibus in urbem vivos affer-
 re. Quod igitur facere amant nautae ad laborem fal-
 lendum, hoc idem illi egerunt, dum remos attollebant:
 unus inter ipsos hortator nauticos faciebat modus; reli-
 qui, sicuti chorus, una voce conclamantes, per certa
 intervalla, ipsius vocem excipiebant. Quamdiu itaque
 in aperto mari haec fiebant, evanescebat clamor, per
 auras videlicet voce diffusa; at postquam promontio-
 rium subierunt, inque sinum lunatim flexuosum & con-
 cavum ingressi fuerunt, ibi ut fortior exaudiebatur vox,
 ita clara in continentem excidebant celeusmatum car-

¹ Debetur haec lectio Hem- cum inficete Codd. & edd. legant
 sterh. ad Lucian. T. I, p. 82, τῶν τινων πλουσίων.

ἄσματα. κοῖλος γὰρ τῷ πεδίῳ αὐλῶν ὑποκείμενος, καὶ τὸν ἦχον εἰς αὐτὸν ὡς ὄργανον δεχόμενος, πάντων τῶν λεγομένων μιμητὴν Φωνὴν ἀπεδίδου· ἰδίᾳ μὲν τῶν κωπῶν τὸν ἦχον, ἰδίᾳ δὲ τὴν Φωνὴν τῶν ναυτῶν· καὶ ἐγένετο ἄκουσμα τερπνόν. Φθανούσης τῆς ἀπὸ τῆς Θαλάττης Φωνῆς, ἢ ἐκ τῆς γῆς Φωνῆ τοσοῦτον ἐπαύετο βράδιον, ὅσον ἤρξατο. Ὁ μὲν οὖν Δάφνις εἰδὼς τὸ πραττόμενον, μόνῃ τῇ Θαλάττῃ προσεῖχε· καὶ ἐτέρπετο τῇ νῆι παρατρεχούσῃ τὸ πεδίον θᾶπτον πτεροῦ, καὶ ἐπειράτῳ τινα διασώσασθαι τῶν ἁσμάτων, ὡς γένοιτο τῆς σύριγγος μέλη. Ἡ δὲ Χλόη τότε πρῶτον πειρωμένη τῆς καλουμένης ἠχοῦς, ποτὲ μὲν εἰς τὴν Θαλάτταν ἀπέβλεπε τῶν ναυτῶν κελευόντων, ποτὲ δὲ εἰς τὴν ὕλην ὑπέστρεφε ζητοῦσα τοὺς ἀντιφωνοῦντας. Καὶ ἐπεὶ παραπλευσάντων ἦν καὶ τῷ αὐλῶνι σιγῇ, ἐπυθάνετο τοῦ

mina. Cava namque convallis campo subiecta clamorem illum in se velut organum quoddam recipiebat, & omnium, quae proferebantur, aemulam reddebat vocem; separatim videlicet remorum strepitum, separatim etiam clamorem istum nauticum reddebat, & erat iucundum auditu. Praeventente a mari sono, ex terra fonus tanto desinebat ferior, quanto tardior inceperat. Daphnis igitur non ignarus, quid ageretur, animum ad mare solum advertit, delectatus navigio terram ocius volucre praeterlabente, tentabatque conservare ex his cantiunculis quasdam, quas sua deinde caneret fistula. Chloë autem, tum primum illam, quae Echo appellatur, experta, modo mare respiciebat, dum nautae suum celeusma canebant, modo in silvam oculos avertebat, quaerens eos, qui clamore responderent. Postquam autem praeternavigassent, & tunc in convalle silentium factum fuisset, ex Daphnide percontabatur, num a ter-

Δάφνιδος, εἰ καὶ ὀπίσω τῆς ἄκρας ἐστὶ θάλαττα, καὶ ναῦς ἄλλη παραπλεῖ, καὶ ἄλλοι ναῦται τὰ αὐτὰ ἦδον, καὶ ἅμα πάντες σιωπᾶσι; Γελάσας οὖν ὁ Δάφνις ἦδύ, καὶ Φιλήσας ἦδιον Φίλημα, καὶ τὸν τῶν ἰῶν στέφανον ἐκείνη περιθείς, ἤρξατο αὐτῇ μυθολογεῖν τὸν μῦθον τῆς Ἥχους, αἰτήσας, εἰ διδάξειε, μισθὸν παρ' αὐτῆς ἄλλα Φιλήματα δέκα.

ιε'.., Νυμφῶν, ὧ κόρη, πολὺ γένος, Μελικαὶ, Δρυάδες, καὶ Ἐλειοὶ πᾶσαι καλαὶ, πᾶσαι μουσικαί. Καὶ μιᾶς τούτων θυγάτηρ Ἥχῃ γίνεται· θνητὴ μὲν, ὡς ἐκ πατρὸς θνητοῦ· καλὴ δέ, ὡς ἐκ μητρὸς καλῆς. Τρέφεται μὲν ὑπὸ Νυμφῶν, παιδεύεται δέ ὑπὸ Μουσῶν συρίζειν, αὐλεῖν τὰ πρὸς λύραν, τὰ πρὸς κιθάραν, πᾶσαν ὠδὴν· ὥστε καὶ παρθενίας εἰς ἄθος ἀκμάσασα ταῖς Νύμφαις συνεχόρευε, ταῖς Μούσαις συνῆδεν· ἄρρενας δέ

go huius promontorii etiam esset mare, sive alia prae-
terveheretur navis, aliive nautae eadem canerent, cun-
ctique simul tacerent. Suaviter igitur Daphnis ridens,
& suaviori osculo impresso, impostaque illi violacea
corolla, coepit ei fabulam de Echo narrare, stipula-
tus ab illa pro docendo, alia decem basia, operae mer-
cedem.

XV. Nympharum, mea puella, multiplex genus est.
Sunt Meliae, sunt Dryades, sunt etiam palustres, for-
mosae omnes, omnes canendi peritae. Uni ex hisce fi-
lia Echo nascitur; mortalis quidem, ut patre nata mor-
tali, formosa vero, ut ex matre itidem formosa. Edu-
catur a Nymphis, docetur a Musis fistula canere, ti-
biam inflare, pulsare lyram, cithara personare, deni-
que omnem musicen. Et inde postquam adolevit & ad
aetatis florem pervenit, simul cum Nymphis choreas du-
cebat, simul cum Musis concinebat; virginitatis amans,

ἔστυγε πάντας, καὶ ἀνθρώπους καὶ θεοὺς, Φιλοῦσα
τὴν παρθενίαν. Ὁ Πᾶν ὀργίζεται τῇ κόρῃ, τῆς μουσικῆς
Φρονῶν, τοῦ κάλλους μὴ τυχῶν' καὶ μανίαν ἐμβαλλει
τοῖς ποιμέσι καὶ τοῖς αἰπόλοις. Οἱ δὲ ὡσπερ κύνες ἢ
λύκοι διασπῶσιν αὐτὴν, καὶ ρίπτουσιν εἰς πᾶσαν γῆν
ἔτι ἄδουσαν¹ τὰ μέλη. Καὶ τὰ μέλη Γῆ, χαριζομένη
Νύμφαις, ἔκρυψε πάντα· καὶ ἐτήρησε τὴν μουσικὴν,
καὶ γνώμη Μουσῶν ἀΐησι Φωνῆν' καὶ μιμεῖται πάν-
τα, καθάπερ τότε ἡ κόρη, θεοὺς, ἀνθρώπους, ὄργανα,
θρηῖα' μιμεῖται καὶ αὐτὸν συρίπτοντα τὸν Πᾶνα. Ὁ δὲ
ἀκούσας, ἀναπηδᾷ, καὶ δῶκει κατὰ τῶν ὀρῶν, οὐκ

mares fugiebat omnes, tam homines, quam Deos. Pan;
huic puellae succensens, & hanc canendi peritiam invi-
dens, & illius formae repulsam passus, furorem opilio-
nibus caprariisque immittit: hi vero haud aliter, quam
canes aut lupi, illam discerpunt, & iactant quoquo ter-
rarum cantabunda adhuc membra. Verum ea cuncta Ter-
ra in gratiam Nympharum ita condidit, ut canendi vim
fervarent, & Musarum decreto vocem emitterent, at-
que nihil non imitarentur, quemadmodum tunc puella,
Deos, homines, organa, bestias, immo & ipsum Pa-
na, si quando fistula canit. Quo audito ille subfilit, &
per montes infectari incipit, non ut illa potiatur, sed

¹ Alii ἄδοντα. Utcunque legas, eodem redit. Si vulgatum tenes, erit: *discerpunt eam etiamnum modulantem carmina*. Ex altera vero lectione sensus oritur hic: *iactant cantabunda adhuc membra*. Idem de Orpheo Virgil. Ge. IV, 522: *Discerptum latos iuvenem sparsere per agros. Tum quoque, marmorea caput a cervice revulsam Gurgite cum medio portans Oeagrius Hebrus Volveret, Eurydicen vox ipsa & frigida lingua, Ah miseram Eury-*

dicen! anima fugiente vocabat. Ceterum Wyttenb. cum μέλη diverso hic sensu poni videret, ut no-
tent & carmina & membra, quod sane perquam absurdum esse lu-
bentes ei damus, totum locum sic refingit: καὶ ρίπτουσιν εἰς πᾶ-
σαν γῆν τὰ μέλη' καὶ ταῦτα μὲν
Γῆ χαρ. κ. τ. λ. Sed perfecta eius
nota statim vidi legendum καὶ τὰ
μὲν ἢ Γῆ χαρ. quod & Villoisono
in mentem venisse mox animad-
verti.

ἔρῶν τυχεῖν, ἀλλ' ἢ τοῦ μαθεῖν, τίς ἐστὶν ὁ λαοθάνων μαθητής. »

ιστ'. Ταῦτα μυθολογήσαντα τὸν Δάφνιν, οὐ δέκα μόνον Φιλήματα, ἀλλὰ πάνυ πολλὰ κατεΦίλησεν ἡ Χλόη μικροῦ γὰρ καὶ τὰ αὐτὰ εἶπεν ἡχώ, καθάπερ μαρτυροῦσα, ὅτι μηδὲν ἐψεύσατο. Θερμότερου δὲ καθ' ἐκάστην ἡμέραν γιγνομένου τοῦ ἡλίου, οἷα τοῦ μὲν ἤρος παυομένου, τοῦ δὲ θέρους ἀρχομένου, πάλιν αὐτοῖς ἐγιγοντο καιαὶ τέρψεις καὶ θέρειοι. ὁ μὲν γὰρ ἐνήχετο ἐν τοῖς ποταμοῖς, ἡ δὲ ἐν ταῖς πηγαῖς ἐλούετο· ὁ μὲν ἐσύριζεν ἀμιλλώμενος πρὸς τὰς πίτυς, ἡ δὲ ἦδε ταῖς ἀηδόσιν ἐρίζουσα· ἐθήρων ἀκρίδας λάλους, ἐλάμβανον τέττιγας ἡχοῦντας, ἀνθή συνέλεγον, δένδρα ἔσειον, ὀπώρας ἡσθιον· ἦδη ποτὲ καὶ γυμνοὶ συγκατεκλίθησαν, καὶ ἐν δέρμα αἰγὸς ἐπεσύραντο. Καὶ ἐγένετο ἂν γυνὴ Χλόη ραδίως, εἰ μὴ Δάφνιν ἐτάραξε τὸ αἶμα. Ἀμέλει καὶ

ut intelligat, quisnam clandestinus ille fit discipulus.

XVI. Ubi Daphnis haec ita enarrasset, non decem modo oscula, sed innumera a Chloë retulit; eadem enim fere sonuit Echo, suo veluti testimonio confirmans, illum nihil fuisse mentitum. Iam in dies sole magis magisque fervente, utpote vere desinente & aestate ineunte, iterum illis oboriuntur novae aestivaeque voluptates. Quippe natabat ille in fluviis, abluebat se illa fontibus; ille fistula cum pinis certabat, haec cantu cum lusciniis contendebat. Venabantur locustas garrulas, cicadas capiebant resonantes, flores legebant, fructus arboribus decutiebant, poma comedebant. Iam tandem nudi concubere, atque una caprae pelle infrati iacuerunt. Et mulier facile Chloë fuisset facta, nisi Daphnim sanguinis e primo coitu effluentis cogitatio ex-

θεδοικῶς μὴ νικῆθῆ τὸν λογισμόν ποτε, πολλὰ γυμνοῦσθαι τὴν Χλόην οὐκ ἐπέτρεπεν ὥστε ἐθαύμαζε μὲν ἡ Χλόη, τὴν δὲ αἰτίαν ἠθεῖτο πυθέσθαι.

15. Ἐν τῷ θεοει τῷδε καὶ μνηστήρων πλήθος ἦν περὶ τὴν Χλόην, καὶ πολλοὶ πολλαχόθεν ἐφοίτων παρὰ Δρύαντα πρὸς γάμον αἰτοῦντες αὐτήν· καὶ οἱ μὲν τι δῶρον ἔφερον, οἱ δὲ ἐπηγγέλλοντο μεγάλα. Ἡ μὲν οὖν Νάπη ταῖς ἐλπίσιν ἐπαιρομένη, συνεβούλευσεν ἐκδιδόναι τὴν Χλόην, μηδὲ κατέχειν οἴκοι πρὸς πλέον τηλικαύτην κόρην, ἢ τάχα μικρὸν ὕστερον νέμουσα τὴν παρθεναίαν ἀπολέσει, καὶ ἄνδρα ποιήσεται ἕνα τῶν ποιμένων ἐπὶ μήλοισι ἢ ῥόδοις· ἀλλ' ἐκείνην τε ποιῆσαι δεσποιναν οἰκίας, καὶ αὐτοὺς πολλὰ λαβόντας, ἰδίῳ θυλάττειν αὐτὰ καὶ γνησίῳ παιδίῳ. (ἐγεγόνει δὲ αὐτοῖς ἄρρεν παιδίον οὐ πρὸ πολλοῦ τιος.) Ὁ δὲ Δρύας ποτὲ

terruisset. Certe veritus, ne ratio aliquando sua dimoveretur fede, crebro nudari Chloën non permittebat: id igitur mirabatur Chloë, sed causam eius sciscitari verebatur.

XVII. Ista aestate complures Chloën ambiebant proci, & undique frequentes veniebant ad Dryantem, ipsam sibi uxorem petentes: quorum alii donum aliquod afferebant, alii magna promittebant. Nape itaque, sine incitata, auctor elocandi Chloën fuit, rata non esse consultum tam grandem puellam diutius detinere domi, quae forsan paulo post inter pascendum virginitatem amissura esset, & virum aliquem pastorem factura, rosis malisque acceptis; sed potius illam matrem familias constituere, & multa illa accepta dona proprio genuinoque servare filio: namque non multo ante ipsi puellus erat prognatus masculus. Ac Dryas quidem mo-

μὲν ἐβέλγετο τοῖς λεγομένοις· μείζονα γὰρ ἢ κατὰ ποι-
μαίνουσιν κόρην δῶρα ὠνομάζετο παρ' ἐκάστου· ποτὲ δὲ
ὡς κρείττων ἔστιν ἡ παρθένος μνηστήρων γεωργῶν, καὶ,
εἰ ποτε τοὺς ἀληθινούς γονέας εὔροι, μεγάλας αὐτοὺς
εὐδαίμονας θήσει, ἀνεβάλλετο τὴν ἀπόκρισιν, καὶ εἴλ-
κε χρόνον ἐκ χρόνου, καὶ ἐν τῷ τέως ἀπεκέρδαιεν οὐκ
ὀλίγα δῶρα.

ἰη'. Ἡ μὲν δὴ μαθούσα, λυπηρῶς πάνυ διῆγε, καὶ
τὸν Δάφνιν ἐλάνθανεν ἐπιπολὺ, λυπεῖν οὐ θέλουσα. ὡς
δὲ ἐλιπάρει καὶ ἐνέκειτο πυνθανόμενος, καὶ ἐλυπεῖτο
μᾶλλον μὴ μανθάνων, ἢ ἔμελλε μαθῶν, πάντα αὐτῷ
διηγείται τοὺς μνηστευομένους, ὡς πολλοὶ καὶ πλούσιοι
τοὺς λόγους, οὓς ἡ Νάπη σπεύδουσα πρὸς τὸν γάμον
ἔλεγεν ὡς οὐκ ἀπείπατο Δρύας, ἀλλ' ὡς εἰς τὸν τρυ-
γητὸν ἀναβέβληται. Ἐκθρῶν ἐπὶ τούτοις ὁ Δάφνις γί-

do hisce fermonibus deliniebatur; maiora namque, quam
pro pastoritia puella, enumerabantur a singulis munera:
interdum vero reputans, illam praestantiorem esse, quam
quae rusticis illis elocanda esset procis, quodque, si
quando suos veros parentes inveniret, ipsos admodum
beatos esset redditura, suum differebat responsum, ne-
stendoque moras tempus de tempore ducebat, & in-
terea temporis non pauca inde lucrabatur munera.

XVIII. Illa vero, hoc intellecto, magno in moe-
rore degebat, idque Daphnim celabat longo tempore,
huic aegre facere nolens. Cum vero instaret urgeretque
percontando, & magis contristari videretur ignarus,
quam si gnarus foret, omnia illi recensere orsa est: vi-
delicet quam sint multi & locupletes, qui nuptias ipsius
ambient, quae verba Nape ad nuptias festinans dixerit,
quomodo Dryas non abnuisset, sed in vindemiam dis-
tulisset. Hisce auditis amens fit Daphnis, & sedens col-

νεται, καὶ ἐδάκρυσε καθήμενος, ἀποθανεῖσθαι μηκέτι νεμούσης ¹ Χλόης λέγων· καὶ οὐκ αὐτὸς μόνος, ἀλλὰ καὶ τὰ πρόβατα μετὰ τοιοῦτον ποιμένα. Εἶτα ἀνενεγκὼν ἀνεθάρρει, καὶ πείσειν ἐνενοεῖ τὸν πατέρα, καὶ ἓνα τῶν μνωμένων αὐτὸν ἠρίθμει, καὶ πολὺ κρατήσειν ἤλπιζε τῶν ἄλλων. Ἐν αὐτὸν ἐτάραττεν· οὐκ ἦν Λάμων πλούσιος· τοῦτο αὐτοῦ τὴν ἐλπίδα μόνον λεπτὴν εἰργάζετο. Ὅμως δὲ ἐδόκει μνάσθαι, καὶ τῇ Χλόῃ συνεδόκει. Τῷ Λάμωνι μὲν οὐδὲν ἐτόλμησεν εἰπεῖν, τῇ Μυρτάλῃ δὲ θαρρήσας καὶ τὸν ἔρωτα ἐμήνυσε, καὶ περὶ τοῦ γάμου λόγους προσήνεγκεν. ἡ δὲ τῷ Λάμωνι νύκτωρ ἐκοινωνήσατο. Σκληρῶς δὲ ἐκείνου τὴν ἔντευξιν ἐνεγκόντος, καὶ λοιδορήσαντος, εἰ παιδί θυγάτριον ποιμένων προξενεῖ, μεγάλην ἐν ταῖς γνωρίσμασιν ἐπαγγελλο-

lacrimare coepit, mortem oppetere se velle, si privaretur Chloë, affirmans; nec se ipsum solum, sed & oves, tali pastore amisso. Deinde cum sese collegisset, animum recipiebat, & constituabat hoc Chloës persuadere patri, & inter reliquos procos suum profitebatur nomen, sperabatque fore, ut ceteros longe superaret. Id tantum eum terrebat; Lamon scilicet non erat dives: hoc unum ipsius spes tenues efficiebat. Nihilominus ambire decrevit, censuitque ita faciendum Chloë. Porro Lamoni nihil ausus fuit eloqui: at Myrtalæ, fiducia sumta, non solum amorem indicavit, verum & de nuptiis sermonem iniecit. Haec cum Lamone noctu rem omnem communicavit. Duriter autem illo hunc sermonem accipiente, acriterque illam obiurgante, quod pastorum filiam copulatam vellet puero ingentem fortu-

¹ Sic e duobus Codd. restituit Villosif. Ita quoque legi voluere prior edit. Parif. & Bernard. ad Synef. de Febr. p. 42. Vulgatum tamen *μενούσης* tuetur Boden, quæ istam coniecturam satis lepidam vocat.

μένω τύχην, ὅς αὐτοὺς, εὐρῶν τοὺς οἰκείους, καὶ ἑλευθέρους θήσει, καὶ δεσπότης ἀγρῶν μειζόνων· ἡ Μυρτάλη δὲ διὰ ἔρωτα Φοβουμένη, μὴ τελέως ἀπελπίσας ὁ Δάφνης τὸν γάμον, τολμήσει τι θανατῶδες, ἄλλας αὐτῶ τῆς ἀντιρρήσεως αἰτίας ἀπήγγελλε. „Πένητες ἐσμεν, ὦ παῖ, καὶ δεόμεθα νόμου Φερούσης τὸ μάλλον· οἱ δὲ πλούσιοι καὶ πλουσίων νυμφίων δεόμενοι. Ἴθι δὴ, πείσον Χλόην, ἢ δὲ τὸν πατέρα, μηδὲν αἰτεῖν μέγα, καὶ γαρμῖν· πάντως δὲ που καὶ κείνη Φιλεῖ σε, καὶ βούλεται συγκαθεύδειν πένητι καλῶ μάλλον, ἢ πιθήκῳ πλουσίῳ. „

ιβ'. Μυρτάλη μὲν οὐποτε ἐλπίσασα Δρύαντα τούτοις συντεθήσεσθαι, μνηστῆρας ἔχοντα πλουσιωτέρους, εὐπρεπῶς ᾤετο παρητηῆσθαι τὸν γάμον. Δάφνης δὲ οὐκ εἶχε μέμφεσθαι τὰ λελεγμένα·¹ λειπόμενος δὲ πολὺ

nam suis pollicenti monumentis, qui ipsos, repertis suis parentibus, non solummodo liberos, sed etiam agrorum latiorum dominos constiturus sit; Myrtale timens, ne Daphnis, desperatis omnino nuptiis, prae amoris vehementia necem sibi inferret, alias ipsi, cur Lamon contradixisset, causas renuntiavit. Pauperes sumus, mi fili; quin potius opus habemus, quae conferat aliqua sponsa: illi contra opulenti, & qui opulentos expetant sponfos. Nunc persuade Chloae, illa autem patri suo, ne quid magnum petat, sed ut omnino connubere vos sinat. Illa te amat, & mavult cum paupere formoso, quam cum divite fimio concumbere.

XIX. Myrtale, nunquam sperans fore, ut Dryas hisce consensum adhiberet, utpote qui longe divitiores haberet procos, speciosas fatis recusationis nuptiarum causas sese allegasse existimabat. Daphnis autem dicta redarguere nequibat; at cum longe ab iis abesset, quae

¹ Ita duo Codd. Villois. & unus Urs. Vulgo λεγόμενα· minus apte.

τῶν αἰτουμένων, τὸ σύνηθες ἔρασταῖς πενομένῃς ἔπρατ-
 τεν ἑδάκρυε, καὶ τὰς Νύμφας αὖθις ἐκάλει βοηθούς.
 αἱ δὲ αὐτῶ καβεύδοντι νύκτωρ ἐν τοῖς αὐτοῖς ἐφίστανται
 σχήμασιν, ἐν οἷς καὶ πρότερον ἔλεγε δὲ ἡ πρεσβυτάτη
 πάλιν, Γάμου μὲν μέλει τῆς Χλόης ἄλλω θεῶ δῶρα
 δέ σοι δώσομεν ἡμεῖς, ἃ θέλξει Δρύαντα. Ἡ ναῦς ἡ
 τῶν Μυθυμναίων νεανίσκων, ἧς τὸν λύγον αἰ σαί ποτε
 αἶγες κατέφαγον, ἡμέρα μὲν ἐκείνη μακρὰν τῆς γῆς
 ὑπηνέχθη πνεύματι· νυκτὸς δὲ, πελαγίου ταραξάντος
 ἀνέμου τὴν θάλατταν, εἰς τὴν γῆν εἰς τὰς ἄκρας πέ-
 τρας ἐξεβράσθη. Αὐτὴ μὲν οὖν διεφθάρη, καὶ πολλὰ
 τῶν ἐν αὐτῇ βαλαάντιον δὲ τρισχιλίων δραχμῶν ὑπὸ τοῦ
 κύματος ἀπεπτύσθη, καὶ κεῖται Φυκίαις κεκαλυμ-
 μένον πλησίον θελφίνος νεκροῦ, δι' ὃν οὐδεὶς οὐδὲ προσῆλ-
 θεν ὁδοιπóρος, τὸ δυσῶδες τῆς σηπεδόνος παρατρέχων.

exspectaret, quod solemne est amatoribus, egestate la-
 borantibus, id agebat: plorabat, & Nympharum ite-
 rum implorabat auxilium. Eae autem ipsi, cum dormi-
 taret, noctis tempore superveniunt, illa ipsa forma &
 habitu, quo prius. Atque rursus natu maxima verba fa-
 ciebat: De nuptiis quidem Chloës alius Deus curam
 suscepit; nos autem ea tibi dabimus munera, quae
 Dryanta demulcebunt. Navis illa, quae Methymnaeo-
 rum juvenum erat, cuius vimineum funem tuae quon-
 dam capellae corroserunt, eodem illo die longe a ter-
 ra in altum provecta fuit; nocte vero, vento ex alto
 spirante mareque turbante, ad terram in arduas cau-
 tes est eiecta. Ipsamet igitur periit, multaque, quae in
 ea erant coniecta; at marsupium ter mille drachmis
 plenum, a fluctu excussum eiectumque, iacet alga coo-
 pertum prope delphinem mortuum, propter quem nul-
 lus viator accessit, putredinis huius foetorem praeter-

Ἄλλὰ σὺ πρόσελθε, καὶ προσελθὼν ἀνελοῦ, καὶ ἀνε-
λόμενος δός. ἰκανόν σοι δόξαι νῦν μὴ πένητι χρόνῳ δὲ
ὑστερον ἔση καὶ πλούσιος.,,

κ'. Αἱ μὲν ταῦτα εἰπούσαι, τῇ νυκτὶ συναπῆλθον.
Γενομένης δὲ ἡμέρας ἀναπηδήσας ὁ Δάφνις περιχαρῆς
ἤλαυνε ροίζῳ πολλῶ τὰς αἶγας εἰς τὴν νομὴν· καὶ τὴν
Χλόην Φιλήσας, καὶ τὰς Νύμφας προσκυνήσας, κατ-
ῆλθεν ἐπὶ θάλατταν, ὡς περιρρόνασθαι θέλων· καὶ
ἐπὶ τῆς ψάμμου πλησίον τῆς κυματωγῆς ἰ ἐβάδιζε ζι-
τῶν τὰς τρισχιλίας. ἔμελλε δὲ ἄρα οὐ πολὺν κάματον
ἔξειν· ὁ γὰρ δελφίς οὐκ ἀγαθὸν ὁδωδῶς αὐτῷ προσέπι-
πτεν ἔρριμμένος καὶ μυδῶν, οὗ τῇ σηπεδόνι καθάπερ
ἠγεμόνι χρώμενος ὁδοῦ, προσῆλθέ τε εὐθύς, καὶ τὰ Φυ-
κία ἀφελῶν, εὕρισκει τὸ βαλάντιον ἀργυρίου μεστόν.

iens. Sed tu accurrito, cumque accesseris, tollito, &
postquam fustuleris, dato. Sat tibi nunc est, non pau-
perem videri; tempore vero tandem eris & dives.

XX. Hisce dictis illae simul cum nocte abierunt. Or-
to autem die profiliens e lecto Daphnis plenus gaudii,
magno cum impetu pastum agebat greges, atque oscu-
latus Chloëm, adoratisque Nymphis, ad mare ascendit
quasi se abluturus. Ibi tum in fabulo, prope litus, quo
fluctus aliidebantur, inambulabat, illa terna drachma-
rum millia quaerens. Atqui haud multus labor ipsi im-
pendendus erat: quippe delphin male olens, ibi proie-
ctus & putrescens, naribus eius incurrit, cuius putre-
dinem quasi viae ducem nactus, confestim adest, & fu-
co marino remoto, plenam argenti crumenam invenit.

1 Codd. duo Paris. & unus Urf.
& inde edd. κυματάδους γῆς, quae
glossa est alterius lectionis κυ-
ματωγῆς, quaeprehenditur in

Codd. Flor. & altero Urf. & in
ora Cod. Paris. Ita quoque legen-
dum censuerunt Valken. & Hem-
sterh. ad Lucian. T. I, p. 174.

Τοῦτο ἀνελόμενος, καὶ εἰς τὴν πύρην ἐνθέμενος, οὐ πρόσθεν ἀπῆλθε, πρὶν τὰς Νύμφας εὐφημῆσαι καὶ αὐτὴν τὴν Θάλατταν· καίπερ γὰρ αἰπόλος ὢν, ἤδη καὶ τὴν Θάλατταν ἐνόμιζε τῆς γῆς γλυκυτέραν, ὡς εἰς τὸν γάμον αὐτῶ τὸν Χλόης συλλαμβάνουσαν.

καί. Εἰλημμένος δὲ τῶν τρισχιλίων, οὐκέτ' ἔμελλεν ἄλλ', ὡς πάντων ἀνθρώπων πλουσιώτατος, οὐ μόνον τῶν ἐκεῖ γεωργῶν, αὐτίκα ἔλθων παρὰ τὴν Χλόην, διηγεῖται τὸ ὄναρ, δεικνυσι τὸ βαλάντιον, κελεύει τὰς ἀγέλας φυλάττειν, ἕς τ' ἂν ἐπανέλθῃ καὶ συντείνας, σοβεῖ παρὰ τὸν Δρύαντα. καὶ εὐρῶν πυρούς τινας ἀλωνοτριβοῦντα μετὰ τῆς Νάπης, πάνυ θρασὺν ἐμβάλλει λόγον περὶ γάμου. „Ἐμοὶ δὲς Χλόην γυναῖκα. ἐγὼ καὶ συρίζειν οἶδα καλῶς, καὶ κλαῖν ἄμπελον, καὶ φυτὰ κατορύττειν· οἶδα καὶ γῆν ἀροῦν, καὶ λικμῆσαι πρὸς

Sustulit hanc, & in peram suam condidit; nec tamen prius abiit, quam bona verba dixisset Nymphis, & ipsi mari. Tametsi enim caprarius esset, iam tamen mare terra iucundius censebat, utpote quod in nuptiis Chloës conciliandis sibi opem tulisset.

XXI. Nactus autem tria illa millia drachmarum, nihil amplius morabatur; ac veluti non modo agricolarum illic degentium, sed etiam omnium mortalium ditissimus, statim ad Chloën venit, eique somnium enarrat; iubet illam gregem tantisper custodire, donec ipse red-eat; citatoque gradu ad Dryanta fertur animose, eumque inveniens frumenta quaedam in area una cum Nape triturantem, magna cum fiducia talem de matrimonio infert sermonem: Chloën mihi in uxorem tradito. Ego novi canere egregie fistula, putare vitem, & stirpem in terram infodere. Novi etiam arare terram, & frumentum ad ventum vanno excutere. Quomodo vero

ἀνεμόνι ἀγέλην δὲ ὅπως νέμω, μάρτυς Χλόη· πενήκοντα αἴγας παραλαβών, διπλασίονας πεποίηκα· ἔθρεψα καὶ τράγους μεγάλους καὶ καλούς· πρότερον δὲ ἀλλοτρίοις τὰς αἴγας ὑπεβάλλομεν. ἀλλὰ καὶ νέες εἰμί, καὶ γείτων ὑμῖν ἄμεμπτος· καί με ἔθρεψε αἰξ, ὡς Χλόην οἷς. τοσοῦτον δὲ τῶν ἄλλων κρατῶν, οὐδὲ δάροις ἠττηθήσομαι· ἐκεῖνοι δώσουσιν αἴγας καὶ πρόβατα, καὶ ζεῦγος ψωραλέων βοῶν, καὶ σίτον μηδὲ ἀλεκτορίδας θρέψαι δυνάμενον· παρ' ἐμοῦ αἰδέ ὑμῖν τρισχίλιαί μόνον ἴστω τοῦτο μηδεὶς, μὴ Λάμων αὐτὸς οὐμὸς πατήρ., Ἄμα τε ἐδίδου, καὶ περιβαλὼν κατεφίλει.

αβ'. Οἱ δὲ παρ' ἐλπίδα ἰδόντες τοσοῦτον ἀργύριον, αὐτίκα τε δώσειν ἐπηγγέλλοντο τὴν Χλόην, καὶ πείσειν ὑπισχνοῦντο Λάμωνα. Ἡ μὲν οὖν Νάπη μετὰ τοῦ Δάφνιδος αὐτοῦ μένουσα, περιήλαυε τοὺς βοῦς, καὶ

gregem pascam, testis est Chloë: quinquaginta capras acceptas duplicavi; educavi etiam ingentes atque formosos hircos, cum antea alienis meas submitterem capras. Denique sum iuvenis, & vicinus vester inculpatae vitae. Quin me capra educavit, sicuti Chloën ovis. Cum autem tanto alio intervallo post me relinquam, neque in donis illis quidquam concefferim. Dabunt illi capras ovesque, & par boum scabioforum, nec non frumentum, ne gallinis quidem cibandis idoneum. A me vero tria haecce drachmarum millia habebitis. Tantum hoc nemo resciscat, ne ipse quidem Lamoni meus parens. Simulque porrigebat, atque Dryanta complexus osculabatur.

XXII. Illi, ex insperato tanta vi argenti conspecta, e vestigio Chloën huic uxorem spondebant, idemque se Lamoni persuasuros pollicebantur. Nape autem, cum Daphnide ibidem manens, boves circumagebat, & tri-

τοῖς τριβίοις ¹ κατειργάζετο τὸν στάχυν· ὁ δὲ Δρύας
 Θησαυρίσας τὸ βαλάντιον ἔνθα ἀπέκειτο τὰ γναρίσμα-
 τα, ταχὺς παρὰ τὸν Λάμωνα καὶ τὴν Μυρτάλην ἐφέ-
 ρετο, μέλλων παρ' αὐτῶν, τὸ καινότερον, μνᾶσθαι
 νυμφίον. Εὐρῶν δὲ καίκείνους κριθία μετροῦντας οὐ πρὸ
 πολλοῦ λελικμημένα, ἀθύμως τε ἔχοντας ὅτι μικροῦ
 θεῖν ὀλιγώτερα ἢν τῶν καταβληθέντων σπερμάτων, ἐπ'
 ἐκείνοις μὲν παρεμβήσατο, κοινήν ὁμολογήσας αἰτίαν
 πανταχοῦ γεγονέναι· τὸν δὲ Δάφνιν ἤτεῖτο Χλόη, καὶ
 ἔλεγεν ὅτι πολλὰ ἄλλων διδόντων, οὐδὲν παρ' αὐτῶν
 λήψεται, μᾶλλον δέ τοι οἴκοθεν αὐτοῖς ἐπιδώσει· συν-
 τετράσθαι ² γὰρ ἀλλήλους, κἂν τῷ νέμειν συνῆσθαι

bulis spicas comminuebat. Dryas hic recondito marfu-
 pio, ubi monumenta reposita habebat, citato gradu ad
 Lamona Myrtalenque ferebatur, ab iis, quod novum
 insolitumque, sponsum petiturus. Quos cum offendis-
 set hordea metientes modo ventilata, animosque de-
 spondentes, quod ferme pauciora essent, quam quae
 terrae mandaffent semina, de illis eos consolari aggres-
 sus est, ubique locorum communem hanc esse quere-
 lam professus; & petebat Chloae Daphnim, dicens:
 Licet alii non pauca darent, se nihil quidquam a Lamo-
 ne Myrtalaque accepturum; immo potius de suis bonis
 insuper largiturum; simul namque eos educatos, & in-
 ter pascendum ea coniunctos amicitia, quae facile di-

¹ Jungermannus legendum sta-
 tuebat: καὶ τοῖς τριβόλοις, h. e. tri-
 bulo, s. vehiculo, quo maturae
 fruges in area terebantur, & gra-
 na e spicis excutiebantur. Quam
 coniecturam cum Dutens. recepit
 Villoisf. At Boden coni. καὶ τοῖς
 κριθίοις κ. τ. λ. Equidem vulga-
 tam lectionem mutare non ausim;
 nam utraque vox, τριβόλος & τρι-

βιον, de vehiculo triturae infer-
 viente hic tantum occurrit, &
 τριβιον eodem quo τριβόλος ana-
 logiae iure gaudet.

² Praeclara haec est Villoisoni
 emendatio, cum vitiose antea le-
 geretur: συντέτραπται γὰρ ἀλλή-
 λοις, κἂν τῷ νέμειν συνῆσθαι φι-
 λία — μὴ δυναμένη. Sed eandem
 fere corrigendi rationem institue-

Φιλία βραδίας λυθῆναι μὴ δυναμένη· ἤδη δὲ καὶ ἡλικίαν ἔχειν ὡς καθεύδειν καὶ μετ' ἀλλήλων.

κγ'. Ὁ μὲν ταῦτα καὶ ἔτι πλείω ἔλεγεν, οἷα τοῦ πείσαι ἄβλον ἔχων τὰς τρισχιλίας. Ὁ δὲ Λάμων ἔτι μῆτε πενίαν προβάλλεσθαι δυνάμενος· αὐτοὶ γὰρ οὐχ ὑπερηφάνου· μῆτε ἡλικίαν Δάφνιδος· ἤδη γὰρ μειράκιον ἦν· τὸ μὲν ἀληθές, οὐδ' ὡς ἐξηγόρευσεν, ὅτι κρείττων ἔστι τοιούτου γάμου· χρόνον δὲ σιωπήσας ὀλίγον, οὕτως ἀπεκρίνατο· „ Δίκαια ποιεῖτε τοὺς γείτονας προτιμῶντες τῶν ξένων, καὶ πενίας ἀγαθῆς πλοῦτον μὴ νομίζοντες κρείττονα. ὁ Πάν ὑμᾶς ἀντὶ τῶνδε καὶ αἱ Νύμφαι Φιλίσειαν. Ἐγὼ δὲ σπεύδα μὲν καὶ αὐτὸς τὸν γάμον· καὶ γὰρ ἂν μαινοίμην, ἡμιγέρον τε ἂν ἦδη, καὶ

velli nequeat: iam vero etiam eos ea esse aetate, qua mutui confortes tori esse possent.

XXIII. Dryas quidem haec & alia plura dicebat, quippe qui persuadendi praemium domi ter mille drachmas haberet. Lamon vero haudquaquam amplius paupertatem suam obtendere poterat illi; namque non fastidiebant: neque Daphnidis aetatem; iam enim erat adolescens. Quod tamen erat verum, ne sic quidem eloqui voluit, scilicet Daphnim talibus nuptiis longe superiorem esse; sed cum aliquamdiu conticuisset, ita respondit: Aequum facitis, qui vicinos peregrinis praefertis, & pauperie honesta non potiores aestimatis divitias. Pan & Nymphae pro iis vos suo amore dignentur. Egomet ipse ad nuptias maturandas pronus sum; utique namque insanirem, qui semisenex iam sum, &

re iam Huet. & Valkenar. nimirum: συττετράφθαι γὰρ ἀλλήλοισ, καὶ τῷ νέμειν συνῆφθαι φιλίαν -- μὴ δυναμένη. Si Codd. & edd. lectio-

nem συντέθραπται κ. τ. λ. retinendam censeas, post ἀλλήλοισ cum Amyoto subaudies ἔλεγεν, quod & ipsum ferri potest.

χειρὸς εἰς τὰ ἔργα δεόμενος περιττοτέρας, ὡς μὴ καὶ τὸν ὑμέτερον οἶκον Φίλον προσλαβεῖν. ἀγαθόν τι μέγα· περισπούδαστος δὲ καὶ Χλόη, καλὴ καὶ ὠραία κόρη, καὶ πάντα ἀγαθὴ· δούλος δὲ ὢν, οὐδενός εἰμι τῶν ἐμῶν κύριος· ἀλλὰ δεῖ τὸν δεσπότην μανθάνοντα ταῦτα συγχωρεῖν. Φέρε οὖν, ἀναβαλλώμεθα τὸν γάμον εἰς τὸ μετόπωρον· ἀφίξασθαι τότε λέγουσιν αὐτὸν οἱ παραγινόμενοι πρὸς ἡμᾶς ἐξ ἄστεος. τότε ἔσονται ἀνὴρ καὶ γυνή· νῦν δὲ φιλείτωσαν ἀλλήλους ἀδελφοί. Ἴσθι μόνον, ὦ Δρύα, τοσούτων· σπεύδεις περὶ μειράκιον κρεῖττον ἡμῶν. »

Ὁ μὲν ταῦτα εἰπὼν, ἐφίλησέ τε αὐτὸν, καὶ ὤρεξε ποτὸν ἤδη μεσημβρίας ἀκμαζούσης, καὶ προὔπεμψε μέχρι τινὸς φιλοφρονούμενος πάντα.

κδ'. Ὁ δὲ Δρύας οὐ παρέργως ἀκούσας τὸν ὕστερον

manibus ad opera quotidiana indigeo pluribus, nisi & vestrae familiae amicitiam mihi adiungerem. Magnum quiddam hoc bonum, magnoque quae affectetur studio digna Chloë, honesta atque formosa puella, omnino in omnibus rebus optima: verum fervus cum sim, nullius meorum sum dominus; sed necesse est, ut dominus meus, certior factus, haec permittat. Age igitur, nuptias in autumnum differamus; tunc meum dominum adventurum aiunt, qui ex urbe ad nos venerunt. Erunt tunc maritus & uxor: nunc fraterno sese invicem prosequantur amore. Tantum, o Drya, hoc unum scito: affectas & ambis iuvenem longe nobis potiolem. His dictis Lamon osculum Dryanti dedit, potumque porrexit, cum iam tum sol meridianus incalesceret; eumque ad aliquid loci deduxit, omni humanitatis officio profecutus.

XXIV. Dryas, non oscitanter postremo hoc Lamonis

λόγον τοῦ Λάμωνος, ἐφρόντιζε βαδίζων καθ' αὐτὸν, ὅστις ὁ Δάφνις; Ἐστράφη μὲν ὑπὸ αἰγὸς ὡς κηδομένων θεῶν· ἔστι δὲ καλὸς καὶ οὐδὲν εἰκῶς σιμῶ γέροντι καὶ μαδῶσῃ γυναικί. εὐπόρησε δὲ καὶ τρισχιλίων, ὅσον οὐδὲ ἀχράδων εἰκὸς ἔχειν αἰπόλον. Ἔρα καὶ τοῦτον ἐξέθηκέ τις ὡς Χλόην; ἄρα καὶ τοῦτον εὔρε Λάμων ὡς ἐκείνην ἐγώ; ἄρα καὶ γνωρίσματα ὅμοια παρέκειτο τοῖς εὐρεθεῖσιν ὑπ' ἐμοῦ; Ἐὰν ταῦτα οὕτως, ὦ δέσποτα Πάν, καὶ Νύμφαι Οἴλαι, τάχα οὗτος, τοὺς ἰδίους εὐρών, εὐρήσει τι καὶ τῶν Χλόης ἀπορρήτων. ,,

κέ. Τοιαῦτα μὲν πρὸς αὐτὸν ἐφρόντιζε, καὶ ἀνειροπόλει μέχρι τῆς ἄλω. Ἐλθὼν δὲ ἐκεῖ, καὶ τὸν Δάφνιν μετέωρον πρὸς τὴν ἀκοὴν καταλαβὼν, ἀνέρρωσέ τε γαμβρὸν προσαγορεύσας, καὶ τῷ μετοπώρα τοὺς γά-

ferimone audito, inter ambulandum secum cogitare coepit, quisnam tandem hic esset Daphnis. Enutritus quidem a capra fuit, tanquam non sine cura numinum; est facie decora, nullaque ex parte similis fimo feni, & mulieri glabrae. Habuit praeterea tria millia drachmarum, quantam ne pirorum quidem vim credibile est caprarium habere. Ecquid & hunc aliquis exposuit, sicuti Chloën? Ecquid & hunc invenit Lamon pari fortuna, atque ego illam? Ecquid & monumenta abiecta fuerunt similia iis, quae a me sunt inventa? Quod si haec ita se habeant, domine Pan, caraeque Nymphae, hicce suis inventis propinquis, forsan & de Chloës aliquid reperiet secretis.

XXV. Talia quidem animo volvebat suo, somniabatque, usque dum veniret in aream: quo progressus, Daphnim arrectis auribus suspensum deprehendit, confirmavitque, gener salve, dicens; & autumnæ nuptias se

μοις θήσει¹ ἐπαγγέλλεται δεξιάν τε ἔδωκεν, ὡς οὐ-
 δεινὸς ἐσομένης, ὅτι μὴ Δάφνιδος, Χλόης. Θᾶπτον οὖν
 νοήματος, μηδὲν πιῶν μηδὲ φαγῶν, παρὰ τὴν Χλόην
 κατέδραμε καὶ εὐρὰν αὐτὴν ἀμέλγουσιν καὶ τυροποι-
 οῦσαν, τὸν τε γάμον εὐηγγελίζετο, καὶ ὡς γυναῖκα
 λοιπὸν μὴ λανθάνων κατεσίλει, καὶ ἐκοινῶνει τοῦ πό-
 νου· ἤμελγε μὲν εἰς γαυλοῦς τὸ γάλα· ἐνεπήγνυ δὲ
 ταρσοῖς τοὺς τυρούς· προσέβαλλε ταῖς μητράσιν ἄρνας
 καὶ τοὺς ἐρίφους.

κοτ'. Καλῶς δὲ ἐχόντων τούτων, ἀπελούσαντο, ἐνε-
 φαγον, ἔπιον, περιήεσαν ζητοῦντες ὁπώραν ἀκμάζου-
 σαν· ἦν δὲ ἀθροῖα πολλή διὰ τὸ τῆς ὥρας πάμφορον·
 πολλαὶ μὲν ἀχράδες, πολλαὶ δὲ ὄχραι, πολλὰ δὲ μῆ-
 λα· τὰ μὲν ἤδη πεπτωκότα κάτω· τὰ δὲ ἔτι ἐπὶ τῶν

facturum promisit, dexteramque dedit in fidem, quod
 nullius, praeterquam Daphnidis, coniux Chloë esset fu-
 tura. Cogitatione itaque celerius, ne quidem potu vel
 cibo degustato, ad Chloën accurrit: quam cum offen-
 difset mulgentem, caseolosque prementem, laetum hoc
 de matrimonio apportat nuntium, atque deinceps illam
 non furtim, sed ut uxorem deosculatur, inque com-
 munionem laboris veniebat. Mulgebat lac in mulctra-
 lia, conspissatos indebat cratibus caseos, admovebat
 matribus agnos & haedos.

XXVI. Postquam haec bene fuerunt curata, aqua se
 abluerunt, cibum & potum sumserunt, circumvagati
 sunt quaesitum fructus maturos. Horum quidem suppe-
 tebat magna copia, quia omnium ferax haec anni tem-
 pestas erat. Multa pira erant silvestria, multa horten-
 sia, multa mala: quorum alia humi deciderant, alia ad-

¹ Elfner. Obsf. sacr. I, p. 100, em. θήσειν· satis commode.

Φυτῶν τὰ ἐπὶ γῆς, εὐωδέστερα τὰ ἐπὶ τῶν κλάδων, εὐανθέστερα τὰ μὲν, οἶον οἶνος ἀπῶζε· τὰ δὲ, οἶον χουσὸς ἀπέλαμπε. Μία μηλέα τετράγυγτο, καὶ οὔτε καρπὸν εἶχεν, οὔτε Φύλλον· γυμνοὶ πάντες ἦσαν οἱ κλάδοι. καὶ ἐν μῆλον ἐπέθετο ἐν αὐτοῖς ἄκροισ ἀκρότατον, μέγα καὶ καλόν, καὶ τῶν πολλῶν τὴν εὐωδίαν ἐνίκα μόνον. Ἔδεισεν ὁ τρυγῶν ἀνελθεῖν· ἠμέλησε καθελεῖν· τάχα δὲ καὶ ἐφύλαττε τὸ καλὸν μῆλον ἐρωτικῶ ποιμένι. Τοῦτο τὸ μῆλον ὡς εἶδεν ὁ Δάφνις, ὄρμα τρυγῶν ἀνελθὼν, καὶ Χλόης κωλυούσης ἠμέλησεν. Ἡ μὲν ἀμεληθεῖσα, ὀρμηθεῖσα πρὸς τὰς ἀγέλας ἀπῆλθε· Δάφνις δὲ ἀναδραμὼν, ἐξίκετο τρυγῆσαι, καὶ κομίσαι δῶρον Χλόῃ, καὶ λόγον τοιούδε εἶπεν ὠργισμένη·

κζ'. „Ω παρθένε, τοῦτο τὸ μῆλον ἔφυσαν ὦραι

huc arboribus adhaerebant. Sed quae humi iacebant, fragrantiora; quae de ramis pendebant, venustiora erant: illa ceu vinum fragrabant; haec ceu aurum fulgebant. Una malus stabat, cuius iam omnia poma erant ablecta, quae neque fructum, neque frondes haberet, cuiusque omnes rami nudati essent: sed malum unicum in ipso vertice supremum haerebat, magnum ac pulchrum, quodque multorum aliorum fragrantiam solum vinceret. Scilicet qui reliqua decerpserat, eo ascendere metuerat, ideoque istud inde avellere neglexerat. Forte vero & eximium illud pomum amanti pastori servabatur. Hoc malum ut conspexit Daphnis, enixus decerpere gestiebat, atque Chloën impredientem neglectui habuit. Haec neglecta citato gradu ad greges abiit. Ceterum Daphnis, postquam ascendisset, eo pervenit, ut decerperet, donumque Chloae afferret, & talia verba iratae dixit:

XXVII. Mea virgo, hoc pomum, quod vides, anni

καλαί, καὶ Ουτὸν καλὸν ἔθρεψε, πεπαίνοντος ἡλίου,
καὶ ἐτήρησεν ἡ τύχη. καὶ οὐκ ἔμελλον αὐτὸ καταλιπεῖν
ὀφθαλμοὺς ἔχων, ἵνα πέσῃ χαμαὶ, καὶ ἡ ποίμνιον αὐ-
τὸ πατήσῃ νεμόμενον, ἢ ἔρπετὸν Φαρμάξῃ συρόμενον, ἢ
χρόνος δαπανήσῃ κείμενον, ¹ βλεπόμενον, ἐπαινούμενον.
τοῦτο Ἀφροδίτη κάλλους ἔλαβεν ἄβλον· τοῦτο ἐγὼ σοὶ
δίδωμι νικητήριον. Ὁμοίως ἔχομεν τοὺς σοὺς ² μάρτυρας·
ἐκεῖνος ἦν ποιμὴν, αἰπόλος ἐγώ. „ Ταῦτα εἰπὼν ἐντίθησι
τοῖς κόλποις. ἢ δὲ ἐγγὺς γενόμενον κατεφίλησεν ὥστε
ὁ Δάφνις οὐ μετέγνω τολμήσας ἀνελθεῖν εἰς τοσοῦτον
ὑψος· ἔλαβε γὰρ κρεῖττον καὶ χρυσοῦ μῆλου Φίλημα.

aetates pulchrae pepererunt, hoc arbor egregia enutri-
vit, sol ad maturitatem perduxit, & conservavit for-
tuna. Quod non potui, cum oculos habeam, relinque-
re, ne, si humi deflueret, vel pecus illud inter pascen-
dum pedibus conculcaret, vel serpens, dum prorepit,
venenaret, vel tempus illud absumeret proiectum, ac
solummodo oculis & laudibus usurpatum. Hoc Venus
in certamine suae formae praemium tulit; hoc idem
ego tibi do palmarium. Eiusdem conditionis, ac Venus,
tu testes habes. Paris erat opilio; caprarius ego. Hisce
dictis, hoc malum illius gremio imposuit; at illa propius
accedentem osculata est: ita ut Daphnim non poenite-
ret audaciae, qua proreperat in tantam altitudinem;
namque osculum vel aureo malo praefiosius accepit.

1 Wyttenb. conī. κρεμάμενον, quod de pomo iacente minus bene κείσθαι dicatur. Sequentia βλεπόμενον, ἐπαινούμενον, puncto post κείμενον infixio, Valkenar. egregie sic refingit: βλέπε μὲν εὐ πεπαινούμενον.

2 Huet. conī. ὁμοίως ἔχομεν τοῦτου μάρτυρες, vel, ὁμοίους ἔχο-

μὲν τοῦ κάλλους μάρτυρας. Vil-
loison. autem, ὁμοίως ἔχομεν τοῦ
σοῦ (vel οἱ τοῦ σοῦ) κάλλους μάρ-
τυρες. Vel, ὁμοίους μὲν ἔχεις καὶ
ἴσους μάρτυρας. Denique, ὁμοίως
ἔχομεν τοσοῦ (vel τοσοῦτου) κάλ-
λους μάρτυρες. Ex his equidem
priorem rationem verosimillimam censeo.

Λ Ο Γ Γ Ο Υ
 Π Ο Ι Μ Ε Ν Ι Κ Ω Ν
 Τ Ω Ν Κ Α Τ Α
 Δ Α Φ Ν Ι Ν Κ Α Ι Χ Λ Ο Η Ν
 Λ Ο Γ Ο Σ Τ Ε Τ Α Ρ Τ Ο Σ.

Κ Ε Φ. α΄.

ἮΚΩΝ δέ τις ἐκ τῆς Μιτυλήνης ὁμόδουλος τοῦ Λάμωνος, ἤγγειλεν ὅτι ὀλίγον πρὸ τοῦ τρυγητοῦ ὁ δεσπότης ἀφίξεται, μαθησόμενος μήτι τοὺς ἀγροὺς ὁ τῶν

L O N G I
 P A S T O R A L I U M
 D E
 D A P H N I D E E T C H L O E
 L I B E R Q U A R T U S.

C A P. I.

ADVENIENS autem ex Mitylenarum urbe quidam Lamonis confervus, herum paulo ante vindemiam venturum nuntiavit, cogniturum, num quod damnum suis

Μηθυμναίων εἰσπλους ἐλυμήνατο. Ἦδη οὖν τοῦ θέρους ἀπιόντος, καὶ τοῦ μετοπώρου προσιώντος, παρεσκευάζεν αὐτῷ τὴν καταγωγὴν ὁ Λάμων εἰς πᾶσαν θείας ἠδοιῆς πηγὰς ἐξεκάθαιρεν, ὡς ὕδωρ καθαρὸν ἔχοιεν· τὸν κόπρον ἐξεθόρει τῆς αὐλῆς, ὡς ἀπόζουσα μὴ διοχλείη· τὸν παράδεισον ἐθεράπευεν, ὡς ὠσθεῖη καλός. Ἦν δὲ ὁ παράδεισος πάγκαλόν τι χρῆμα, καὶ κατὰ τοὺς βασιλικούς. ἐκτέτατο μὲν εἰς σταδίου μῆκος, ἐπέκειτο δὲ ἐν χώρῳ μετεώρῳ, τὸ εὖρος ἔχων πλῆθρων τεσσαρῶν. εἴκασεν ἂν τις αὐτὸν πεδίῳ μακρῷ· εἶχε δὲ πάντα δένδρα, μηλέας, μυρρίνας, ὄχνας, καὶ ροῖας, καὶ συκῆν, καὶ ἐλαίας· ἐτέρωθεν ἄμπελον ὑψηλὴν· καὶ ἐπέκειτο ταῖς μηλείαις καὶ ταῖς ὄχναις περκάζουσα, καθάπερ περὶ τοῦ καρποῦ αὐταῖς προσερίζουσα. τσαῦτα ἡμέρα.

agris intulisset appulsus ille Methymnaeorum. Aestate igitur iam abeunte, & autumno adventante, Lamon fedulo allaborare coepit, quo domino suo talis mansio praepararetur, in qua nihil, quod oculis non esset gratum, occurreret. Fontes emundabat, ut illimes unda clara pellucerent; fumum ex caula egerebat, ne suo foetore ullam crearet molestiam; hortum summa cura excolebat, ut omni amoenitate rideret. Hic autem hortus profecto res erat valde pulcherrima, & in morem regalium hortorum. Excurrebat ad stadii magnitudinem; situs erat in loco celso, latitudine complectens quaterna iugera; ut quis iure ipsum campo per planum porrecto assimilasset. Ferebat porro omnigenas arbores, malos, myrtos, piros, malos punicas, ficus, oleas; & alibi proceram vitem, quae foeta nigrescente uva, malis & piris incumberebat, perinde ac si de fructu cum illis contenderet. Atque hae quidem erant fativae arbo-

ἦσαν δὲ καὶ κυπάριττοι, καὶ δάφναι, καὶ πλάτανοι,
καὶ πίτυς· ταύταις πάσαις ἀντὶ τῆς ἀμπέλου κίττος
ἐπέκειτο· καὶ ὁ κόρυμβος αὐτοῦ μέγας ὢν καὶ μελαι-
νόμενος, βότρυν ἐμιμείτο. ἔνδον ἦν τὰ καρποζόρα φυτὰ
καθάπερ Φρουρούμενα· ἔξωθεν περιειστήκει τὰ ἀκαρπα,
καθάπερ Στριγχὸς χειροποίητος· καὶ ταῦτα μέντοι λε-
πτῆς αἵμασιās περιέθει περίβολος. τέτμητο καὶ διεκέ-
κριτο παντὰ, καὶ στέλεχος στελέχους ἀφειστήκει. ἐν
μετεώρῳ δὲ οἱ κλάδοι συνέπιπτον ἀλλήλοις, καὶ ἐπήλ-
λαττον τὰς κόμας· ἐδοκε μέντοι καὶ ἡ τούτων φύσις
εἶναι τέχνης.¹ ἦσαν καὶ ἀνθῶν πρασιαί, ὧν τὰ μὲν
ἔφερον ἡ γῆ, τὰ δὲ ἐποίει τέχνη· ῥοδωνιά, καὶ ὑάκιν-
θοι, καὶ κρίνα, χειρὸς ἔργα· ἰωνίας, καὶ ναρκίσσους,
καὶ ἀναγαλλίδας ἔφερον ἡ γῆ. σκιά τε ἦν θέρους, καὶ

res. Nec minus ibi cypariffi, lauri, platani, & pini cre-
scebant; quibus omnibus loco vitis imminebat hederā,
cuius corymbus ingens & nigrescens uvam aemulabatur.
Intus quasi praesidio aliquo munitae fructiferae stirpes
continebantur; quas foris steriles circumvallabant, haud
fecus ac sepimentum humano artificio fabrefactum. Por-
ro septum e tenui maceria factum haec omnia ambie-
bat. Secto limite erant digesta & discreta omnia, trun-
cique a truncis abiungebantur. In sublimi invicem ra-
mi coibant & frondes consociabant. Putasset utique
quis, haec, quae natura sane ita se habebant, etiam ab
arte profecta. Erant & florum areolae, quorum alios
producebat terra, alios industria humana. Rosae nempe,
hyacinthi, & lilia, manu fata atque culta; violas, nar-
cissos, anagallidas sponte submittebat humus. Aestate

¹ Sic omnes Codd. & edd. est-
que exquisitior lectio prae Mol-
liana coniectura τεχνίτις, quam in
textum admisit Boden. Wyttenb.

transposito ἢ ita legebat: ἐδοκε
μέντοι καὶ τούτων ἡ φύσις εἶναι
τεχνίτις.

ἦρος ἀνθη, καὶ μετοπώρου τρυφῆ,¹ καὶ κατὰ πᾶσαν
 ὥραν ὀπώρα. Ἐντεῦθεν εὐοπτον μὲν ἦν τὸ πεδῖον, καὶ ἦν
 ὄραν τοὺς ἰέμοντας· εὐοπτος δὲ ἡ θάλαττα, καὶ ἐωρῶν-
 το οἱ παραπλέοντες· ὥστε καὶ ταῦτα μέρος ἐγένετο τῆς
 ἐν παραδείσῳ τρυφῆς. Ἴνα τοῦ παραδείσου τὸ μεσαίτα-
 τον ἐπὶ μῆκος καὶ εὖρος ἦν, νεῶς Διονύσου καὶ Βωμὸς
 ἦν. περιεῖχε τὸν μὲν βωμὸν κίττος, τὸν νεῶν δὲ κλήμα-
 ταῖ εἶχε δὲ καὶ εἶδοθεν ὁ νεῶς διονυσιακῆς γραῖας, Σε-
 μέλην τίκτουσαν, Ἀριάδην καθεύδουσαν, Λυκοῦργον
 δεδεμένον, Πενθέα διαιρούμενον ἦσαν καὶ Ἴνδοι κλώμε-
 νοὶ καὶ Τυρρηνὸὶ μεταμορφούμενοὶ πανταχοῦ Σάτυροὶ,
 πανταχοῦ Βάκχαι χορεύουσαι· οὐδὲ ὁ Πᾶν ἡμέλητο·
 ἐκαθέζετο δὲ καὶ αὐτὸς συρίζων ἐπὶ πέτρας, ἔμοις²

ibi umbra, vere florum amoenitas, autumnus vindemia-
 rum deliciae, & quavis anni tempestate fructus. Ab hoc
 loco campus despici poterat, eratque videre pascentes:
 despici poterat & mare, conspiciebanturque qui navibus
 praeterveherentur; adeo ut & hoc horti deliciis meri-
 to accenseri posset. In ipso vero horti meditullio, qua
 aequae in longitudinem ac latitudinem extendebatur, de-
 lubrum Baccho & ara erant posita: aram hedera, de-
 lubrum palmites cingebant. Erant etiam in interiori de-
 lubri parte picturae, Bacchi res gestas ob oculos ponen-
 tes, videlicet parientem Semelen, Ariadnen somno so-
 pitam, Lycurgum vinculis constrictum, Penthea discer-
 ptum exhibentes. Hic victi stabant Indi, atque trans-
 formati Tyrrheni. Ubique Satyri, ubique Bacchae cho-
 reas ducentes. Neque omissus Pan, qui in petra, sua
 canens fistula, sedebat similis accinenti commune car-

¹ Iungerm. conl. τρύγη. Hin-
 lopen vero totum locum sic trans-
 ponit: καὶ μετοπώρου ὀπώρα, καὶ
 κατὰ πᾶσαν ὥραν τρυφῆ. Ingenio-
 se admodum.

² Tres Codd. Paris. & edd.
 Commel. Florent. & Iungerm.
 ἔμοιον, quod referendum ad συ-
 ρίζων.

ἐνδιδόντι κοινὸν μέλος καὶ τοῖς πατοῦσι καὶ ταῖς χο-
ρευούσαις.

β'. Τοιοῦτον ὄντα τὸν παράδεισον ὁ Λάμων ἑβέρα-
πνευε, τὰ ξηρὰ ἀποτέμνων, τὰ κλήματα ἀναλαμβά-
νων. τὸν Διόνυσον ἔστεφάνωσε τοῖς ἄνθεσιν ὕδωρ ἐπω-
χέτευσε· πηγὴ τις, ἣν εὔρεν ἐς τὰ ἄνθη Δάφνης, ἐσχό-
λαζε μὲν τοῖς ἄνθεσιν, [ἢ πηγὴ] ¹ Δάφνης δὲ ὅμως
ἐκαλεῖτο πηγὴ. Παρεκελεύετο δὲ καὶ τῷ Δάφνιδι ὁ
Λάμων πιαίνειν τὰς αἴγας ὡς δυνατὸν μάλιστα πού,
πάντως κακείνας λέγων ὄψεσθαι τὸν δεσπότην ἀδικό-
μενον ² διὰ μακροῦ. ὁ δὲ ἐθάρρει μὲν ὡς ἐπαινηθησόμε-
νος ἐπ' αὐταῖς· διπλασιόνας τε γὰρ, ὧν ἔλαβεν, ἐποίη-
σε, καὶ λύκος οὐδὲ μίαν ἤρπαζε, καὶ ἦσαν πιότεραι τῶν

men tam calcantibus viris, quam feminis tripudiantibus.

II. In hoc igitur tali horto Lamon omnem navabat
operam, quo excultum atque politum daret, cum ari-
da excidendo, tum palmites adstringendo pedamentifve
alligando. Bacchum floribus coronabat, aquam per ca-
nales derivabat. Fons quidam a Daphnide floribus irri-
gandis inventus, operam quidem floribus dabat, Da-
phnidis tamen fons appellabatur. Hic Daphnim hortabatur
Lamon, ut pingues nitidasque, quam maxime pos-
set, capras redderet, dicens, omnino illas herum, non
longum post tempus adventurum, esse visurum. Bono
erat animo Daphnis, utpote laudem caprarum nomine
promeriturus; duplo namque quam sibi traditus fuerat,
capellarum gregem reddiderat auctiorem, neque ullam
lupus abstulerat, & ipsis ovibus obefiores erant. Cum

¹ Parum concinne antea lege-
batur. πηγὴ τις, ἦν ε. ε. τ. α. Δά-
φνης· ἐσχ. μ. τ. α. ἢ πηγὴ· Δάφν.
δὲ ὅμ. ἐκαλεῖτο πηγὴ. Quod uncis
inclusimus vocabulum, e glossa
ortum puta. Ita quoque iudicabat
Villoif.

² Hinlopen & Lefevre coni.
οὐ διὰ μακροῦ. Villoifon. vero
ἀφιξιόμενον. Utrumque sine idonea
causa. Nam praecedit ὄψεσθαι, &
διὰ μακροῦ innuit longam domini
absentiam.

οίων. Βουλόμενος δὲ προθυμότερον αὐτὸν γενέσθαι πρὸς τὸν γάμον, πᾶσαν Θεραπείαν καὶ προθυμίαν προσέφερεν, ἄγων τε αὐτὰς πάνυ ἔωθεν, καὶ ἀπάγων τὸ δειλινόν· δις ἠγάγετο ἐπὶ ποτόν· ἀνεζήτει δὲ εὐνομώτατα τῶν χαρίων ἐμέλησεν αὐτῷ καὶ σκαθίδων καινῶν, καὶ γαυλῶν πολλῶν, καὶ ταρσῶν μειζόνων. Τσαύτη δὲ ἦν κηδεμονία, ὥστε καὶ τὰ κέρατα ἤλειφε, καὶ τὰς τρίχας ἐβέραπευε. Πανὸς ἂν τις ἱεράν ἀγέλην ἔδοξεν ὄρᾶν. Ἐκονῶναι δὲ παντὸς εἰς αὐτὰς καμάτου καὶ ἡ Χλόη· καὶ τῆς ποιμνῆς παραμελοῦσα, τὸ πλεόν ἐκείναις¹ ἐσχόλαζε· ὥστε ἐνόμιζεν ὁ Δάφνις δι' ἐκείνην αὐτὰς φαίνεσθαι καλὰς.

γ'. Ἐν τούτοις οὖσιν αὐτοῖς, δεύτερος ἄγγελος ἐλθὼν ἐξ ἄστεος, ἐκέλευεν ἀποτρυγῶν τὰς ἀμπέλους ὡς

autem vellet herum promptiorem esse ad nuptias comprobandas, omni fane cura, omni studio & alacritate agebat, fummo mane illas pastum educendo, feraque vespera reducendo. Bis appellebat ad aquam, sedulo indagans, ubi maxima suppeteret pabuli copia. Curaverat quoque, ut sibi essent fina nova, mulstrarumque copia, & crates capaciores. Tantam his impendebat curam, ut etiam cornua capellarum inungeret, & pilos ipfos pexos nitidosque efficere studeret. Putasses, te Panni sacrum videre gregem. In partem illius circa gregem caprarum laboris ipsa quoque Chloë veniebat, suoque grege neglecto, maiori ex parte iis vacabat; adeo ut Daphnis existimaret, per illam fieri, quod capellae tam pulchrae viderentur.

III. Hisce intentos alter urbe veniens nuntius, vindemiare vites quam ocissime iussit, seque permanfu-

¹ Vulgo ἐκείναις. Pro quo Huet. αἰξί. Mollus dedit ἐκείνας, nullo edit. Paris. ἐκείναις, scilicet lo sensu.

τάχιστα· καὶ αὐτὸς ἔφη παραμένειν ἕς τ' αὖν τοὺς βό-
 τρυς ποιήσωσι γλεῦκος, εἶτα οὕτως κατελθὼν εἰς τὴν
 πόλιν ἄξει τὸν δεσπότην, ἥδη τῆς μετοπωρινῆς τρύ-
 γης.¹ τοῦτόν τε οὖν Εὐδρόμον, (οὕτω γὰρ ἐκαλεῖτο, ὅτι
 ἦν αὐτῷ ἔργον τρέχειν) ἐδεξιῶντο πᾶσαν δεξίωσιν, καὶ
 ἅμα τὰς ἀμπέλους ἀπετρύγων, τοὺς βότρυς ἐς τὰς
 ληνοὺς κομίζοντες, τὸ γλεῦκος εἰς τοὺς πίθους φέροντες,
 τῶν βοτρυῶν τοὺς ἠβῶντας ἐπὶ κλημάτων ἀφαιροῦντες,
 ὡς εἴη καὶ τοῖς ἐκ τῆς πόλεως ἐλθοῦσιν ἐν εἰκόνι καὶ
 ἠδοῇ γενέσθαι τρυγητοῦ. Μέλλοντος δὲ ἥδη σοβεῖν ἐς
 ἄστυ τοῦ Εὐδρόμου, καὶ ἄλλα μὲν οὐκ ὀλίγα αὐτῷ
 Δάφνις ἔδωκεν, ἔδωκε δὲ καὶ ὅσα ἀπὸ αἰπολίου δῶρα·
 τυροὺς εὐπαγεῖς, ἔριφόν ὀψίγονον, δέρμα αἰγὸς λευκὸν
 καὶ λάσιον, ὡς ἔχοι χειμῶνος ἐπιβάλλεσθαι τρέχων·
 ὁ δὲ ἠθετο καὶ ἐφίλει τὸν Δάφνιν, καὶ ἀγαθόν τι ἐρεῖν

rum dixit, donec ex uvis mustum fecerint, & tum de-
 mum in urbem reversurum, ut dominum adduceret per-
 acta autumnali vindemia. Hunc igitur Eudromum, (eo
 enim nomine appellabatur, quia hero suo erat a pedi-
 bus) excipiebant summa lubentia & benignitate, insi-
 mulque uvas e vitibus decerpebant, ad praedia eas con-
 ferentes, mustum condentes in cados, racemos adultos
 cum palmitibus defecantes, quo liceret ex urbe venien-
 tibus aliqua frui vindemiae imagine & voluptate. Non
 pauca autem Eudromo, ad civitatem iam regressuro,
 Daphnis dedit dona; ea autem dedit dona, quae a ca-
 prario exspectari poterant, videlicet caseos bene com-
 pactos, haedum fero genitum, pellem albam atque hir-
 futam caprae, quam hiberno tempore currens indue-
 ret. Impense delectabatur, atque Daphnim osculabatur

¹ Villois. deesse putabat τελεσθεῖσος, πεπαυμένης, aut simile quid.

περὶ αὐτοῦ πρὸς τὸν δεσπότην ἐπηγγέλλετο. Καὶ ὁ μὲν ἀπῆει Φίλα Φρονῶν.

δ'. Ὁ δὲ Δάφνις ἀγωνιῶν τῇ Χλόῃ συνένεμεν.¹ Εἶχε δὲ κακείνη πολὺ δέος· μεράκιον εἰώθος αἴγας βλέπειν, καὶ ὄρος,² καὶ γεωργούς, καὶ Χλόην, πρῶτον ἔμελλεν ὄψεσθαι δεσπότην, οὗ πρῶτον μόνον ἤκουε τὸ ὄνομα. ὑπὲρ τε οὖν τοῦ Δάφνιδος ἐφρόντιζεν, ὅπως ἐντεύξεται τῷ δεσπότη, καὶ περὶ τοῦ γάμου τὴν ψυχὴν ἐταράττετο, μὴ μάτην ὄνειροπολοῦσιν αὐτόν. Συνεχῆ μὲν οὖν τὰ Φιλήματα, καὶ ὥσπερ συμπεφυκότων αἰ περιβολαί· καὶ τὰ Φιλήματα δειλὰ ἦν, καὶ αἰ περιβολαὶ σκυθρωπαί, καθάπερ ἤδη παρόντα τὸν δεσπότην φοβουμένων, ἢ λανθανόντων.

ε'. Προσγίνεται δὲ τις αὐτοῖς καὶ τοῖσδε τάραιχος.

ille, promittens, se aliquid boni de illo dicturum domino. Sic ille abiit benevolo animo.

IV. Daphnis autem anxietatis & curarum plenus cum Chloë manebat. Quin & illa magno in metu erat; nempe adolescentulus, affuetus dumtaxat videre capras, montes, agricolas & Chloën, tunc primum visurus erat herum, cuius solum nomen tunc primum fando audiebat. Erat igitur sollicita de Daphnide, quo pacto herum aditurus & compellaturus esset, ac de matrimonio, ne frustra illud somniarent. Hinc continua intercedebant suaavia, mutique amplexus, haud aliter quam si coaluissent. Nec tamen illorum oscula sine timore erant, neque amplexus sine vultu tristi; non secus ac eorum, qui herum iam praesentem timerent, vel clam illo ista agerent.

V. Verum talis tumultus illis intervenit. Lampis qui-

¹ Exhibent hanc lectionem duo Codd. Paris. Ita quoque legendum coni. Iungerm. cum priorē ed. Paris. Vulgo inepte: συνέμενεν.

² Hinlopen corr. καὶ ὄρις, oves, fatis apposite. Sed & vulgata bene habet, de caprario, qui *pendentes iure* capellas pascit.

Λάμπις τις ἦν ἀγέρωχος βουκόλος. οὗτος καὶ αὐτὸς ἐμνάτο τὴν Χλόην παρὰ τοῦ Δρύαντος, καὶ δῶρα ἤδη πολλὰ ἐδεδῶκει σπεύδων τὸν γάμον. Αἰσθόμενος οὖν ὡς εἰ συγχωρηθεῖη παρὰ τοῦ δεσπότη, Δάφνις αὐτὴν ἄξεται, τέχνην ἐζητεῖ, δι' ἧς τὸν δεσπότην αὐτοῖς ποιήσειε πικρόν· καὶ εἰδὼς πάνυ αὐτὸν τῷ παραδείσῳ τερπόμενον, ἔγνω τοῦτον, ὅσον οἷός τε ἐστὶ, διαφθεῖραι καὶ ἀποκοσμηῆσαι. Δένδρα μὲν οὖν τέμνων, ἔμελλεν ἀλώσεσθαι διὰ τὸν κτύπον· ἐπέιχε δὲ τοῖς ἄνθεσιν, ὥστε διαφθεῖραι αὐτά. Νύκτα δὲ Συλάξαις, καὶ ὑπερβὰς τὴν αἰμασίαν, τὰ μὲν ἀνῶρυξε, τὰ δὲ κατέκλασε, τὰ δὲ κατεπάτησεν ὡσπερ σῦς. Καὶ ὁ μὲν λαθῶν ἀπεληλύθει.

στ'. Λάμων δὲ τῆς ἐπιούσης παρελθὼν εἰς τὸν κήπον, ἔμελλεν ὕδωρ αὐτοῖς ἐκ τῆς πηγῆς ἐπάξειν. ἰδὼν

dam erat, bubulcus ferox. Hic in uxorem a Dryante petebat Chloën, urgensque nuptias, multa dono dederat. Intelligens igitur, quod, siquidem dominus non reprobarer, Daphnis ipsam ducturus esset uxorem, dolos confuere aggreditur, quibus dominum adversus eos exacerbarer; cumque non ignorarer, magnopere illum horto delectari, eum, quoad fieri posset, vastare, suaque amoenitate privare decrevit. Ceterum, si arbores caederer, futurum erat, ut deprehenderetur fragore proditus: hinc animum floribus perdendis adiecit. Observata igitur nocte, transgressus sepem, flosculos partim e radicibus eruit, partim confregit, partim instar porci pedibus protrivit. Atque ille quidem clam se subduxit.

VI. Sequenti vero die Lamon ad hortum progressus, iam eum aqua fontana irrigaturus erat. Conspicatusque

δὲ πᾶν τὸ χαρίον δεδηωμένον, καὶ ἔργον οἷον ἐχθρὸς
 ληστῆς ἐργάσατο, κατεῤῥήξατο μὲν εὐθύς τὸν χιτω-
 νίσκον, βοῆ δὲ μεγάλη θεοὺς ἀνεκάλει· ὥστε καὶ ἡ
 Μυρτάλη τὰ ἐν χερσὶ καταλιποῦσα ἐξέδραμε, καὶ ὁ
 Δάφνις ἐλάσας τὰς αἰγὰς ἀνέδραμε καὶ ἰδόντες ἐβόων,
 καὶ βοῶντες ἐδάκρυον. καὶ ἦν μὲν κοινὸν ἰ πένθος ἀν-
 θῶν, ἀλλ' οἱ μὲν πτοούμενοι δεσπότην ἔκλαον ἔκλαυ-
 σε δ' ἂν τις καὶ ξένος ἐπιστάς. ἀποκεκόσμητο γὰρ ὁ
 τόπος, καὶ ἦν λοιπὸν πᾶσα ἡ γῆ πηλώδης. τῶν δὲ εἴ-
 τι διέφυγε τὴν ὕβριν, ὑπήνθει καὶ ἔλαμπε, καὶ ἦν ἔτι
 καλὸν καὶ κείμενον. ἐπέκειντο δὲ αὐτοῖς καὶ μέλιτται
 συνεχεῖς καὶ ἄπαυστον βομβοῦσαι καὶ θρηνοῦσαι
 ὅμοιον.

ζ'. Ὁ μὲν γὰρ Λάμων ὑπ' ἐμπλήξεως καὶ κείνης

totum illum locum pervastatum, & facinus, quale infe-
 ctus latro perpetrasset, illico suam discidit tunicam, &
 voce alta Deos inclamavit, adeo ut Myrtale, omiffis
 iis, quae in manu habebat, accederet, pariterque Da-
 phnis, qui capras in pascua eduxerat, recurreret. Hoc
 videntes clamabant, & clamantes flebant. Incaffum qui-
 dem lugebant flores; verum herum expavescentes, fle-
 bant. Ne peregrinus quidem superveniens a lacrimis
 temperasset; exutus enim omni venere erat locus, re-
 stabatque tantum terrae solum lutulentum: flosculorum
 si quid effugisset iniuriam, subflorebat, atque fulgebat
 sic tamen, & adhuc amoenum erat, etsi iaceret. His
 densae infidebant apes, & suum perpetuo bombum fa-
 cientes, veluti illos lamentabantur.

VII. Lamon autem prae animi consternatione in haec

1 Ita legitur e Mollī coniectu-
 ra, quam probavit Dorvill. ad
 Charit. p. 695. Vulgo κείνη, quod

reduxit Villois. nescio qua veri
 specie. Infra; καὶ ἐθρήνηον οὐ τὰ
 ἀνθὴ λοιπόν.

ἔλεγε· „ Φεῦ τῆς ροδωνιάς, ὡς κατακέκλασται· Φεῦ τῆς ἰωνιάς, ὡς πεπατήται· Φεῦ τῶν ὑακίνθων καὶ τῶν ναρκίσσων, οὓς ἀνάρυξέ τις πονηρὸς ἄνθρωπος. Ἀφίξε-
ται τὸ ἦρ, τὰ δὲ οὐκ ἀνήσει· ἔσται τὸ φέρος, τὰ δὲ οὐκ ἀκμάσει· μετόπωρον, ἀλλὰ τάδε οὐδένα στεφάνωσει. Οὐδὲ σὺ, δέσποτα Διόνυσε, τὰ ἄθλια ταῦτα ἠλέησας ἄνθη, οἷς παρώκεις, καὶ ἔβλεπες,¹ ἀφ' ὧν ἔστεφάνωσά σε πολλάκις. Πῶς δείξω νῦν τὸν παράδει-
σον τῷ δεσπότη; τίς ἐκεῖνος θεασάμενος ἔσται; Κρε-
μῶ² γέροντα ἄνθρωπον ἐκ μιᾶς πίτυος ὡς Μαρσύαν·
ταχὰ δὲ καὶ Δάφνιν, ὡς τῶν αἰγῶν ταῦτα εἰργασμέ-
νων. „ Δάκρυα ἦν ἐπὶ τούτοις θερμότερα· καὶ ἐθρήνου
οὐ τὰ ἄνθη λοιπὸν, ἀλλὰ τὰ αὐτῶν σώματα. ἐθρήνει
καὶ Χλόη Δάφνιν εἰ κρεμήσεται, καὶ ἤυχετο μηκέτι

verba erumpebat : Eheu ! rosae quam sunt diffractae ?
Heu ! violae quam sunt conculcatae ? Eheu ! hyacinthi
& narcissi, quos homo quis improbus e terra eruit. Ver
adveniet ; isti autem non vernabunt. Orietur aestas ; hi
autem non vigeunt. Autumnus aderit ; isti autem ne-
minem coronabunt. Neque vero, o domine Bacche,
miserorum horumce florum misertus es, iuxta quos ha-
bitabas, quosque oculis usurpabas, & quibus te faepe
coronavi ? Qua fronte hunc hortum hero ostendam ?
Quo animo is haec visurus est ? Me senem de pino ali-
qua, ut Marfiam, forte suspendet ; forsan etiam & Da-
phnim, quasi nimirum caprarum facto haec acciderint.
Ob haec lacrimae oboriebantur fervidiores, neque de-
inceps flores, sed semetipsos deflebant. Lugebat simul
Chloë, si Daphnis suspendendus foret, & iam optabat,

¹ Post hoc verbum Villois. de-
esse suspicatur διαφθειρόμενα, vel
ἀγορροτόμενα, vel κατακλιόμενα,
vel πατεύμενα. Sine omni causa.
Est, aspicere sustinuisi, tale fa-

cinus non prohibuisti.

² Huet. coni. κρεμάσει. Sed κρε-
μῶ est futurum contractum, Atti-
co more.

ἐλθεῖν τὸν δεσπότην αὐτῶν, καὶ ἡμέρας δύνῃται μοχθη-
 ρὰς, ὡς ἤδη Δάφνιν βλέπουσα μαστιγούμενον.

ή. Καὶ ἤδη νυκτὸς ἀρχομένης ὁ Εὐδρόμος αὐτοῖς
 ἀπήγγελλεν, ὅτι ὁ μὲν πρεσβύτερος δεσπότης μετ'
 ἡμέρας ἀφίξεται τρεῖς· ὁ δὲ παῖς αὐτοῦ, τῆς ἐπιούσης
 πρόεισι. Σκέψεις οὖν ὑπὲρ τῶν συμβεβηκότων, καὶ κοι-
 νωνόν εἰς τὴν γνώμην τὸν Εὐδρόμον παρελάμβανον. ὁ δὲ
 εὖνους ἂν τῷ Δάφνιδι, παρήνει τὸ συμβᾶν ὁμολογή-
 σαι πρότερον τῷ νέῳ δεσπότη, καὶ αὐτὸς συμπράξειν
 ἐπηγγέλλετο τιμῶμενος, ὡς ὀμογάλακτος· καὶ ἡμέ-
 ρας γενομένης, οὕτως ἐποίησαν. Ἦκε μὲν ὁ Ἄστυλος
 ἐφ' ἵππου, καὶ παράσιτος αὐτοῦ, καὶ οὗτος ἐφ' ἵπ-
 που· ὁ μὲν, ἀρτιγένειος· ὁ δὲ Γνάθων (τουτὶ γὰρ ἐκα-
 λείτο) τὸν πάγωνα ξυρῶμενος πάλαι. Ὁ δὲ Λάμων
 ἅμα τῇ Μυρτάλῃ καὶ τῷ Δάφνιδι, πρὸ τῶν ποδῶν

ut nunquam ipforum dominus adveniret, diesque exan-
 tlabat acerbas, quasi iam cerneret Daphnim, flagrorum
 verbera patientem.

VIII. Coepta iam nocte venit nuntiatum Eudromus,
 dominum seniore post triduum affuturum, at gnatum
 eius die sequenti praeventurum. Deliberatum igitur fuit
 de hisce, quae acciderant, & consiliis conferendis Eu-
 dromum socium adhibuerunt. Ille, benevolo animo pro-
 sequens Daphnim, suasit, casum illum prius aperiret do-
 mino iuniori, seque causam adiuturum spondebat, ut
 qui non certe nullo numero apud dominum haberetur,
 quippe cuius esset collactaneus; exortoque die ita egerunt.
 Veniebat Astylus equo insidens, unaque eius pa-
 rasitus, qui & ipse equo vehebatur. Quorum ille nu-
 dius tertius barbam emittere coeperat; at huic Gnatho-
 ni (hoc enim huic nomen erat) iam pridem abrasa barba
 fuerat. Lamon vero, una cum Myrtala & Daphnide ad

αὐτοῦ καταπεσῶν, ἰκέτευεν οἰκτεῖραι γέροντα ἀτυχῆ,
καὶ πατρῴας ὀργῆς ἐξαρπάσαι τὸν οὐδὲν ἀδικήσαντα.
ἄμα τε αὐτῷ καταλέγει πάντα. Οἰκτεῖρει τὴν ἰκεσίαν
ὁ Ἄστυλος, καὶ ἐπὶ τὸν παραδείσον ἐλθὼν, καὶ τὴν
ἀπώλειαν τῶν ἀνθῶν ἰδὼν, αὐτὸς ἔφη παραιτήσεσθαι
τὸν πατέρα, καὶ κατηγορήσειν τῶν ἵππων, ὡς ἐκεῖ δε-
θέντες ἐξύβρισαν, καὶ τὰ μὲν κατέκλασαν, τὰ δὲ κατε-
πάτησαν, τὰ δὲ ἀνώρυξαν λυθέντες. Ἐπὶ τούτοις ἤρχον-
το μὲν αὐτῷ πάντα τὰ ἀγαθὰ Λάμων καὶ Μυρτά-
λη· Δάφνις δὲ δῶρα προσεκόμισεν ἐρίφους, τυρούς, ὀρ-
νιθας, καὶ τὰ ἔκγονα αὐτῶν, βότρυς ἐπὶ κλημάτων,
μῆλα δὲ ἐπὶ κλάδων. ἦν ἐν τοῖς δῶροις καὶ ἀνθοσμίας
οἶνος Λέσβιος, ποθῆναι κάλλιστος οἶνος.

θ'. Ὁ μὲν δὴ Ἄστυλος ἐπῆναι ταῦτα· καὶ περὶ
θῆραν εἶχε λαγῶν, οἷα πλούσιος νεανίσκος, καὶ τρυ-

illius genua provolutus, infelicis ut misereatur fenis, fe-
que innocentem patris irae eripiat, supplex orat, simul-
que illi exponit, quae contigerant, omnia. Supplicantis
misertus Astylus, hortum ingreditur, & conspicatus
florum excidium, sese dixit ipse veniam impetraturum
a patre, & incusaturum equos, quod ibi alligati info-
lentius lascivissent, sicque alia contrivissent, alia pro-
culcassent, alia suffodissent, loramentis nimirum libera-
ti. Ob haec Lamon & Myrtale omnia ipsi fausta appre-
cabantur; Daphnis autem dona insuper attulit, videli-
cet haedos, caseos, aves, earumque foetus, racemos ad-
huc palmitibus dependentes, poma adhuc in ramis pen-
dentia: inter ista dona erat & fragrantissimum vinum
ex Lesbo, potu praestantissimum.

IX. Equidem Astylus collaudabat ista, eratque assi-
duus in venandis leporibus, utpote opibus abundans iu-

Φῶν ἀεὶ, καὶ ἀΦιγμένος εἰς τὸν ἀγρὸν εἰς ἀπόλαυσιν
 ξένης ἡδονῆς. Ὁ δὲ Γνάθων, οἷα μαθὼν ἐσθίειν ἀνθρώ-
 πος καὶ πίνειν εἰς μέθην, καὶ οὐδὲν ἄλλο ἢ ἢ γνά-
 θος, καὶ γαστήρ, καὶ τὰ ὑπὸ γαστέρα, οὐ παρέργως
 εἶδε τὸν Δάφνιν τὰ δῶρα κομίσαντα· ἀλλὰ καὶ Φύσει
 παιδεραστῆς ὢν, κάλλος οἷον οὐδὲ ἐπὶ τῆς πόλεως ἐ-
 ρῶν, ἐπιθέσθαι διέγνω τῷ Δάφνιδι, καὶ πείσειν ᾧτο
 ῥαδίως ὡς αἰπόλον. Γνοὺς δὲ ταῦτα, θήρας μὲν οὐκ ἐκοι-
 νῶνει τῷ Ἀστύλῳ· κατιῶν δὲ ἵνα ἐνεμεν ὁ Δάφνις, λό-
 γω μὲν τῶν αἰγῶν, τὸ δὲ ἀληθές, Δάφνιδος ἐγένετο
 θεατῆς. μαλθάσσων δὲ αὐτὸν, τὰς τε αἴγας ἐπήνει,
 καὶ συρίσαι τὸ αἰπολικὸν ἠξίωσε· καὶ ἔφη ταχέως ἐλευ-
 θερον θήσειν τὸ πᾶν δυνάμενος. Ὡς δὲ εἶχε χειροῦθη,

venis, & luxu nunquam non disfluens, quique ideo rus
 venerat, ut nova voluptate perfrueretur. Gnatho au-
 tem, utpote homo unice edoctus edere & ad ebrieta-
 tem usque se ingurgitare, quique quantus quantus, ni-
 hil aliud quam gula & venter erat, quaeque sunt infra
 ventrem, non obiter & perfunctorie Daphnim sua do-
 na conferentem contemplatus fuerat; sed cum natura
 puerorum amator esset, inventa, qualem in urbe non
 vidisset, forma, Daphnim aggredi decrevit, ratus hoc
 facile illi, utpote homini caprario, se persuasurum.
 Haec cum constituisset, venationis non erat cum Asty-
 lo particeps, sed descendens ad loca, ubi pascebat Da-
 phnis, verbis quidem capras, sed revera Daphnim, spe-
 ctatum veniebat. Deinde blandis illum deliniens verbis,
 laudibus efferebat capras, tibiaque ut pastorale carmen
 caneret, postulabat, addebatque, mox ei libertatem im-
 petraturum se, qui videlicet nihil non apud Dionysop-
 hanem posset. Ut autem illum mansuetum sibi que mo-

Longus.

K

νύκτωρ λοχήσας ἐκ τῆς νομῆς ἐλαύνοντα τὰς αἴγας, πρῶτον μὲν ἐφίλησε προδραμῶν· εἶτα ὀπίσθεν παρασχέιν τοιοῦτον οἶον αἱ αἴγες τοῖς τράγοις. Τοῦ δὲ βραδέως νοήσαντος, καὶ λέγοντος, ὡς αἴγας μὲν βαίνειν τράγους, καλόν· τράγον δὲ οὐπώποτέ τις εἶδε βαίνοντα τράγον, οὐδὲ κριὸν ἀντὶ τῶν οἴων κριὸν, οὐδὲ ἀλεκτρυόνας ἀντὶ τῶν ἀλεκτορίδων ἀλεκτρυόνας· οἷς τε ἦν ὁ Γνάθων βιάζεσθαι τὰς χεῖρας προσφέρων· ὁ δὲ μεθύοντα ἄνθρωπον καὶ ἐστῶτα μόλις παρωσάμενος ἐσφηλεν εἰς τὴν γῆν, καὶ ὡσπερ σκύλαξ ἀποδραμῶν, κείμενον κατέλιπεν, ἀνδρὸς, οὐ παιδὸς, πρὸς χειραγωγίαν δεόμενον. Οὐκέτι προσίετο ἔλως· ἀλλὰ καὶ ἄλλοτε ἄλλη τὰς αἴγας ἔνεμεν, ἐκεῖνον μὲν Θεύγων, Χλόην δὲ τηρῶν. Οὐδὲ ὁ Γνάθων ἔτι περιειργάζετο, καταμαθὼν ὡς οὐ μόνον καλὸς, ἀλλὰ καὶ ἰσχυρὸς ἐστίν· ἐπετήρει δὲ

rigerum habuit, de nocte infidiatus capellas e pastu abducenti, prius praecurrens, oscula quaedam dedit; deinde, ut more caprarum, hircis sui copiam facientium, sibi tergum obvertat, precatur. Haec cum ferius animadvertisset Daphnis, & dixisset, capras quod ineant hirci, id quidem se recte habere, sed hircum nunquam & nusquam gentium quem vidisse inire hircum, neque arietem pro ovibus arietem, neque gallos gallinarum loco gallos; ibi Gnatho velle vi adigere, manusque iniicere. At ille hominem ebrium, aegreque pedibus insistentem, cubito repulsum humi prostravit, & veluti catulus aufugiens, iacentem reliquit, viri, non pueri, qui manu deduceret, opera indigentem. Neque postea eum admittebat Daphnis; sed modo hoc, modo illo loco capras pascebat, illum certe vitans, Chloëaque diligenter fervans. Neque Gnatho amplius illum curiose observabat, cum intellexisset, eum non solum formosum, sed

καιρὸν διαλεχθῆναι περὶ αὐτοῦ τῷ Ἀστύλῳ, καὶ ἤλπιξε δᾶρον αὐτὸν ἔξειν παρὰ τοῦ νεανίσκου, πολλὰ καὶ μεγάλα χαρίζεσθαι θέλοντος.

Ἰ. Τότε μὲν εὖν εὖκ ἠδυνήθη· προσήει γὰρ ὁ Διονυσοφάνης ἅμα τῇ Κλεαρίστῃ καὶ ἦν Θόρυβος πολὺς κτηνῶν, οἰκετῶν, ἀνδρῶν, γυναικῶν. Μετὰ δὲ τοῦτο συνέταττε λόγον καὶ ἐρωτικὸν καὶ μακρὸν. Ἦν δὲ ὁ Διονυσοφάνης μεσαιπόλιος μὲν ἦδη, μέγας δὲ καὶ κάλως, καὶ μεираκίσις ἀμιλλᾶσθαι δυνάμενος· ἀλλὰ καὶ πλούσιος ἐν ὀλίγοις, καὶ χρηστὸς ὡς οὐδεὶς ἕτερος. Οὗτος ἐλθὼν, τῇ πρώτῃ μὲν ἡμέρᾳ θεοῖς ἔβυσεν ὅσαι προστάσιν ἀγροικίας, Δῆμητρι, καὶ Διονύσῳ, καὶ Πανί, καὶ Νύμφαις· καὶ κοινὸν πᾶσι τοῖς παροῦσιν ἔστησε κρατῆρα. Ταῖς δὲ ἄλλαις ἡμέραις ἐπεσκόπει τὰ τοῦ Λάμωνος ἔργα· καὶ ὄρων τὰ μὲν πεδία ἐν αὐλακι, τὰς δὲ

etiam esse robustum. Captabat autem occasionem de eo colloquendi cum Astylo, sperabatque fore, ut illum dono habiturus esset a iuvene multa & praeclara largiri volente.

X. Tamen ista tunc temporis tractari non potuerunt. Namque adveniebat Dionysophanes una cum sua Clearista; omniaque tumultu & strepitu iumentorum, fervorum, virorum atque mulierum fervebant. Inde autem componere coepit sermonem amatorium, eumque prolixum. Erat hic Dionysophanes aetate semicana, magnus autem & formosus, qui nec iuveni cederet; quin & dives inter paucos, & in tantum probus, in quantum nemo alius. Hic, post adventum suum, prima die omnibus Diis agri praesidibus sacra fecit, Cereri, Baccho, Pani, Nymphis, statuitque omnibus, quotquot aderant praesentes, cratera communem; reliquis diebus Lamonis inspexit opera: utque conspexit campum pro-

ἀμπέλους ἐν κλήματι, τὸν δὲ παράδεισον ἐν κάλλει
 (περὶ γὰρ τῶν ἀνῶν Ἄστυλος τὴν αἰτίαν ἀνελάμβανεν)
 ἤδετο περιττῶς, καὶ τὸν Λάμωνα ἐπήνει, καὶ
 ἐλεύθερον ἀθήσειν ἐπηγγέλλετο. Κατῆλθε μετὰ ταῦ-
 τα καὶ εἰς τὸ αἰπόλιον, τὰς τε αἰγὰς ὀψόμενος καὶ τὸν
 νέμοντα. Χλόη μὲν οὖν εἰς τὴν ὕλην ἔφυγεν, ὄχλον
 τοσοῦτον αἰδεσθεῖσα καὶ φοβηθεῖσα· ὁ δὲ Δάφνις εἰ-
 στήκει δέρμα λάσιον αἰγῶς ἐζωσμένος, πῆραν νεοῖρα φῆ
 κατὰ τῶν ὤμων ἐξηρημένος, κρατῶν ταῖς χερσὶν ἀμ-
 φοτέραις, τῇ μὲν ἀρτιπαγεῖς τυροῦς, τῇ δὲ, ἐρίφους
 γαλαθηνούς. Εἶποτε Ἀπόλλων Λαομέδοντι θητεύων
 ἐβουκόλησε, τοιοῦδε ἦν, οἷος τότε ὤφθη Δάφνις. Αὐ-
 τὸς μὲν οὖν εἶπεν οὐδὲν, ἀλλὰ ἐρυθήματος πλησθεῖς,
 ἐν υσε κάτω, προτείνας τὰ δῶρα· ὁ δὲ Λάμων, „οὔτος,
 εἶπε, σοὶ, δέσποτα, τῶν αἰγῶν αἰπόλος. Σὺ μὲν ἐμοῖ

be impressis fulcis aratum, vineam palmitibus totam
 turgidam, hortum eleganter politum, (quod namque
 flores attinebat, Astylus omnem culpam in se receperat)
 impense delectabatur, atque Lamona laudibus evehens,
 insuper pollicitus est, se eum liberum manumissurum.
 Post haec etiam ad caprarum gregem descendit, capras
 caprarumque visurus. Igitur Chloë in silvum aufugit,
 tantam turbam reverita. At Daphnis hirsuta caprae
 pelle indutus substitit, ex humeris suspensam recens
 confutam habens peram, tenens utraque manu, altera
 nempe recentes caseolos, altera haedulos latentem.
 Si quando Apollo Laomedonti mercede pacta servit, &
 armenta pavit, talis certe erat, qualis tunc visus est
 Daphnis: qui sane ne verbum quidem protulit, sed rubore
 suffusus deiecit oculos humi, muneraque porrexit.
 Lamona vero: Hic, inquit, here, caprarum tuarum
 custos est. Tu quidem quinquaginta mihi

πεντήκοντα νέμειν ἔδακας καὶ δύο τράγους· οὗτος δέ σοι πεποίηκεν ἑκατὸν, καὶ δέκα τράγους. Ὅρῳς ὡς λιπαρὰ καὶ τὰς τρίχας λάσιαι, καὶ τὰ κέρατα ἄθραυστοι. Πεποίηκεν αὐτὰς καὶ μουσικὰς· σύριγγος γοῦν ἀκούουσαι ποιῶσι πάντα. ,,

ια'. Παροῦσα τοῖς λεγομένοις ἢ Κλεαρίστη, πείραν ἐπεθύμησε τοῦ λεχθέντος λαβεῖν, καὶ κελεύει τὸν Δάφνιν ταῖς αἰξίν οἶον εἶωθε συρίσαι, καὶ ἐπαγγέλλεται συρίσαντι χαρίσασθαι χιτῶνα καὶ χλαῖναν καὶ ὑποδήματα. Ὁ δὲ καθίσας αὐτοῦς ἄσπερ θέατρον, στὰς ὑπὸ τῇ Φηγῶ, καὶ ἐκ τῆς πῆρας τὴν σύριγγα κομίσας, πρῶτα μὲν ὀλίγον ἐνέπνευσε· καὶ αἱ αἶγες ἔστησαν τὰς κεφαλὰς ἀράμεναι. εἶτα ἐνέπνευσε τὸ νόμιον· καὶ αἱ αἶγες ἐνέμοντο νεύσασαι κάτω. αὐθις λιγυρὸν

tradideras pascendas, & binos hircos; hic usque ad centenas auctas dedit, & denos hircos. Vides, quam sint pingues, nitidaeque, & villis densae, cornibusque integrae. Eas & muficas reddidit; fistula namque audita statim omnia imperata faciunt.

XI. His dictis aderat & Clearista, & specimen eius, quod dictum erat, fumere cupiens, iussit Daphnim capellis, ut solebat, fistula canere, infimul promittens, si id fecisset, se eum tunica, laena & calceis muneraturam. Ille, in theatri modum illis dispositis, stans sub fago, e pera fistulam depromsit. Primum quidem exillem inflando edidit sonitum, & statim capellae surrexerunt capitibus erectis: deinde pastorem coepit cantum, atque capellae capite in terram demisso pascere coeperunt: rursus suavem & argutum sonum edidit,

† Valken. conī. αὐτὰς, ut referatur ad αἶγας. Venuste.

ἔδωκε¹ καὶ ἀβρόαι κατεκλίθησαν. ἐσύριτέ τε καὶ ὄξυ μέλος· αἱ δὲ, ὥσπερ λύκου προσιόντος, εἰς τὴν ὕλην κατέφυγον. μετ' ὀλίγον ἀνακλητικὸν ἐβέγγατο· καὶ ἐξελθοῦσαι τῆς ὕλης, πλησίον αὐτοῦ τῶν ποδῶν συνέδραμον. οὐδὲ ἀνθρώπους οἰκέτας εἶδεν ἄν τις οὕτω πειθόμενος προσταγματι δεσπότης. Οἷτε οὖν ἄλλοι πάντες ἐθαύμαζον, καὶ πρὸ πάντων ἡ Κλεαρίστη, καὶ δῶρα ἀποδώσειν ἄμωσσε καλῶ τε ὄντι αἰπόλῳ καὶ μουσικῶ² καὶ ἀνελθόντες εἰς τὴν ἔπαυλιν, ἀμφὶ ἄριστον εἶχον, καὶ τῷ Δάφνιδι, ἀφ' ὧν ἡσθιον, ἐπεμψαν. Ὁ δὲ μετὰ τῆς Χλόης ἡσθιε, καὶ ἤδετο γευόμενος ἀστυκῆς ὀψαρτυσίας, καὶ εὐέλπις ἦν τεύξεσθαι τοῦ γάμου πείσας τοὺς δεσπότης.

ιβ'. Ὁ δὲ Γνάθων προσεικαυθεὶς τοῖς κατὰ τὸ αἰπόλιον γεγενημένοις, καὶ ἀβίωτον νομίζων τὸν βίον, εἰ

& simul omnes reclinatae quieverunt. Tum quidem acutum insonuit; & illae, non fecus ac lupo irruente, in silvam confugerunt. Paulo post receptui signum dedit; tum derepente silva egressae prope pedes ipsius circum circa currere omnes coeperunt. Nemo unquam famulos vidit ita dicto audientes hero suo. Ceteri itaque omnes demirati fuere, praecipue vero Clearista, quae promissa huic formoso & musico caprario dona se persoluturam iuravit. Reverfique ad villam prandebant, & Daphnidi quaedam de sua misere, unde edebant, mensa. Ille una cum Chloë hifce epulis fruebatur, delectabaturque gustando conquifitiffimos oppidanorum cibos, inque spem erigebatur, fore ut, dominis persuasis, hifce nuptias confequeretur.

XII. Gnatho autem magis accensus iis, quae apud capellas acciderant, minimeque viralem sibi vitam du-

¹ Valkenarius coniecit λιγυ- ὁμοιος ἐνδιδόντι κοινὸν μέλος.
ρὸν ἐπέδωκε, uti paulo superius:

μη τεύξεται Δάφνιδος, περιπατῶντα τὸν Ἄστυλον ἐν τῷ παραδείσῳ Φυλάξας, καὶ ἀναγαγὼν εἰς τὸν τοῦ Διονύσου νεῶν, πόδας καὶ χεῖρας κατεφίλει. Τοῦ δὲ πυνθανομένου, τίνος ἕνεκα ταῦτα ὄρεῖ, καὶ λέγειν κελεύοντος, καὶ ὑπουργήσῃν ὀμνύοντος· „Οἴχεται σοι Γνάθων, ἔφη, δέσποτα. Ὁ μέχρι νῦν μόνος τραπέζης ἔρων· ὁ πρότερον ὀμνύς, ὅτι μηδέν ἐστὶν ὠραιότερον οἴνου γέροντος· ὁ κρείττους τῶν ἐφήβων τῶν ἐν Μιτυλήνῃ, τοὺς σοὺς ὀψαρτυτὰς λέγων· μόνον λοιπὸν καλὸν εἶναι Δάφνιν νομίζω. Καὶ τροφῆς μὲν τῆς πολυτελοῦς οὐ γευόμενος, καίτοι τσοσούτων παρασκευαζομένων ἐκάστης ἡμέρας, κρεῶν, ἰχθύων, μελιτωμάτων, ἠδέως δ' ἂν αἰξ γενόμενος, πόαν ἐσθίοιμι καὶ Σύλλα, τῆς Δάφνιδος ἀκούων σύριγγος, καὶ ὑπ' ἐκείνῃ νεμόμενος. Σὺ δὲ σῶσον Γνάθωνα τὸν σὸν, καὶ τὸν ἀήττητον ἔρωτα νίκη-

cens, ni Daphnide potiretur, Astylum in horto inambulantem captavit, & in Bacchi aedem abduxit, ubi ipsius pedes & manus osculari coepit. At illo sciscitante, curnam id faceret, & imperante, ut eloqueretur, quid rei esset, insuperque adiurante, se nihil ipsi denegaturum, Actum est, inquit, here, de Gnathone tuo. Qui ad hoc usque tempus folam amabam mensam, qui antehac iurabam, nihil esse magis lepidum, quam vinum vetustum, qui ephebis Mitylenaeis tuos obsoniorum conditores formosiores esse affirmabam, nunc solum Daphnim formosum esse censeo. Atque ne gustatis quidem exquisitissimis illis dapibus, quarum singulis diebus ingens est apparatus, carnibus, piscibus, libis melleis, libenter herbam ac frondes depascere in capellam conversus, Daphnidis modo auscultans fistulam, & sub illius manu pascens. Tu vero tuum servato Gnathonem, invictumque vince amorem. Sin minus, tibi

σον. εἰ δὲ μὴ, σοὶ ἐπόμνυμι τὸν ἐμὸν θεὸν, ξιφίδιον λαβὼν, καὶ ἐμπλήσας τὴν γαστέρα τροφῆς, ἐμαυτὸν ἀποκτενῶ πρὸ τῶν Δάφνιδος θυρῶν· σὺ δὲ οὐκέτι κалέσεις Γναθωνάριον, ὥσπερ εἰώθεις παίζων αἰεὶ. ,,

ιγ'. Οὐκ ἀντέσχε κλαίοντι, καὶ αὐθις τοὺς πόδας καταφιλοῦντι, νεανίσκος μεγαλόφρων, οὐκ ἄπειρος ἐρωτικῆς λύπης· ἀλλ' αἰτήσεν αὐτὸν παρὰ τοῦ πατρὸς ἐπηγγέλλετο, καὶ κομίσειν εἰς τὴν πόλιν, αὐτῷ μὲν δοῦλον, ἐκείνῳ δὲ ἐρώμενον. Εἰς εὐθυμίαν δὲ καὶ αὐτὸν ἐκείνων θέλων προαγαγεῖν, ἐπυθάνετο μειδιῶν, εἰ οὐκ αἰσχύνεται Λάμωνος υἱὸν Φιλῶν, ἀλλὰ καὶ σπουδάζει συγκατακλιθῆναι νέμοντι αἴγας μεираκίῳ; καὶ ἄμα ὑπεκρίνετο τὴν τραγικὴν δυσωδίαν μυσάττεσθαι. Ὁ δὲ οἶα πᾶσαν ἐρωτικὴν μυθολογίαν ἐν τοῖς τῶν ἀσώτων συμποσίοις πεπαιδευμένος, οὐκ ἀπὸ σκοποῦ καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ ὑπὲρ τοῦ Δάφνιδος ἔλεγεν· ,, Οὐδεὶς ταῦ-

per meum iuro Deum, pugione arrepto, & aqualiculo hoc cibus usque repleto, memet occidam ad ipsas adeo Daphnidis fores. Tu vero haud amplius me vocabis Gnathonulum, ut assidue per iocum soles.

XIII. Ferre non potuit lacrimantem, iterumque pedes exosculantem, iuvenis magnanimus, & amantium doloris haudquaquam ignarus, illique pollicitus est, se a patre petiturum Daphnim, eumque ducturum in civitatem sibi quidem mancipium, ipsi vero amasium. Cum autem vellet eum bono esse animo, interrogabat subridens, numquid eum puderet Lamonis filium amare, & nihil non moliri, quo cum adolescentulo capras pascente rem haberet? Et simul simulabat, sese hircinum illum foetorem detestari. Gnatho contra, qui nullos non amatorios logos in luxu perditorum hominum compositionibus didicisset, non alienum a re de se ipso & de

τα, δεσποτα, ἐραστῆς πολυπραγμονεῖ ἀλλ' ἐν οἴῳ πο-
 τὲ ἀν σώματι εὐρῆ τὸ κάλλος, ἐάλωκε. διὰ τοῦτο καὶ
 Φυτοῦ τις ἠράσθη, καὶ ποταμοῦ, καὶ θηρίου. Καίτοι,
 τίς οὐκ ἀν ἐραστὴν ἠλέησεν, ὃν ἔδει φοβεῖσθαι τὸν ἐρώ-
 μειον; Ἐγὼ δὲ σώματος μὲν ἐρῶ δούλου, κάλλους δὲ
 ἐλευτέρου. Ὅρας, ὡς ὑακίνθῳ μὲν τὴν κόμην ὁμοίαν ἔχει;
 λάμπουσι δὲ ὑπὸ ταῖς ὀφρύσιν οἱ ὀφθαλμοὶ, καθά-
 περ ἐν χρυσῇ σφενδόῃ ψηφίς; καὶ τὸ μὲν πρόσω-
 πον ἐρυθήματος μεστὸν, τὸ δὲ στόμα λευκῶν ὀδόντων,
 ὡσπερ ἐλέφαντος; Τίς ἐκεῖθεν οὐκ ἀν εὐξαιτο λαβεῖν
 ἐραστῆς λευκὰ ¹ Φιλήματα; Εἰ δὲ νέμοντος ἠράσθη,
 θεοῦς ἐμιμησάμην. Βουκόλος ἦν Ἀγχίσης, καὶ ἔσχεν
 αὐτὸν Ἀφροδίτῃ αἶγας ἔνεμε Βράγχιος, καὶ Ἀπόλ-
 λων αὐτὸν ἐφίλησε ποιμὴν ἦν Γανυμήδης, καὶ αὐτὸν

Daphnide retulit: Nemo amatorum, domine, hisce cu-
 riose perscrutandis immoratur; sed in quocunque tan-
 dem corpore formam invenerit, illa capitur: idcirco &
 plantam nonnullus deperit, nec non flumen, & feram.
 Et quidem quis non amantem miseratus fuerit, cui for-
 midandus sit ille ipse, quem amat? Servile quidem cor-
 pus, at liberalem formam amo. Vides, ut illius coma
 hyacintho similis sit? ut fulgeant oculi sub superciliis,
 veluti pala aurea inclusa gemma? ut illius facies rubo-
 re suffusa sit? ut illius oris dentes eboris instar candi-
 cent? Et quis amator non omnibus votis contenderet
 inde lactea fumere basia? Sin vero pastorem arsi, Deos
 imitatus feci. Bubulcus erat Anchises, attamen illum
 habuit Venus. Capellas pascebat Branchius, & Apol-
 lo ipsum amavit. Pastor Ganymedes erat, & illum Iup-

¹ Λευκὰ φιλήματα quae sint,
 non exputo. Villosionus substi-
 tuit γλυκίῃα, vel μαλακά. Num
 Longus aliquem lusum captavit,
 ut λευκὰ φιλήματα responderent

istis τὸ δὲ στόμα λευκῶν ὀδόντων;
 quod tamen vix putem. Ceterum
 v. ἐραστῆς e glossa irrepsisse vi-
 detur.

ὁ Ζεὺς ἤρπασε. Μὴ καταφρονῶμεν παιδὸς, ᾧ καὶ αἰγὰς ὡς ἐρώσας πειθομένας εἶδομεν· ἀλλ' εἰ ἐτι μένειν ἐπὶ γῆς ἐπιτρέπουσι τοιοῦτον κάλλος, χάριν ἔχομεν τοῖς Διὸς ἀετοῖς. „

ιδ'. Ἡδὺ δὲ γελάσας ὁ Ἄστυλος ἐπὶ τούτῳ μάλιστα τῷ λεχθέντι, καὶ ὡς μεγάλους ὁ Ἔρως ποιεῖ σοφιστὰς¹ εἰπὼν, ἐπετήρει καιρὸν, ἐν ᾧ τῷ πατρὶ περὶ Δάφνιδος διαλέξεται. Ἀκούσας δὲ τὰ λεχθέντα κρύφα πάντα ὁ Εὐδρόμος, καὶ τὰ μὲν, τὸν Δάφνιν Φιλῶν, ὡς ἀγαθὸν νεανίσκον, τὰ δὲ ἀχθόμενος, εἰ Γνάθωνος ἐμπαροίνημα γενήσεται τοιοῦτον κάλλος, αὐτίκα καταλέγει πάντα κακείνῳ καὶ Λάμωνι. Ὁ μὲν οὖν Δάφνις ἐκπλαγείς, ἐγίνωσκεν ἅμα τῇ Χλόῃ τολμῆσαι φυγεῖν, ἢ ἀποθανεῖν, κοινῶν κακείνην λα-

piter rapuit. Nec contemnamus puerum, cui etiam capellas veluti amantes, morigeras videmus. Immo potius, quod adhuc in terris manere tantam venustatem finant, gratias agamus Iovis aquilis.

XIV. Astylus cum ob hoc maxime dictum suaviter risisset, dixissetque magnos Sophistas ab Amore formari, circumspicere commodum tempus coepit, quo suum patrem de Daphnide alloqui posset. Eudromus subauscultavit, quaecunque locuti fuerant, clanculum, & cum Daphnim, ut optimum iuvenem, diligens, tum aegre ferens, quod tam elegans iuvenis ludibrio esset futurus lascivo Gnathoni, eiusque libidini permittendus, extemplo omnem rem aperuit & Daphnidi ipsi, & Lamoni. Daphnis igitur, animo consternatus, simul cum Chloë se in fugam dare constituit, vel vitae finem sibi ponere, ea quoque comite exsilii adscita. At Lamon,

¹ Anaxandrides apud Stob. S. 53: Ἔρως σοφιστῆς γίνεται διδάσκαλος Σκαίου πολὺ κρείττων πρὸς

τὸν ἀνδράπινον βίον· citante iam Villois.

βών. Ὁ δὲ Λάμων προσκαλεσάμενος ἔξω τῆς αὐλῆς τὴν Μυρτάλην „ Οἰχόμεθα, εἶπεν, ὦ γύναι. Ἦκει καιρὸς ἐκκαλύπτειν τὰ κρυπτά. Ἐρημοὶ δὲ αἱ αἶγες καὶ τὰ λοιπὰ πάντα· ἀλλὰ, μὰ τὸν Πᾶνα καὶ τὰς Νύμφας, οὐδ' εἰ μέλλω βούς, Φασιν, ἐν αὐλίῳ καταλείπεσθαι, τὴν Δάφνιδος τύχην, ἣτις ἐστίν, οὐ σιωπησόμενος, ἀλλὰ καὶ ὅ, τι εὖρον ἐκκείμενον ἐρῶ, καὶ ὅπως τρεφόμενον μηνύσω, καὶ ὅσα εὖρον συνεκκείμενα δείξω. Μαρέτω Γνάθων ὁ μισρὸς οἶος ὡν οἶων ἐρᾷ. Παρασκευάζε μοι μόνον εὐτρεπῆ τὰ γνωρίσματα. „ Οἱ μὲν ταῦτα συνθέμενοι, ἀπῆλθον εἰςω πάλιν.

ιε'. Ὁ δὲ Ἄστυλος σχολὴν ἄγοντι τῷ πατρὶ προῦρυεῖς, αἰτεῖ τὸν Δάφνιν εἰς τὴν πόλιν καταγαγεῖν, ὡς καλὸν τε ὄντα, καὶ ἀγροικίας κρείττονα, καὶ ταχέως ὑπὸ Γνάθωνος καὶ τὰ ἀστυκὰ διδαχθῆναι δυνάμενον. Χαίρων ὁ πατὴρ δίδωσι καὶ μεταπεμφάμενος

evocata foras Myrtala, Periimus, inquit, mea uxor. Adest tempus, ea revelandi, quae haecenus tecta fuerunt. Caprae & cuncta reliqua deserta erunt: sed, Pana atque Nymphas testor, etiam si, quod aiunt, bos in stabulo sim relinquendus, Daphnidis fortunam nequaquam reticebo; sed, quod inveni expositum, dicam, quomodo educatum fuerit, indicabo, & quae cum illo exposita fuerint, ostendam. Discat scelestus iste Gnatho, & quis sit ipse, & quos amare audeat. Tu modo cura, ut haec mihi monumenta sint prompta parataque. Sic ubi inter ipsos convenit, se intro receperunt.

XV. Astylus ad patrem otium agentem advolans, petit, ut Daphnim sibi liceat in urbem abducere, utpote formosum praestantiorumque, quam qui ruri degat, & brevi temporis spatio a Gnathone urbanos mores edocendum. Lubens pater concessit, atque arcessitis Lamo-

τὸν Λάμωνα καὶ τὴν Μυρτάλην, εὐηγγελίζετο αὐτοῖς, ὅτι Ἄστυλον θεραπεύσει λοιπὸν ἀντὶ αἰγῶν καὶ τράγων Δάφνις· ἐπηγγέλλετο δὲ δύο ἀντ' ἐκείνου δῶσειν αὐτοῖς αἰπόλους. Ἐνταῦθα ὁ Λάμων, πάντων ἤδη συνερρηκότων, καὶ ὅτι καλὸν ὁμόδουλον ἔξουσιν ἠδομένων, αἰτήσας λόγον, ἤρξατο λέγειν· „Ἄκουσον, ὦ δέσποτα, παρὰ ἀνδρὸς γέροντος ἀληθῆ λόγον· ἐπόμνυμι δὲ τὸν Πᾶνα, καὶ τὰς Νύμφας, ὡς οὐδὲν ψεύσομαι. Οὐκ εἰμι Δάφνιδος πατήρ, οὐδ' εὐτύχησε Μυρτάλη μήτηρ γενέσθαι· ἄλλοι πατέρες ἐξέβηκαν τοῦτο τὸ παιδίον, ἴσως παιδίων πρεσβυτέρων ἄλις ἔχοντες· ἐγὼ δὲ εὖρον ἐκκείμενον, καὶ ὑπὸ αἰγὸς ἐμῆς τρεφόμενον· ἦν καὶ ἀποθανοῦσαν ἔβαιψα ἐν τῷ περικλήπῳ, Φιλῶν, ὅτι ἐποίησε μητρὸς ἔργα. Εὖρον αὐτῷ καὶ γνωρίσματα συνεκκείμενα· ὁμολογῶ, δέσποτα, καὶ Φυ-

ni ac Myrtalae laetum afferebat nuntium, quod, pro capris hircisque, Astylo deinceps daturus sit operam Daphnis; pollicitus, pro illo duos illis se daturum caprarios. Tum Lamon, cum iam omnes confluxissent, atque, quod formosum essent habituri conservum, laetarentur, dicendi copiam petiit, sicque profari coepit: Audi, heere, ex viro sene verum sermonem: iuro Pana Nymphaeque, me nihil falsi esse dicturum. Non sum ego Daphnidis pater, neque tam beata fuit Myrtale, ut talis adolescentis mater existeret. Alii parentes hunc exposuerunt infantulum, forsan grandiorum liberorum satis habentes. Ego inveni illum expositum, & a capra mea nutritum, quam etiam mortuam in horti ambitu sepelivi, magno illam amore prosequens, quod matris officia praestitisset. Inveni & monumenta quaedam cum illo exposita. Confiteor, domine, atque asservo ista; fortunae

λάττω. Τύχης γάρ ἐστι μείζονος ἢ καθ' ἡμᾶς σύμβολα. Ἀστύλου μὲν οὖν εἶναι δοῦλον αὐτὸν, οὐχ ὑπερφαναῶ, καλὸν οἰκέτην καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ δεσπότου· παροϊήμα δὲ Γνάθωνος οὐ δύναμαι περιιδεῖν γενόμενον· ὃς ἐς Μιτυλήνην αὐτὸν ἄγειν ἐπὶ γυναικῶν ἔργα σπουδάζει.»,

ιστ'. Ὁ μὲν Λάμων ταῦτα εἰπὼν, ἐσιώπησε, καὶ πολλὰ ἀφῆκε δάκρυα. Τοῦ δὲ Γνάθωνος θρασυνομένου, καὶ πληγὰς ἀπειλοῦντος, ὁ Διονυσόφάνης εἰρημένους ἐκπλαγεῖς, τὸν μὲν Γνάθωνα σιωπᾶν ἐκέλευσε, σφόδρα τὴν Ὀφρῶν εἰς αὐτὸν τοξοποιήσας· τὸν δὲ Λάμονα πάλιν ἀνέκρινε καὶ παρεκελεύετο τάληθῆ λέγειν, μηδὲ ὅμοια πλάττειν μύθοις ἐπὶ τῷ κατέχειν ὡς υἱόν. Ὡς δὲ ἀτενὴς ἦν, καὶ κατὰ πάντων ὤμνυε θεῶν, καὶ ἐδίδου βασανίζειν αὐτὸν, εἰ διαψεύδεται, καθημέ-

namque altioris, quam ut nobis convenire possint, haec sunt argumenta & indicia. Servum autem illum esse Astyli, videlicet famulum pulchrum domini pulchri atque boni, non aspernor; at illum Gnathonis libidini & iniuriae exponi, id nullo modo tolerare possum; cum eum Gnatho ideo Mitylenen adducat, ut muliebria patiatur.

XVI. His dictis Lamon, multas in lacrimas effusus, conticuit. Cum autem Gnatho audacius efferretur, verberaque minaretur, Dionysophanes dictis obstupefactus, Gnathoni silentium imperavit, torve supercilia in ipsum intorquens; & Lamonem iterum interrogavit, & iussit, ut ipsi vera responderet, neque consimilia fabulis confingeret, quo sic filium retinere posset. Cum autem Lamon firmus in verbis persisteret, perque omnes iuraret Deos, seque ad quaestionem offerret, si quid mentitus

νης τῆς Κλεαρίστης ἐβασάνιζε τὰ λελεγμένα. Τί δ' ἂν ἐψεύδετο Λάμων, μέλλων ἀνθ' ἐνός δύο λαμβάνειν αἰπόλους; πῶς δ' ἂν καὶ ταῦτα ἔπλασεν ἄγροικος; οὐ γὰρ εὐθύς ἦν ἄπιστον, ἐκ τοιούτου γέροντος, καὶ μήτρας εὐτελοῦς, υἱὸν καλὸν οὕτω γενέσθαι; Ἐδοῦκει μὴ μαντεύεσθαι ¹ ἐπιπλέον, ἀλλὰ ἤδη τὰ γνωρίσματα σκοπεῖν, εἰ λαμπρᾶς καὶ ἐνδοξοτέρας τύχης.

15. Ἀπῆει μὲν Μυρτάλη κομίσουσα πάντα, Φυλαττόμενα ἐν πῆρᾳ παλαιᾷ. Κομισθέντα πρῶτος Διονυσοφάνης ἔβλεπε, καὶ ἰδὼν χλαμύδιον ἀλουργές, πόρπην χρυσήλατον, ξιφίδιον ἐλεφαντόκωπον, μέγα βοήσας, ᾧ Ζεῦ δέσποτα, καλεῖ τὴν γυναῖκα θεασομένην. Ἡ δὲ ἰδούσα, μέγα καὶ αὐτῆ βοᾷ, „Φίλαι Μοῖραι οὐ ταῦτα ἡμεῖς συνεθήκαμεν ² ἰδίᾳ παιδί, καὶ εἰς

fuisse, affidente Clearista, dicta examinabat. Quare Lammon mentiretur, cum pro uno duos accepturus fit caprarios? Quomodo haec commentitus fuisset homo rusticus? Nonne statim fuerat incredibile, ab tali senecione atque matre vili filium tam insigni forma progenitum fuisse? Placuit non ulterius coniecturis inhaerere, sed ipsa inspicere monumenta, num illa splendidioris insigniorisque fortunae essent.

XVII. Abiit Myrtale, cuncta allatura, quae vetusta in pera affervabantur. Allata primus inspiciebat Dionysophanes, visisque chlamydica purpurea, fibula ex auro fabrefacta, gladiolo eburneum habente capulum, valide exclamando, o Iuppiter dominator! advocavit uxorem, ut & ipsa intueretur. Quae ut vidit, altum & ipsa exclamavit: Carae Parcae! Nonne haec sunt, quae una cum nostro filiolo exponenda curavimus? Nonne haec

¹ Unus ex Urfini Codicibus habet *μαντεύεσθαι*, quod cum Mollo arripuit Boden. Sed alterum doctius. Est vero, *cop-*

iecturis indulgere. Chariton VIII, pag. 139: ἄλλος ἄλλο τι ἐμαντεύετο.

² Villois, reponi iubet *συνεκ-*

τούτους τοὺς ἀγροὺς κομίσουσαν Σωφροσύνην ἀπεστεί-
λαμεν; Οὐκ ἄλλα μὲν οὖν, ἀλλὰ ταῦτα, Φίλε ἄνερ,
ἡμέτερόν ἐστι τὸ παιδίον· σὸς υἱός ἐστι Δάφνις, καὶ
πατρῶας ἐνεμεν αἵγας. „ Ἐτι λεγούσης αὐτῆς, καὶ τοῦ
Διονυσοφάνους τὰ γνωρίσματα Φιλοῦντος, καὶ ὑπὸ
περιττῆς ἠδοῆς δαμνύοντος, ὁ Ἄστυλος συνεῖς ὡς ἀδελ-
φός ἐστι, ῥίψας θοιμάτιον, ἔβει κατὰ τοῦ παραδείσου,
πρῶτος τὸν Δάφνιν Φιλήσαι θέλων. Ἰδὼν δὲ αὐτὸν με-
τὰ πολλῶν καὶ βοῶντα Δάφνις, νομίσας ὅτι συλ-
λαβεῖν αὐτὸν βουλόμενος τρέχει, ῥίψας πήραν καὶ τὴν
σύριγγα, πρὸς τὴν θάλατταν ἐφέρετο, ῥίψων ἑαυτὸν
ἀπὸ τῆς μεγάλης πέτρας. Καὶ ἴσως ἂν, τὸ καινότε-
τον, εὐρεθεῖς ἀπολώλει Δάφνις, εἰ μὴ συνεῖς ὁ Ἄστυ-
λος ἐβόα πάλιν· „ Στῆθι, Δάφνι, μηδὲν φοβηθῆς·
ἀδελφός εἰμί σου, καὶ γονεῖς αἱ μέχρι νῦν δεσπόται.

in hos ipsos agros asportaturam Sophrosynen misimus?
Non sunt alia certe, sed ipsamet haec sunt, marite caris-
sime. Nostra haec proles: tuus filius Daphnis est, & pa-
ternas capellas pavit. Illa adhuc loquente, Dionysopha-
neque signa haec deosculante, praeque nimio gaudio la-
crimas fundente, Astylus intelligens, suum esse fratrem,
statim abiecto pallio, cursu tendebat per hortum, pri-
mus osculari Daphnim volens. Cum autem illum vidisset
multis stipatum clamantemque Daphnis, ratus illum
accurrere, ut ipsi manus iniiciat, pera fistulaeque abiectis,
ad mare ferebatur, se praecipitem de excelsa petra da-
turus. Et fortasse, quod novum & insolens, inventus
periisset Daphnis, nisi, re intellecta, Astylus clamitaf-
set iterum: Siste gradum, Daphni, & nihil reformi-
da. Frater tuus sum, & parentes tui sunt, qui haec-

εἶπαμεν. Debit saltem esse in ποῖτικὰν non admodum sectatur,
pedestri scriptore, qui formam συνεξεῖπαμεν.

Νῦν ἡμῖν Λάμων τὴν αἶγα εἶπε, καὶ τὰ γνωρίσμα-
 τα ἔδειξεν· ὅρα δὲ ἐπιστραφεῖς, πῶς ἴασι Φαιδρὸι καὶ
 γελῶντες. Ἄλλ' ἐμὲ πρῶτον Φίλησον ὄμνυμι δὲ τὰς
 Νύμφας, ὡς οὐ ψεύδομαι. „ Μόλις μετὰ τὸν ὄρκον
 ἔστη, καὶ τὸν Ἄστυλον τρέχοντα περιέμεινε, καὶ προσ-
 ελθόντα κατεΦίλησεν. Ἐν ᾧ δὲ ἐκεῖνον ἐΦίλει, πλῆθος
 τὸ λοιπὸν ἐπὶ ῥεῖ ῥεραπόντων, ῥεραπαίνων, αὐτὸς ὁ
 πατήρ, ἢ μήτηρ μετ' αὐτοῦ. Οὔτοι πάντες περιέβαλ-
 λον, κατεΦίλουσιν χαίροντες, κλαίοντες. Ὁ δὲ τὸν πα-
 τέρα καὶ τὴν μητέρα πρὸ τῶν ἄλλων ἐΦιλοφρονεῖτο,
 καὶ, ὡς πάλαι εἰδῶς, προσεστερνίζετο, καὶ ἐξελθεῖν
 τῶν περιβολῶν οὐκ ἤθελεν· οὕτω Φύσις ταχέως πι-
 στεύεται. Ἐξελάβετο καὶ Χλόης παρ' ὀλίγον.

ἡ'. Καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν ἔπαυλιν, ἐσθῆτά τε ἔλαβε
 πολυτελῆ, καὶ παρὰ τὸν πατέρα τὸν ἰδίον καθεσθεῖς,

nus heri exstiterunt. Nunc nobis Lamon de capra rem
 omnem narravit, & monumenta ostendit. Vide, con-
 versus, quam laeti incedant, quamque hilari vultu. Ve-
 rum me primum osculeris: iuro per Nymphas, me nihil
 mentiri. Vix post iusiurandum hoc stetit, & Astylum
 occurrentem exspectavit, atque accedentem osculo ex-
 cepit. Interea loci, dum illum osculatur, cetera multi-
 tudo adest, fervorum ancillarumque turba affluit, quin
 & pater una cum matre. Hic omnes illum amplexaban-
 tur, deosculabantur, cum gaudio atque fletu. At Da-
 phnis patrem & matrem ante alios tenerrimo affectu
 complectebatur, & quasi iam pridem nosset, adpecto-
 rabatur, exireque amplexibus recusabat: tam cito sibi
 invenit natura fidem. Et parum aberat, quin Chloës in
 hoc temporis articulo oblivisceretur.

XVIII. Cumque iam venisset ad villam, pretiosam
 accepit vestem, iuxtaque genuinum patrem collocatus,

ἤκουεν αὐτοῦ λέγοντος οὕτως· „Ἐγὼ γάρ, ὦ παῖδες, κομιδῇ νέος, καὶ χρόνου διελθόντος ὀλίγου, πατήρ, ὡς ὠόμην, εὐτυχῆς ἐγεγόνειν. ἐγένετο γάρ μοι πρῶτος υἱός, καὶ δευτέρα θυγάτηρ, καὶ τρίτος Ἄστυλος. Ὡμην ἱκανὸν εἶναι τὸ γένος, καὶ γενόμενον ἐπὶ πᾶσι τούτο παιδίον ἐξέθηκα· οὐ γνωρίσματα ταῦτα συνεκθεῖς, ἀλλὰ ἐντάφια. Τὰ δὲ τῆς τύχης ἄλλα βουλευμάτα. ὁ μὲν γὰρ πρεσβύτερος παῖς καὶ ἡ θυγάτηρ ὁμοίᾳ νόσῳ μιᾶς ἡμέρας ἀπώλοντο· σὺ δὲ μοι προνοίᾳ θεῶν ἐσώθης, ἵνα πλείους ἔχωμεν χειραγωγούς. Μῆτε οὖν σύ μοι μνησικακῆσης ποτὲ τῆς ἐκθέσεως· ἐκὼν γὰρ οὐκ ἐβουλεύσαμην· μῆτε σὺ λυπηθῆς, Ἄστυλε, μέρος ληψόμενος ἀντὶ πάσης τῆς οὐσίας· κρείττον γὰρ τοῖς εὐφρονοῦσιν ἀδελφοῦ κτῆμα οὐδέν· ἀλλὰ φιλεῖτε ἀλλή-

eum ad hunc modum fermocinantem auscultavit. Uxorem duxi, mei filii, admodum iuvenis, atque exiguo interiecto temporis spatio, genitor, ut ego arbitrabar, fortunatus eram. Primus enim partus filius erat, alter filia, tertius Astylus. Ratus itaque hocce sufficere generi nostro, prognatum post omnes hunc puellum exponendum curavi; expositis his una, non veluti monumentis, verum potius ut funebribus ornamentis. At aliter visum fuit fortunae. Natu quippe maior filius & ipsa filia eodem morbo uno die perierunt; at tu Deorum providentia mihi servatus es, quo plures in fenestrate manu ductores haberemus. Cave unquam malevolo in me sis animo ob hanc tui expositionem; volente enim animo id haudquaquam a me consultum est. Neque est, Astyle, quod doleas, licet pro asse semissem totius hereditatis accepturus. Hominibus enim sapientibus nulla fratre praestantior est possessio. Quin immo

λους, καὶ χρημάτων ἕνεκα καὶ βασιλεῦσιν ἐρίζετε. πολλὴν μὲν ὑμῖν καταλείψω γῆν, πολλοὺς δὲ οἰκέτας δεξιούς, χρυσόν, ἄργυρον, ὅσα ἄλλα εὐδαιμόνων κτήματα μόνον ἐξαίρετον τοῦτο Δάφνιδι τὸ χωρίον δίδωμι, καὶ Λάμονα καὶ Μυρτάλην, καὶ τὰς αἴγας, ἃς αὐτὸς ἔνεμεν.»,

ἰθ'. Ἐτι αὐτοῦ λέγοντος, Δάφνις ἀναπηδήσας, „καλῶς με, εἶπε, ταῦτα, πάτερ, ἀνέμνησας· ἀπέμει τὰς αἴγας ἀπάξων ἐπὶ τὸν ποτὸν, αἱ πού νῦν διψῶσαι παραμένουσι ἰ τὴν σύριγγα τὴν ἐμὴν, ἐγὼ δὲ ἐνταυθοῖ καθέζομαι.», Ἡδὺ πάντες ἐγέλασαν, ὅτι δεσπότης γεγενημένος, ἐτι θέλει εἶναι αἰπόλος· καί κείνας μὲν θεραπεύσων ἐπέμψθη τις ἄλλος. Οἱ δὲ θύσαντες Διὶ σωτῆρι, συμπόσιον συνεκρότου. Εἰς τοῦτο τὸ συμπόσιον μόνος οὐχ ἦκε Γνάθων· ἀλλὰ φοβούμενος, ἐν τῷ νεῷ τοῦ Διονύσου καὶ τὴν ἡμέραν ἔμεινε, καὶ τὴν νύ-

vos mutuo amate, & quoad opes vel cum regibus contendite. Magna enim vobis latifundia relinquam, multos famulos industrios, aurum, argentum, & quaecunque alia divites possidere solent. Praecipuum tantum Daphnidi hunc agrum do, nec non Lamonem atque Myrtalam, ipsasque, quas ipsemet pavit, capellas.

XIX. Illo etiamnum loquente, Daphnis profiliens, Recte illa, inquit, mihi in memoriam revocasti. Exeo capras ducturus ad potum, quae alicubi sitientes meam expectant fistulam; ego vero hic fedeo. Riserunt suaviter omnes, quod dominus factus, etiamnum caprarius esse vellet. Et alius quidem missus fuit, qui illarum curam ageret; hi autem, sacris Iovi servatori factis, laeti agitaverunt convivium. Ad hoc solus non accessit Gnatho, qui, timore perculsus, in Bacchi fano, tanquam

1 Abresch. Dilucid. Thucyd. p. 674, vere emendat περιμένουσι.

κτα, ὡσπερ ἰκέτης. Ταχείας δὲ Φήμης εἰς πάντας ἐλθούσης; ὅτι ΔιονυσοΦάνης εὔρεν υἷον, καὶ ὅτι ΔάΦνις ὁ αἰπόλος, δεσπότης τῶν ἀγρῶν εὐρέθη, ἅμα ἔω συνέτρεχον ἄλλος ἀλλαχόθεν, τῷ μὲν μεираκίᾳ συνηδόμενοι, τῷ δὲ πατρὶ αὐτοῦ δῶρα κομίζοντες· ἐν οἷς καὶ ὁ Δρύας πρῶτος, ὁ τρέφων τὴν Χλόην. Ὁ δὲ ΔιονυσοΦάνης κατεῖχε πάντας κοινωνοὺς μετὰ τὴν εὐΦροσύνην καὶ τῆς ἑορτῆς ἐσομένης· παρεσκευάστο δὲ πολὺς μὲν οἶνος, πολλὰ δὲ ἄλευρα, ὄρνιθες ἔλειοι, χοῖροι γαλαθῆνοι, μελιτώματα ποικίλα· καὶ ἱερεῖα δὲ πολλὰ τοῖς ἐπιχωρίοις θεοῖς ἐθύετο. Ἐνταῦθα ὁ ΔάΦνις συναθροίσας πάντα τὰ ποιμενικὰ κτήματα, διένειμεν ἀνάθηματα τοῖς θεοῖς· τῷ Διονύτῳ μὲν ἀνέθηκε τὴν πήραν, καὶ τὸ δέρμα· τῷ Πανὶ τὴν σύριγγα, καὶ τὸν πλάγιον αὐλόν· τὴν καλαύροπα ταῖς Νύμφαις, καὶ τοὺς γαυλοὺς, οὓς αὐτὸς ἐτεκμήνατο. Οὕτω δὲ ἄρα τὸ

supplex, diem atque noctem mansit. Cum autem fama ad omnium aures pervenisset, Dionysophanem suum invenisse filium, atque Daphnim illum caprarium, agrorum dominum factum fuisse, prima luce alii aliunde confluerunt, adolescenti gratulantes, patri autem munera conferentes; inter quos primus Dryas, qui Chloën aluerat. Omnes autem detinuit Dionysophanes, ut post hanc laetitiam etiam festo interessent. Ingens autem erat vini apparatus, nec minor farinae; aves palustres, porcelli subrumi, mellearum placentarum scitamenta varia; multae etiam victimae Diis patriis mactabantur. Tum Daphnis, reculis omnibus pastoralibus collectis, donaria Diis distribuit: Baccho quidem peram atque pellem consecravit, Pani vero fistulam & tibiam obliquam; pedum autem Nymphis, sicut & mulctralia, quae ipse fabricaverat. Adeo autem id, cui assuevimus, nova & in-

σύνηθες ξενιζούσης εὐδαιμονίας τερπνότερόν ἐστιν, ὥστε ἐδάκρυνεν ἐφ' ἐκάστω τούτων ἀπαλλαττόμενος· καὶ οὔτε τοὺς γαυλοὺς ἀνέθηκε, πρὶν ἀμέλξαι, οὔτε τὸ δέρμα, πρὶν ἐνδύσασθαι, οὔτε τὴν σύριγγα, πρὶν συρίσαι· ἀλλὰ καὶ ἐΦίλησεν αὐτὰ πάντα, καὶ τὰς αἶγας προσεῖπε, καὶ τοὺς τράγους ἐκάλεσεν ὀνομαστί· τῆς μὲν γὰρ πηγῆς καὶ ἔπιεν, ὅτι πολλάκις καὶ μετὰ Χλόης. Οὕτω δὲ ὠμολόγει τὸν ἔρωτα, καιρὸν παρὰ φυλάττων.

κ'. Ἐν ᾧ δὲ Δάφνις ἐν θυσίαις ἦν, τάδε γίνεται περὶ τὴν Χλόην. Ἐκάθητο κλαίουσα, τὰ πρόβατα νέμουσα, λέγουσα οἷα εἰκὸς ἦν· „ἐξέλαθετό μου Δάφνις· ὀνειροπολεῖ γάμους πλουσίους· τί γὰρ αὐτὸν ὀμνύειν ἀντὶ τῶν Νυμφῶν τὰς αἶγας ἐκέλευεν; κατέλιπε καὶ ταύτας ὡς καὶ Χλόην· οὐδὲ θύων ταῖς Νύμφαις καὶ

solenti fortunae prosperitate gratius & acceptius esse solet, ut exciderint ipsi lacrimae ad haec singula, dum iis quasi valediceret, nec ante mulieralia Diis obtulerit, quam in illis mulxisset, neque pellem, quam eam induisset, neque fistulam, quam ea cecinisset. Quin singula quoque illa deosculatus, & capellas allocutus fuit, hircosque compellavit nominatim. De fonte quoque bibit, quod saepius & cum Chloë indidem hibisset. Nondum tamen suum amorem confitebatur, occasione imminens.

XX. Quo tempore autem Daphnis sacris faciendis vacabat, ita se habebant res Chloës. Sedebat plorans, pascebatque oves, dicens, ut par erat: Mei oblitus est Daphnis; scilicet opulentas nuptias mente agitat. Cui bono enim ipsum ad iusiurandum per capras, pro eo, quod per Nymphas illi ego dederam, vicissim adegit? Et illas, ut Chloën, reliquit. Ne quidem cum sacra

τῷ Παύλῳ, ἐπεθύμησεν ἰδεῖν Χλόην. Εὖρεν ἴσως παρὰ τῇ μητρὶ Θεραπαίνας ἐμοῦ κρείττονας. Χαιρέτω ἕγώ δὲ οὐ ζήσομαι. ,, Καὶ τοιαῦτα λέγουσαν, τοιαῦτα ἐνοοῦσαν, ὁ Λάμπις ὁ Βουκόλος μετὰ χειρὸς γεωργικῆς ἐπιστάς, ἤρπασεν αὐτὴν ὡς οὔτε Δάφνιδος ἔτι γαμήσοντος, καὶ Δρύαντος ἐκείνου ἀγαπήσοντος. Ἡ μὲν οὖν ἐκομίζετο βοῶσα ἐλευσίον τῶν δὲ τις ἰδόντων ἐμήνυσε τῇ Νάπῃ, καὶ κείνῃ τῷ Δρύαντι, καὶ ὁ Δρύας τῷ Δάφνιδι. Ὁ δὲ ἔξω τῶν Φρενῶν γενόμενος, οὔτε εἰπεῖν πρὸς τὸν πατέρα ἐτόλμα, καὶ καρτερεῖν μὴ δυνάμενος, εἰς τὸν περίκηπον εἰσελθὼν ᾠδύρετο, ,, ὦ πικρᾶς ἀνευρέσεως, λέγων πόσον ἦν μοι κρεῖττον νέμειν; πόσον ἤμην μακαριώτερος, δούλος ὢν; τότε ἔβλεπεν Χλόην· νῦν δὲ τὴν μὲν Λάμπις ἀρπάζσας οἴχεται, νυ-

Nymphis & Pani faceret, eum vel videndae Chloës desiderium cepit. Forfan apud matrem nactus est ancillas me praestantiores. Valeat; ego amplius non vivam. Talia dicentem, talia volutantem animo, Lampis armentarius, una cum rusticorum manu advolans, eam rapuit, quasi Daphnis eam iam non ducturus esset, & Dryas nimis praeclare secum agi reputaturus esset, si Lampis eam adhuc dicere veller. Illa itaque auferebatur miserandum clamans; ceterum quidam ex illis, qui hoc viderant, huius facti indicium facit Napae, illa Dryanti, Dryas Daphnidi; qui iam sui non compos, neque patri dicere audebat, & tamen sic durare non poterat. Igitur horti ambitum ingressus, lamentabatur dicens: Quam triste est mihi, agnitum & repertum fuisse? Quanto melius mecum agebatur, cum pecus pascebam? Quanto eram beatior, cum serviebam? Tunc videbam Chloën; nunc vero Lampis illa abrepta abit,

κτὸς δὲ γενομένης, συνκοιμήσεται. ¹ Ἐγὼ δὲ πίνω,
καὶ τρυφῶ, καὶ μάτην τὸν Πᾶνα, καὶ τὰς αἴγας,
καὶ τὰς Νύμφας ὤμοσα. ,,

καί. Ταῦτα τοῦ Δάφνιδος λέγοντος, ἤκουσεν ὁ Γνά-
θων ἐν τῷ παράδεισῳ λανθάνων· καὶ καιρὸν ἤκειν διαλ-
λαγαῶν πρὸς αὐτὸν νομίζων, τινὰς τῶν τοῦ Ἀστύλου
νεανίσκων προσλαβὼν, μεταδιώκει τὸν Δρύαντα, καὶ
ἠγεῖσθαι κελεύσας ἐπὶ τὴν τοῦ Λάμπιδος ἔπαιλιν,
συνέτεινε δρόμον· καὶ καταλαβὼν ἄρτι εἰσάγοντα τὴν
Χλόην, ἐκείνην τε ἀφαιρεῖται, καὶ ἀνθρώπους γεωρ-
γυὸς συνηλόησε πληγαῖς· ἐσπούδαζε δὲ καὶ τὸν Λάμ-
πιν δῆσας ἄγειν ὡς αἰχμάλωτον ἐκ πολέμου τινός,
εἰ μὴ Φθάσας ἀπέδρα. Κατορθώσας δὲ τηλικούτον ἔρ-
γον, νυκτὸς ἀρχομένης ἐπανέρχεται· καὶ τὸν μὲν Διο-
νυσοφάνην εὐρίσκει καθεύδοντα, τὸν δὲ Δάφνιν ἀγρυ-
ποσθεque coepta cum illa cubabit. Ast ego potui indul-
geo, deliciis diffluo, & frustra Pana, capras atque Nym-
phas iuravi.

XXI. Haec dicentem Daphnim Gnatho in horto de-
litescens audivit, horamque adesse ratus, qua propitium
placatumque eum sibi reddere posset, assumtis nonnul-
lis ex Astyli pueris, Dryantem persequitur, hortatus-
que, ut se ducerent, ad Lampidis casam cursum inten-
dit. Et eum affecutus eo ipso temporis puncto, quo
Chloëm introduceret, ipsam eripuit, & agrestes homi-
nes verberibus multavit. Verum strenuam operam na-
vabat, quo vincitum Lampim, haud secus quam ex bel-
lo aliquo captivum abduceret; quod fane praestitisset,
nisi is sua id fuga praevertisset. Re tam praeclare ge-
sta, inclinatoque in occasum die, reversus, Dionysophanem
invenit iam somno indulgentem, Daphnim ve-

¹ Haec lectio est e praeclara Amyotus agnoscit. Vulgo κοι-
Valkenarii emendatione, quam & μήσεται.

πνέοντα, καὶ ἔτι ἐν τῷ περικλήτῳ δαικρύνοντα. Προσάγει δὴ τὴν Χλόην αὐτῷ, καὶ διδοὺς διηγεῖται πάντα καὶ δεῖται μηδὲν ἔτι μνησικακῶντα, δοῦλον οὐκ ἄχρηστον ἔχειν, μηδὲ ἀφελῆσθαι τραπέζης, μεθ' ἣν τεβνίζεται λιμῷ. Ὁ δὲ ἰδὼν Χλόην, καὶ ἔχων ἐν χερσὶ, τῷ μὲν ὡς εὐεργετῇ διηλλάττετο, τῇ δὲ ὑπὲρ τῆς ἀμελείας ἀπελογοῦτο.

κβ'. Βουλευομένοις δὲ αὐτοῖς ἐδόκει τὸν γάμον κρύπτειν, ἔχειν δὲ κρύφα τὴν Χλόην, πρὸς μόνην ὁμολογήσαντα τὸν ἔρωτα τὴν μητέρα. Ἄλλ' οὐ συνεχώρει Δρύας, ἧξίου δὲ τῷ πατρὶ λέγειν, καὶ πείσειν αὐτὸς ἐπηγγέλλετο. Καὶ γενομένης ἡμέρας, ἔχων ἐν τῇ πήρᾳ τὰ γνωρίσματα, πρόσεισι τῷ Διονυσοφάνει καὶ τῇ Κλεαρίστῃ, καθήμενοις ἐν τῷ παραδείσῳ· παρῆν δὲ καὶ ὁ Ἄστυλος, καὶ αὐτὸς ὁ Δάφνις· καὶ σιωπῆς γε-

ro vigiliis sese conficientem, & adhuc circa hortum plorantem. Cui adducta iam traditaque Chloë, omnia commemorat, simulque obsecrat, oblivisci velit iniuriarum, seque non inutilem servum recipere, neque mensa privare, qua interdicta, illico moriatur fame. Daphnis autem ubi Chloën conspexit, eamque in manibus tenere se sentiit, cum isto, utpotè de se tam bene merito, redibat in gratiam, Chloae vero de ipsius neglectu se excusare coepit.

XXII. Ceterum habito inter se consilio, nuptiascelandas censuerunt, Chloënque clandestino affervendam, soli tantum matri amore ipsorum indicato. Verum enimvero idem non placuit Dryanri; censuit potius rem patri exponendam, & in se recepit, fore ut eum persuaderet. Ubi illuxit, habens in pera monumenta, ad Dionysophanem Clearistamque, in horto sedentes, accedit. Aderat & Astylus, simulque ipse Daphnis; silentioque

νομένης, ἤρξατο λέγειν, Ὁμοία με ἀνάγκη Λάμωνι
 τὰ μέχρι νῦν ἀρρήτα ἐκέλευσε λέγειν. Χλόην ταύτην
 οὔτε ἐγέννησα, οὔτε ἀνέθρεψα· ἀλλὰ ἐγέννησαν μὲν
 ἄλλοι, κειμένην δὲ ἐν ἀντρῷ Νυμφῶν ἀέτρεθεν οἷς.
 Εἶδον τοῦτο αὐτός· καὶ ἰδὼν ἐθαύμασα· θαυμάσας,
 ἔθρεψα. Μαρτυρεῖ μὲν καὶ τὸ κάλλος· ἔοικε γὰρ οὐδὲν
 ἡμῶν· μαρτυρεῖ δὲ καὶ τὰ γνωρίσματα· πλουσιώτερα
 γὰρ ἢ κατὰ ποιμένα. Ἴδετε ταῦτα, καὶ τοὺς προσή-
 κοντας τῇ κόρῃ ζητήσετε, ἂν ἀξία ποτὲ Δάφνιδος
 Φανῆ.·.

κγ'. Τοῦτο οὔτε Δρύας ἀσκόπως ἔβριψεν, οὔτε
 Διονυσοζάνης ἀμελῶς ἤκουσεν, ἀλλὰ ἰδὼν εἰς τὸν
 Δάφνιν, καὶ ὄρων αὐτὸν χλαριῶντα, καὶ κρύβα δα-
 κρύοντα, ταχέως ἐξώρασε τὸν ἔρωτα· καὶ ὡς ὑπὲρ

facto, ita dicere exorsus est: Me eadem, quae Lamone-
 nem, necessitas ea, quae ad hoc tempus occulta latue-
 re, dicere iubet. Hanc ego Chloën neque genui, neque
 primis alimentis sustentavi; verum alii genuere, iacen-
 temque in antro Nympharum ovis sustentavit. Hoc ipse
 met meis vidi oculis; vidi, & admiratus sum, & mi-
 ratus illam eduxi. Huiusce rei testimonium perhibet &
 fidem facit illud formae insigne decus; nihil enim in
 illa inest, quod nos referat aut repraesentet. Testantur
 & monumenta, quae splendidiora sunt, quam pro pa-
 storis forte. Haec inspicite, & inquirete, quinam sint
 cum hac puella propinquitate coniuncti, si aliquando
 Daphnidis connubio digna videatur.

XXIII. Haec verba ut non temere & sine proposito
 iniecit Dryas, ita neque Dionysophanes oscitanter au-
 divit; sed oculos conitiens in Daphnim, & animadver-
 tens illum expallefcere, & occulte lacrimas fundere,
 amorem continuo apprehendit. Atque veluti de filio suo

παιδὸς ἰδίου μάλλον ἢ κόρης ἀλλοτρίας δεδοικώς, διὰ
 πάσης ἀκριβείας ἤλεγχε τοὺς λόγους τοῦ Δρύαντος.
 Ἐπεὶ δὲ καὶ τὰ γνωρίσματα εἶδε κομισθέντα, ὑπο-
 δήματα κατάχρυσα, τὰς περισκελίδας, τὴν μίτραν,
 προσκαλεσάμενος τὴν Χλόην, παρεκελεύετο θάρρειν,
 ὡς ἀνδρα μὲν ἔχουσαν ἤδη, ταχέως δὲ εὐρήσουσαν καὶ
 τὸν πατέρα, καὶ τὴν μητέρα. Καὶ τὴν μὲν ἢ Κλεαρί-
 στη παραλαβούσα, ἐκόσμει λοιπὸν ὡς υἱῷ γυναῖκα.
 Τὸν δὲ Δάφνιν ὁ Διονυσοφάνης ἀναστήσας μόιον,
 ἀνέκρινεν, εἰ παρθένος ἐστὶ. τοῦ δὲ ὁμόσαντος μηδὲν
 γεγοῖναι Φιλήματος καὶ ὄρκων πλεῖον, ἡσθεῖς ἐπὶ
 τῷ συναμοσίῳ κατέκλινεν αὐτούς. Ἦν οὖν μαθεῖν οἷόν
 ἐστὶ τὸ κάλλος, ὅταν κόσμον προσλάβηται· ἐνδυθεῖ-
 σα γὰρ ἢ Χλόη, καὶ ἀναπλεξαμένη τὴν κόμην, καὶ
 ἀπολούσασα τὸ πρόσωπον, εὐμορφότερα τοσοῦτον ἐσά-
 νη πᾶσιν, ὥστε καὶ Δάφνις αὐτὴν μόλις ἐγνώρισεν.

magis, quam de puella aliena, sollicitus, exquisitissima
 diligentia Dryantis verba perpendebat & explorabat.
 Ubi vero & crepundia vidit allata, calceolos nempe au-
 ratos, periscelidas, mitram, ad se vocatam Chloën bo-
 no iubet esse animo, utpote iam virum habentem, &
 propediem etiam patrem matremque habituram. Dein-
 de illam assumptam Clearista, veluti iam tum sui filii uxo-
 rem, ornabat. Daphnim autem Dionysophanes, remotis
 arbitris, interrogavit, num etiamnum virgo esset? Illo
 vero sancte affirmante, nihil inter ipsos praeter oscula
 & mutuum iusurandum intercessisse, hoc sacramento
 delectatus Dionysophanes illos iussit accumbere. Hic sci-
 re dabatur, quale sit formae decus, quando ornatum
 adsciscit: quippe vestibus ita induta Chloë, caesarie-
 que reticulo collecta, nec non facie abluta, longe for-
 miosior in tantum apparuit omnibus, ut vix ipsam Da-

Ὁμοσεν ἂν τις καὶ ἄνευ τῶν γνωρισμάτων, ὅτι τοιαύτης κόρης οὐκ ἦν Δρύας πατήρ. Ὅμως μέντοι παρῆν καὶ αὐτὸς, καὶ συνεισιτῆτο μετὰ τῆς Νάπης, συμπότας ἔχων ἐπὶ κλίνης ἰδίᾳ τὸν Λάμωννα καὶ τὴν Μυρτάλην. Πάλιν οὖν ταῖς ἐξῆς ἡμέραις ἐθύετο ἱερεῖα, καὶ κρατῆρες ἴσταντο, καὶ ἀνετίθει καὶ Χλόη τὰ ἑαυτῆς, τὴν σύριγγα, τὴν πήραν, τὸ δέρμα, τοὺς γαυλοὺς· ἐκέρασε δὲ καὶ τὴν πηγὴν οἴνω, τὴν ἐν τῷ ἀντρω, ὅτι καὶ ἐτρόφη παρ' αὐτῆ, καὶ ἐλούσατο πολλάκις ἐν αὐτῇ· ἐστεφάνωσε καὶ τὸν τάφον τῆς οἴου, δεῖξαντος Δρύαντος· καὶ ἐσύριζε τι καὶ αὐτῇ¹ τῇ ποίμνῃ· καὶ ταῖς θεαῖς συρίσασα, ἤϋζατο τοὺς ἐκθέοντας εὐρεῖν ἀξίους τῶν Δάφνιδος γάμων.

phnis agnoverit. Iurasset, vel absque monumentorum fide, talis puellae nequiquam Dryantem esse patrem. Verum & ipse aderat, & una cum Napa convivio excipiebatur, seorsum in lecto Lamonem ac Myrtalen compotores habens. Rursus itaque sequentibus diebus hostiae immolabantur, statuebanturque crateres: nec non reculas suas etiam Chloë consecrabat, nempe fistulam, peram, rhenonem, mulctras; fontem etiam, qui in antro erat, vino temperavit, quod iuxta illum enutrita fuisset, & saepius in eo lavisset; immo & ovis sepulcrum, a Dryante sibi commonstratum, corollis decoravit. Ipsa quoque gregi suo fistula modulata est; & cum Deabus etiam hymnum fistula sua cecinisset, eas precata est, ut, qui se exposuissent, digni Daphnidis nuptiis invenirentur.

1. Chloë, Daphnim, qui fistulam inflavit, antequam eam susponderet, imitata, idem & ipsa facit. Unde patet, pro eo, quod

in nonnullis legitur, καὶ αὐτῆ, e Codd. Paris. & Florent. rescribendum esse καὶ αὐτή.

καδ'. Ἐπεὶ δὲ ἄλις ἦν τῶν κατὰ ἀγρῶν ἑορτῶν, ἔδοξε βασιλεῖν εἰς τὴν πόλιν· καὶ τοὺς τε τῆς Χλόης πατέρας ἀναζητεῖν, καὶ περὶ τῶν γάμων αὐτῶν μηκέτι βραδύνειν. Ἐωθεν οὖν ἐσκευασάμενοι, τῷ Δρύαντι μὲν ἔδωκαν ἄλλας τρισχιλίας· τῷ Λάμωνι δὲ τὴν ἡμίσειαν μοῖραν τῶν ἀγρῶν φερίζειν, καὶ τρυγᾶν, καὶ τὰς αἶγας ἅμα τοῖς αἰπόλοις, καὶ ζεύγη βοῶν τέτταρα, καὶ ἐσθῆτας χειμερινὰς, καὶ ἐλευθέραν τὴν γυναῖκα. Καὶ μετὰ τοῦτο ἤλαυνον ἐπὶ Μιτυλήνην ἵπποις, καὶ ζεύγεσι, καὶ τρυφῇ πολλῇ. Τότε μὲν οὖν ἔλαβον τοὺς πολίτας νυκτὸς κατελθόντες· τῆς δὲ ἐπιούσης, ὄχλος ἠθροίσθη περὶ τὰς θύρας, ἀνδρῶν, γυναικῶν. Οἱ μὲν τῷ Διονυσοφάνει συνήδοντο παῖδα εὐρόντι, καὶ μᾶλλον ὀρῶντες τὸ κάλλος τοῦ Δάφνιδος· αἱ δὲ, τῇ Κλεαρίστῃ συνέχαιρον ἅμα κομιζούσῃ καὶ παῖδας καὶ νύμφην.

XXIV. Postquam vero eos fatietas tenuit feriatorum in agris dierum, in urbem tendere decreverunt, omnibusque vestigiis inibi Chloës indagare parentes, neque ultra nuptiis moras necere. Primo igitur diluculo vasa colligentes, & itineri accincti, alias ter millenas Dryanti drachmas dederunt, Lamoni vero dimidiam agrorum partem metendam & vindemiandam, caprasque una cum caprariis, & boum iuga quaterna, vestesque hibernas, illiusque uxorem libertate donarunt. Deinde Mitylenen versus, equis & curribus, ac magna pompa luxuque moverunt. Tunc redeuntes latuerunt suos cives, quod nox esset; sed sequenti die tam virorum, quam mulierum, turba ad fores confluit: illi Dionysophani de filio reperto gratulabantur, idque eo magis, Daphnidis formam conspicientes; hae autem pariter cum Clearista collaetabantur, quae filium simul & sponsam advexisset; il-

ἔξέπληξε γὰρ πᾶσιν ἡ Χλόη, κάλλος ἐκφέρουσα
 παρευδοκιμηθῆναι οὐ δυνάμενον. Ὅλη γὰρ ἐκινεῖτο ἡ
 πόλις ἐπὶ τῷ μεираκίῳ καὶ τῇ παρθένῳ, καὶ εὐδαιμό-
 νιζον μὲν ἤδη τὸν γάμον· εὐχοντο δὲ καὶ τὸ γένος ἄξιον
 τῆς μορφῆς εὐρεθῆναι τῆς κόρης· καὶ γυναῖκες πολλαὶ
 τῶν πλουσίων ἠράσαντο θεοῖς αὐτὰς πιστευθῆναι μη-
 τέρας θυγατρὸς οὕτω καλῆς.

κέ. Ὅναρ δὲ Διονυσοφάνει μετὰ Ἐροντίδα πολ-
 λὴν εἰς βαθὺν ὕπνον κατενεχθέντι τοιούδε γίνεται. Ἐδό-
 κει τὰς Νύμφας δεῖσθαι τοῦ Ἐρωτος, εἰ δὴ ποτε αὐ-
 τοῖς κατανεῦσαι τὸν γάμον· τὸν δὲ ἐκλύσαντα τὸ το-
 ξάριον, καὶ ἀποβέμενον παρὰ τὴν Φαρέτρην, κελεῦ-
 σαι τῷ Διονυσοφάνει, πάντας τοὺς ἀρίστους τῶν Μι-
 τυληναίων θέμενον συμπότας, ἥνικα ἂν τὸν ὕστατον
 πλήσῃ κρατῆρα, τότε δεικνύειν ἐκάστῳ τὰ γινώρισμα-

larum namque mentem & oculos praestrinxerat Chloë,
 eam pulchritudinem ostentans, quam nemo superare
 posset. Omnis enim civitas permovebatur super adole-
 scente & virgine, & haec nuptias beatas praedicabant.
 Exoptabant etiam, ut natales tali huiusce puellae forma
 digni emergerent; multaeque ex opulentissimis feminis
 vota Diis faciebant, ut & ipsae matres tam pulchrae
 filiae crederentur.

XXV. Dionysophani autem, post varias sollicitasque
 cogitationes in profundum somnum delapso, talis som-
 ni species oborta est. Putabat Nymphas petere a Cu-
 pidine, ut suo tandem nutu illis conficeret confirmaret-
 que nuptias; hunc vero, arcu remisso, & deposito iux-
 ta pharetram, iussisse Dionysophanem, Mitylenaeorum
 omnibus optimatibus ad convivium vocatis, ubi iam
 postremum impleverit cratera, tunc exhibere unicuique

ταῖ τὸ δε ἐντεῦθεν ἄδειν τὸν ὑμέναιον. Ταῦτα ἰδὼν καὶ ἀκούσας, ἔωθεν ἀνίσταται, καὶ κελεύσας λαμπρὰν ἐστίασιν παρασκευασθῆναι τῶν ἀπὸ γῆς, τῶν ἀπὸ θαλάττης, καὶ εἴ τι ἐν λίμναις, καὶ εἴ τι ἐν ποταμοῖς, πάντας τοὺς ἀρίστους Μιτυληναίων ποιεῖται συμπόταις. Ὡς δὲ ἤδη νύξ ἦν, καὶ ἐπέπληστο κρατῆρ ἐξ οὗ σπένδουσιν Ἑρμῆ, εἰσκομίζει τις ἐπὶ σκεῦος ἀργυρῶν θεράπων τὰ γνωρίσματα καὶ περιφέρων ἐν δεξιᾷ πᾶσιν ἐδείκνυε. Τῶν μὲν οὖν ἄλλων ἐγιάρισεν οὐδεὶς· Μεγακλῆς δὲ τις διὰ γῆρας ὑστατος κατακείμενος, ὡς εἶδε, γνωρίσας, πάνυ μέγα καὶ νεανικὸν ἐβόα· „τίνα ὄρω ταῦτα; τί γέγονάς μοι θυγάτριον; ἄρα καὶ σὺ ζῆς; ἢ ταῦτά τις ἐβάστασε μὲν ποιμὴν εὐτυχῶν; Δέομαι, Διονυσόφανες, εἰπέ μοι πόθεν ἔχεις ἐμοῦ παιδίου γνωρίσματα; μὴ φθονήσης μετὰ Δάφνιν εὐρεῖν

monumenta: deinde vero hymenaeum canere. His visis ac auditis mane surgit, & cum iussisset mensas exquisitissimis exstrui epulis, terrestribus, maritimis, palustribus, fluviatilibusque, omnes Mitylenaeorum magnates convivio excipit. Cum iam nox erat, impletusque crater, quo Mercurio libare moris est, tum famulus quidam argenteo in vasculo monumenta illa infert, & in dextra circumferens omnibus demonstrat. Inter ceteros autem nemo fuit, qui agnosceret; verum Megacles quidam, ob senectutem in summo accubans, ut conspexit, statim agnovit, & magna iuvenilique voce exclamavit: Quaeenam haec, quae video? Quid de te mihi factum est, o filiola? Tunc etiam nunc vivis? An pastor aliquis forte fortuna in illa incidens ea abstulit? Obsecro, Dionysophanes, dic mihi, unde tibi filiae meae monumenta? Neu invidias, post Daphnim, reperire quo-

τι καί με.», Κελεύσαντος δὲ τοῦ Διονυσοφάνου πρότερον ἐκεῖνον λέγειν τὴν ἔκθεσιν, ὁ Μεγακλῆς οὐδὲν ὑφελὼν τοῦ τόπου τῆς Φαιῆς, ἔφη. «Ἦν ὀλίγος μοι βίος τὸν πρότερον χρόνον· ὃν γὰρ εἶχον, εἰς χορηγίας καὶ τριηραρχίας ἐξεδαπάνησα. Ὅτε ταῦτα ἦν, γίνεται μοι θυγάτριον. Τοῦτο τρέφειν ὀκνήσας ἐν πενίᾳ, τούτοις γνωρίσμασι κοσμήσας ἐξέβηκα, εἰδὼς ὅτι πολλοὶ καὶ οὕτω σπουδάζουσι πατέρες γενέσθαι. Καὶ τὸ μὲν ἐξέκειτο ἐν ἄντρῳ Νυμφῶν, πιστευθὲν ταῖς θεαῖς· ἐμοὶ δὲ πλοῦτος ἐπέρρει καθ' ἐκάστην ἡμέραν κληρονόμον οὐκ ἔχοντι. Οὐκέτι γοῦν οὔτε θυγατρίου γενέσθαι πατὴρ εὐτύχησα· ἀλλ' ὥσπερ οἱ θεοὶ γέλωτά με ποιούμενοι, νύκτωρ ὀνειρούς μοι ἐπιπέμπουσι, δηλοῦντες ὅτι με πατέρα ποιήσει ποίμνιον.»

κατ'. Ἀνεβόησεν ὁ Διονυσοφάνης μείζον τοῦ Με-

que & me aliquid. Cum autem iussisset Dionysophanes illum prius infantis expositionem enarrare, Megacles nihil de vocis tenore remittens, subiicit: Priori tempore res angusta mihi domi erat; quidquid enim habebam, in ludos publicos triremesque publicas erogando consumferam. Dum in eo statu erant res meae, nascitur mihi filia, quam in hac egestate educare gravatus, hisce ipsis crepundiis ornata[m] exposui, non ignarus, multos etiam dare operam eo modo, ut patres fiant. Et ista quidem in antro Nympharum exposita fuit, Deorum fidei commissa; at mihi heredem non habenti quotidie divitiae in aedes influebant. Neque postea tam bene mecum actum fuit, ut prolem susciperem; verum Dii veluti risum de me facientes, noctu mihi somnia immittunt, significantia, quod me ovis factura sit patrem.

XXVI. Hic Dionysophanes clamorem sustulit maio-

γακλέους, καὶ ἀναπηθήσας, εἰσάγει Χλόην πάνυ
καλῶς κεκοσμημένην, καὶ λέγει, „Τοῦτο τὸ παιδίον
ἐξέθηκας· ταύτην σοι παρθένον οἷς προνοία θεῶν ἐξέ-
θρεψεν, ὡς αἰξ Δάφνιν ἐμοί. Λάβε τὰ γνωρίσματα
καὶ τὴν θυγατέρα· λαβὼν δὲ, ἀπόδος Δάφνιδι νύμ-
φην. Ἄμφοτέρους ἐξέθηκαμεν· ἀμφοτέρους εὐρήκαμεν·
ἀμφοτέρων ἐμέλησε Πανὶ καὶ Νύμφαις καὶ Ἔρωτι. „
Ἐπῆνει τὰ λεγόμενα ὁ Μεγακλῆς, καὶ τὴν γυναῖκα
Ῥόδην μετεπέμπετο, καὶ τὴν Χλόην ἐν τοῖς κόλποις
εἶχε· καὶ ὕπνον αὐτοῦ μένοντες εἴλοντο. Δάφνις γὰρ
οὐδενὶ διώμνυτο προήσεσθαι τὴν Χλόην, οὐδὲ αὐτῷ
πατρί. Ἡμέρας δὲ γενομένης, συνβέμενοι πάλιν εἰς τὸν
ἀγρὸν ἤλαυνον· ἐδέθησαν γὰρ τοῦτο Δάφνις καὶ
Χλόη, μὴ φέροντες τὴν ἐν ἄστει διατριβήν. ἐδόκει δὲ
καὶ κείνοις, ποιμενικούς τινας αὐτοῖς ποιῆσαι τοὺς γά-
μους. Ἐλθόντες οὖν παρὰ τὸν Λάμωνα, τὸν τε Δρύαν-

rem, quam Megacles, & e fede profiliens, Chloën ad-
modum eleganter exornatam inducit, & inquit: Iſtam
iſſam filiſſolam expoſuiſti; iſtam tibi virginem ovīs, Deo-
rum providentia, alendam fuſcepit, ut meum mihi Da-
phnim capra. Cape monumenta haec, iſſamque filiſſam;
receptam autem Daphnidi da ſponſam. Ambos expoſui-
mus, ambos reperivimus: amborum Pani, Nympſiſ,
Cupidini cura fuit. Megacles dicta laudabat, mandabat-
que arceſſendam ſuam uxorem Rhoden, Chloënque in
finu habebat. Ibidemque manentes ſomnum ceperunt;
Daphnis enim ſe nemini, ne quidem iſſi parenti, Chloën
eſſe conceſſurum, dicebat. Exorto iam die, ruſ redire
inter illos convenit; quippe Daphnis & Chloë, quos
urbanae taedebat vitae, precibus id obtinuerant: illis
quoque viſum eſt paſtorales quaſdam ſibi facere nu-
ptias. Venientes igitur ad Lamonom, Megacli adduxerunt

τα τῷ Μεγακλεῖ προσήγαγον, καὶ τῇ Ρόδῃ τὴν Νάπην συνέστησαν· καὶ τὰ πρὸς τὴν ἑορτὴν παρεσκευάζοντο λαμπρῶς.

κζ'. Παρέδωκε μὲν οὖν ἐπὶ ταῖς Νύμφαις τὴν Χλόην ὁ πατήρ, καὶ μετ' ἄλλων πολλῶν ἐποίησεν ἀναθήματα τὰ γνωρίσματα, καὶ Δρύαντι τὰς λειπούσας εἰς τὰς μυρίας ἐπλήρωσεν. Ὁ δὲ Διονυσοφάνης, εὐημερίας οὐσης, αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ ἀντροῦ στιβάδας ὑπεστόρεσεν ἐκ χλωρᾶς Φυλλάδος, καὶ πάντας τοὺς κωμήτας κατακλίνας, εἰστία πολυτελῶς. Παρῆσαν δὲ Λάμων καὶ Μυρτάλη, Δρύας καὶ Νάπη, οἱ Δόρκωνι προσήκοντες, οἱ Φιλητᾶ παῖδες, Χρῶμις καὶ Λυκαίνιον· οὐκ ἀπὴν οὐδὲ Λάμπις συγγνώμης ἀξιώφεις. Ἦν οὖν, ὡς ἐν τοιοῖσδε συμπόταις, πάντα γεωργικὰ καὶ ἄγροικα· ὁ μὲν ἦδεν οἷα ἀδουσι θερίζοντες· ὁ δὲ ἔσκωπτε τὰ ἐπὶ ληνοῖς σκώμματα· Φιλη-

Dryantem, & Rhodae Napen commendaverunt. Tum omnia ad festi celebrationem splendide apparabantur.

XXVII. Iterum Chloën Nymphis tradidit pater, & monumenta, multis aliis superadditis, ut essent donaria, consecravit, & Dryanti reliqua drachmarum ad dena usque millia supplevit. Ceterum Dionysophanes, coelo fereno ridente, ibidem sub antro toros e fronde viridi sternendos curavit, paganosque omnes discumbere iustos magnifico excepit convivio. Praesentes autem aderant Lamon & Myrtale, Dryas atque Nape, Dorconis cognati, Philetæ liberi, Chromis & Lycaenium: ne Lampis quidem, venia impetrata, aberat. Cuncta igitur tum, utpote inter huiuscemodi computatores, agrestia rusticaque. Alius canebat, qualia messorum solent; alter cavillabatur, cuiusmodi cavilla, dum uvas praelis premunt, iaculari consueverunt; Philetas fistula, tibia

τᾶς ἐσύρισε· Λάμπις ἤλθησε· Δρύας καὶ Λάμων ὤρ-
 χήσαντο· Χλόη καὶ Δάφνις ἀλλήλους κατεΦίλου.
 Ἐνέμοντο δὲ καὶ αἱ αἴγες πλησίον, ὥσπερ καὶ αὐταὶ
 κοινωνοῦσαι τῆς εὐρυΐας. τοῦτο τοῖς μὲν ἀστυκοῖς οὐ πά-
 νυ τερπνὸν ἦν· ὁ δὲ Δάφνις καὶ ἐκάλεσέ τινας αὐ-
 τῶν ὀνομαστὶ, καὶ Φυλλάδα χλωρὰν ἔδωκε, καὶ κρα-
 τήσας ἐκ τῶν κεράτων κατεΦίλησε. Καὶ ταῦτα οὐ
 τότε μόνον, ἀλλ' ἔς τε ἕξων, τὸν πλεῖστον χρόνον ποι-
 μενικὸν εἶχον· Θεοὺς σέβοντες, Νύμφας, καὶ Πᾶ-
 να, καὶ Ἐρωτὰ· ἀγέλας δὲ προβάτων καὶ αἰγῶν
 πλεῖστας κτησάμενοι· ἠδίστην δὲ τροφήν κομίζοντες
 ὀπώρας καὶ γάλα. Ἀλλὰ καὶ αἰγὶ μὲν ἄρρην παι-
 δῖον ὑπέθηκαν, καὶ θυγάτριον γενόμενον δεύτερον
 οἶος ἐλκύσαι θηλὴν ἐποίησαν· καὶ ἐκάλεσαν τὸν μὲν,
 Φιλοποίμενα, τὴν δὲ, Ἀγέλην. οὕτως αὐτοῖς καὶ ταῦ-
 τα συνεγήρασαν. Οὗτοι καὶ τὸ ἀντρον ἐκόσμησαν, καὶ

canebat Lampis; Dryas & Lamon tripudiabant; Chloë
 & Daphnis mutua sibi dabant oscula. Prope etiam pa-
 sciebant capellae, veluti in huius festi partem atque
 communionem venientes. Non aequè gratum id oppi-
 danis erat; Daphnis autem quasdam ex iis nominatim
 vocavit, quibus virentes frondes porrexit, prehensif-
 que cornibus, eis oscula fixit. Neque ista isto tantum
 die; sed quamdiu vixerunt, pastoralem degerunt vitam,
 Deos colentes, Nymphas, Pana, & Amorem, pluri-
 mos ovium caprarumque greges adepti, nullum tandem
 cibum sibi dulciorem, quam lac & poma, arbitrati. Quin
 & masculum filiolum caprae subdiderunt, & filiolam,
 altero partu editam, ovis mammas fugere voluerunt,
 & nomen imposuerunt, alteri quidem, Philopoemenis,
 alteri vero, Ageles. Sic cum istis & ista consenuerunt.
 Hi & antrum exornarunt, simulacra consecrarunt, aram

εἰκόνας ἀνέθεσαν, καὶ βωμὸν ἐποίησαντο ποιμένος Ἐρωτος, καὶ τῷ Πανὶ δὲ ἔδωσαν ἀντὶ τῆς πίτυος οἰκεῖν νεῶν, Πᾶνα στρατιώτην ὀνομάσαντες. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὕστερον ὠνόμασαν καὶ ἔπραξαν· τότε δὲ νυκτὸς γενομένης, πάντες αὐτοὺς παρέπεμπον εἰς τὸν θαλάμῳ, οἱ μὲν συρίττοντες, οἱ δὲ αὐλοῦντες, οἱ δὲ δᾶδας μεγάλας ἀνίσχοντες. καὶ ἐπεὶ πλησίον ἦσαν τῶν θυρῶν, ἦδον σκληρᾶ καὶ ἀπηνεῖ τῇ Φωνῇ, καθάπερ τριαίναις γῆν ἀναρρήγνυντες, οὐχ ὑμέναιον ἄδοντες. Δάφνις δὲ καὶ Χλόη γυμνοὶ συγκατακλιθέντες, περιέβαλλον ἀλλήλους, καὶ κατεφίλουν, ἀγρυπνήσαντες τῆς νυκτὸς ὅσον οὐδὲ γλαῦκες· καὶ ἔδρασε τι Δάφνις ὧν αὐτὸν ἐπαίδευσεν Λυκαῖνιον· καὶ τότε Χλόη πρῶτον ἔμαθεν, ὅτι τὰ ἐπὶ τῆς ὕλης γινόμενα ἦν ποιμένων παίγνια.

Cupidini Pastori statuerunt, Panique delubrum pro pinu habitandum dederunt, Pana Militem appellantes. Sed haec quidem posterioribus temporibus nominarunt & fecerunt: tunc vero, nocte facta, cuncti eos deduxerunt solemniter in thalamum, pars fistulam, pars tibiam inflantes, alii faces ingentes sustollentes; cumque prope ad fores accessissent, dura asperaue canebant voce, veluti tridentibus terram discindentes, non autem hymenaeum canentes. Ceterum Daphnis & Chloë nudi concumbentes, se invicem amplexabantur atque deosculabantur, non magis dormientes illa nocte, quam vel noctuae solent; & patravit Daphnis, quae illum docuerat magistra Lycaenium. Atque tunc primum Chloë didicit, ea quae in silva acta fuerant, pastoralem ludum iocumque fuisse.

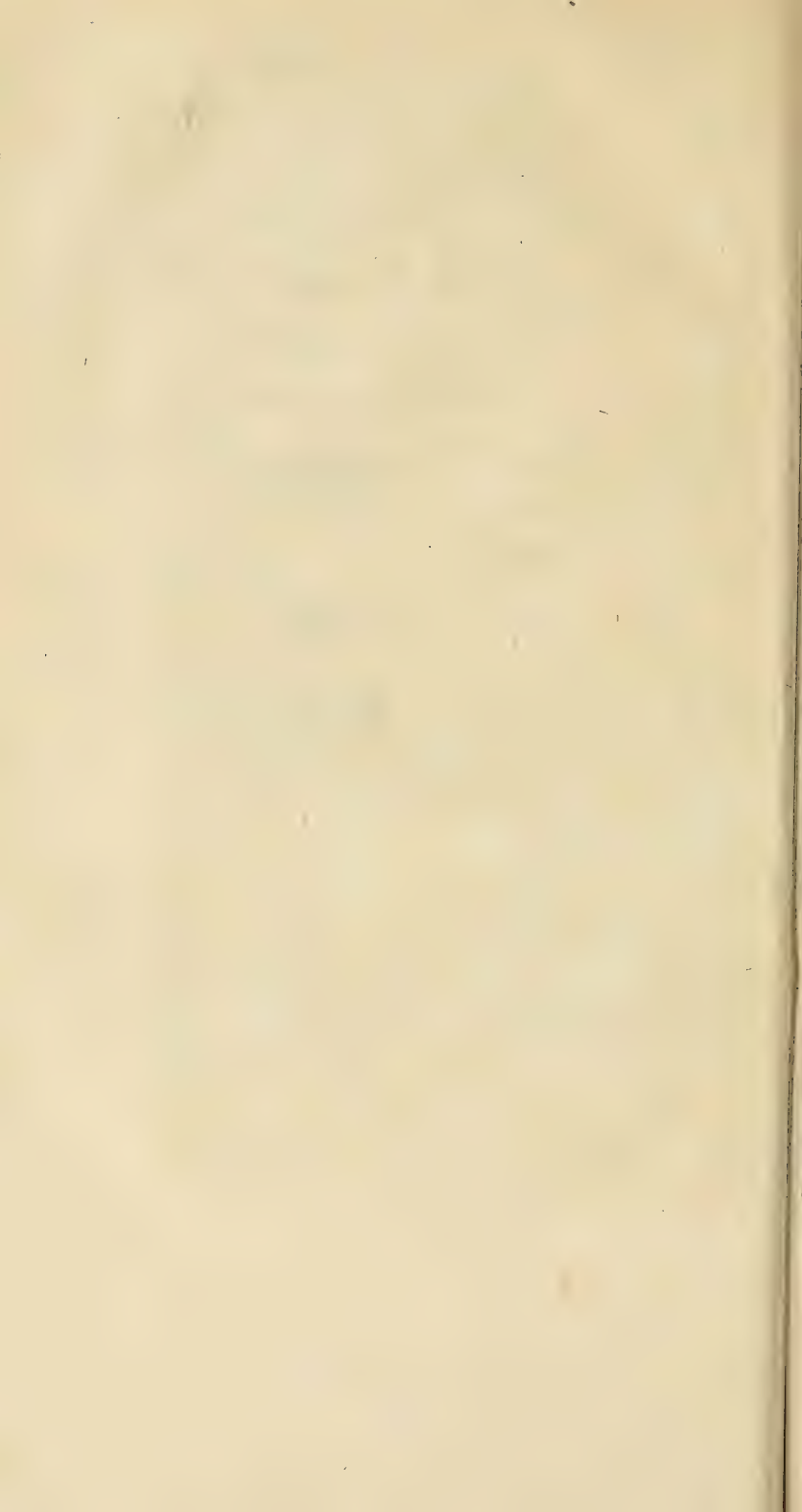
ἘΝΟΦΩΝΤΟΣ ΕΦΕΣΙΟΥ

ΤΩΝ ΚΑΤΑ

ΑΝΘΙΑΝ ΚΑΙ ΑΒΡΟΚΟΜΗΝ

ΕΦΕΣΙΑΚΩΝ

ΒΙΒΛΙΑ Ε

NOTITIA LITERARIA
DE
XENOPHONTE EPHESIO.*

DE aetate, qua Xenophontem Ephesium vixisse credibile est, pleraque fere, quae probabiliter differi possunt, iam occupavit Ian. Casperius ¹, cuius perparvus libellus cum admodum raro inveniatur, repetere hic iuvat eius ibi disputata, sic tamen, ut ea, recisis partim falsis, partim supervacuis, verius ac brevius, nec non dilucidius distinctiusque exponamus, nonnullis etiam novis accessionibus augeamus. Mirum iure videtur Casperio, nullam Nostri ab Photio mentionem fuisse factam, licet, inquit, eroticos scriptores ceteros in Bibliotheca sua non praetermiserit. Solum veterum eius meminit Suidas ²: post hunc vero nemo alius, quod norim, usque ad Angelum Politianum ³, qui locum ex eo desumptum e codice Florentino Latine translulit. Salvinius in toto Xenophonteo libello nulla

* Doctam hanc & accuratam de Xenophonte Ephesio notitiam dedit *Aloys. Emeric. Liber Baro Locella* in praefat. ad suam huius scriptoris editionem, unde eam describi curavimus.

¹ In *Specimine Dissertationis de Xenophonte Ephesio*,

f. l. & anno, quem vero comperimus fuisse 1740.

² Verba eius sunt: Ξενοφῶν Ἐφέσιος, ἱστορικός· ἐστὶ δὲ ἐρωτικὰ βιβλία ἢ (lege ἔ) περὶ Ἀβροκόμου καὶ Ἀνθίας.

³ In *Miscellan. c. LI. (in Gruteri Thef. crit. p. 63 1q.)*

existimabat deprehendi posse indicia aetatis, qua floruerit. Idem fere ait Fabricius : addit tamen, facile sibi persuadere, eum Heliodoro antiquiorem esse. Contra ea D'Orvillius, nescio qua de causa, iuniorem Heliodoro, Achille Tatio, & Longo esse censuit. Quid? quod Parmensis ¹ typographus plane ad finem quinti saeculi aerae vulgaris, aequae arbitrario atque inerudito decreto, Xenophontem nostrum detrusit, nullo prorsus fundamento nixus, nisi quod ita sibi placeret. Si modo verum sit, quod credere licet (neque enim, si quid video, in toto libello cur non credamus, causa ulla reperitur), Auctorem videlicet nostrum fabulam suam, quasi rem suo saeculo actam narrasse, videretur is mihi cum Casperio circa Antoninorum tempora, sive, ut clarius dicam, saeculo post C. N. secundo exeunte, aut saltem tertio ineunte scripsisse. Certe neque ante Augustum vixisse potuit, quoniam praefecti Aegypti meminit, quem magistratum ab hoc imperatore primum fuisse constitutum novimus, neque etiam, ut opinor, Hadriano fuerit antiquior, quandoquidem Perilaus ab eo dicitur τῆς εἰρήνης τῆς ἐν Κιλικίᾳ προεστῶς, & ἄρχειν τῆς εἰρήνης τῆς ἐν Κιλικίᾳ, id est, *Irenarcha* fuisse. Horum vero ante Hadrianum nullam reperiri mentionem ostendit Chr. Gottl. Schwarzius ². Sed Constantini M. temporibus multo antiquiorem

¹ Io. Bapt. Bodoni in praefat. ad suam Longi editionem pag. 16.

recusa inter eius Exercitt. Acad. ab Harlesio collectas Norib. 1783.

² In Diss. de Irenarchis,

fuisse inde apparet, quod de urbe Epheso, tanquam florentissima civitate, loquitur, praesertim vero ex iis, quae non modo de Dianae festo die, deque eius vigente cultu, sed & de Isidis illic templo adhuc exstante affert. Atqui Dianae Ephesiae templum iam anno 262. Gallieno imperante direptum atque incensum fuit, ipsaque dein Ephesus vastata iacuit. Aliud argumentum, quo Xenophontem nostrum ante Constantinum M. scripsisse probabile redditur, duci potest ex illa narratione de Habrocome cruci affixo, quod supplicii genus ab illo imperatore abolitum fuisse constat. Ex eo item quod Xenophon antiquis quarundam urbium nominibus utitur, velut Byzantii, Mazacae, & Perinthi, hoc saltem colligimus, eum illo aevo non vixisse, quo illa nomina in usu esse desierant: qua de re dictum est in annotationibus. Arguit porro, ni fallor, secundi aut tertii saeculi scriptorem, quod Ephesus noster τὸ ἱερόν τοῦ ἐν Κολοφῶνι Ἀπόλλωνος, eiusque oraculum memorat; nam & saeculo illo vigeat adhuc Clarii Apollinis oraculum, & neminem novi posteriorum saeculorum, sive Graecum, sive Latinum auctorem, qui oraculi huius mentionem fecerit; quo minus est probabile, id usque ad Constantinum M. perdurasse, quod sine idonea causa sibi persuasit van Dale ¹. Postremo hic non est silentio praetereundum, quod iam Hemsterhusius animadverterat, inesse scilicet in Nostri fabula moris antiqui vestigia quaedam non facile

¹ De Orac. Ethnic. Diff. II. c. V. p. 493.

obvia; etiamsi ex iis nulla probabilis coniectura capi possit de eius saeculo; quod ut secundum vel tertium fuisse credam, facit inprimis proba graecitas, & prisca stili simplicitas. Nihil est in Xenophontis huius oratione nisi sincerum, fictum, sanum. Nullae apud eum reperiuntur argutiae, nulla quaesita acumina, nullae intermixtae sententioe, nulla denique, ut ita dicam, pigmenta rhetorica, quibus tantopere delectantur feriorum saeculorum utriusque linguae scriptores. Quin ea est eius in narrando simplicitas, ut nomina propria nimio perspicuitatis studio saepius repetere non modo non refugiat, verum etiam peculiaribus iamque lectori satis cognitis denominationibus rursus designet. Laudandum vero est, quod interdum, valde commendabili brevitate narrationis, celeritatem facti quasi adumbrare studet. Utinam his laudibus illam etiam possem adiungere, quam D'Orvillius Charitoni suo in praefatione merito tribuit, *quod videlicet nec verbum nec sententia ulla in Nostro inveniatur, ad quam vel severissimus lector frontem corruget; verum, ut idem vir doctus addit, pravitas ista saeculo, uti priori, sic etiam licentiori est imputanda.*

Desumpta sunt Xenophontis Ephesi Ephesiaca ex unico MS. codice bombycino, qui Florentiae in Bibliotheca monasterii ad S. Mariam Monachorum Cassinensium Ordinis S. Benedicti sub numero XCIV. asservatur. Scriptus est satis emendate in octava forma fere quadrata, literis quidem elegantibus, sed minutissimis, iamque valde

obsoleti coloris. Montfauconius & Cocchius eum saeculi XIII. esse iudicarunt. Continet XXIII. variorum auctorum opuscula, quorum pleraque ad Theologiam & Byzantinam historiam pertinent. Deinceps praeter Longum, Achillem Tattium, & Charitonem, Xenophontis nostri exhibet Ephesiaca in foliis fere IX. id est XVII. paginis cum dimidia. Ex isto igitur codice Cocchius narrat totum paene Xenophontis libellum ab Salvinio sua manu exscriptum Henrico Davenantio, magnae Britanniae Regis ad Magnum Ducem Hetruriae legato, fuisse traditum; cuius apographi vir ille de literis optime meritus iterum describendi, interpretandi atque edendi copiam sibi (Cocchio) fecerit.

Tres editiones Xenophontis Ephesii hanc nostram praecefferunt. Princeps est Ant. Cocchii, medici Florentini, cum adiecta versione eius Latina, Londini 1726. quaternis (apud Guil. Bowyer). Incuriose admodum vir ille editoris partes egit: nam nonnisi perpaucas vitiosas lectiones, quas inter scribendum aut interpretandum forte animadverterat, clandestina emendatione sustulit: ceterum non modo indiligentius descripsit apographum Salvinii, ita quidem, ut alia perperam scriberet, alia plane omitteret; verum etiam in locis indubitate vitiosis aut mancis incredibili segnitie codicem MS. Bibliothecae Monachorum Cassinensium, qui codex ei, ut ita dicam, ad manum erat, in tempore consulere neglexit. Praeter errata typhotetae, quorum

emendationes in fine non indicantur, magna la-
 bes est huius primae editionis, quam adeo po-
 sterioribus duae fere expresserunt, quod interpun-
 ctio per saepe nullo consilio, sed paene caeca &
 fortuita, sive potius, ut libere dicam, stulta ra-
 tione fuit adhibita, praesertim in punctis, quae
 saepenumero pro commatibus posita fuere, quin
 etiam ibi, ubi nulla plane distinctio opus erat.
 Deinde Lucensis typographus Franc. Bonfignori
 recudit textum Graecum Londinensis editionis,
 addita Cocchii Latina versione, Italica Salvini,
 & Gallica Iourdani, Lucae a. 1781. quaternis. Est
 quidem elegans haec editio, sed qui eam cura-
 vit, omnia fere menda Londinensis exemplaris,
 paucis modo latenter correctis, retinuit, nova-
 que irreperere passus est. Denique ignotus mihi
 quidam Graecus negociator, ut textus Xeno-
 phontis Graecus Lucensis editionis una cum Sal-
 vini Italica versione denuo typis in hac urbe de-
 scriberetur, sumtus praebuit, editionem curante
 nescio quo terrae filio, cuius nomen ad calcem
 ineptae suae Graeco-barbarae praefationis literis
 Π. Ι. indicatur ¹. *Quem ego quidem hominem,*
ut cum Plauto dicam, nullius coloris novi; nam
qui esset, atque unde domo, quaerere operae
pretium non putavi: verum is mihi haecenus

¹ Editio ista sic inscribi-
 tur: Ξενοφώντος Ἐφεσίου τὰ
 κατὰ Ἀνθίαν καὶ Ἀβροκόμην.
 νῦν πρῶτον Ἑλληνιστὶ μετὰ
 τῆς Ἰταλικῆς μεταφράσεως
 τοῦ σοφωτάτου Antonio Sal-

vini τυπωθέντα διὰ φιλοτί-
 μου δαπάνης τοῦ χρησιμωτ.
 ἐν πραγματευταῖς Παναγιώ-
 του Δημητ. Χ. Νίκου τοῦ ἐξ
 Ἰωαννίνων. Ἐν Βιέννῃ τῆς Ἀου-
 στρίας 1793. οὐκτονίς.

bene cognitus est, ut eum confidenter teterrimum veteris Graeci scriptoris editorem nominare possim. Ut pluribus non accusem Graeculi istius imperiti supinam socordiam in inspicienda saltem conferendaque principe Londinensi editione, quod ei in Bibliotheca nostra Caesarea facile licuisset; ut porro non commemorem, quam negligenter & somniculose omnia fere *σφάλματα* Lucensis editionis, novis etiam adiunctis, ab eo fuerint servata; ut denique taceam, eum in hoc pariter peccasse, quod, ubi manifesto veras, aut saltem valde probabiles lectiones in orationem intulit, (quod ei alias laudi fuisset) id, prout Lucensis editor, non admonito lectore fecerit; ut, inquam, cuncta ista nunc leviter solum attingam, longe gravius delictum facit. Namque summe vituperabili consilio, vel dicam fraude, homo iste, incredibile dictu, Xenophontis orationem, mangonis more, occulte perpolire cupiens, nunc singulas lectiones male immutando, (tametsi hoc rarius) nunc verba singula aut etiam plura perperam, stulte, ridicule inferciendo, eam foede adulteravit; neque hoc solo facinore contentus, Salvinii quoque versionem Italicam, ut infitiis suis verbis responderet, clam interpolavit. Quibus de causis in annotationibus nostris alias serio graviterque reprehendi, alias iocose increpari meruit. Tres istae superiores editiones reducunt in memoriam proverbium illud: *Ἀυδοὶ πονηροὶ, δεύτεροι Αἰγύπτιοι, τρίτοι δὲ*

πάντων Κᾶρες ἐξωλέσταισι. Ac Londinensis quidem editionis plurima graviaque vitia eruditos viros diu latere non poterant: quare brevi post, quam ea prodiit, primo Henr. Brenemannus, deinde Abr. Torrenius meliorem auctoris nostri editionem parare consilium ceperant¹: quod effectu caruit.

Translatio Italica, quae ipsam principem editionem praecessit, est Ant. Mar. Salvini, elegans & fidelissima, interdum tamen Graecis verbis nimium adstricta. Quaedam ab viro illo diligentissimo minus recte conversa, emendationes item nonnullas in suum apographum tacite insertas indicavimus, ubi occasio data est, in nostris annotationibus. Latinam versionem Cocchii, universam si spectes, bene Latinam atque elegantem dicere possis; non item, si singulatim examines: de reliquo nec accurata est, nec fidelis. Gallica lingua duas habemus: priorem anonymi cuiusdam²; posteriorem, cuius auctorem esse constat Massiliensem quendam nomine *Jourdan*.³ Illa fat est fidelis, neque nonnisi raro aliena inserit, quae in Graeco non leguntur; haec infidelissima, monstrum est versionis ob perpetuum infanum

¹ Vide Acta Erudit. a. 1727. p. 191. & Thesaur. Epistol. Lacroz. Vol. I. p. 73.

² *Les Ephesiennes de Xenophon Ephesien: ou les Amours d'Anthie & d'Abrocomas, traduits en François. à Paris, chez Pierre Bauche, 1736.*

³ *Traduction françoise des aventures d'Abrocome & d'Anthia par Xenophon d'Ephese. 12. f. l. 1748.*

Graecam orationem immutandi, exornandi, amplificandi conatum: ut nihil dicam manifesto apparere, Iourdanum Graecae linguae prorsus rudem ultra interpretationes Cocchii & Salvinii non sapuisse, atque adeo cum illis toties errasse, quoties ipsi hallucinati sunt. Germanicae translationes duae itidem sunt a nescio quibus auctoribus, sed procul omni dubio non ad Graeca Xenophontis, verum ad Latina Cocchii verba compositae: tamen & huic suo ἀρχετύπω dissimillimae sensum, prout eorum auctoribus libebat, amplificatum ac dilatatum repraesentant, atque, ut paucis absolvam, commiseratione potius, quam reprehensione sunt dignae. ¹ Denique Anglica exstat versio Rookii ² quam non vidi.

Denique insignem Xenophonti nostro operam praestitit Generosissimus L. B. a Locella, divulgata proximo anno editione, hac epigraphe insignita: *Xenophontis Ephesii de Anthia & Habrocome Ephesiacorum Libri V. Graece & Latine; recensuit, supplevit, emendavit, Latine vertit, annotationibus aliorum & suis illustravit, indicibus instruxit Aloys. Emeric. Liber Baro Locella. Vin-*

¹ Prioris titulus est: *Anthia und Abrocomas: aus dem Griechischen des Xenophon von Ephesus. Leipzig 1775. 8. Bürgerum huius versionis auctorem ferunt. Posterioris: Etwas von Ephesus, oder Geschichte eines iungen Ehepaars, Griechisch beschrie-*

ben von Xenophon von Ephesus, übersetzt durch H***. Onoldi 1777. 8.

² *Xenophon's Ephesian history, or the Love-Adventures of Abrocomas and Anthia, translated from the Greek by Mr. Rooke. 8. London, 1727.*

dobonae, 1796. 4. Is enim non tantum Hemsterhusii & Abreschii molimina critica, per *Miscellaneas Observationes Batavas* sparsa, textui emaculando sollerter adhibuit, sed ulterius progressus, unde certior salus Nostro sperari poterat, ipsius Codicis Florentini conferendi copiam nactus, Rev. Luchio & Cl. Weigelio, qui cum maxime Aetii editionem parat, gnaviter hanc ipsi operam praestantibus, adhibito insuper exemplo Cocchii diligentia ad istum codicem exacto, innumera paene, quibus scatent impressi libri, menda sustulit, vastasque lacunas, quae per plurimum interdum versuum spatium exundant, explevit, denique ingenio, quo pollet acerrimo atque interiore Graecarum literarum cognitione perpolito, haud raro ita Nostro profuit, ut tanti huius Viri plane egregia opera nos Xenophontem, si paucissima excipias, integritati suae restitutum nunc tenere vere affirmare liceat. Commodum autem accidit, ut, cum textum, dudum nostra manu e Londinensi exemplo descriptum, novaque profus interpunctione sublevatum, per gravissimas diutini belli calamitates, quae Societatis Bipontinae rem librariam per plures annos afflixit, ulterioraque promovendi has literas studia inhibuit, in seriniis nostris repositum servaremus, nova ante, quam iste typis exscriberetur, prodiret ista recensio, unde maximum in nostram editionem redundasse fructum gratissimi profiteamur.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ ΕΦΕΣΙΟΥ

ΤΩΝ ΚΑΤΑ

ΑΝΘΙΑΝ ΚΑΙ ΑΒΡΟΚΟΜΗΝ

ΕΦΕΣΙΑΚΩΝ

ΛΟΓΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

³ ἮΝ ἐν Ἐφέσῳ ἀνὴρ τῶν τὰ πρῶτα ἐκεῖ δυναμένων,
 Λυκομήδης ὄνομα. Τούτῳ τῷ Λυκομήδει ἐκ γυναικὸς
 ἐπιχωρίας, Θεμιστοῦς, γίνεται παῖς Ἀβροκόμης,
 μέγα ¹ δὴ τι χρῆμα, ὠραιότητι σώματος ὑπερβαλ-
 λούση, κάλλους, οὔτε ἐν Ἰωνίᾳ οὔτε ἐν ἄλλῃ γῆ

XENOPHONTIS

EPHESIA CORUM

DE AMORIBUS

ANTHIAE ET ABROCOMAE

LIBER PRIMUS.

ERAT Ephesi vir inter potentiores, cui Lycomedi no-
 men. Ei filius e Themisto uxore indigena nascitur Abroco-
 mes, eximia pulchritudine, qualis neque in Ionia nec alibi

¹ Vitiose ed. Lond. μέγα δέ κάλλους, noto Graecismo. Vid.
 τι. Δὲ corrigi debere, vidit iam Valken. ad Eurip. Phoen. 206.
 Hemsterh. Iunge autem χρῆμα & ad Theocr. XXII, 4.

πρότερον γενομένου. Οὗτος ὁ Ἀβροκόμης αἰεὶ μὲν¹ καὶ καθ' ἡμέραν εἰς κάλλος ἤϋζετο· συνήθει δὲ αὐτῷ τοῖς τῷ σώματος καλοῖς καὶ τὰ τῆς ψυχῆς ἀγαθὰ· παιδείαν τε γὰρ πᾶσαν ἐμελέτα, καὶ μουσικὴν ποικίλην ἤσκει· κιθάρᾳ δὲ αὐτῷ καὶ ἵππασία, καὶ ἔπλομαχία συνήθη γυμνάσματα. Ἦν δὲ περισπούδαστος ἅπασιν Ἑθεσίοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς τὴν ἄλλην Ἀσίαν οἰκοῦσι. Καὶ μεγάλας εἶχον² ἐν αὐτῷ τὰς ἐλπίδας, ὅτι πολίτης ἔσοιτο διαφέραν. Προσεῖχον δὲ ὡς θεῶ τῷ μεираκίῳ· καὶ³ εἰσιν ἤδη τινες, οἱ καὶ προσεκύνησαν ἰδόντες, καὶ προσῆύξαντο. Ἐφρόνει δὲ τὸ μεираκίον ἐστ' ἐαυτῷ μεγάλα, καὶ ἠγάλλετο μὲν τοῖς τῆς ψυχῆς κατορθώμασι, πολὺ δὲ μᾶλλον τῷ κάλλει τοῦ σώματος· πάντων δὲ τῶν ἄλλων, ὅσα⁴ ὅη ἐλέγετο καλὰ, ὡς ἐλαττόνων κατεφρόνει,

usquam antea fuit. Abrocomae forma semper in dies augebatur, florebantque in eo simul corporis venustas animique virtutes: omne quippe eruditionis genus & variam musicam excolebat. Consuetae illi exercitationes cithara, equitatio, armorum tractatio. Ephesiis omnibus ceterisque Asianis percarus, miram spem praebebat praecellentissimi civis, colebantque illum obsequio ut Deum; nec defuere, qui videntes ipsum adorantes supplicarent. Hinc superbire adolescens, & animi dotibus, sed multo magis corporis forma gloriari, quaeque pulchra dicerentur, ut se minora

1 Τὸ καὶ ἐκ sequenti καθ' ὄντιμν videbatur Hemsterh. sed est: *vel quovis die autam cerneres pulchritudinem.*

2 Ἐν αὐτῷ) Hemsterh. malebat; ἐπ' αὐτῷ; quod magis Graecum est.

3 Καὶ εἰσιν ἤδη τινες) Locella, Hemsterh. monente, reposuit,

καὶ ἥσαν ἤδη τινες. Vide tamen, an vulgatam tuearis simili loco L. I, p. 15. ed. Lond. συνέσαν οἱ Ῥωδιοὶ -- καὶ οὐκ ἔστιν, ὅστις τῶν ἰδόντων παρῆλθε σιωπῶν.

4 Ὅσα ὅη ἐλέγετο) Ita Cod. Flor. ut quoque Hemsterh. legi voluerat. Vitiose expressi libri: ὅσα δὲ ἔλ.

καὶ οὐδὲν αὐτῷ οὐ θεάμα οὐκ ἄκουσμα ἄξιον Ἀβροκόμου κατεφαίνετο. Καὶ εἴ τινα ἢ παῖδα καλὸν ἀκούσαι, ἢ παρβένον εὐμορφον, κατεγέλα τῶν λεγόντων, ὡς οὐκ εἰδότες, ὅτι ¹ εἷς καλὸς αὐτός. Ἐρωτά γε μὴν οὐδὲ ἐνόμιζεν εἶναι θεὸν, ἀλλὰ πάντῃ ἐξέβαλεν, ὡς οὐδὲν ἠγούμενος· λέγων, ὡς οὐκ ἂν ποτε οὐ τις ἐρασθεῖη, οὐδὲ ὑποταγεῖ τῷ θεῷ, μὴ θελῶν· εἰ δέ που ἱερὸν ἢ ἄγαλμα Ἐρωτος εἶδε, κατεγέλα· ἀπέφαινε τε ἑαυτὸν Ἐρωτος παντὸς καλλίονα, καὶ κάλλει σώματος καὶ δυνάμει. Καὶ εἶχεν οὕτως· ὅπου γὰρ Ἀβροκόμης ὀφθειή, οὔτε ἄγαλμα κατεφαίνετο, οὔτε εἰκὼν ἐπηνεῖτο. Μηνιᾷ πρὸς ταῦτα ὁ Ἐρως (Φιλόνεικος γὰρ ὁ θεὸς καὶ ὑπερηφάνοις ἀπαραίτητος) ² ἐζητεί δὲ τέχνην κατὰ τοῦ μεираκίου· καὶ γὰρ καὶ τῷ

despicere, nec quidquam Abrocomae vel spectatu vel auditu dignum videbatur, & si cuius adolescentuli aut virginis formam laudari audiret, narrantes irridebat, utpote nescientes se unum pulchrum esse. Amorem nec Deum esse putabat, sed omnino reiiciebat nihili faciens, negans ullum amore capi ac Deo subiici invitum. Sic ubi templum aut simulacrum Amoris videret, ridebat, se indicans cuicumque Amori & venustate & virtute praecellere. Nec aliter se res habebat: ubi enim Abrocomas aderat, nullam pictam aut sculptam effigiem vel contemplari vel suspicere dignabantur. His indignatus Amor, pervicax Deus, superbis inexorabilis, insidias puero struxit, qui scilicet & Deo captu difficilis videretur. Ipse

¹ Ὅτι εἷς καλὸς) Ita Cocchius correxit. Cod. Flor. ὅτι ἐνὶ καλός. Idem Cod. mox habet: πάντῃ ἐξέβ. quod cum Loc. reduximus. πάντ' ἐξέβ. habent edd.

² Ἐζητεί) Ita plane legitur in Longus.

Cod. Flor. Vitiose edd. ante Loc. ἐζητεί. Paulo ante Hemsterh. lesionem Cod. ὑπερήφανος, ἀπαραίτητος, recte abire iussit in ὑπερηφάνοις ἀπαραίτη.

θεῶν δυσάλωτος ἐφαίνετο. Ἐξοπλίσας οὖν ἑαυτὸν, καὶ πᾶσαν δύναμιν ἐρωτικῶν φαρμάκων περιβαλόμενος ἐστράτευεν ἐφ' Ἀβροκόμην.

Ἦγετο δὲ τῆς Ἀρτέμιδος ἐπιχώριος εορτή ἀπὸ τῆς πόλεως ἐπὶ τὸ ἱερὸν στάδιοι δὲ εἰσὶν ἑπτὰ· ἔδει δὲ πομπεῦειν πάσας τὰς ἐπιχωρίους παρθένοὺς, κεκοσμημένας πολυτελῶς, καὶ τοὺς ἐφήβους, ὅσοι τὴν αὐτὴν ἡλικίαν εἶχον τῷ Ἀβροκόμῃ. Ἦν δὲ αὐτὸς περὶ τὰ ἕξ καὶ δέκα ἔτη, καὶ τῶν ἐφήβων προσήπτετο, καὶ ἐν τῇ πομπῇ τὰ πρῶτα ἐφέρετο. Πολὺ δὲ πλήθος ἐπὶ τὴν θεῶν, πολὺ μὲν ἐγχώριον, πολὺ δὲ ξενικόν· καὶ γὰρ ἔθος ἦν ἑκεῖνη τῇ πανηγύρει καὶ νυμφίους ταῖς παρθένοις εὐρίσκεισθαι, καὶ γυναῖκας τοῖς ἐφήβοις. Παρήσαν δὲ κατὰ στίχον οἱ πομπεύοντες· πρῶτα μὲν τὰ ἱερά, καὶ δᾶδες, καὶ κανᾶ, καὶ θυριάματα· ἐπὶ τούτοις ἵπποι, καὶ κύνες, καὶ σκευή

igitur armis, omnibusque suis potentibus venenis instructus contra Abrocomam graditur.

Agebatur solempne iis locis Dianae festum, ad cuius templum ab urbe sunt stadia omnino septem. Celebrare pompam virgines omnes indigenas oportebat splendide inprimis ornatas, praetereaque ephebos Abrocomae aequales, qui tum sexdecim fere annorum iam pubertatem attigerat, ac primas in ea pompa ferebat. Magna autem vis hominum spectaculo intererat, vel popularium, vel hospitem; siquidem mos habebat, uti in ea celebritate sponsi virginibus, & ephebis uxores invenirentur. Procedebat ergo ordinatim pompa, primo scilicet sacra, faces, canistra & suffimenta, tum autem equi canesque, & venatoria arma, nonnulla quidem

I Ἔθος ἦν ἐκεῖνη) Ἔθος ἦν ἐν ἐκεῖνη, inserto ἐν, ed. Locell.

κυνηγετικά, τὰ μὲν πολεμικά, τὰ δὲ πλεῖστα εἰρη-
κία. Ἐκάστη δὲ αὐτῶν οὕτως ¹ ὡς πρὸς ἑραστὴν ἔκε-
κόσμητο. Ἦρχε δὲ τῆς τῶν παρθένων τάξεως Ἀνθία,
θυγατὴρ Μεγαμήδους καὶ Εὐίππης, ἐγχαρῖαν. Ἦν
δὲ τὸ κάλλος τῆς Ἀνθίας οἷον θαυμάσαι, καὶ πολὺ
τὰς ἄλλας ὑπερβάλλετο παρθένους· ἔτη μὲν ὡς τεσ-
σαρεσκαίδεκα ἐγεγόνει· ἦνθει δὲ αὐτῆς τὸ σῶμα ἐπ'
εὐμορφία, καὶ ὁ τοῦ σχήματος κόσμος πολὺς εἰς
ῶραν συνεβάλλετο· κόμη ξανθὴ, ἢ ² πολλὴ καθει-
μένη, ὀλίγη πεπλεγμένη, πρὸς τὴν τῶν ἀνέμων φο-
ρὰν κινουμένη· ὄφθαλμοὶ γοργοί, Φαιδροὶ μὲν ὡς κόρης,
Φοβεροὶ δὲ ὡς σώφρονος· ἐσθῆς, χιτῶν ἀλουργῆς,
ζωστὸς εἰς γόνυ, μεχρὶ βραχιόνων καθειμένος, νεβρίς
περικειμένη, γαρυτὸς ἀνημμένος, τόξα, ὅπλα, ἀκον-
τες φερόμενοι, κύνες ἐπόμενοι. Πολλάκις αὐτὴν ἐπὶ

bellica, pleraque tamen paci infervientia. Virginum se
quaeque veluti ad amatoris oculos composuerat, qua-
rum ordinem ducebat Anthia, Megamedis & Evippae
indidem civium filia, mira pulchritudine ceteris longe
praestans, quatuordecim circiter annos nata. Florenti
corporis venustati nonnihil cultus addiderat: flava co-
ma partim nexa, plurima fluens ventisque diffusa: acres
oculi, hilares, quales puellam, & severi, quales pu-
dicam decet. Vestis tunica purpurea, cincta a bra-
chiis, adusque genua demissa, hinnulea pellis circum-
ducta, pharetra suspensa & arcus. Arma & hastilia fe-

¹ Οὕτως ὡς πρὸς ἑραστὴν ἔκε-
κόσμητο) Hemsterh. vel verba,
ἐκάστη δὲ αὐτῶν -- ἐκεκόσμητο,
loco suo mota & post ἐγχαρῖαν
ponenda, ut αὐτῶν referretur ad
παρθένων· vel utique quaedam,
quae chori virginei descriptio-
nem continerent, excidisse fla-

tuebat. Οὕτως non habent edd.
Reduxit Loc. ex libro Flor. un-
de & mox: ἔτη τεσσαρεσκαίδεκα·
edd. habent ἔτη τέσσαρα καὶ δέκα.

² Ordinem orationis Hemsterh.
ita immutandum iudicabat: πολ-
λὴ καθειμένη, πρὸς τὴν τῶν ἀνέμων
φορὰν κινουμένη, ὀλίγη πεπλεγμένη.

τοῦ τεμένους ἰδόντες Ἐφέσιοι προσεκύνησαν ὡς Ἄρτε-
 μιν. Καὶ τότε οὖν ὀφθείσης ἀνεβόησε τὸ πλῆθος, καὶ
 ἦσαν ποικίλαι παρὰ τῶν θεωμένων φωναὶ, τῶν μὲν
 ὑπ' ἐκπλήξεως τὴν θεὸν εἶναι λεγόντων, ἱ τῶν δὲ
 ἄλλην τινὰ ὑπὸ τῆς θεοῦ περιποιημένην προσηύχοντο.
 δὲ πάντες καὶ προσεκύνουν, καὶ τοὺς γονεῖς αὐτῆς
 ἐμακαρίζον. Ἦν δὲ διαβόητος τοῖς θεωμένοις ἅπασιν
 Ἄνθια ἢ καλή. Ὡς δὲ παρήλθε τὸ τῶν παρθένων
 πλῆθος, οὐδεὶς ἄλλο τι ἢ Ἀνθίαν ἔλεγεν. Ὡς δὲ Ἀβρο-
 κόμης μετὰ τῶν ἐφήβων ἐπέστη, τοῦνθένδε, καίτοι
 καλοῦ ὄντος τοῦ κατὰ τὰς παρθένας θεάματος, πάν-
 τες, ἰδόντες Ἀβροκόμην, ἐκείνων ἐπελάθοντο, ἔτρεψαν
 δὲ τὰς ὄψεις ἐπ' αὐτὸν, βοῶντες, ἀπὸ τῆς θεάς ἐκ-

rebat, canesque sequebantur. Saepe illam in luco vi-
 dentes Ephesii ut Dianam adoraverant; tunc vero,
 ut conspexit populus, exclamavit, erantque variae
 spectantium voces, his prae stupore Deam ipsam esse
 dicentibus, illis a Dea sociam assumptam; omnes autem
 supplicabant, adorabant, parentesque ipsius beatos
 praedicabant. Erat in ore omnium pulchra Anthia, ac,
 praetereunte virginum turba, nihil aliud quam Anthi-
 am quisque nominabat. Verum ut accessit Abrocomas
 cum ephēbis, puellarum spectaculum, licet perelegans,
 continuo omnium animis excidit, & uniuscuiusque o-
 culi in illum conversi sunt. Exclamabant spectaculo per-

ἱ τῶν δὲ ἄλλην τινὰ ὑπὸ τῆς
 θεοῦ περιποιημένην) Τινὰ omiffum
 a Cocchio revocavit e Cod. Flor.
 Locella. Pro περιποιημένην Hem-
 sterh. tentavit vel περιποιουμένην,
 vel περιπεποιημένην, vel περιπό-
 θουμένην, vel denique, quod ei
 verius videbatur, περιεπομένην,
 dilectam, in honore habitam.

Abreschius Hemsterhusii περιπε-
 ποιημένην cupide arreptum mox
 relinquit, legendumque suadet
 παραπεποιημένην, ad similitudinem
 factam; ad cuius coniecturae sen-
 sum Locella corr. παρωμοιωμέ-
 νην, idque versione expressit sua.
 Nos in περιπεποιημένην adque-
 scendum putamus.

πεπληγμένοι, καλὸς Ἀβροκόμης, λέγοντες, καὶ, οἷος οὐδὲ εἷς, καλοῦ μίμημα Θεοῦ. Ἦδη δὲ τινες καὶ τοῦτο προσέθεσαν, οἷος ἂν γάμος γένοιτο Ἀβροκόμου καὶ Ἀνθίας. Καὶ ταῦτα ἦν πρῶτα τῆς Ἔρωτος τέχνης μελετήματα. Ταχὺ μὲν δὴ εἰς ἑκατέρους ἢ περὶ ἀλλήλων ἦλθε δόξα· καὶ ἡ τε Ἀνθία τὸν Ἀβροκόμην ἐπεθύμει ἰδεῖν, καὶ ὁ τέως ἀνέραστος Ἀβροκόμης ἠθέληεν Ἀνθίαν ἰδεῖν.

Ὡς οὖν ἐτετέλεστο ἡ πομπή, ἦλθον δὲ εἰς τὸ ἱερόν, θύσοντες ἅπαν τὸ πλῆθος· καὶ ὁ τῆς πομπῆς κόσμος ἐλέλυτο, ἦσαν δὲ ἐς ταῦτὸν ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἔφηβοι καὶ παρθένοι. Ἐνταῦθα ὀρώσιν ἀλλήλους, καὶ αἰλίσκεται Ἀνθία ὑπὸ τοῦ Ἀβροκόμου· ἠττάται δὲ ὑπὸ Ἐρωτος Ἀβροκόμης, καὶ ἐνεώρα τε συνεχέστερον τῇ κόρῃ, καὶ ἀπαλλαγῆναι τῆς ὀψεως ἐθέλων, οὐκ ἐδύνατο· κατεῖχε δὲ αὐτὸν ἐγκείμενος ὁ Θεός. Διέκειτο δὲ καὶ Ἀνθία πονήρως, ὅλοις μὲν καὶ ἀναπεπταμέ-

cuffi, O pulchrum Abrocomam, nulli comparandum, pulchri Dei simulacrum! Nec defuere, qui adderent, Quale foret connubium ipsius & Anthiae! Hae primae fuerunt Amoris insidiae: statim enim utrumque mutua existimatio occupat, & Anthia Abrocomam videre gestit, & Anthiam Abrocomas, qui huc usque amoris expers fuerat.

Ut igitur peracta pompa venere in templum sacrificatum multitudo omnis, pompae ordo solutus est. Convenere eodem viri feminaeque, adolescentes & virgines. Ibi ut ambo se viderunt, Anthia Abrocomae forma capitur, Abrocomas amore victus puellam intentis oculis contemplatur; nec adspectum effugere volens potis est, cohibebat enim illi insidens Deus. Et Anthia misere se habebat, totis & expansis oculis Abrocomae

νοις τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸ Ἀβροκόμου κάλλος εἰσρέον
 δεχομένη, ἤδη δὲ καὶ τῶν παρθένους ¹ πρεπόντων κα-
 ταφρονῶσα· καὶ γὰρ ἐλάλησεν ἄν τι, ἵνα Ἀβρο-
 κόμης ἀκούσῃ, καὶ μέρη τοῦ σώματος ἐγύμνωσεν ἄν
 τὰ δυνατὰ, ἵνα Ἀβροκόμης ἴδῃ. Ὁ δὲ αὐτὸν ἐδε-
 δῶκει πρὸς τὴν θεάν, καὶ ἦν αἰχμάλωτος τοῦ θεοῦ.
 Καὶ τότε μὲν θύσαντες ἀπηλλαττοντο λυτούμενοι,
 καὶ τῷ τάχει τῆς ἀπαλλαγῆς μεμφόμενοι, ἀλλή-
 λους βλέπειν ἐβέλοντες ἐπιστρεφόμενοι καὶ ὑψιστά-
 μενοι πολλὰς προφάσεις διατριβῆς ἠύρισκον. Ὡς δὲ
 ἦλθον ἐκάτερος παρ' ἑαυτὸν, ἔγνωσαν τότε οἱ κακῶν
 ἐγεγόνεισαν· καὶ ἔννοια αὐτοὺς ὑπῆει τῆς ὀφείας θα-
 τέρου, καὶ ὁ ἔρωσ ἐν ἑαυτοῖς ² ἀνεκαίετο, καὶ τὸ πε-
 ριττὸν τῆς ἡμέρας αὐξήσαντες τὴν ἐπιθυμίαν, ἐπειδὴ
 εἰς ὕπνον ἤεσαν, ἐν ἀθρόῳ γίνονται τῶ δεινῶ, καὶ
 ὁ ἔρωσ ἐν ἐκατέροις ἦν ἀκατάσχετος. Λαβὼν δὲ τὴν

speciem intus labentem excipiens: iam ea, quae virgi-
 nes decent, parvi faciens, ita loquebatur, ut adversus
 audiret Abrocomas; quasque fas erat corporis partes
 detegere, Abrocomae inspiciendas nudabat. Is cum se
 totum ad hoc spectaculum tradidisset, captivus in Dei
 potestatem venit. Sacrificio facto, moerentes discedunt,
 tam citum discessum querentes, seque invicem spectan-
 di cupidi subsistunt identidem & convertuntur, pluri-
 mas morae causas simulantes. Ubi uterque domum ve-
 nit, cognovit, in quod malum incidere. Cogitatio
 subit mutui adspectus, amor incenditur, quodque re-
 liquum est diei adeo cupidinem intendunt, ut cum dor-
 miendi tempus adventaret, in maxima aegritudine ver-
 sarentur, & neuter Amoris vim ferre valeret. Abro-

¹ Cod. Flor. παρπόντων, quod
 Cocch. tacite in παρπόντων abire
 iussit. Recte.

² Locella, suadente Hemsterh.
 ita reposuit. Antea legebatur,
 ἐνεκαίετο.

κόμην ὁ Ἀβροκόμης, καὶ ¹ σπαράξας τὴν ἐσθῆτα, Φεῦ μοι τῶν κακῶν, εἶπε, τί πέπονθα δυστυχῆς; ὁ μέχρι νῦν ἀνδρικός Ἀβροκόμης, ὁ καταφρονῶν Ἔρωτος, ὁ τῷ Θεῷ λοιδορούμενος, ἐάλωκα, καὶ νενίκημαι, καὶ παρθένω δουλεύειν ἀναγκάζομαι, καὶ Φαίνεται τις ἤδη καλλίων ἐμοῦ, καὶ Θεὸν Ἔρωτα καλῶ. Ὡ πάντα ἀνανδρός ἐτι καὶ ποιηρός· οὐ καρτερήσω νῦν; οὐ μενῶ ² γεννικός; οὐκ ἔσομαι καλλίων Ἔρωτος; νῦν ³ οὐδὲν ὄντα Θεὸν νικῆσαι με δεῖ. Καλὴ παρθένος· τί δέ; τοῖς σοῖς ὀφθαλμοῖς, Ἀβροκόμη, εὐμορφος Ἀνθία, ⁴ ἀλλ', ἐὰν θέλης, οὐχὶ σοί. Δεδόχθω ταῦτα· οὐκ ἂν Ἔρωσ ποτε μοῦ κρατήσει.

comas, correpta disciffaque veste, Hei mihi, inquit, misero, quid patior infelix! Hucusque fortis Abrocomas, Amorem despectui habens & ludibrio Deum, nunc captus victusque sum, & puellae fervire cogor. Iam me pulchrior non nemo est, iam Deum appellare Amorem non dubitabo. O me miserum & imbellem! Nunc igitur non resistam? non fortiter manebo? Non ero pulchrior Amore? Nunc me a Deo vinci, qui nihili est, oportet? Virgo omnino pulchra est. Quid vero? Anthia adeo tuis oculis formosa, o Abrocoma, innupta est. Apage, ne hoc ineas consilium. Nunquam

1 Καὶ σπαράξας τὴν ἐσθῆτα) Admodum blanditur Hemsterhufii opinio, ita hunc locum resingentis ac suppletis: Λαβὼν δὲ τὴν κόμην ὁ Ἀβροκόμης καὶ σπαράξας, περιέρρηξάμενος τε τὴν ἐσθῆτα· quae & mori loquendi Nostro usitatissimo & rationi innititur. Recepit eam emendationem Locella, ita tamen, ut uncinis includeret.

2 Οὐ μενῶ γεννικός;) Codex Flor. γεννικός, unde γεννικός re-

finxit Locella. Editiones habent γεννικῶς.

3 Οὐδὲν ὄντα) Hemsterh. legi vult οὐδὲ ὄντα. Sed οὐδὲν εἶναι, de homine nihili, quem parvi pendimus, fatis frequentatum.

4 Ἀλλ' ἐὰν θέλης, οὐχὶ σοί.) Haec est sincera Codicis Florentini lectio. Depravavit eam Cocchius hunc in modum: Ἀνθία, ἀζυγος καὶ θῆλυς, οὐχὶ σοὶ δεδόχθω ταῦτα.

Ταῦτα ἔλεγε. Καὶ ὁ Θεὸς σφοδρότερος αὐτῷ ἐνέκειτο, καὶ εἶλκεν ἀντιπίπτοντα, καὶ ὠδύνα μὴ θέλοντα. Οὐκ ἔτι δὲ καρτερῶν, ῥίψας ἑαυτὸν εἰς γῆν, Νενίκηκας, εἶπεν, Ἔρωσ, μέγα σοι τρόπαιον ἐγήγερται κατ' Ἀβροκόμου τοῦ σώφρονος. Ἰκέτην ἔχεις,¹ ἄσωτον, σὸν, ἐπὶ σε καταπεφευγότα, τὸν πάντων δεσπότην. Μὴ με περιίθης, μηδὲ ἐπὶ πολὺ τιμωρήσῃ τὸν Θρασύν. Ἀπειρος ὢν, Ἔρωσ, ἔτι τῶν σῶν, ὑπερηφάνουν. Ἀλλὰ νῦν Ἀνθίαν ἡμῖν ἀπόδος γένου μὴ πικρὸς μόνον ἀντιλέγοντι, ἀλλ' εὐεργέτης ἡττωμένῳ Θεός. Ταῦτα ἔλεγεν. Ὁ δὲ Ἔρωσ ἔτι ὠργίζετο, καὶ μεγάλην τῆς ὑπεροψίας ἐνενοεῖτο τιμωρίαν² εἰσπράξασθαι τὸν Ἀβροκόμην.

Διέκειτο δὲ καὶ ἡ Ἀνθία πονήρως· καὶ, οὐκέτι φέ-

me potior erit Amor. Haec dicenti fortius infidet Deus, renitentem trahit, nolentemque cruciat. Ille non amplius sustinere valens, seque humi prosternens, Vicisti, inquit, Amor: magnum tibi erectum tropaeum de Abrocomae temperantia. Supplicem vides, perditum, tuum, ad te profugientem omnium dominum. Ne me despicias, neque nimias audaciae poenas sumas. Nondum tuas, Amor, vires expertus paulo elatiorem me gessi. Nunc da mihi Anthia potiri, sisque non tam acer pervicaci, quam victo propitius Deus. Haec ille. Amor tamen adhuc iratus, magnas ab eo contemptus poenas exigere cogitabat.

Anthia quoque se male habebat, nec diutius durare

1 Ἄσωτον, σὸν,) Hemsterh. varia tentat: ἰκέτην ἔχεις· σῶσον τὸν ἐπὶ σε καταπ. tum, σῶσον σὸν; ἐπὶ σε καταπ. denique, ἰκέτην ἔχεις· ἄσωτον σὸν. Sed iure Loeceilla in vulgata acquiescit, explicatque, *supplicem habes, in-*

temperantem, tuum. Idem mox e Cod. Flor. reposuit τὸν πάντ. δεσπ. pro τῶν π. ὅ. quod edd. obsidet.

2 Εἰσπράξασθαι) Cod. Flor. vitiose τὸ πρᾶξασθαι.

ρειν δυναμένη, ἐπεγεῖρει ἑαυτὴν, πειρωμένη τοὺς παρ-
 όντας λαιβάειν. Τί, Θεσιν, ὡ δυστυχῆς, πέπονθα;
 παρθέος παρ' ἡλικίαν ἐρῶ, καὶ ὀδυνῶμαι καιῶ, καὶ
 κόρη μὴ πρέποντα. Ἐφ' Ἀβροκόμη μαίνομαι, καλῶ
 μὲν, ἀλλ' ὑπερφάνω. Καὶ τίς ἔσται ὁ τῆς ἐπιθυμί-
 ας ὅρος; καὶ τί τὸ πέρας τοῦ κακοῦ; Σοβαρὸς οὗτος
 ἐρώμενος, παρθέος ἐγὼ Φρουρουμένη, τίνα βοήθον
 λήψομαι; τίني πάντα κοινώσομαι; ποῦ δὲ Ἀβροκό-
 μην ὄψομαι; Ταῦτα ἐκάτερες αὐτῶν δι' ὅλης νυκτὸς
 ᾠδύρετο· εἶχον δὲ πρὸ ὀφθαλμῶν τὰς ὄψεις τὰς ἑαυ-
 τῶν, τὰς εἰκόνας ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἀλλήλων ἀναπλάτ-
 τοντες. Ὡς δὲ ἡμέρα ἐγένετο, ἦει μὲν Ἀβροκόμης
 ἐπὶ τὰ συνήθη γυμνάσματα, ἦει δὲ ἡ παρθέος ἐπὶ
 τὴν ἐξ ἔθους Θρησκείαν τῆς Θεοῦ. Ἦν δὲ αὐτοῖς καὶ
 τὰ σώματα ἐκ τῆς παρελθούσης νυκτὸς πεπονηκότα,
 καὶ τὸ βλέμμα ἄθυμον, καὶ οἱ χρῶτες ἠλλαγμένοι·

valens, experrecta, & eos, qui aderant, latere flu-
 dens, Heu, inquit, miserae quid accidit mihi! Amo
 plus quam per aetatem fas fit, & novo quodam modo
 doleo, nec qui puellam decet. Abrocomae amore infan-
 nio, formosi quidem adolescentis, sed nimium superbi.
 Ecquis erit desiderio finis, quis malorum terminus?
 Quem amo, ferox est: virgo ego, custodibus circum-
 septa, quem mihi auxiliatorem sumam, quicum omnia
 communicem? ubi Abrocomam videre licebit? Haec
 uterque tota nocte lamentabatur, & alter alterius vul-
 tum ob oculos habebat, hanc imaginem animo sibi
 fingentes. Ubi illuxit, Abrocomas ad consueta exerci-
 tia proficiscitur: puella de more Deae cultui incumbit.
 Corpora eorum praeterita nocte defatigata, oculi lan-
 guentes, multumque immutatus color, & haec omnia

¹ καὶ τοῦτο ἐπὶ πολὺ ἐγίνετο, καὶ πλέον οὐδὲν αὐτοῖς ἦν. Ἐν τούτῳ ἐν τῷ ἱερῷ τῆς θεοῦ διημερεύοντες ἐνεώρων ἀλλήλοις, εἰπεῖν τὸ ἀληθές φόβῳ πρὸς ἑατέρους αἰδούμενοι. Τοσοῦτο δὲ ἐστέναζεν ἂν ποτε Ἀβροκόμης, καὶ ἐδάκρυσε, καὶ ² προσείχετο, τῆς κόρης ἀκουούσης ἐλεεινῶς. Ἡ δὲ Ἀνθία ἔπατχε μὲν τὰ αὐτά· πολὺ δὲ μείζονι τῇ συμφορᾷ κατείχετο· εἰ δὲ ποτε ἄλλας παρθένους ἢ γυναῖκας ἴδοι βλεπούσας εἰς ἐκεῖνον, (εἰῶρων δὲ ἀπαται εἰς Ἀβροκόμην) δήλη ἦν λυπούμενη, μὴ παρευδοκιμηθῆ φοβουμένη. Εὐχαὶ δὲ αὐτοῖς ἑκατέροις ἦσαν πρὸς τὴν θεὸν κοινῇ, λανθάνουσαι μὲν, ἀλλ' ἐγίνοντο ὅμοιαι. Χρόνου δὲ προϊόντος, οὐκέτι τὸ μεираκιον ἑκαρτέρει. Ἦδη δὲ αὐτῷ καὶ τὸ σῶμα πᾶν ἠφάνιστο, καὶ ἡ ψυχὴ κατα-

in peius: nec profuit in templo interdium morantibus se mutuo spectare, cum prae metu uterque, quod vere sentiebat, alteri detegere vereretur. Suspirabat subinde, flebatque Abrocomas, ad puellam se convertens, quae illum miserata auscultabat, eademque omnino patiebatur. Id vero ad Anthiae infortunium accedebat, quod, si quas virgines aut mulieres illum intuentes vidisset, (omnes autem Abrocomam intuebantur) manifestaret moerorem, pertimescens, ne ipsi minus placeret. Vota quidem apud Deam uterque simul eadem insciens faciebat. Id malum in dies augebatur, adeo ut durare diutius adolescens non posset. Toto iam corpore deco-

¹ Καὶ τοῦτο -- αὐτοῖς ἦν) Haec verba sede sua excussa, collocandaque post αἰδούμενοι censeo. *Alter alterius aspectu fruebatur; diuque nihil amplius inter ipsos intercedebat commercii.*

² Καὶ προσείχετο, τῆς κόρης ἀκουούσης ἐλ.) Verba admodum corrupta Hemiterh. ita reforma-

bat: καὶ προσείχε τε (vel τοι) τῇ κόρῃ κακουούσῃ ἐλεεινῶς, *animum tamen attendebat virgini gementi miserabiliter.* Mox aliud latere in προσείχετο, quod cum ἐλεεινῶς connecteretur, idem suspicabatur. Quod quidem extundere conatus est Abresch. coniectando, προσείχετο.

πέπτωκεν, ὥστε ἐν πολλῇ ἀθυμίᾳ τὸν Λυκομήδην καὶ τὴν Θεμιστᾶ γεγονέναι, οὐκ εἰδοτάς μιν, ὅ, τι εἴη τὸ συμβαῖνον Ἀβροκόμῃ, δεδοκότας δὲ ἐκ τῶν ὄραμέ-
νων. Ἐν ὁμοίᾳ δὲ φόβῳ καὶ ὁ Μεγαμήδης καὶ ἡ
Εὐίππη καὶ περὶ τῆς Ἀνθίας καθειστήκεισαν, ὁρῶν-
τες αὐτῆς τὸ μὲν κάλλος μαραινόμενον, τὴν δὲ αἰτίαν
οὐ Φαινομένην τῆς συμφορᾶς. Εἰς τέλος εἰσάγουσι
παρὰ τὴν Ἀνθίαν μάντις καὶ ἱερέας, ὡς εὐρήσοντας
λύσιν τοῦ δεινοῦ. Οἱ δὲ ἐλθόντες ἔθυσόν τε ἱερεῖα, καὶ
ποικίλα ἐπέσπενδον, καὶ ἐπέλεγον Φωνὰς βαρβαρι-
κὰς, ἐξιλάσκεσθαι τινὰς λέγοντες δαίμονας, καὶ¹
προσεποιοῦν, ὡς εἴη τὸ δεινὸν ἐκ τῶν ὑποχθονίων θεῶν.
Πολλὰ δὲ καὶ ὑπὲρ Ἀβροκόμου οἱ περὶ τὸν Λυκομή-
δην ἔθυσόν τε καὶ ἤρχοντο· λύσις δὲ οὐδεμίᾳ τοῦ δεινοῦ
οὐδὲ ἐτέρῳ αὐτῶν ἐγίγετο, ἀλλὰ καὶ ἔτι μᾶλλον ὁ
ἔρωσ ἀνεκαίετο. Ἐκειντο μὲν δὴ ἐκάτεροι νοσοῦντες, πά-

lor ita conciderat animo, ut Lycomedes & Themisto
animo admodum angerentur, quid Abrocomae accidif-
set, ignorantēs, etfi ex his, quae viderant, coniectu-
ram facerent. De Anthia simili erant in metu Megamedes
& Evippe, cum formam eius marcescentem, nullamque
mali causam apparere viderent. Tandem ad puellam
vates & sacerdotes adducunt, eam malo liberaturos.
Qui quidem hostias immolarunt, variisque libationibus
ac quibusdam barbaricis vocibus usi, nescio quae nu-
mina se placaturos dicunt, finguntque, malum a Diis
inferis immissum esse. Multa quoque & Lycomedes pro
Abrocoma sacra fecit, & preces fudit; neuter tamen
a malo liberatur, immo & amor magis inflammatur,
amboque morbo correpti in discrimine versabantur,

¹ Καὶ προσεποιοῦν) Hemsterh. mulabant, videri volebant, malum
corr. καὶ προσεποιοῦντο, & si- illud esse immissum a diis inferis.

νυ ἐπισφαλῶς διακείμενοι, ὅσον οὐδέπω τεθνήξασθαι προσδοκώμενοι, κατειπεῖν αὐτῶν τὴν συμφορὰν μὴ δυνάμενοι. Τέλος πέμπουσιν οἱ πατέρες ἑκατέρων εἰς θεοὺς, μαντεύσόμενοι τὴν τε αἰτίαν τῆς νόσου καὶ τὴν ἀπαλλαγὴν.

Ὀλίγον δὲ ἀπέχει τὸ ἱερόν τοῦ ἐν Κολοφῶνι Ἀπόλλωνος, διάπλυν ἀπὸν Ἐφέσου σταδίων ὀγδοήκοντα. Ἐνταῦθα οἱ παρ' ἑκατέρων ἀφικόμενοι δεόνται τοῦ θεοῦ ἀληθῆ μαντεύεσθαι· ἐληλύθεσαν δὴ κατὰ ¹ ταῦτά. Χρᾶ δὲ ὁ θεὸς κοινὰ ἀμφοτέροις τὰ μαντεύματα ἐμμέτρως τὰ ἔπη τάδε·

Τίπτε ποθεῖτε μαθεῖν νόσου τέλος, ἠδὲ καὶ ἀρχὴν;

Ἀμφοτέρους μία νοῦσος ἔχει, λύσις ἔνθεν ἀνέστη.

Δεινὰ δ' ὄρῳ τοῖσδε σσι πάθη, καὶ ἀνήνυτα ἔργα.

Ἀμφοτέρι φεύζονται ὑπεῖρ ἄλλα ² λυσοδιῶκτοι,

mortem propemodum exspectantes, cum tamen enarrare malum non valerent. Tandem utriusque parentes Deos consultum mittunt, causam morbi & remedium quaerentes.

Non longe distat fanum Apollinis Colophonii: ab Epheso traiectus est octoginta tantum stadiorum. Ibi exorantibus Deum, qui ab utriusque parentibus missi fuerant, ut vera redderet oracula, quorum causa illuc venerant, commune utrisque responsum Deus hisce versibus reddidit:

Quis morbi finis, quae, scire optatis, origo?

Idem morbus utrique, salus utrique futura est.

Multa pati video, longos & adire labores,

Errantes, actos praedonibus aequora circum.

¹ Ἐληλύθεσαν -- ταῦτά) Haec ῥῆσις ponenda videtur παρενθετικῶς post κοινὰ. Male vero superiores edd. ταῦτα.

² Λυσοδιῶκτοι) Hemsterhuis corr. λησοδιῶκτοι, satis probabiliter.

Δεσμὰ δὲ μοχθήσουσι παρ' ἀνδράσι μιξοθαλάσσοις·
 Καὶ τάφος ἀμφοτέροις θάλαμος, καὶ πῦρ αἰδήλον,
 Καὶ ποταμοῦ Νείλου παρὰ ρεύμασιν Ἴσιδι σεμνῇ
 Σωτήρῃ μετόπισθε παραστῆς ὄλβια δῶρα.

Ἄλλ' ἔτι που μετὰ πῆματ' ἀρείονα πότμον ἔχουσι.
 Ταῦτα ὡς ἐκομίσθη τὰ μαντεύματα εἰς Ἐφεσον,
 εὐθύς μὲν οἱ πατέρες αὐτῶν ἦσαν ἐν ἀμηχανία, καὶ
 τὸ δεινόν, ὅ, τι ἦν, πάνυ ἠπόρουν. Συμβάλλειν δὲ
 τὰ τοῦ Θεοῦ λόγια οὐκ ἐδύναντο· οὔτε γὰρ τίς ἢ νόσος,
 οὔτε τίς ἢ φυγή, οὔτε τίνα τὰ δεσμὰ, οὔτε ὁ τάφος
 τίς, οὔτε ὁ ποταμὸς τίς, οὔτε τίς ἢ ἐκ¹ τοῦ Θεοῦ
 βοήθεια. Ἐδοξεν εὖν αὐτοῖς πολλὰ βουλευομένοις πα-
 ραμυθῆσασθαι τὸν χρησμὸν ὡς οἶόν τε, καὶ συζεύξαι
 γάμῳ τοὺς παῖδας, ὡς ταῦτο καὶ τοῦ Θεοῦ βουλευο-
 μένου, δι' ὧν ἐμαντεύσατο. Ἐδόκει δὲ ταῦτα· καὶ διέ-

Vincla ferent, quæis dura premet gens, quæe mare currit.

Ambobus tumulus torus, exitiosaque flamma.

Dona dehinc sanctæ dabis Ifidi, sospita quæe te

Fluminis ad Nili servabit clara fluenta.

Post mala sed video meliores volvere casus.

Ubi hæc oracula Ephesum allata sunt, statim quidem eorum parentes ex consilii inopia attoniti fuere, nec, quid mali liberis suis portenderetur, exputare valebant; non enim ex Dei responsis conicere ullatenus poterant, quid morbus, fuga, vincula, tumulus, flumen; de auxilium a Deo expectandum sibi vellent. Visum est igitur, postquam diu una consulissent, oraculum, quoad fieri posset, mitigare, connubioque iungere adolescentem, quasi & id responso suadere voluerit Deus;

1 Ἐκ τοῦ Θεοῦ) Ἐκ τῆς Θεοῦ (c. Ἰσίδις σωτήρης, malit Abresch).

γνωσαν μετὰ τὸν γάμον ἐκπέμψαι χρόνον τινὶ ἀποδημήσοντας αὐτούς.

Μεστὴ μὲν ἤδη ἡ πόλις ἦν τῶν εὐωχουμένων· πάντα δ' ἦν ἑστειρωμένα, καὶ διαβόητος ὁ μέλλων γάμος· ἑμακαρίζετο δὲ ὑπὸ πάντων, ὁ μὲν, οἷαν ἄξειαι τὴν γυναῖκα Ἀνθίαν, ἡ δὲ, οἷω μειρακίῳ συγκατακλιθήσεται. Ὁ δὲ Ἀβροκόμης, ὡς ἐπύθετο καὶ τὸν χρῆσμον καὶ τὸν γάμον, ἐπὶ μὲν τῷ τὴν Ἀνθίαν ἔξειν, μεγάλως ἔχαιρεν· ἐφόβει δὲ αὐτὸν οὐδὲν τὰ ¹ μεμαντευμένα, ἀλλ' ἐδόκει παντὸς εἶναι δεινοῦ τὰ παρόντα ἡδύονα. Μετὰ ² ταῦτα δὲ καὶ ἡ Ἀνθία ἤδετο μὲν, ὅτι Ἀβροκόμην ἔξει· τίς δὲ ἡ Φυγή, ἢ τίνες αἱ συμφοραὶ, κατεφρόνει, πάντων τῶν ἐσομένων κακῶν Ἀβροκόμην ἔχουσα παραμυθίαν. Ὡς οὖν ἐφῆστηκεν ὁ τῶν γάμων καιρὸς, καὶ παννυχίδες ἤγοντο, καὶ

statueruntque, peractis nuptiis, eos peregre ad aliquod tempus mittere.

Iam omnia per urbem epulis & coronis plena, ac futurae nuptiae ubique sermonibus percelebratae. Beati ab omnibus praedicabantur, Abrocomas, quod Anthiam ducturus esset uxorem, haec, quod tali adolescentulo esset concubitura. Abrocomas, responsi & nuptiarum certior factus, admodum laetatus est, se Anthia positurum, minimeque vaticinio perterritus praesentem voluptatem omni malo suaviolem esse existimabat. Gaudebat & Anthia Abrocoma fruitura, parvi pendens quid sibi ex fuga & ceteris calamitatibus impenderet, cum in Abrocoma omnium futurorum malorum solatium nata esset. Ubi igitur nuptiarum tempus advenit, pervigilia celebrata sunt, multaeque hostiae

¹ Τὰ μεμαντευμένα) Ita Cod. Flor. Edd. offerunt τὰ μεμαντευμένα.

² Μετὰ ταῦτα δὲ) Vix comoda haec. Abresch. corr. κατὰ ταῦτα δὲ vel δὴ.

ιερεῖα πολλὰ ἐθύετο τῇ θεῷ. Καὶ ἐπειδὴ ταῦτα ἐκ-
τετέλεστο, ἠκούσης τῆς νυκτός, (βραδύνειν δὲ πάντα
ἐδόκει Ἀβροκόμη καὶ Ἀνθία) ἤγον τὴν κόρην εἰς τὸν θά-
λαμον μετὰ λαμπάδων τὸν ὑμέναιον αἰδόντες, ἐπευ-
φημοῦντες, καὶ εἰσάγοντες κατέκλινον. Ἦν δὲ ¹ αὐ-
τοῖς ὁ θάλαμος πεποικημένος κλίνη χρυσῇ στρώμασιν
ἔστρωτο πορφυροῖς, καὶ ἐπὶ τῆς κλίνης Βαβυλωνία
ἐπεποικίλιτο σκηνή· παίζοντες Ἐρωτες, οἱ μὲν Ἀφρο-
δίτην θεραπεύοντες, (ἦν δὲ καὶ Ἀφροδίτης εἰκὼν)
οἱ δὲ ἰππεύοντες ἀναβάται στραυθοῖς, οἱ δὲ στεφάνους
πλέκοντες, οἱ δὲ αἶθη σέροντες. Ταῦτα ἐν τῷ ἐτέρῳ
² μέρει τῆς σκηνῆς· ἐν δὲ τῷ ἐτέρῳ Ἄρης ἦν οὐχ ὠ-
πλισμέιος, ἀλλ' ὡς πρὸς ἐρωμένην τὴν Ἀφροδίτην
κεκοσμημένος, ἐστεφανωμένος, ³ χλαμύδα ἔχων.

Deae immolatae. His peractis, adventante iam nocte ;
omnia Abrocomae & Anthiae moram facere videbantur.
Duxere puellam in thalamum cum lampadibus hyme-
naeum canentes, faustaque comprecantes, ibique intro-
missos recumbere fecerunt. Thalamus erat exornatus,
lectus aureus fragulis purpureis stratus, tectusque in
modum tentorii Babylonia veste scite variata. Inerant
ludentes Amores, quorum alii Veneri (quae & ipsa
ibi erat depicta) famulabantur, alii passeribus tanquam
equis insidebant, nonnulli plectebant coronas, alii
flores afferebant. Haec in una aulaei parte. In altera
parte Mars erat non armatus, sed quasi ad amicam
Venerem accedens ornatus, corona redimitus, indu-
tusque chlamyde, & ei dux viae erat Amor lampada

¹ Ἦν δὲ αὐτοῖς) Hemsterh.
pro αὐτοῖς legi malebat οὕτως.
Sed recte illud inferas, retento
quoque altero, iudice Loc.

² Μέρει τῆς σκηνῆς· ἐν δὲ τῷ
ἐτέρῳ) Revocantur haec verba

Loc. e cod. Flor. In edd. plane
desunt.

³ Χλαμύδα ἔχων) Hemsterh.
coni. χλαμίδα. Sed χλαμύδα ve-
stem etiam civilem fuisse, doctè
asserit Loc.

Ἔρωσ αὐτὸν ᾠδήγει, λαμπάδα ἔχων ἡμέμενη. Ἐπ' αὐτῇ τῇ σικηνῇ κατέκλιναν τὴν Ἀνθίαν ἀγαγόντες πρὸς τὸν Ἀβροκόμην, ἐπέκλεισάν τε τὰς θύρας.

Τοῖς δὲ ἑκατέροις πάθος συνέβη ταῦτόν, καὶ οὔτε προσειπεῖν ἔτι ἀλλήλους ἠδύνατο, οὔτε ἀντιβλέψαι τοῖς ὀφθαλμοῖς· ἔκειντο δὲ ὑφ' ἠδονῆς παρειμένοι, αἰδούμενοι, φοβούμενοι, πνευστιῶντες, ἠδόμενοι· ἐπάλλετο δὲ αὐτοῖς τὰ σώματα, καὶ ἐκραδαίνοντο αὐτοῖς αἱ ψυχαί. Ὅψε δὲ ὁ Ἀβροκόμης ἀνενεγκὼν περιέλαβε τὴν Ἀνθίαν· ἣ δὲ ἐδάκρυε, τῆς ψυχῆς αὐτῆς σύμβολα προπεμπούσης τῆς ἐπιθυμίας τὰ δάκρυα. Καὶ ὁ Ἀβροκόμης, ὦ τῆς ἐμοῦ, Φησὶ, ποθεινοτάτης νυκτὸς, ἣν μόλις ἀπέιληφα, πολλὰς πρότερον νυκτὰς δυστυχήσασαι. ὦ Φωτὸς ἠδίων ἐμοῦ κόρη, καὶ τῶν πάποτε λαλουμένων εὐτυχεστέρα· τὸν ἔραστὴν ἔχεις ἄνδρα, μεθ' οὗ ζῆν καὶ ἀποθανεῖν ὑπάρξει γυναικὶ σῶφρονι. Εἰπὼν κατεφίλει τε καὶ ὑπεδέχετο τὰ δά-

tenens accensam. In hoc tentorio collocata Anthia, & Abrocomae admota, fores clausurunt.

Utrique idem accidit, ut alterum alloqui non posset, neque intueri. Iacebant nimia voluptate languidi, pudibundi, timentes, anhelii, ac dulcedine perfusi: palpitabant artus, animique vehementer commoti erant. Tandem Abrocomas, ubi se collegit, Anthiam amplexatur lacrimantem, anima eius lacrimas velut desiderii indicia praemittente. O nox, inquit, exoptatissima! quot heu miser doloris plenas exegi, antequam hanc vix tandem nanciscerer! O puella luce mihi carior, omniumque, de quibus unquam fermo fuit felicissima, quae amatorem habes virum, quocum vivere & mori probae uxori liceat! His dictis osculatur, excipitque

κρυα, καὶ αὐτῶ ἔδοκει παντὸς μὲν εἶναι νέκταρος πο-
τιμώτερα τὰ δάκρυα, παντὸς δὲ τοῦ πρὸς ὀδύνην Φαρ-
μάκου δυνατώτερα. Ἡ δὲ ὀλίγα αὐτὸν προσθεγξά-
μένη, Ναὶ, Σησὶν, Ἀβροκόμη, δοκῶ σοι καλὴ, καὶ
μετὰ τὴν σὴν εὐμορφίαν ἀρέσκω σοι; Ἄνανδρε καὶ δε-
λὲ, πόσον ἐβραδύνας ἐρῶν χρόνον; πόσον ἠμέλησας;
ἀπὸ τῶν ἐμαυτῆς κακῶν, ἃ πέποιθας οἶδα. Ἄλλ'
ἰδοῦ, δάκρυα μὲν ὑποδέχου τὰμὰ, καὶ ἡ καλὴ σοῦ
κόμη πινέτο πόμα τὸ ἐρωτικόν, καὶ συμϕῦντες ἀλ-
λήλοις ἀναμιγῶμεν, καταβρέχωμεν δὲ καὶ τοὺς στε-
φάνους τοῖς παρ' ἀλλήλων δακρυσιν, ἢ ἡμῖν καὶ
οὔτοι συνερῶσιν. Εἰποῦσα ἅπαν μὲν αὐτοῦ τὸ πρόσωπον
ἤτπάζετο, ἅπασαν δὲ τὴν κόμην τοῖς αὐτῆς ὀφθαλ-
μοῖς προσετίθει καὶ τοὺς στεφάνους¹ ἀνελάμβανε,
καὶ τὰ χεῖλη τοῖς χείλεσι φιλοῦσα συνερράθει,
καὶ, ὅσα ἐνεόουν, διὰ τῶν χειλέων ἐκ ψυχῆς εἰς τὴν

lacrimas, quae omni nectare suaviores ipsi visae sunt;
& quocumque medicamento ad dolorem levandum ef-
ficaciores. Illa paucis allocuta, Abrocoma, inquit,
an pulchra tibi videor, ac, licet ipse forma adeo
praeftes, placeo? Timide & ignave, quamdiu amare
cunctatus es? quamdiu nulli id tibi curae fuit? a meis
malis, quae ipse passus sis, coniiicio. Verum iam age,
meas excipe lacrimas, bibantque elegantes comae tuae
amoris poculum, invicemque complexi adhaereamus,
ita ut coronae mutuis lacrimis madeant, & nostrum
una ipsae amorem sentiant. His dictis, caput eius am-
plectitur, adducitque suis oculis comas. Suscipiunt
coronas, confutitque mutuo suavio labellis, quae
quisque cogitabat, ex animo in animum per oscula

¹ Ἀνελάμβανε) Ita correctum nondum perfanatum esse, facile
ab Hemsterh. Edd. tenent, ἀνε- Locellae largimur.
λάμβανεν. Locum autem vel sic

Πατέρου ψυχὴν διὰ τοῦ Φιλήματος παρεπέμπετο.
 Φιλοῦσα δὲ αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς, Ὡ, φησι,
 πολλάκις με λυπήσαντες ὑμεῖς, ὧ τὸ πρῶτον ἐβέν-
 τεσ τῆ ἐμῆ κέντρον ψυχῆ, οἱ ποτὲ σοβαροὶ μὲν, ἴν
 δὲ ἐρωτικοὶ, ¹ καλῶς μοι διηκονήσατε, καὶ τὸν ἔρωτα
 τὸν ἐμὸν καλῶς εἰς τὴν Ἀβροκόμου ψυχὴν ὠδηγήσα-
 τε. Τοιγαροῦν ὑμᾶς πολλὰ Φιλῶ, καὶ ὑμῖν ἐΦαρμό-
 ζω τοὺς ὀφθαλμοὺς τοὺς ἐμοὺς, τοὺς Ἀβροκόμου δια-
 κόνους. Ὑμεῖς δὲ αἰεὶ βλέποιτε ² ταῦτα, καὶ μῆτε
 Ἀβροκόμῃ ἄλλην δείξετε καλὴν, μῆτε ἐμοὶ δόξῃ τις
 ἄλλος εὐμορφος. Ἐχετε ψυχὰς, ἃς αὐτοὶ ἐξεκαύσατε,
 ταύτας ὁμοίως τηρήσατε. Ταῦτα εἶπε. Καὶ περιφῶντες
 ἀνεπαύοντο, καὶ τὰ πρῶτα ³ τῶν Ἀφροδίτης ἐρώτων
 ἀπήλαυον. Ἐφιλονεῖκουν δὲ δι' ὅλης νυκτὸς πρὸς ἀλ-

labiis impressa transmittunt. Illa adolescentis oculos
 basians, O quoties, inquit, me dolore affecistis! qui
 primum mihi infixistis animo aculeum, vos quondam
 superbiae, nunc amoris pleni, optime de me merui-
 stis, quippe qui amorem mei in Abrocomae animum
 induxeritis. Vos itaque exosculor, vobis hosce meos
 admoveo oculos Abrocomae famulos. Sic vos semper
 haec spectetis, non aliam Abrocomae elegantis formae
 puellam ostendite, ac nemo mihi pulcher alius videa-
 rur. En vobis animas nostras, quas exussistis; has
 habete, & pari studio servate. Haec illa. Tum mutuo
 amplexu haerentes requievere, ac carpentes tunc pri-
 mum Veneris gaudia, totam noctem summa aemulatio-

¹ Vitiose edd. κακῶς μοι διηκ.
 At καλῶς habet Codex Flor. uti
 quoque legendum coni. Hemst.

² Ταῦτα) Ita reposuit Loc. ex
 emendatione Hemsterh. Vulgō,
 ταῦτα.

³ Τῶν Ἀφροδ. ἐρώτων) In edd.
 erat, τῆς Ἀφροδ. ἐρώτων unde
 Hemsterh. faciebat, τῆς Ἀφροδίτ.
 ἐρώτων. Sed melior, quam sup-
 peditat Cod. Flor. lectio.

λήλους, Φιλοτιμούμενοι, τίς Φανέϊται μάλλον ἐρῶν.

Ἐπειδὴ δὲ ἡμέρα ἐγένετο, ἀνίσταντο πολὺ μὲν ἠθίονες, πολὺ δὲ εὐθυμότεροι, ἀπολαύσαντες ἀλλήλων ὧν ἐπεθύμησαν ¹ χρόνων καλῶν. Ἐορτὴ δὲ ἦν ἅπας ὁ βίος αὐτοῖς, καὶ μεστὰ εὐωχίας πάντα, καὶ ἤδη καὶ τῶν μεριαντευμένων λήθη. Ἀλλ' οὐχὶ τὸ Εἰμαρμένον ² ἐπελέληστο, ἀλλ' οὐδὲ ὅτῳ ἐδόκει ταῦτα, θεῶν ἡμέλει. Χρόνου δὲ διελθόντος ὀλίγου, ἐγνώσαν οἱ πατέρες ἐκπέμπειν αὐτοὺς τῆς πόλεως κατὰ τὰ βεβουλευμένα· ἡμελλόν τε γὰρ ἄλλην ὄψεσθαι γῆν καὶ ἄλλας πόλεις, καὶ τὸν τοῦ θεοῦ χρῆσιμον, ὡς οἶόν τε ἦν, παραμυθῆσασθαι ἀπαλλαγέστες χρόνω τινι Ἐφέσου. Παρεσκευάζετο δὲ πάντα αὐτοῖς πρὸς τὴν ἕξοδον· ναῦς τε ³ μεγάλη καὶ ναῦται πρὸς ἀναγωγὴν

ne inter se contenderunt, uter magis amans videretur.

Ubi illuxit, blandiores alacrioresque surrexere, quod tandem felicibus illis temporibus tamdiu exoptatis frui sibi invicem contigisset. Vita omnis erat eis quasi festus dies, omniaque conviviorum plena, adeo, ut iam oraculi responsa animo exciderent. Verum non ea Fato exciderant, nec a Deo negligebantur, quisquis ille fuit, qui decreverat. Non multo post tempore a parentibus, quibus id statutum fuerat prius, peregre mittuntur, ut scilicet alias regiones, urbesque alias viderent: se enim Dei responsum mitigaturos, quoad fas esset, putabant, si aliquamdiu Epheso abessent. Parantur ad discessum omnia: magnae naves, nautaeque ad ducendum ido-

1 Χρόνων καλῶν) Locus valde corruptus. Hemsterh. tentat, ἀπολαύσαντες ἀλλήλων, ὧν ἐπεθύμησαν χρόνον, καλῶν. Locella autem, ἀπολαύσαντες ἐξ ἀλλήλων, ὧν ἐπεθύμησαν χρόνον, καλῶν. Sed vulnus altius adactum arbitror. Forte excidere quaedam ante

χρόνων.

2 Ἐπελέληστο) Oudend. ad Thom. M. p. 348. corr. ἐκτετέλεστο. Sed alterum multo venustius. Personam τὸ Εἰμαρμένον cogita.

3 Ναῦς τε μεγάλη) Vitiōse Cod. Flor. & edd. usque ad Lor-

ἔτοιμοι, καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐνεβάλλοντο, πολλὴ μὲν ἔσθῃς καὶ ποικίλῃ, πολὺς δὲ ἄργυρος καὶ χρυσός, ἢτε τῶν σιτίων ὑπερβάλλουσα ἀφθονία. Θυσίαι δὲ πρὸ τῆς ἀναγωγῆς τῇ Ἀρτέμιδι, καὶ εὐχαὶ δήμου παντός, καὶ δάκρυα πάντων, ὡς μελλόντων ἀπαλλάττεσθαι παίδων κοινῶν. Ἦν δὲ ὁ πλοῦς αὐτοῖς ἐπ' Αἴγυπτον παρεσκευασμένος. Ὡς δὲ ἦλθεν ἡ τῆς ἀναγωγῆς ἡμέρα, πολλοὶ μὲν οἰκέται, πολλαὶ δὲ θεράπαινοι * * * ¹ Μελλούσης δὲ τῆς νεῶς ἐπανάξασθαι, πᾶν μὲν ² τὸ Ἐφεσίων παρῆν παραπεμπόντων, πολλαὶ δὲ καὶ τῶν * * * * ³ μετὰ λαμπάδων καὶ θυσιῶν. Ἐν τούτῳ μὲν οὖν ὁ Λυκομήδης καὶ ἡ Θεμιστῶ, πάντων ἅμα ἐν ὑπομνήσει γενόμενοι, τοῦ χρησμοῦ, τοῦ παιδός, τῆς ἀποδημίας, ἔκειντο εἰς γῆν ἀθυροῦν-

nei, omniaque necessaria importantur, multae & variae vestes, multum argenti & auri, commeatusque plurimus. Immolatum est Dianae, ut ductu suo opitularetur; nec defuere preces totius populi, omniumque lacrimae, veluti communibus gnatis discedentibus. Navigationem in Aegyptum paraverant; cumque abeundi dies adesset, & navis deducenda iam foret, famulorum & ancillarum frequentia, omnisque Ephesiorum multitudo prosequeretur, & multae ex * * * * cum lampadibus & suffimentis. Interea Lycomedes & Themisto, omnia simul recordantes, oraculum, filium, ipsius peregrinationem, humi iacebant consternati, pa-

cellam, νῆος τε μεγάλαι, & μοχ πρὸς ἀγωγὴν.

¹ Μελλούσης δὲ) Ante haec verba excidisse quaedam, satis manifestum est. Sententia postulat, πάντι ἰμπενεβαντο, vel simile quid. Mox ἐπανάξασθαι rescripsi cum Hemsterh. pro ἐπαίασθαι.

² Τὸ Ἐφεσίων) Hemsterh. vix dubitabat, excidisse πλῆθος, quod & alibi Noster constanter ponere soleat.

³ Lacunam hanc Hemsterh. ita explet: πολλαὶ δὲ καὶ τῶν ἱερῶν, vel ἱερῶν παρθέναν, recte utique ad sensum.

τες. Ὁ δὲ Μεγαμήδης καὶ ἡ Εὐίππη ἐπεπόνθησαν μὲν τὰ αὐτὰ, εὐθυμότεροι δὲ ἦσαν, τὰ τέλη σκοποῦντες τῶν μεμαντευμένων. Ἦδη μὲν οὖν ἐβορύβουν οἱ ναῦται, καὶ ἐλύετο τὰ πρυμνήσια, καὶ ὁ κυβερνήτης τῆν αὐτοῦ χώραν κατελάμβανε, καὶ ἡ ναῦς ἀπεκινεῖτο. Βοή δὲ τῶν ἀπὸ τῆς γῆς πολλή, καὶ τῶν ἐν τῇ νηὶ συμμιγῆς, τῶν μὲν, ᾧ παῖδες, λεγόντων, Οἴλτατοι, ἄρα ἐτι ὑμᾶς οἱ Φῦντες ὀψόμεθα; τῶν δὲ, ᾧ πατέρες, ἄρα ὑμᾶς ἀποληψόμεθα; δάκρυα δὲ καὶ οἰμωγή· καὶ ἕκαστος ὀνομαστὶ τὸν οἰκεῖον ἐκάλει, μέγα εἰς ὑπόμνησιν ἀλλήλοις ἐγκαταλιπόντες τὸ ὄνομα. Ὁ δὲ Μεγαμήδης Φιάλην λαβὼν, καὶ ἐπισπένδων ἤρχετο ὡς ἕξακουστὸν εἶναι τοῖς ἐν τῇ νηὶ, ᾧ παῖδες, λέγων, μάλιστα μὲν εὐτύχοιτε, καὶ Φύγοιτε τὰ σιληρὰ τῶν μαντευμάτων, καὶ ὑμᾶς ἀνασωθέντας ὑποδέξαιντο Ἐφέσιοι, καὶ τὴν Φιλτάτην ἀπολάβοιτε πατρίδα. Εἰ δὲ ἄλλο συμβαίῃ, τοῦτο μὲν ἴστε, οὐδὲ

riterque Megamedes & Evippe, ut ut meliori essent animo, eorum, quae praedicta fuerant, finem respicientes. Iam nautarum strepitus, solvuntur funes, gubernator locum suum occupat, navis movetur, clamorque tum eorum, qui in litore, tum qui in navi erant, permixtus insequitur; illis quidem dicentibus, Carissimi filii, an nobis, qui vos genuimus, vos iterum videre licebit? his vero, An vos, o parentes, recuperabimus? Hinc lacrimae, ploratus, suum quisque nomine appellare, velut in magnum recordationis adiumentum nomen relinquentes. Megamedes, accepto poculo, libat, precaturque ita ut e navi audiri posset: Maxime valete, filii, & aspera vaticinia effugite; vos salvos & reduces excipiant Ephesii, & carissima patria iterum potiamini. Sin aliter eveniat, scitote, nos non

ἡμᾶς ἔτι ζητομένους. Προίεμεν δὲ ὑμᾶς ὁδὸν μὲν δυσ-
τυχῆ, ἀλλ' ἀναγκαίαν. Ἐτι λέγοντα ἐξιόντα ἐπέσχε
τὰ δάκρυα. Καὶ οὗτοι ἀπῆεσαν εἰς τὴν πόλιν, τοῦ
πλήθους αὐτοὺς Φαρρέϊν παρακαλοῦντος.

Ὁ δὲ Ἀβροκόμης καὶ ἡ Ἀνθία ἀλλήλοις περι-
ϕῶντες ἔκειντο πολλὰ ἀνανοοῦντες, τοὺς πατέρας οἰ-
κτείροντες, τῆς πατρίδος ἐπιθυμοῦντες, τὸν χρησμὸν
δεδοικότες, τὴν ἀποδημίαν ὑποπτεύοντες. Παρεμυθεῖτο
δ' αὐτοὺς εἰς ἅπαντα ὁ μετ' ἀλλήλων πλοῦς. Καί κεί-
νην μὲν τὴν ἡμέραν οὐρίῳ χρησάμενοι πνεύματι δια-
νύσαντες τὸν πλοῦν εἰς Σάμον κατήντησαν, τὴν τῆς
Ἑρας ἱερὰν νῆσον. Καὶ νταῦθα θύσαντες καὶ δειπνο-
ποιησάμενοι, πολλὰ εὐξάμενοι τῆς νυκτὸς ἐπιγινόμε-
νης ἐπανήγοντο. Καὶ ἦν ὁ πλοῦς αὐτοῖς οὐρίος. Λόγοι
δὲ ἐν αὐτοῖς πολλοὶ πρὸς ἀλλήλους· Ἄρα ἡμῶν ἵ ὑπαρ-
ξει συγκαταβιῶναι μετ' ἀλλήλων; Καὶ δὴ ποτε ὁ
longius esse victuros. Praemittimus vos in iter calami-
tosum quidem, sed necessarium. Adhuc loquentem ob-
ortae lacrimae cohibuerunt, omnesque in urbem redie-
re, hortante populo, ut bono essent animo.

Abrocomas & Anthia invicem amplexi iacebant, mul-
ta versantes animo. Parentum miserebantur, patriam
desiderabant, timebant oraculi responsum, peregrina-
tionem suspectam habebant; sed id unum iis solatium
erat, quod una navi veherentur. Illa die prospero vento
utuntur, confectaue navigatione Samum deveniunt,
sacram Iunoni insulam. Ibi immolant, coenant, precan-
tur, &, ubi nox advenit, iter prosequuntur. Secunda
navigatio, multusque invicem fermo: An licebit una
semper vivere? Abrocomas tandem suspirans, quae

ἵ Ὑπάρξει) Ita corr. Hémst. Prave edebatur, ὑπάρξει.

Ἀβροκόμης μέγα ἰ ἀναστενάξας ἐν ὑπομνήσει τῶν
 ἑαυτοῦ γενόμενος, Ἀνθία, ἔφησε, τῆς ψυχῆς μοι πο-
 θειωτέρα, μάλιστα μὲν εὐτυχεῖν εἶη, καὶ σώζεσθαι
 μετ' ἀλλήλων. Ἄν δ' ἄρα τι εἶη πέπωμένον παθεῖν,
 καὶ πως ἀλλήλων ἀπαλλαγῶμεν, ὁμώσομεν ἑαυτοῖς,
 Οἰλτάτη, ὡς σὺ μὲν ἐμοὶ μενεῖς ἀγνή, καὶ ἄλλον
 ἄνδρα οὐχ ὑπομενεῖς, ἐγὼ δὲ ὅτι οὐκ ἂν ἄλλη γυναικὶ
 συνοικήσαιμι. Ἀκούουσα δὲ Ἀνθία μέγα ἀνωλόλυξε,
 καὶ τί ταῦτα, ἔφησεν, Ἀβροκόμη, πέπίστευκας,
 ὅτι ἔαν ἀπαλλαγῶ σοῦ, περὶ ἀνδρὸς ἔτι κατ' ἐμοῦ
 σκέψη; ἥτις οὐδὲ ζήσομαι τὴν ἀρχὴν ἄνευ σοῦ ὡς
 ὁμνύω τε τὴν πάτριον ἡμῶν θεὸν τὴν μεγάλην Ἐφε-
 σίων Ἀρτεμιν, καὶ ταύτην, ἣν διανύομεν, θάλατταν,
 καὶ τὸν ἐπ' ἀλλήλους ἡμᾶς καλῶς ἐκμήναντα θεόν,
 ὡς ἐγὼ καὶ βραχύ τι, ἀποσπασθεῖσα σου, οὔτε

ipsum manerent recordatus, O longe, ait, anima mihi
 carior Anthia, utinam & bene agere, & simul seruari
 datum fit! Verum si quid fato decretum est nos pati,
 quonam modo separabimur? Iuremus sancte, tu qui-
 dem, mihi, mea vita, te semper castam servaturam,
 nec alium habituram virum; ego vero, nunquam mihi
 fore cum alia consuetudinem. Ut haec audivit Anthia,
 eiulavit, & Cur haec, inquit, in animum induxisti
 tuum, Abrocoma, ut si disiungar a te, ipsam alii me
 tradituram viro suspiceris, quae ne tantulum quidem
 vivere sine te possim. Testor patriam Deam, magnam
 Ephesiorum Dianam, atque hoc, quod pertransimus,
 mare, & in utrumque nostrum strenue vires suas exer-
 centem Deum, me vel exiguo tempore, abreptam a

ἰ Ἀναστενάξας) Reduxit hanc mo medico, inspecti, lesionem
 Cod. Flor. a Weigelio, doctissi- Locella. Edd. tenent ἀναστενάξεν.

ζήσομαι, εὔτε τὸν ἥλιον ὄψομαι. Ταῦτα ἔλεγεν ἡ Ἀνθία ἐπώμνε δὲ καὶ ὁ Ἀβροκόμης. Καὶ ὁ καιρὸς αὐτῶν ἐπείκει τοὺς ὅρκους σοβαρωτέρους. Ἐν τούτῳ δὲ ἡ ναῦς Κῶ μὲν παραμείβει καὶ Κνίδον. Κατεβαίνοτο δὲ ἡ Ροδίων ἡσες μεγάλη καὶ καλὴ καὶ αὐτοὺς ἐνταῦθα ἔδει καταχθῆναι πάντως· δεῖν γὰρ ἔσασκον οἱ ναῦται καὶ ὑδρεύσασθαι, καὶ αὐτοὺς ἀναπαύσασθαι, μέλλοντας εἰς μακρὸν ἐμπεσεῖν πλοῦν.

Κατήγετο δὲ ἡ ναῦς εἰς Ρόδον, καὶ ἐξέβαινον οἱ ναῦται· ἐξέκει δὲ ὁ Ἀβροκόμης, ἔχων μετὰ χεῖρα τῆν Ἀνθίαν. Συνήεσαν δὲ παιτες οἱ Ρόδιοι, τὸ κάλλος τῶν παίδων καταπεπληγότες, καὶ οὐκ ἔστιν, ὅστις τῶν ἰδόντων παρῆλθε σιωπῶν· ἄλλοι μὲν ἔλεγον ἐπιδημίαν ἐκ τῶν θεῶν, οἱ δὲ προσεκύουον,¹ καὶ προσεποιούντο. Ταχὺ δὲ δι' ὅλης τῆς πόλεως διεπεσοιτήκει τὸ ὄνομα Ἀβροκόμου καὶ Ἀνθίας. Ἐπεύχονται δὲ

te nec victuram esse, neque solem adspecturam. Eadem iuravit Abrocomas, & tempus ipsum iuriurando eorum terrorem addiderat. Interea navis Coum Cnidumque praeteriit; cumque Rhodiorum pulchra & magna insula apparuisset, illuc appellere navem omnino oportere nautae dixerunt, tum aquandi, tum quiescendi gratia, utpote longam navigationem inituros.

Navis in Rhodum subducitur, descendunt nautae, exit & Abrocomas, manu tenens Anthiam. Convenerant omnes Rhodii, adolescentum formam mirati; nec, qui eos viderent, filere praetereundo poterant, quin nonnulli dicerent Deos advenisse, aliique adorarent, sibi que propitios reddere conarentur. Cito urbem totam

¹ Καὶ προσεποιούντο) Hemsterh. consuetum morem loquendi Nostrum secutus, refingendum statuit, προσέσχοντο, recepitque Loc. Els-

nerus Sched. Crit. IV, 26. conii. προσεπιτινούντο, quod vel propter similes literarum ductus praecoptaverim.

αὐτοῖς δημοσίᾳ, καὶ θυσίας τε θύουσι πολλὰς, καὶ
 εορτὴν ἄγουσι τὴν ἐπιδημίαν αὐτῶν. Οἱ δὲ τὴν τε πό-
 λιν ἅπασαν ¹ ἐξιστόρησαν, καὶ ἀνέθεσαν εἰς τὸ τοῦ
 Ἡλίου ἱερὸν πανοπλίαν χρυσῆν, καὶ ἐπέγραψαν εἰς
 ὑπόμνημα ἐπίγραμμα τῶν ἀναθέντων

Οἱ ξεῖνοι τάδε σοι χρυσήλατα τεύχε' ἔθηκαν

Ἄνθια, Ἀβροκόμης θ' ἱερῆς Ἐφέσιοιο πολῖται.

Ταῦτα ἀναθέντες, ὀλίγας ἡμέρας ἐν τῇ νήσῳ μείναν-
 τες, ἐπειγόντων τῶν ναυτῶν, ἀνήγοντο ἐπισιτισάμενοι.
 Παρέπεμπε δὲ αὐτοὺς ἅπαν τὸ Ῥοδίαν πλῆθος. Καὶ
 τὰ μὲν πρῶτα ἐφέροντο οὐρίῳ πνεύματι, καὶ ἦν αὐτοῖς
 ὁ πλοῦς ἄσμενος. Κακείνην τε τὴν ἡμέραν καὶ τὴν
 ἐπιούσαν νύκτα ἐφέροντο ἀναμετροῦντες τὴν Αἰγυ-
 πτίαν καλουμένην θάλατταν· τῇ δὲ δευτέρᾳ ἐπέπαυτο
 μὲν ὁ ἄνεμος· γαλήνη δὲ καὶ ὁ πλοῦς βραδύς, καὶ
 ναυτῶν ῥαθυμία, ² καὶ πότος ἐν τούτῳ καὶ μέθη καὶ

Abrocomae & Anthiae nomen pervagatur. Publice illos
 precantur, multa sacrificia facientes, diemque adven-
 tus eorum festum instituunt. Illi, lustrata urbe, in
 Solis templo aurea arma dedicarunt, & in rei memo-
 riam epigramma suis nominibus inscripsere:

Aurea dona tibi ponunt haec arma lubentes

Abrocomas Ephesi cives atque Anthia sacrae.

Dedicatione facta, postquam aliquot dies in insula per-
 mansissent, instantibus nautis, vitiaco instructi, om-
 nique Rhodiorum multitudine prosequente, e portu
 solvunt. Secundo primum vento, iucundaque naviga-
 tione vecti, die illo & infrequenti nocte Aegyptium,
 quod vocant, mare permetiuntur. Proximo vero die
 cessante vento tranquillitas orta: hinc tarda navigatio,
 nautarum remissio, comptatio, ebrietas. Tunc prae-

¹ Ἐξιστόρησαν) Haec est lesio edd. in διίστόρησαν. Vid. Locell.
 Cod. Fl. quam temere mutarunt ² Καὶ ναυτῶν ῥαθυμία cet.) Το-

ἀρχὴ τῶν μεμαντευμένων. Τῷ δὲ ¹ Ἀβροκόμῃ ἐφίσταται γυνὴ ὀφθῆναι Φοβερά, τὸ μέγεθος ὑπὲρ ἀνθρώπου, ἐσθῆτα ἔχουσα Φοινικῆν. Ἐπιστάσα δὲ τὴν ναῦν ἐδόκει καίειν ² καὶ τοὺς μὲν ἄλλους ἀπόλλυσθαι, αὐτὸν δὲ μετὰ τῆς Ἀνθίας διανήχυσθαι. Ταῦτα ὡς εὐθὺς εἶδεν, ἐταράχθη, καὶ προσεδόκα τὸ δεινὸν ἐκ τοῦ ὄνειράτος. Καὶ τὸ δεινὸν ἐγένετο.

Ἐτυχον μὲν ἐν Ῥόδῳ πειραταὶ παρορμοῦντες αὐτοῖς, Φοίνικες τὸ γένος, ἐν τριήρει μεγάλην παράρμουν δὲ ὡς φορτίον ἔχοντες καὶ πολλοὶ, καὶ γεννικοί. Οὗτοι καταμεμαθήμεσαν ἐν τῇ νηὶ ὅτι χρυσὸς καὶ ἀργυρος καὶ ἀνδράποδα πολλὰ καὶ τίμια. Διέγνωσαν οὖν ἐπιθέμενοι τοὺς μὲν ἀντιμαχομένους ἀποκτινύειν, τοὺς δὲ ἄλλους ἄγειν εἰς Φοινικὴν πρᾶησομένους καὶ τὰ

dictorum principium fuit. Abrocomae visa est navi inflare mulier adspectu terribilis, magnitudine supra humanam, puniceamque vestem induta caedes inferre, ac, pereuntibus aliis, ipse cum Anthia transfutare. His visis valde commotus expectabat ex infomnio infortunium, quod evenit.

Nam forte Rhodi piratica triremis magna stationem agebat. Piratae, genere Phoenices, suam mercibus onustam triremem simulabant, multi quidem & strenui. Resciverant, navi inesse aurum & argentum, & mancipia, multaque magni pretii. Decreverant igitur adoriri, qui resisterent, interficere, ceteros in Phoeniciam cum reliqua praeda vendendos abducere, velut impares

tum hunc locum ita refinge: καὶ ναυτῶν ραθυμία, καὶ μέθη ἢ ἀρχὴ τῶν μεμαντευμένων, εἰς τὴν καὶ πότης ἐν τούτῳ, & καὶ in ἡ mutato. Paulo post: ἔκειντο δὲ πάντες -- ὑπὸ μέθης καὶ ραθυμίας.

1 Τῷ δὲ Ἀβροκόμῃ) Satis pro-

babilis Abreschii opinio est, κοιμαμένη five καθέδοντι desiderantis.

2 Τὴν ναῦν ἐδ. καίειν) Ita correxere Alberti & Hemsterh. Vulgatur, καίειν. Sed alterum, quae mox sequuntur, unice volunt.

χοήματα κατεθρόνου δὲ ὡς οὐκ ἀξιωμαχῶν αὐτῶν. Τῶν δὲ πειρατῶν ὁ ἑξάρχος Κόρυμβος ἐκαλεῖτο, νεανίας, ὀφθαῖνοι μέγας, φοβερός τὸ βλέμμα, κόμη ἦν αὐτῷ αὐχμηρὰ, καθεμένη. Ὡς δὲ ταῦτα οἱ πειραταὶ ἐβουλεύσαντο, τὰ μὲν πρῶτα παρέπλεον ἡσυχῇ τοῖς περὶ Ἀβροκόμην τελευταῖον δὲ, ἦν μὲν περὶ μέσον ἡμέρας, ἔκειντο δὲ πάντες οἱ ἐν τῇ νηὶ ὑπὸ μέθης καὶ ραθυμίας, οἱ μὲν καθεύδοντες, οἱ δὲ ἀλύοντες, ἐπίστανται δὲ αὐτοῖς οἱ περὶ τὸν Κόρυμβον ἐλαυνομένη τῇ νηὶ (¹ τριήρης ἦν) σὺν ὀξύτητι πολλῇ. Ὡς δὲ πλησίον ἐγένοντο, ἀνεπήδησαν ἐπὶ τὴν ναῦν ὀπλισμένοι, τὰ ξίδη γυμνά ἔχοντες· κἀνταῦθα οἱ μὲν ἐρρίπτουσι ἑαυτοὺς ὑπ' ἐκπλήξεως εἰς τὴν θάλατταν, καὶ ἀπώλλουσι, οἱ δὲ, ἀμύνεσθαι θέλοντες, ἀπεσφάζονται. Ὁ δὲ Ἀβροκόμης καὶ ἡ Ἀνθία ² περιτρέχουσι

proelio despicientes. Piratarum dux, nomine Corymbus, erat iuvenis adspetu grandis, trucibus oculis, coma squalida & demissa. Ubi haec statuerunt piratae, primum Abrocomae navim paulatim accedunt; deinde, cum fere meridies esset, & omnes in navi ebrietate & desidia iacerent, partim somno correpti, partim exanimi & aegre se habentes, Corymbus concitata triremi cum suis instat, & cum propius accessissent, armati nudatisque gladiis in navem infilerunt. Tunc nonnulli se in mare praecipitant metu perculsi, ac pereunt; alii, dum se defendere conantur, interficiuntur. Abrocomas & Anthia Corymbo occurrunt, eiuf-

¹ Τριήρης ἦν) Omnia plana sunt, si haec verba παρανεθιτικῶς posita cogites. Ordo est: ἐπίστανται οἱ περὶ τὸν Κόρυμβον τῇ νηὶ, ἐλαυνομένη σὺν ὀξύτητι πολλῇ. Iam vide, quantum pulveris commo-

verint Viri docti ad hunc locum. ² Περιτρέχουσι) Hemsterh. corr. πωρατρέχουσι. Locella contra apertius putabat, προστρέχουσι. Ego vulgatum tueor, quod Latino-rum ambire respondet.

τῷ Κορύμβῳ τῷ πειρατῇ, καὶ λαβόμενοι τῶν γονάτων αὐτοῦ, τὰ μὲν χρήματα, ἔφασαν, ᾧ δέσποτα, καὶ ἡμᾶς οἰκέτας ἔχε, Φεῖσαι δὲ τῆς ψυχῆς, καὶ μηκέτι ζόνευε τοὺς ἐκόντας ὑποχειρίους σοι γενομένους· μὴ πρὸς αὐτῆς θαλάσσης, μὴ πρὸς δεξιᾷ τῆς σῆς ἀγαγῶν δὲ ἡμᾶς, ὅποι θέλεις, ἀπόδου τοὺς σοὺς οἰκέτας· μόνον οἰκτερον ἡμᾶς ὕθ' ἐνὶ ποιήσας δεσπότη. Ἀκούσας ὁ Κορύμβος, εὐθύς μὲν ἐκέλευσε Φεῖσασθαι Φονεύοντας· μεταθέμενος δὲ τὰ τιμιώτερα τῶν φορτίων καὶ τὸν Ἀβροκόμην καὶ τὴν Ἀνθίαν ἄλλους τε τινὰς τῶν οἰκετῶν ὀλίγους· ἐνέπρησε τὴν ναῦν· καὶ οἱ λοιποὶ πάντες κατεφλέχθησαν. Τὸ γὰρ πάντας ἀγειν οὔτε ἠδύνατο, οὔτε ἀσφαλὲς εἶρα. Ἦν δὲ τὸ θῆμα ἐλεεινόν, τῶν μὲν ἐν τῇ τριήρει ἀναγομένων, τῶν δὲ ἐν τῇ νηὶ φλεγομένων, ¹ τὰς χεῖρας ἐκτεινόντων, καὶ ὀλοφυρομένων. Καὶ οἱ μὲν ἔλεγον· Ποῖ πο-

que genua amplexati, Bona nostra, inquit, tibi habeto, & nosmet ipsos tibi famulos, here; nec, qui volentes se tibi dedunt, occidas. Te per hoc ipsum mare, per hanc dexteram tuam rogamus. Quo vis abducas, iam servos tuos vende; sed hoc unum misericors concede, ut uni domino serviamus. Hæcaudius Corymbus statim hos vetat interfici, traductisque sarcinis pretiosioribus, & Abrocoma & Anthia, aliisque paucis & servis, navem incendit; ceterique, quod omnes abducere nec facile, nec tutum videret, exusti sunt. Miserabile spectaculum præbebant illi triremi aucti, hi in navi flammis correpti, & manus tendentes & eiulantes. Audiebantur dicentes, Quonam, heri,

¹ Τὰς χεῖρας ἐκτεινόντων, καὶ ὀλοφυρομένων) Deficiunt hæc verba in edd. quæ primus e Cod.

Flor. revocavit Locella, insigniter de Nostro meritum.

τε ἀχθήσεσθε, δεσπόται; τίς ὑμᾶς ὑποδέξεται γῆς
καὶ τίνα πόλιν οἰκήσετε; οἱ δὲ, ὦ μακάριοι, οἱ
μέλλοντες ἀποθνήσκειν εὐτυχῶς πρὸ τοῦ πειραθῆναι
δεσμῶν, πρὸ τοῦ δουλείαν ληστρικὴν ἰδεῖν. Ταῦτα
λέγοντες οἱ μὲν ἀνήγοντο, οἱ δὲ κατεφλέγοντο. Ἐν
τούτῳ δὲ ὁ τροφεὺς τοῦ Ἀβροκόμου, πρεσβύτης ἤδη
σεμνὸς ἰδεῖν καὶ διὰ τὸ γῆρας ἐλεεινός, οὐκ ἐνεγκῶν
ἀναγόμενον τὸν Ἀβροκόμην ρίψας ἑαυτὸν εἰς τὴν θά-
λασσαν ἐνήχето ὡς καταληψόμενος τὴν τρίηρη, Ποῖ
με καταλείψεις, τέκνον, λέγων, τὸν γέροντα τὸν
παιδαγωγόν; ποῖ δὲ ἀπερχόμενος, Ἀβροκόμη; αὐ-
τὸς ἀπόκτεινόν με τὸν δυστυχῆ καὶ θάψον· τί γάρ
ἐστὶ μοι ζῆν ἄνευ σοῦ; Ταῦτα ἔλεγε, καὶ τέλος,
ἀτελπίσας ἔτι Ἀβροκόμην ὄψασθαι, παραδοὺς ἑαυ-
τὸν τοῖς κύμασιν, ἀπέθανε. Τοῦτο δὲ καὶ Ἀβροκόμη
πάντων ἦν ἐλεεινότατον, καὶ γὰρ τὰς χεῖρας ἐξέτει-
νε τῷ πρεσβύτῃ, καὶ τοὺς πειρατὰς ἀναλαμβάνειν

abducemini? Quae vos terra excipiet, quam urbem
incoletis? Illi vero, qui abducebantur, O beati, qui-
bus fortunate iam iam mortem continget oppetere,
priusquam vincula experiamini, praedonumque fervitu-
tem videatis. Interea Abrocomae paedagogus, senex
conspectu venerabilis, & aetate miserandus, Abroco-
mam abductum videre non sustinens, cum se praecipi-
tem in mare deiecisset, triremem natando prosequabatur,
Ubi me deferis, inquit, mi fili, senem paedagogum,
quo abiens, Abrocoma? Tu ipse me miserum occide,
sepulcroque conde: qui enim sine te vivam? His dictis,
tandem Abrocomam assequi desperans, cum sese flucti-
bus tradidisset, mortuus est. Nihil hoc Abrocomae
miserabilius fuit, qui, manus extendens feni, piratas

τ Ὀψισθαι) Ita exemplar Flor. Edd. habent ἰλιόθαι.

παρεκάλει· οἱ δὲ, οὐδένα λόγον ποιησάμενοι, διανύοντες ἡμέραις τρισὶ τὸν πλοῦν, κατήχθησαν εἰς πόλιν τῆς Φοινίκης, Τύρον, ἔνθα ἦν τοῖς πειραταῖς τὰ οἰκεῖα.
 1 Ἦγον δὲ αὐτοὺς εἰς αὐτὴν μὲν τὴν πόλιν οὐχί· εἰς πλησίον δέ τι χωρίον ἀνδρὸς ἀρχοντος ληστήριου, Ἀψύρτου τοῦνομα, οὗ καὶ ὁ Κόρυμβος ἦν ἡπηρετής ἐπιμισθῶ καὶ μέρει τῶν λαμβανομένων. Ἐν δὲ τῷ τοῦ πλοῦ διαστήματι ἐκ πολλῆς τῆς καθ' ἡμέραν ὄψεως ἔρα ὁ Κόρυμβος τοῦ Ἀβροκόμου 2 σφοδρὸν ἔρωτα, καὶ αὐτὸν πρὸς τὸ μειράκιον συνήθεια ἐπὶ πλεον ἔξεκαιο. Καὶ ἐν μὲν τῷ 3 πόνῳ οὐ τε πείσαι δυνατόν ἔδοκει εἶναι· (ἑώρα γὰρ ὡς διάκειται μὲν ὑπὸ ἀθυρίας πονήρως· ἑώρα δὲ καὶ τῆς Ἀνθίας ἐρώντα) ἀλλὰ καὶ τὸ βιάζεσθαι χαλεπὸν εἶναι αὐτῷ κατεφαί-

hortatus est, ut reciperent: illi, precum eius rationem nullam habentes, tridui navigatione in urbem Phoeniciae Tyrum appulerunt, ubi domos habebant. Piratae eos non quidem in urbem, sed in vicinam Apfyrti cuiusdam, praedonum magistri, sedem duxerunt, cui & Corymbus minister erat, mercede & praeda partitione conductus. Inter navigandum ob quotidianum adsp̄ctum Corymbus deperire coepit Abrocomam, exurebatque magis in dies adolescentis consuetudo. Et in ipsa quidem navigatione, eius inflecti posse sensum non putabat; videbat enim Anthiae amore captum, & in magna animi aegritudine versari; vim

1 Ἦγον δὲ) Ita liquido exstat in Cod. Flor. Ante Loc. asterisco notatus erat horum vv. defectus in edd.

2 Σφοδρὸν ἔρωτα) Καὶ ante σφοδρὸν insertum habet Codex Florentinus, contra morem lo-

quendi Nostro frequentatum.

3 Ἐν μὲν τῷ πόνῳ) Πόνῳ vix sanum. Hemsterh. coni. ἐν μὲν τῷ πλοῦ. Abresch. vero, ἐν μὲν τῷ πόνῳ· utrumque satis commode.

νετο¹ ἔδεδόκει γὰρ μή τι ἑαυτὸν ἐργάσηται δεινόν.

Ἐπεὶ δὲ κατήχθησαν εἰς Τύρον, οὐκέτι καρτερῶν, τὰ μὲν πρῶτα ἐβράβευε τὸν Ἀβροκόμην, καὶ θαρρῆν παρεάλει, καὶ πᾶσαν ἐπιμέλειαν προσέφερεν. Ὁ δὲ ἐλευῶντα τὸν Κόρυμβον ἐνόμιζεν αὐτοῦ ποιῆσθαι τὴν ἐπιμέλειαν. Τὸ δεύτερον δὲ ἀνακοινοῦται ὁ Κόρυμβος τὸν ἔρωτα τῶν συλληστῶν τινι, Εὐξείῳ τὸ ὄνομα, καὶ δεῖται βοηθὸν γενέσθαι, καὶ συμβουλεύσαι τίνι τρόπον διηθήσεται πείσαι τὸ μεираκιον. Ὁ δὲ Εὐξείνος ἀσμενος ἀκούει τὰ περὶ τοῦ Κορύμβου· καὶ γὰρ αὐτὸς ἐπ' Ἀνθίᾳ διέκειτο ποιήρως, καὶ ἦρα τῆς κόρης Φοβερόν ἔρωτα. Λέγει δὲ πρὸς τὸν Κόρυμβον καὶ τὰ αὐτοῦ, καὶ συνεβούλευσε μὴ ἐπὶ πλέον ἐπανιάσθαι, ἀλλὰ ἔργου ἔχεσθαι. Καὶ γὰρ, ἔφη, σφόδρα ἀγεννῆς κινδυνεύοντας καὶ παραβαλλομένους μὴ ἀπολαύειν μετὰ ἀδείας,

inferre periculosum videbatur, metuenti, ne quid gravius in se patraret.

Ubi vero in Tyrum descenderunt, diutius sustinere non potuit, quin primo Abrocomam officii demereri conaretur, & hortaretur bono esse animo, & omnem curam praestaret; qui Corymbum sui misericordia haec omnia facere existimabat. Deinde Corymbus Euxinum quendam e fociis praedonibus amoris sui conscium facit, rogatque, auxiliatorem se praebet, consiliumque det, quonam modo adolescentis animus impelli possit. Euxinus haec a Corymbo audire gaudet: ipse namque ob Anthiam misere se habebat, quam vehementi amore ardebat. Sua porro Corymbo narrat, & ne ulterius sese affligeret, sed instet operi, suadet; additque: Ignavum omnino est, nos obicere periculis, at labore partis non frui securos. Poterimus hos delectos ab

¹ Ἐδεδόκει) Recte ita emendavit Hemsterh. Vulgo ἔδκει.

ᾧν ἐκτησάμεθα ¹ πόνῳ δυνησόμεθα δὲ αὐτούς, ἔλε-
 γεν, ἔξαιρέτους παρ' Ἀψύρτου λαβεῖν δωρεάν. Ταῦ-
 τα εἰπὼν βραδίως ἔπειθεν αὐτὸν ἐρῶντα. Καὶ δὴ ² συν-
 τίθενται κατὰ ταῦτα τοὺς ὑπὲρ ἀλλήλων ποιήσασθαι
 λόγους· καὶ πείθει οὗτος μὲν Ἀβροκόμην, Κόρυμβος
 δὲ Ἀνθίαν. Ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ ἔκειντο ἄθυμοι πολλὰ
 προσδοκῶντες, ἀλλήλοις διαλεγόμενοι, συνεχῆς ὀμνύ-
 οντες τηρήσειν τὰ συγκεείμενα. Ἐρχονται δὲ πρὸς
 αὐτούς ὁ Κόρυμβος καὶ ὁ Εὐξείνος, καὶ Φράσαντες
 ἰδίᾳ τι θέλειν εἰπεῖν, ἀπάγουσι καθ' αὐτούς, ὁ μὲν
 τὴν Ἀνθίαν, ὁ δὲ τὸν Ἀβροκόμην. Τοῖς δὲ αἰ τε ψυ-
 χὰὶ ἐκραδαίνοντο, καὶ οὐδὲν ὑγιῆς ὑπενόουν. Λέγει
 οὖν ὁ Εὐξείνος πρὸς τὸν Ἀβροκόμην ὑπὲρ Κορύμβου·
 Μειράκιον, εἰκὸς μὲν ἐπὶ τῇ συμφορᾷ Φέρειν χαλε-
 πῶς, οἰκίτην μὲν ἐξ ἐλευθέρου γενόμενον, πένητα δὲ

Apſyrto dono accipere. His dictis facile amanti per-
 suadet, statuuntque mutuam sibi navare operam; cona-
 turque hic Abrocomam, Corymbus Anthiam exorare.
 Illi considerant animo, multumque de his, quae ex-
 spectanda forent, invicem sermonem habebant, subinde
 iurantes, se conventa servaturos. Corymbus & Euxi-
 nus ad illos accedunt, & aliquid seorsum dicendum
 habere simulantes, secum abducit ille Anthiam, hic
 Abrocomam. Quibus vehementer commovetur ani-
 mus, nihil boni subesse suspicantibus. Euxinus igitur
 Corymbi gratia Abrocomam alloquitur: Non dubito,
 adolescens, quin propter hoc infortunium valde do-
 leas, quin aegre feras te servum e libero factum esse,

¹ Πόνῳ) h. e. labore partis frui.
 Unde facile perspicitur, legi de-
 bere cum Hemsterh. πόνῳ. Editi
 habent πόνων.

² Συντίθενται κ. ταῦτα τοὺς --

λόγους) Praeclare ita hunc locum
 persanavit Hemsterh. Vulgo συν-
 τίθενται κ. ταῦτα τοὺς -- πόνων.
 Idem mox πείθειν corr. quod vix
 necesse puto.

ἀντ' εὐδαίμονος· δεῖ δέ σε τῇ ψυχῇ πάντα λογί-
σασθαι, καὶ στέργειν τὸν κατέχοντα δαίμονα, καὶ
τοὺς γενομένους δεσπότας ἀγαπᾶν. Ἰσθι γὰρ, ὡς
ἔνεστί σοι καὶ εὐδαιμοσύνην καὶ ἐλευθερίαν ἀπολα-
βεῖν, εἰ θελήσεις πείθεσθαι τῷ δεσπότη Κορύμβω.
Ἐρᾶ γάρ σου σφοδρὸν ἔρωτα, καὶ πάντων ἑτοιμὸς
ἔστι δεσπότην ποιεῖν τῶν ἑαυτοῦ. Πείσῃ δὲ χαλεπὸν
μὲν οὐδέν, εὐνούττερον δὲ σεαυτῷ τὸν δεσπότην ἐργά-
σῃ. Ἐννόησον δὲ ἐν οἷς ὑπάρχεις· βοηθὸς μὲν οὐδεὶς,
γῆ δὲ αὐτῇ ξένη, καὶ δεσπότηται ληστὰι, ¹ καὶ οὐ-
δεμία τιμαρίας ἀποφυγῆ ὑπερηφανήσαντι Κορύμβω.
Τί δέ σοι γυναικὸς δεῖ νῦν καὶ πραγμάτων; τί δὲ
ἔρωμένης, τηλικῶδ' ὄντι; πάντα ἀπόρριψον, πρὸς μό-
νον δεῖ σε τὸν δεσπότην βλέπειν, τούτῳ κελεύσαντι
ὑπακούειν. Ἀκούσας ὁ Ἀβροκόμης εὐθὺς μὲν ἀχανῆς

pauperem e divite: verum tecum perpendenda tibi
sunt omnia, praesenti fortunae acquiescendum, heri-
que amandi iam tui. Scias enim, in te esse, libertatem
ac prosperitatem recuperare, dummodo heri Corym-
bo obsequentem te praebeas. Is enim vehementer te
amat, paratusque est, omnium, quae possidet, te do-
minum constituere. Nil durum patieris, immo bene-
volentiozem tibi herum efficies. Ubi sis, cogita: auxi-
liator nullus, terra ipsa ignota, heri piratae, nullaque
supplicii vitandi spes, Corymbum fastidienti. Quid
tibi nunc uxore aut re familiari opus est, quid amica,
tenerae adeo aetatis cum sis? Haec omnia te abiicere
oportet, unumque herum respicere, eiusque mandatis
obsequi. His auditis Abrocomas primum obmutuit,

¹ Καὶ οὐδεμία -- ἀποφυγῆ) & edd. optime in οὐδεμία muta-
Οὐδεμίᾳς habetur in Cod. Flor. tum ab Hemsterh.

ἦν, καὶ οὔτε τι ἀποκρίνεσθαι ἠύρισκεν, ἐδάκρυσε δὲ, καὶ ἀνέστεινε, πρὸς αὐτὸν ἀφορῶν¹ εἰς οἷα ἄρα ἐλήλυθε. Καὶ δὴ λέγει πρὸς τὸν Εὐξείνου, Ἐπίτρεψον, δεσποτα, βουλεύσασθαι βραχὺ, καὶ πρὸς πάντα ἀποκρινούμαι σοι τὰ ρηθέντα. Καὶ ὁ μὲν Εὐξείνου ἀνεχώρει· ὁ δὲ Κόρυμβος τῇ Ἀνθίᾳ διείλεκτο τὸν ἔρωτα τὸν Εὐξείνου, καὶ τὴν παρούσαν ἀνάγκην, καὶ ὅτι δεῖ πάντως αὐτὴν πείθεσθαι τοῖς δεσπόταις· ὑπέσχετο δὲ πολλὰ, καὶ γάμον νόμιμον, καὶ χρήματα πεισθεῖσθαι καὶ περιουσίαν. Ἡ δὲ αὐτῶ τὰ ὅμοια ἀπεκρίνατο, αἰτησαμένη βραχὺν βουλεύσασθαι χρόνον. Καὶ ὁ μὲν Εὐξείνου καὶ ὁ Κόρυμβος μετ' ἀλλήλων ἦσαν περιμένοντες ὅ, τι ἀκούσονται, ἤλπίζον δὲ αὐτοὺς ῥαδίως πείσειν.

quid responderet, non inveniens; obortisque lacrimis ingemuit, videns, in quae incidisset. At Euxinum tandem his alloquitur: Sine me paulisper, here, quid his omnibus respondeam, consulere. Euxinus discedit: Corymbus vero Euxini amorem Anthiae exposuerat, praesentemque necessitatem heris omnino morem gerendi; multa pollicitus, legitimas nuptias, argenti copiam, si pareat, omniumque rerum abundantiam. Illa par responsum dederat, paulum temporis ad deliberandum petens. Euxinus & Corymbus una exspectabant, quid audituri essent; sperabantque, se facile illis id esse persuasuros.

1 Εἰς οἷα ἄρα ἐλήλυθε) Forte: εἰς οἷα ἄρχου ἐλήλυθε.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ ΕΦΕΣΙΟΥ

ΤΩΝ ΚΑΤΑ

ΑΝΘΙΑΝ ΚΑΙ ΑΒΡΟΚΟΜΗΝ

ΕΦΕΣΙΑΚΩΝ

ΛΟΓΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

Ο δὲ Ἀβροκόμης καὶ ἡ Ἀνθία ἦγον εἰς τὸ δωμάτιον, ἔνθα συνήθως διητῶντο, καὶ πρὸς ἀλλήλους εἰπόντες, ἅπερ ἠκηκόεσαν, καταβαλόντες ἑαυτοὺς ἔκλαιον, ᾠδύροντο. ὦ πάτερ, ἔλεγον, ᾧ μήτηρ,

XENOPHONTIS

EPHESIACORUM

DE AMORIBUS

ANTHIAE ET ABROCOMAE

LIBER SECUNDUS.

ABROCOMAS & Anthia in cubiculum, ubi dege-
re confueverant, ingressi, quae quisque audiverat,
narrant, & humi prostrati plorabant, & conquereban-
tur, O carissimi parentes, o patria, o cognati, o do-

¹ (Hκον) Deest hoc verbum in Flor. Hémsterh. supplebat ἐλθόν-
τες vel ἐπαγελθέντες.

ὦ πατρίς ¹ Φιλτάτη, καὶ οἰκίοι, καὶ συγγενεῖς. Τελευταῖον δὲ ἀνενεγκὼν ὁ Ἀβροκόμης, ὦ κακοδαίμονες, ἔφησεν, ἡμεῖς, τί ἄρα πεισόμεθα, ἐν γῆ βαρβάρων, [² πειρατῶν] ὕβρει παραδοθέντες πειρατῶν; Ἀρχεται τὰ μεμαντευμένα, τιμαρίαν ἤδη με ὁ θεὸς τῆς ὑπερηφάνιας εἰσπράττει, ἐρᾷ Κόρυμβος ἐμοῦ, σοῦ δὲ Εὐξείνος. ὦ τῆς ἀκαίρου πρὸς ἑκατέρους εὐμορφίας· εἰς τοῦτο ἄρα μέχρι νῦν σώφρων ἐτηρήθην, ἵνα ἐμαυτὸν ὑποθῶ ληστῇ ἐρῶντι τὴν αἰσχρὰν ἐπιθυμίαν; καὶ τίς ἐμοὶ βίος περιλείπεται πόρνη μὲν ἀντὶ ἀνδρὸς γενομένης; ἀποστερηθέντι δὲ τῆς Ἀνθίας τῆς ἐμῆς; Ἄλλ' οὐ μὰ τὴν μέχρῃς ἄρτι σωφροσύνην ἐκ παιδός μοι σύντροφον, οὐκ ἂν ἐμαυτὸν ὑποθείην Κόρυμβω· τεθνήξομαι δὲ πρότερον καὶ Φανῶμαι νεκρὸς σώφρων. Ταῦτα ἔλεγε, καὶ ἐπεδάκρυεν. Ἡ δὲ Ἀνθία, Φεῦ τῶν κακῶν, εἶπεν, ταχέως δὲ ³ τῶν ὄρκων

mestici! Tandem se colligens Abrocomas, Eheu nos; inquit, miseros! Quid tandem agemus in hac barbarorum piratarum regione, ipsorum iniuriis obnoxii? Iam praedictorum initium, iam Deus me pro superbia ulciscitur. Corymbus mei amore captus, tui Euxinus. O incommodam utrique formam! Ad hoc igitur tandem me castum servavi, ut praedoni turpi libidine insanienti me substernerem? Quaenam mihi vita futura est, pathico iam, non homini, & ab Anthia mea abrepto? Verum per pudicitiam iuro mihi sociam a puero, ante moriar, & castus vel mortuus apparebo, quam Corymbo morem geram. His dictis lacrimari coepit; & Anthia, Heu quantis, inquit, miseri circumdamur

¹ ὦ πατρίς φιλτάτη) Haec est aestio Cod. Flor. In edd. est, ὦ πατρίς, φιλτάτοι καὶ οἰκ.

² Πειρατῶν) Delendam esse

hanc vocem vidit etiam Hemsterhusius. Erroris causa fati manifesta.

³ Τῶν ὄρκων ἀναγκασόμεθα)

ἀναγκαζόμεθα ταχέως τῆς δουλείας πειράμεθα ἔρῃ
 τις ἐμοῦ, καὶ πείσειν ἤλπιζεν εἰς εὐνὴν ἐλεύσεσθαι τὴν
 ἐμὴν μετὰ Ἀβροκόμην, καὶ συγκατακλιθῆσεσθαι,
 καὶ ἀπολαύσειν ἐπιθυμίας; Ἀλλὰ μὴ οὕτως ἐγὼ Φι-
 λόζωος γενοίμην, ¹ μὴ ὑπομείναιμι ὑβρισθεῖτα ἰδεῖν
 τὸν ἥλιον. Δεδόχθω ταῦτα ἀποθνήσκωμεν, Ἀβροκόμη
 ἕξομεν ἀλλήλους μετὰ θάνατον, ὑπ' οὐδενὸς ἐνοχλού-
 μενοι.

Καὶ τοῖς μὲν ταῦτα ἐδέδεκτο. Ἐν δὲ τούτοις Ἀψυρ-
 τος, ὁ προεστὼς τοῦ ληστηρίου, ² ἠγούμενος, ὅτι τε
 ἤκουσιν εἰ περὶ τὸν Κόρυμβον, καὶ ὅτι πολλὰ εἶεν καὶ
 θαυμάσια κομίζοντες χρήματα, ἦκεν εἰς τὸ χωρίον,
 καὶ εἶδε τε τοὺς περὶ Ἀβροκόμην, καὶ κατεπλάγη τὴν
 εὐμορφίαν, καὶ εὐθύς, μέγα κέρδος νομίζων, ἠτήσατο

malis ! Cito vim contra iusiurandum nostrum patiemur,
 cito experiemur servitutem. Deperiens me quidam fle-
 dtere sperare potuit, & mecum post Abrocomam con-
 cubere, ac potiri desiderio suo? At non sic vivere
 amem, ut hanc perpeffa contumeliam Solem videre
 sustineam. Stat sententia. Moriamur, Abrocoma: nos
 invicem habebimus post mortem, a nemine amplius
 vexati.

Ii quidem ita statuerunt. Interea Apfyrtus, praedo-
 num dux, Corymbi reditum exspectans, multaue &
 pretiosa allaturum credens, in eum locum venerat.
 Qui statim ac Abrocomam & Anthiam vidit, formam
 admiratus, magnum se lucrum esse facturum existimans,

Verbum excidisse, in aprico est.
 Hemsterh. supplet *μνησθῆναι* vel
 potius *ἀναμνησθῆναι*. Locella au-
 tem, τοῖς ὄρκοις ἐμμένειν. Forte
 plura exciderunt. Mox copulam
 καὶ deesse ante εἰς εὐνὴν, idem

Locella suspicabatur.

¹ Μὴ ὑπομείναιμι) Ita corr.
 Hemsterh. Vulgo, ἐπιμείναιμι.

² ἠγούμενος) Hoc verbum vix
 sanum. Hemsterh. corr. *κατηχού-
 μενος, edoctus.*

ἐκείνους, τὰ μὲν ἄλλα χρήματα καὶ κτήματα καὶ παρθένους, ὅσαι συνελήθησαν, διένειμε τοῖς περὶ τὸν Κόρυμβον ¹ πειραταῖς. Ὁ δὲ Εὐξείνος καὶ ὁ Κόρυμβος ἄκοντες μὲν συνεχάρουν τοὺς περὶ τὸν Ἀβροκόμην τῶ Ἀψύρτῳ, συνεχάρουν δ' οὖν ἀνάγκη. Καὶ οἱ μὲν ἀπηλλάσσοντο. Ὁ δὲ Ἀψύρτος παραλαβὼν τὸν Ἀβροκόμην καὶ τὴν Ἀνθίαν καὶ οἰκέτας δύο, Λεύκωνα καὶ Ρόδην, ἤγαγεν εἰς τὴν Τύρον. Περιβλεπτος δὲ ἦν αὐτῶν ἡ πομπή, καὶ πάντες ἐτεθαυμάκεσαν τὸ κάλλος καὶ ἀνθραποὶ Βάρβαροι, μήπω πρότερον τοσαύτην ἰδοῦτες εὐμορσίαν, θεοὺς ἐνόμιζον εἶναι τοὺς βλεπομένους, ἐμακάριζον δὲ τὸν Ἀψύρτον οἷους οἰκέτας εἶη κηκτημένος. Ἀγαγὼν δὲ αὐτοὺς εἰς τὴν οἰκίαν ² παραδίδωσιν οἰκέτη πιστῶ, δι' ἐπιμελείας κελεύσας ἔχειν, ὡς μεγάλα κερδανῶν, εἰ ἀπόδοιτο τῆς ἀξίας αὐτοὺς τιμῆς.

Καὶ οἱ μὲν περὶ τὸν Ἀβροκόμην ἐν ταῦτοις ἦσαν.

eos sibi petiit; reliquam praedam, pecunias, supellectilem, ac virgines omnes Corymbo eiusque focis dividens. Euxinus & Corymbus inviti Abrocomam & Anthiam Apfyrtο concesserunt; sed eos cum coacti cessissent, abierunt. Apfyrtus Abrocomam & Anthiam, famulosque duos, Leuconem & Rhodam, acceptos Tyrum duxit. Conspicua fuit illorum deductio. Mirabantur omnes formam, cui nemo ante parem viderat, putabantque homines barbari Deos esse, beatumque dicebant Apfyrtum, qui tales famulos comparasset. In domum ductos fido famulo tradit, quem illos diligenter curare iubet, se maximum lucrum facturum sperans, si venderet iusto pretio.

Et sic se habebant res Abrocomae. Paucis vero post

¹ Πειραταῖς) Hanc vocem glossema τῶν, αἱ περὶ τὸν Κόρυμβον, habeo.

² Παραδίδωσιν) Ita emendaverat Hemsterh. atque ita plane habet Cod. Fl. Vulgo, περιδίδωσιν.

Ἡμερῶν δὲ διαγενομένων ὀλίγων, ὁ μὲν Ἀψυρτος ἐπ' ἄλλην ἐμπορίαν εἰς Συρίαν ἀπῆλθε· θυγατὴρ δὲ αὐτοῦ, Μαντῶ ὄνομα, ἠράσθη τοῦ Ἀβροκόμου. Ἦν δὲ καλὴ καὶ ὠραία γάμων ἤδη, πολὺ δὲ τοῦ Ἀβροκόμου κάλλους ἀπελείπετο. Αὕτη ἡ Μαντῶ ἐκ τῆς συνήθους τοῦ Ἀβροκόμου διαίτης ἀλίσκεται, καὶ ἀκατασχέτως εἶχε, καὶ ἠπόρει, ὅ, τι ποιῆσαι· οὔτε γὰρ πρὸς τὸν Ἀβροκόμην εἰπεῖν ἐτόλμα, γυναῖκα ἰ εἰδυῖα ἔχοντα, καὶ πείσειν οὐδέποτε ἐλπίζουσα, οὔτε ἄλλω τινὶ τῶν ἑαυτῆς, δεῖν τοῦ πατρὸς δι' αὐτὴν καὶ μᾶλλον ἀνεκαίετο, καὶ δέκετο πονήρως. Καὶ οὐκέτι καρτεροῦσα, ἔγνω πρὸς τὴν Ῥόδον, τὴν σύντροφον τῆς Ἀνθίας, οὔσαν ἡλικιωτὴν καὶ κόρην, κατεπειν τὸν ἔρωτα ταύτην γὰρ μόνην ἠέλιζε συνεργῆσαι αὐτῇ περὶ τὴν ἐπιθυμίαν. Καὶ δὴ σχολῆς λαβομένη ἄγει τὴν κόρην πρὸς τὰ πατρῶα ἐπὶ τῆς οἰκίας ἱερὰ, καὶ δεῖται, μὴ κατει-

diebus, cum Apfyrtus in Syriam abesset mercandi gratia, eius filia Manto deperire coepit Abrocomam, venusta & viro matura, multum tamen forma Abrocomae cedens. Adolescentis consuetudine capta, se cohibere non poterat, quid faceret nescia; neque enim id illi aperire audebat, quem, cum uxorem habere nosset, flectere desperaret, nec suorum cuiquam, patris metu: quo magis urebatur, ac misere se habebat, adeo, ut amplius sustinere non valens, Rhodae amorem narrare statueret, sodali Anthiae, puellae, & aequali, quam unam sperabat cupiditatis suae adiutricem fore. Arrepta igitur occasione puellam in facellum patris domesticum ducit; acceptoque iureiurando, obsecrat,

1 Εἰδυῖα) Ita emendavit corruptam Cod. Flor. lectionem εἰδυῖαν Bass V.D. Ἰδίαν praeferunt libri editi.

πεῖν αὐτῆς, καὶ ὄρκους λαμβάνει, καὶ λέγει τὸν ἔρω-
 τα τοῦ Ἀβροκόμου, καὶ ἱκετεύει ¹ συμβαλέσθαι, καὶ
 πολλὰ ὑπέσχετο συμβαλλομένη. Ἔφη δ', Ἴσθι μὲν
 οἰκέτις οὔσα ἐμῇ, ἴσθι δὲ ὀργῆς πειρασμένη βαρ-
 βάρου καὶ ἠδικημένης. Ταῦτα εἰπούσα ἀπέπεμπε τὴν
 Ρόδην. Ἡ δὲ ἐν ἀμηχάνῳ κακῶ ἐγεγόνει· τό τε γὰρ
 εἰπεῖν Ἀβροκόμῃ παρητέϊτο, Φιλοῦσα τὴν Ἀνθίαν· πά-
 νυ δὲ ἐδεδοίκει τῆς βαρβάρου τὴν ὀργήν. Ἔδοξεν οὖν
 αὐτῇ καλῶς ἔχειν, Λεύκωνι πρῶτον ἀνακοινῶσαι τὰ
 ὑπὸ τῆς Μαντοῦς εἰρημένα. Ἦν δὲ καὶ τῇ Ρόδῃ κοι-
 νωνήματα ² ἐξαιρέτως γενόμενα πρὸς Λεύκωνα· καὶ
 συνῆσαν ἀλλήλοις ἔτι ἐν Ἐφέσῳ. Τότε δὴ λαβομένη
 μόνου, ὦ Λεύκων, ἔφη, ἀπολώλαμεν τελείως· νῦν
 οὐκέτι τοὺς συντρόφους ἔχομεν· ἢ τοῦ δεσπότης θυγα-
 τῆρ Ἀψύρτου ἔρᾶ μὲν Ἀβροκόμου σοδορὸν ἔρωτα·
 ἀπειλεῖ δὲ, εἰ μὴ τύχη, δεινὰ ἡμᾶς ἐργάσασθαι.

ne se sibi opponat; amorem, quo Abrocomam am-
 plectebatur, aperit, eiusque opem implorat, multa
 opitulanti pollicita. Scias, inquit, te mihi famulam,
 ac irae meae obnoxiam, si iniuria affeceris, meque
 barbaram esse. His dictis Rhodam dimisit, quae admo-
 dum anxia fuit: id enim Abrocomae narrare averfabatur
 amore Anthiae, & omnino pertimescebat barbarae
 mulieris iram. Visum ergo est, primum eorum, quae
 a Manto audierat, Leuconem certiozem facere, quo
 inprimis utebatur familiariter; consuetudinem simul
 enim & Ephesi habuerant. Ubi solum deprehendit, Perii-
 mus, inquit, o Leucon: sodales diutius non habebi-
 mus. Herilis filia Abrocomam deperit, minaturque, ni
 potiatur, exempla in nos esse facturam. Quid agendum,

¹ Συμβαλέσθαι) Rescribe: συλ-
 λαβέσθαι, & μοχ συλλαβομένη.
 Frequens horum vv. permutatio.

² Ἐξαιρέτως) Ingeniose ac sa-
 tis probabiliter Hemsterh. coni.
 ἐξ ἔρωτος.

Σκόπει ταύτων, τί δεῖ ποιεῖν τὸ γὰρ ἀντειπεῖν τῇ βαρ-
 βάρω, σφαλερόν· τὸ δὲ ἀποξενεῖν Ἀβροκόμην Ἀν-
 θίας, ἀδύνατον. Ἀκούσας ὁ Λεύκων δακρύων ἐπλή-
 σθη, μεγάλας ἐκ τούτων συμφορὰς προσδοκῶν. Ὅψὲ
 δὲ αἰνεγκῶν, Σιώπα, ἔφη, Ῥόδη ἐγὼ γὰρ ἕαστα
 διοικήσω. Ταῦτα εἰπὼν ἔρχεται πρὸς Ἀβροκόμην. Τῷ
 δὲ ἄρα οὐδὲν ἔργον ἦν, ἢ Φιλεῖν Ἀνθίαν, καὶ ὑπ' ἐκεί-
 νης Φιλεῖσθαι, καὶ λαλεῖν ἐκείνη, καὶ ἀκούειν λα-
 λούσης. Ἐλθὼν δὲ παρ' αὐτοὺς, Τί ποιῶμεν, σύν-
 τροφοί; τί δὲ βουλευόμεθα οἰκέται; δοκεῖς τινι τῶν
 δεσποτῶν, Ἀβροκόμη, καλός· ἢ θυγατὴρ ἢ Ἀψύρ-
 του πονήρως ἐπὶ σοι διάκειται, καὶ ἀντειπεῖν ἐρώση
 βαρβάρω παρθένω χαλεπόν. Σὺ οὖν, ὅπως σοι δοκεῖ,
 βουλευσάμενος σῶσον ἡμᾶς ἅπαντας, καὶ μὴ περιίδῃς
 ὀργῇ δεσποτῶν ὑποπεσόντας. Ἀκούσας ὁ Ἀβροκόμης
 εὐθύς μὲν ὀργῆς ἐνεπλήσθη, ἀναβλέψας δὲ ἀτενὲς
 εἰς τὸν Λεύκωνα, ὦ πονηρὲ, ἔφη, καὶ Φωνίκων

dispice. Abnuere barbarae parum tutum; neque tamen
 ab Anthia Abrocomas divelli se patietur. Leuconi haec
 audienti lacrimae obortae sunt, cum magna inde futura
 mala praevideret. Tandem ubi se collegit, Sileas, in-
 quit, Rhoda: ego enim omnia disponam. Statimque
 Abrocomam adit, cui unum opus erat amare Anthiam
 & ab illa amari, eandemque alloqui & loquentem au-
 dire. Hos accedens, Quid agimus, inquit, sodales?
 quid nos fervei consulimus? Abrocoma, cuidam ex
 heris pulcher videris: Apfyrti filia te misere amat.
 Barbarae virgini depereunti non obsequi, incommodum
 est. Tu igitur consilium, quod tibi videtur, capiens,
 reque & nos omnes fervea, neque herili iracundiae ob-
 noxios fieri patiaris. His auditis Abrocomas repente
 impletur ira, intentisque in Leuconem oculis, Haec,

τῶν ἐνταῦθα βαρβαρώτερε, ἐτόλμησας εἰπεῖν πρὸς Ἀβροκόμην ταῦτα ῥήματα; καὶ, παρούσης Ἀνθίας, ἄλλην παρθέου μοι διηγῆ; Δούλος μὲν εἰμι, ἀλλὰ συνήκας οἶδα τηρεῖν. Ἐχουσιν ἐξουσίαν μου τοῦ σώματος, τὴν ψυχὴν δὲ ἐλευθέραν ἔχω. Ἀπειλείτω νῦν, εἰ θέλει, Μαντῶ ξίφει, καὶ βρόχους, καὶ πῦρ, καὶ πάντα, ὅσα δύναται σῶμα ἐνεγκεῖν οἰκέτου· οὐ γὰρ ἂν ποτε πεισθεῖν ἐκὼν Ἀνθίαν ἀδικῆσαι. Ὁ μὲν ταῦτα ἔλεγεν· ἡ δὲ Ἀνθία ὑπὸ συμφορᾶς ἔκειτο ἀχανῆς, οὐδὲ προσφθέγγασθαι τι δυναμένη. Ὅψε δὲ καὶ μόλις αὐτὴν ἐγεύρασα, ἔχω μὲν, φησὶν, Ἀβροκόμη, τὴν εὐνοίαν τὴν σὴν, καὶ στέργεσθαι διαφερόντως ὑπὸ σου πεπίστευκα, ἀλλὰ δέομαί σου, τῆς ψυχῆς καὶ τῆς ἐμῆς δέσποτα, μὴ προδῶς ἑαυτὸν, μηδὲ εἰς ἔργον ἐμβάλῃς βαρβαρικὴν συγκατάθετον δὲ τῇ τῆς δεσποίνης ἐπιθυμίᾳ, καὶ γὰρ ὑμῖν ἀπειμι ἐκποδῶν, ἐμαυτὴν ἀποκτείνουσα. Τοσοῦτόν σου δεήσομαι, θάψον

inquit, scelus, Abrocomae dicere audes, Phoenicibus hisce barbarior? & coram Anthia mihi aliam puellam memoras? Servus quidem sum; at novi promissa fervare. In corpus potestatem habent; sed liber mihi restat animus. Minetur Manto, si velit, gladios, laqueos, ignem & omnia, quae corpus famuli pati potest; neque tamen mihi persuadebit, ut Anthiae iniuriam faciam libens. Haec illo dicente Anthia, perculsa infortunio, ore presso obmutuit, nihil eloqui valens. Ac se vix tandem colligens: Equidem, Abrocoma, benevolentiam erga me tuam perspectam habeo, & amari a te probe sentio; verum te dominum animae meae precor, ne te ipsum prodas, neque barbaricae irae obicias. Herae desiderio obtempera: ego vero a vobis procul abeam, & me occidam. Hoc tantum ex-

αὐτὸς, καὶ Φίλησον πεσοῦσαν, καὶ μέμησο Ἀντίας.
Ταῦτα πάντα εἰς μείζονα συμφορὰν τὸν Ἀβροκόμην
ἤγε, καὶ ἠπόρει, ὅστις γένηται.

Καὶ οἱ μὲν ἐν τούτοις ἦσαν. Ἡ δὲ Μαντῶ, χροιν-
ζούσης τῆς Ρόδης, οὐκέτι καρτεροῦσα γράφει γραμμα-
τιον πρὸς τὸν Ἀβροκόμην ἣν δὲ τὰ ἐγγεγραμμένα τοιά-
δε. Ἀβροκόμη τῶ καλῶ δέσποινα ἢ σὴ χαίρειν· Μαν-
τῶ ἐρᾷ σου, μηκέτι φέρειν δυναμείην (ἀπρεπές μὲν ἴσως
παρθένω· ἀναγκαῖον δὲ Φιλύσῃ) δέομαι, μὴ με παρί-
δης, μηδὲ ὑβρίσης τὴν τὰ σὰ ἡρημένην. Ἐάν γὰρ πει-
σθῆς, πατέρα τὸν ἐμὸν Ἀψυρτον ἐγὰ πείσω, σοὶ
μὲ ἰ συνοικίσει, καὶ τὴν ἴν σοι γυναῖκα ἀποσκευα-
σόμεθα. Πλουτήσεις δὲ καὶ μακάριος ἔσῃ· ἐάν δὲ ἀντ-
είπης, ἐνόει, οἷα μὲν πείσῃ, τῆς ὑβρισμένης ἑαυτὴν ἐκ-
δικούσης, οἷα δὲ οἱ μετὰ σου κοινωνοί, τῆς σῆς ὑπερη-

posco, ut ipse sepelias, cadentem exosculeris, & Anthiam in memoria habeas. Haec omnia in maius infortunium Abrocomam adduxere, & , quid de se fieret, ignorabat.

Illi quidem in hoc discrimine versabantur. At Manto, cui tarda nimis Rhoda videretur, amoris impatiens, epistolum scribit Abrocomae his verbis: Abrocomae formoso hera tua salutem. Manto te misere amat, non amplius amorem ferre valens. Id minus fortasse virginem decet, sed amanti necessitas incumbit: ne me despicias, precor, neque contumelia afficias, cui tua maxime cordi sunt. Si enim obtemperes, a parente ego Apstyrto impetrabo, ut tibi connubio iungar; & coniugem nunc tuam submovebimus. Dives eris & beatus: at si adverferis, qualia passurus ipse sis, cogita, memet a te contemta supplicium de

1 Συνοικίσει) Ita corr. Hemsterh. Vitiose edd. συνοικῆσαι.

Φανίας σύμβουλοι γενόμενοι. Τοῦτο τὸ γράμμα λαβούσα, κατασημηναμένη, δίδωσι Θεραπαίνῃ τινι ἑαυτῆς βαρβάρῳ, εἰπούσα Ἀβροκόμῃ κομίζειν. Ὁ δὲ ἔλαβε, καὶ ἀνέγνω, καὶ πᾶσι μὲν ἤχθετο τοῖς ἐγγεγραμμένοις, μάλιστα δὲ αὐτὸν ἐλύπει τὰ περὶ τῆς Ἀνθίας. Καί κείνην μὲν τὴν πινακίδα κατέχει, ἄλλην δὲ ἐγγράφει, καὶ δίδωσι τῇ Θεραπαίνῃ ἣν δὲ τὰ ἐγγεγραμμένα Δέσποινα, ὅτι βούλει, ποίει, καὶ χρῶσάματι, ὡς οἰκέτου καὶ εἴτε ἀποκτείνειν θέλεις, ἔτοιμος· εἴτε βασανίζειν, ὅπως ἐθέλεις, βασάνιζε· εἰς εὐνήν δὲ τὴν σὴν οὐκ ἂν ἔλθοιμι, οὔτε ἂν τοιαῦτα πεισθεῖν κελεύσῃ. Λαβούσα ταῦτα τὰ γράμματα ἡ Μαντῶ, ἐν ὀργῇ ἀκατασχέτῳ γίνεται, καὶ ἀναμίζασα πάντα, Φθόνον καὶ ζηλοτυπίαν, λύπην, Φόβον, ἐνενοεῖ ὅπως τιμωρήσαιο τὸν ὑπερηφανοῦντα.

Καὶ δὴ καὶ ἐν τούτῳ ἔρχεται μὲν ἀπὸ Συρίας Ἀψυρτος, ἄγων τινὰ τῇ θυγατρὶ νυμφίον ἐκείθεν, te fumente, qualiaque fodales tui arrogantiae consiliarii. Hanc epistolam signatam ancillae cuidam barbarae dat Abrocomae reddendam. Qui acceptam legens, ea omnia, quae inscripta erant, moleste fert, maxime quae Anthiam attinent. Tabellam hanc retinet, aliam conscribit, & dat ancillae perferendam, his verbis: Facias, hera, quod lubet, & corpore hoc utere, ut servi. Si me vis occidere, praesto sum. Si tormentis cruciari, quo velis modo, crucia. Non ego ad te concubitum veniam: non haec imperanti obediam. Manto, hac epistola accepta, praecipiti ira corripitur: invidia, zelotypia, moerore ac metu simul percussa cogitat, quomodo fastidientem ulciscatur.

Interea Apfyrtus e Syria redit, sponsum inde filiae

Μοῖρων ὄνομα. Ὡς δὲ ἀφίκετο, εὐθύς ἡ Μαντὸ τὴν κατὰ Ἀβροκόμου τέχνην συνετάττετο, καὶ σπαράξα-
σα τὰς κόμας, καὶ περιρρήξασμένη τὴν ἐσθῆτα, ὑπαν-
τήσασα τῷ πατρὶ καὶ προσπεσοῦσα πρὸς τὰ γόνα-
τα, Οἴκτειρον, ἔφη, πάτερ, θυγατέρα τὴν σὴν ὑβρι-
σμένην ὑπ' αἰκέτου. Ὁ γὰρ σώφρων Ἀβροκόμης
ἐπέμεισε μὲν παρθενίαν τὴν ἐμὴν ἀφανίσαι· ἐπεβού-
λευσε δὲ καὶ σοί, λέγων ἔργον μου. Σὺ οὖν ὑπὲρ τη-
λικούτων τετολμημέων εἰσπραξάει παρ' αὐτοῦ τιμω-
ρίαν τὴν ἀξίαν ἢ εἰ δίδως ἐκδοτόν θυγατέρα τὴν σὴν
τοῖς αἰκέταις, ἑμαυτὴν φθάσασα ἀποκτενῶ. Ἀκούσας
ὁ Ἀψυρτος, καὶ δόξας ἀληθῆ λέγειν αὐτὴν, ἠρέυνησε
τὸ πρᾶχθῆν αἰκέτι, μεταπεμφόμενος δὲ τὸν Ἀβροκό-
μην, Ὡς τολμηρὰ καὶ μιαιρὰ, εἶπεν, κεφαλή, ἐτόλ-
μησας εἰς δεσπότας τοὺς σοὺς ὑβρίσαι, καὶ διαφθει-
ραι παρθένον ἠθέλησας, αἰκέτης ὢν; ἀλλ' οὐ τι χαι-
ρήσεις· ἐγὼ γὰρ σε τιμωρήσομαι, καὶ τοῖς ἄλλοις

adducens, cui nomen Moeridi. Qui ut advenit, Manto;
artificio in Abrocomam composito, capillis turbatis la-
cerataque veste patri obviam fit, & ad genua pro-
cidens, Miserere, inquit, pater, filiae a famulo iniu-
riam passae. Pudicus ille adolescens Abrocomas virgi-
nitatem meam spoliare conatus est, tibi que iniuriam
facere, mei se amore captum dicens. Tu igitur pro
talibus ausis ab eo poenas pete condignas. Vel si filiam
tuam famulis nuptum dare decreveris, mortem mihi
ante consciscam. Haec illam vera dicere Apfyrtus exi-
stimans, nihil amplius de facinore inquit, sed arces-
situm Abrocomam increpat, O audacissimum & scelestum
caput! Ausus es heris contumeliam facere, & servus
virginem vitare? Sed non hoc tibi sic abibit: suppli-
cium de te sumam, servisque aliis exempla edam in

οικέταις τὴν σὴν αἰκίαν ποιήσομαι παράδειγμα. Εἰ-
 πὼν, οὐκέτι ἀνασχόμενος, οὐδὲ λόγον ἀκούσαι, ἐκέ-
 λευσε περιρῆξαι τὴν ἐσθῆτα αὐτοῦ τοῖς οικέταις, καὶ
 σέρειν πῦρ, καὶ μάστιγας, καὶ παίειν τὸ μεράκιον.
 Ἦν δὲ τὸ θεῆμα ἐλεεινόν· αἱ τε γὰρ βασάνοι τὸ σῶ-
 μα πᾶν ἠφάνιζον, βασάνων ἀήτες ὄν οικητικῶν· τό τε
 αἷμα κατέρρει πᾶν, καὶ τὸ κάλλος ἐμαραίνεται. Προσ-
 ἦγεν αὐτῷ καὶ δεσμὰ φοβερά, καὶ πῦρ, καὶ μά-
 λιστα ἐχρήτο ταῖς βασάνοις κατ' αὐτοῦ, τῷ νυμφίῳ
 τῆς θυγατρὸς ἐνδεικνύμενος, ὅτι σώφρονα παρθένον
 ἕξειται. Ἐν τούτῳ ἡ Ἀνθία προσπίπτει τοῖς γόνασι τοῦ
 Ἀψύρτου, καὶ ἐδέετο ὑπὲρ Ἀβροκόμου· ὁ δὲ, Ἄλλὰ
 καὶ μᾶλλον, ἔφη, διὰ σε κολασθήσεται, ὅτι καὶ σε
 ἠδίκησε, γυναῖκα ἔχων ἄλλης ἐρῶν. Καὶ τότε ἐκέλευσε
 δῆσαντας αὐτὸν ἐγκαθεῖρξαι τινὶ οἰκῆματι σκοτεινῷ.

Καὶ ὁ μὲν ἐδέδετο, καὶ ἦν ἐν εἰρητῇ. Δεινὴ δὲ αὐτὸν
 αἰθυμία καταλαμβάνει, καὶ μάλιστα, ἐπεὶ Ἀνθίαν

te. His dictis, sermonem ullum audire recusans, iubet
 fervos vestem eius discindere, ignemque & verbera
 afferre, & caedere adolescentem. Miserandum specta-
 culum! plagae enim totum corpus difformabant, fer-
 vilibus tormentis inassuetum, effluebat sanguis, &
 oris pulchritudo marcescebat. Vincula ei formidolosa
 & ignem adduxit, maximeque tormentis in eum usus
 est, ut filiae sponso ostenderet, quam pudicam virgi-
 nem habiturus esset. Anthia tum ad Apfyrti genua
 accidit, & pro Abrocoma precatur. Ille, Immo & tui
 causa magis, inquit, plectetur, quod & te uxorem ha-
 bens iniuria affecerit, aliam amans. Iussitque vinciri,
 & obscura cella includi.

Vinctus ergo in carcere asservabatur. Tum animus
 ipsius cecidit, maxime ubi Anthiam non amplius vi-

οὐχ ἑώρα· ἐζητεῖ δὲ θανάτου τρόπους πολλοὺς, ἀλλ' εὕρισκεν οὐδένα, πολλῶν τῶν Φρουρούντων ὄντων. Ὁ δὲ Ἄψυρτος ἐποίει τῆς θυγατρὸς τοὺς γάμους, καὶ ἑώρταζον πολλαῖς ἡμέραις. ¹ Ἀνθία δὲ πάντα πένθος ἦν, καὶ εἴποτε δυνηθεῖν πείσασαι τοὺς ἐπὶ τοῦ δεσμοτηρίου, εἰσῆει πρὸς Ἀβροκόμην λαμβάνουσα, καὶ καταδύρετο τὴν συμφορὰν. Ὡς δὲ ἤδη παρεσκευάζοντο εἰς Συρίαν ἀπείναι, πρέπεμψεν ὁ Ἄψυρτος τὴν θυγατέρα μετὰ δῶρων πολλῶν, ἐσθῆτάς τε τὰς Βαβυλωνίους, καὶ χρυσὸν ἄσθονον καὶ ἄργυρον ἐδίδου· ἐδωρήσατο δὲ τῇ θυγατρὶ Μαντοῖ τὴν Ἀνθίαν καὶ τὴν Ῥόδην καὶ τὸν Λεύκωνα. Ὡς οὖν ταῦτα ἔγνω ἡ Ἀνθία, καὶ ὅτι εἰς Συρίαν ἀναχθήσεται μετὰ Μαντοῦς, δυνηθεῖσα εἰσελθεῖν εἰς τὸ δεσμοτήριον, περιπλεξαμένη τῷ Ἀβροκόμῃ, Δέσποτα, εἶπεν, εἰς Συρίαν ² ἄγομαι δῶρον dederet. Mortis plures modos quaesivit, neque tamen invenit, cum multi adessent custodes. Interea Apfyrtus filiae nuptias celebravit, multosque festos dies agitantur. Anthia vero doloris plena, si quando carceris custodes flectere liceret, clam ad Abrocomam ingrediebatur, deflebatque infortunium. Cum vero iam in Syriam abire pararent, Apfyrtus filiam plurimis muneribus profecutus dimisit. Vestes Babylonias, & auri copiam & argenti largitus est. Filiae Manto Anthiam quoque & Rhodam & Leuconem dono dedit. Cum novisset Anthia, se in Syriam cum Manto abductum iri; ut primum licuit, carcerem ingreditur, & Abrocomam amplexata, Heu domine, inquit, in Syriam ducor, dono

¹ Ἀνθία δὲ πάντα πένθος ἦν) Ἀνθία corr. Abresch. recepitque Loc. Ego affectatius hoc loquendi genus Xenophonti eripere non ausim.

² Ἄγομαι -- καὶ εἰς χεῖρας ζ.

ἄγομαι) Negligentior oratio in repetito ἄγομαι. Priore deleto Koenius ad Greg. de Dial. p. 54. locum sic constituit: ἐγὼ μὲν εἰς Συρίαν, δῶρον δεθεῖσα -- ἄγομαι. Hemsterh. prius in ἐρχομαι, vel

θεῖσα τῇ Μαντοῖ, καὶ εἰς χεῖρας τῆς ζηλοτυπούσης
 αἰγομαί· σὺ δὲ ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ μείνας οἰκτράως ἀπο-
 θνήσκεις, εὐκ ἔχων, οὐδὲ ὅστις σοῦ τὸ σῶμα κοσμή-
 σει· ἀλλ' ὀμνύω σοι τὸν ἀμφοτέρων δαίμονα, ὡς ἐγὼ
 μεῖνῶ σῆ, καὶ ζῶσα, καὶ ἀποθανεῖν δεήσῃ. Ταῦτα λέ-
 γουσα ἐφίλει τε αὐτὸν, καὶ περιέβαλλε, καὶ τὰς
 δεσμὰ ἠσπάζετο, καὶ τῶν ποδῶν προκυλίετο. Τέλος
 δὲ, ἢ μὲν ἐξῆει τοῦ δεσμοτηρίου· ὁ δὲ, ὡς εἶχεν, ἐαυ-
 τὸν ἐπὶ γῆς ἰρίψας ἔστενεν, ἔκλαιεν, ὦ πάτερ, λέ-
 γων, Φίλτατε, ὦ μῆτερ Θεμιστώ· ποῦ δὲ ἢ ἐν Ἐφέ-
 σω δοκοῦσά ποτε εὐδαιμονία; ποῦ δὲ οἱ λαμπροὶ καὶ
 εἰ περιβλεπτοὶ Ἀνθία καὶ Ἀβροκόμης, οἱ καλοὶ; ἢ
 μὲν οἴχεται πόρρω που τῆς γῆς αἰχμάλωτος, ἐγὼ
 δὲ καὶ τὸ μόνον ἀφῆρημαι παραμύθιον, καὶ τεθνήξομαι
 δυστυχῆς ἐν δεσμοτηρίῳ μόνος. Ταῦτα λέγοντα αὐ-
 τὸν ὕπνος καταλαμβάνει, καὶ αὐτῷ ὄναρ ἐφίσταται.

data Manto aemulae: tu vero in vinculis manens mor-
 ricris misere, neque habes, qui corpus curet. Sed tibi
 fanste iuro per utriusque genium, tua manebo, feu
 vivam, feu mori oporteat. Haec dicens osculatur, am-
 plexaturque, & vincula prensans, volvitur fusa ante
 pedes. Tandem illa carcere exit. Hic, quo erat dolore
 percitus, humi se abiiciens, ingemit ploratque, O pa-
 ter carissime, inquires, o mater Themisto! ubi illa,
 quae quondam videbatur Ephefi, felicitas? ubi praecla-
 ri illi & spectatissimi Anthia & Abrocomas, egregia
 forma adolescentes? En illa longe abit in longinquam
 terram captiva: mihi unicum aufertur solatium, &
 moriar miser in vinculis solus. Haec dicentem corripit
 somnus, inflatque ei somnium. Videre sibi visus est

posterior in *δίδομαι* vel *ἐχθίδο-*
μαι mutandum censet.

ἰ Ἐπὶ γῆς ἰρίψας) Ita legit Cod.
 Flor. Vitiose edd. ἰρίψας.

Ἔδοξεν ἰδεῖν αὐτοῦ τὸν πατέρα Λυκομήδη ἐν ἑσθῆτι μελαίνῃ πλανώμενον κατὰ πᾶσαν γῆν καὶ θάλατταν· ἐπιστάντα δὲ τῷ δεσμοτηρίῳ λύσαι τε αὐτὸν, καὶ ἀφίεναι ἐκ τοῦ οἰκήματος· τὸν δὲ ἵππον γενόμενον ἐπὶ πολλὴν φέρεσθαι γῆν διάκοντα ἵππον ἄλλην θήλειαν· καὶ τέλος, εὑρεῖν τὴν ἵππον καὶ ἄνθρωπον γενέσθαι. Ταῦτα ὡς ἔδοξεν ἰδεῖν, ἀνέθορέ τε, καὶ μικρὰ εὐελπίς ἦν.

Ὁ μὲν οὖν ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ κατέκλειστο· ἡ δὲ Ἀνθία εἰς Συρίαν ἤγετο, καὶ ὁ Λεύκων καὶ ἡ Ρόδη. Ὡς δὲ ἤκουσιν οἱ περὶ τὴν Μαντὰ εἰς Ἀντιόχειαν, (ἐκείθεν γὰρ ἦν Μοῖρις) ἐμνησικακεῖ μὲν καὶ τὴν Ρόδην, ἐμίσει δὲ καὶ τὴν Ἀνθίαν. Καὶ δὴ τὴν μὲν Ρόδην εὐθύς μετὰ τοῦ Λεύκωνος κελεύει ἐμβιβάσαντάς τινας πλοῖα πορρωτάτῳ τῆς Συρίαν ἀποδόσθαι γῆς, τὴν δὲ Ἀνθίαν οἰκέτη συνουσιάζειν ἐνενοεῖ, καὶ ταῦτα τῶν ἀτιμοτάτων αἰπόλῳ τινὶ ἀγροίκῳ, ἡγουμένη διὰ τούτου τι-

patrem Lycomedem, indutum nigra veste, terras circum omnes & maria vagari, inde ad custodiam pervenire, & solvere se vinculis, & emittere carcere. Ipse vero in equum mutatus ferri per multas terras, equam confectans, eamque tandem affecutus ad humanam formam reverti. Haec videre sibi visus surrexit, spei aliquid concipiens.

Dum ille in vinculis custodiebatur, Anthia cum Leucone & Rhoda ducebatur in Syriam. Manto iam cum comitatu Antiochiam venerat, Moeridis patriam, infenso in Rhodam & Anthiam animo. Rhodam statim cum Leucone iubet impositos navigio, & longissime a Syriorum finibus abductos, venumdari. Anthiam mancipio cuidam despiciatissimo iungere parabat agresti caprario, hoc modo

Longus.

Q

μωρήσασθαι αὐτήν. Μεταπέμπεται δὲ τὸν αἰπόλον, Λάμπωνα τὸννομα, καὶ παραδίδωσι τὴν Ἀντίαν, καὶ κελεύει γυναῖκα ἔχειν, καὶ ἂν ἀπειθῇ, προσέταττε βιάζεσθαι. Καὶ ἡ μὲν ἤγετο ἐπ' ἀγρὸν συνεσομένη τῷ αἰπόλῳ. Γενομένη δὲ ἐν τῷ χωρίῳ, εἶθα ὁ Λάμπων ἔνεμε τὰς αἴγας, προσπίπτει τοῖς γόνασιν αὐτοῦ, καὶ ἱκετεύει κατοικτεῖραι, ¹ καὶ τηρῆσαι. Διηγεῖται δὲ, ἥτις ἦν, τὴν προτέραν εὐγένειαν, τὸν ἄνδρα, τὴν αἰχμαλωσίαν. Ἀκούσας δὲ ὁ Λάμπων οἰκτεῖρει τὴν κόρην, καὶ ὄμνυσιν ἢ μὴν φυλάξειν ἀμόλυτον, καὶ θάρρειν παρεκελεύετο.

Καὶ ἡ μὲν παρὰ τῷ αἰπόλῳ ἦν ἐν τῷ χωρίῳ πάντα χρόνον, Ἀβροκόμην θρηνοῦσα. Ὁ δὲ Ἄψυρτος ἐρευνᾷμενος τὸ οἰκημάτιον, εἶθα ὁ Ἀβροκόμης πρὸ τῆς κολάσεως διῆγεν, ἐπιτυγχάνει τῷ γραμματιδίῳ τῷ Μαντοῦς πρὸς Ἀβροκόμην, καὶ γνωρίζει τὰ γράμ-

se Abrocomam ulturam existimans. Arcessito igitur caprario, Lamponi erat ei nomen, tradit Anthiam, iubetque, uxoris loco habeat, eique, si abnuat coniugium, vim inferat. Illa in agrum abducitur caprario nuptura, & ad locum perveniens, ubi Lampon capras pascebat, eius genibus procumbit, oratque, ut misereatur, & fervet. Quae sit, narrat, ingenuitatem, virum, servitutem. His auditis Lampon puellam miseratur, iubetque bono esse animo, se castam servaturum iureiurando promittens.

Illa quidem in agro apud caprarium erat per omne tempus, absentia Abrocomae illacrimans. Absyrtus vero carcerem perscrutatus, ubi Abrocomas ante castigationem degerat, incidit in epistolam a Manto Abrocomae

¹ Καὶ τηρῆσαι) Vera est Hemsterhusii suspicio, excidisse h. l.

voc. ἀγρὸν, usu loquendi Nostro familiari, & τὸ ipsa flagitante.

ματα, καὶ, ὅτι ἀδίκως Ἀβροκόμην τιμωρεῖται, ἔμα-
θεν. Εὐθὺς οὖν λῦσαί τε αὐτὸν προσέταξε, καὶ ἀγα-
γεῖν εἰς ὄψεις. Πονηρὰ δὲ καὶ ἑλεεινὰ πεπονηθὼς προσ-
πίπτει τοῖς γόνασι τοῖς Ἀψύρτου. Ὁ δὲ αὐτὸν ἀνίστη-
σι, καὶ, Θάρσει, ἔφη, ὦ μεираκιον ἀδίκως σου κατέ-
γνων, πεισθεῖς θυγατρὸς λόγοις. Ἀλλὰ ἰὺν μὲν σε
ἐλεύθερον ἀντὶ δούλου ποιήσω· δίδωμι δέ σοι τῆς οἰκίας
ἄρχειν τῆς ἐμῆς, καὶ γυναῖκα ἄξομαι τῶν πολιτῶν
τινος θυγατέρα·¹ σὺ δὲ μὴ μνησικακήσῃς τῶν γεγε-
νημένων, οὐ γὰρ ἐκὼν σε ἠδίκησα. Ταῦτα ἔλεγεν ὁ
Ἀψύρτος. Ὁ δὲ Ἀβροκόμης, Ἀλλὰ χάρις, ἔφη,
σοι, δέσποτα, ὅτι καὶ τὸ ἀληθὲς ἔμαθες, καὶ τῆς
σωφροσύνης ἀμείβῃ με. Ἐχαιρον δὲ πάντες οἱ κατὰ
τὴν οἰκίαν ὑπὲρ Ἀβροκόμου, καὶ χάριν ἤδεσαν ὑπὲρ
αὐτοῦ τῷ δεσπότῃ. Αὐτὸς δὲ ἐν μεγάλῃ συμφορᾷ κα-
τὰ Ἀνθίαν ἦν· ἐνενοεῖ δὲ πρὸς ἑαυτὸν πολλάκις, Τί δὲ

scriptam, literas dignoscit, & Abrocomam a se iniuste
puniri didicit. Statim igitur & solvi iubet, & in con-
spectum adduci. Ille, mala miseranda passus, procumbit
Apsyrti genibus; qui, erigens eum, Bono sis, inquit,
animo, adolescens; iniuste te male habui, filiae verbis
credens. At nunc te liberum pro servo faciam, teque
domui meae praeficiam, uxoremque dabo civis alicu-
ius filiam. Ne sis praeteritae iniuriae memor, quam
non mea sponte feci. Haec dixit Apsyrtus. Abrocomas,
Gratiam tibi habeo, inquit, here, quod & verum di-
dicisti, & pudicitiam meam remuneraris. Laetati omnes
in domo sunt Abrocomae causa, & gratias pro illo ha-
buerunt domino. Ipse vero maxime anxius ob Anthiam
erat; saepe enim secum ipse cogitabat, Quid mihi li-

1 Σὺ δὲ μὴ) Ita Cod. Flor. Editi habent οὐδέ.

ἐλευθερίας ἐμοί, τί δὲ πλούτων, καὶ ἐπιμελείας τῶν Ἀψύρτου χρημάτων; οὐ τοιοῦτον εἶναι με δεῖ ἐκείνην καὶ ζῶσαν καὶ τεθνεῶσαν εὐροίμι.

Ὁ μὲν οὖν ἐν τούτοις ἦν, διοικῶν μὲν τὰ Ἀψύρτου, ἐννοῶν δὲ, ὅποτε καὶ ποῦ τὴν Ἀνθίαν εὐρήσει. Ὁ δὲ Λεύκων καὶ ἡ Ρόδη ἤχθησαν εἰς τὴν Λυκίαν εἰς πόλιν Ξάνθου, (ἀνώτερον δὲ θαλάσσης ἡ πόλις) καὶ ταῦτα ἐπράβησαν πρεσβυτήτινι, ὃς αὐτοὺς εἶχε μετὰ πάσης ἐπιμελείας, παῖδας αὐτοῦ νομίζων· καὶ γὰρ ἄτεκνος ἦν. Διήγον δὲ ἐν ἀφθόνοις μὲν πᾶσιν, ἐλύπουν δὲ αὐτοὺς Ἀνθία καὶ Ἀβροκόμης οὐχ ὀρώμενοι. Ἡ δὲ Ἀνθία ἦν μὲν τινα χρόνον παρὰ τῷ αἰπόλῳ συνεχῆς δὲ ὁ Μοῖρις, ὁ ἀνὴρ τῆς Μαντῆς, εἰς τὸ χωρίον ἐρχόμενος ἔρα τῆς Ἀνθίας σφοδρὸν ἔρωτα. Καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἐπειράτο λαιβάνειν· τελευταῖον δὲ λέγει τῷ αἰπόλῳ τὸν ἔρωτα, καὶ πολλὰ ὑπισχνεῖτο συγκυρῆσαντι. Ὁ δὲ τῷ μὲν Μοίριδι συντίθεται, δεδοικῶς δὲ τὴν Μαντῶ

bertas, quid divitiae, quid imperium in domo Apsyrti ? non in his me esse oportet : eam seu vivam, seu mortuam, iam invenire malim.

Dum in eo erat, ut Apsyrti res curaret, cogitabat, quo loco, & quando Anthiam invenire posset. At Leuconem & Rhodam Xanthum, Lyciae urbem, nonnihil a mari diffitam, ductos, emerat fenex quidam, qui, cum prole careret, eos habebat liberorum loco, cetera beatos, moerentes tantum quod Anthia & Abrocomas abessent. Illa iam aliquod tempus apud caprarium degerat, cum Moeris, vir Mantus, faepissime in agrum veniens deperit Anthiam. Primum celare amorem conatur; tandem aperit caprario, multaue pollicetur, ut ne prodatur. Is Moeridi interim operam suam

έρχεται πρὸς αὐτὴν, καὶ λέγει τὸν ἔρωτα τὸν Μοίρι-
δος. Ἡ δὲ ἐν ὀργῇ γενομένη, Πασῶν, ἔφη, δυστυ-
χεστάτη γυναικῶν ἐγώ· ἰ τὴν ζήλην περιάζομαι, δι'
ἣν τὰ μὲν πρῶτα ἐν Φοινίᾳ ἀΦηρέθην ἐρωμένου, νυνὶ
δὲ κινδυνεύω τοῦ ἀνδρός. Ἄλλ' οὐ χαίρουσά γε Ἀνθία
Φανεύεται καλὴ καὶ Μοίριδι· ἐγὼ γὰρ αὐτὴν καὶ ὑπὲρ
τῶν ἐν Τύρῳ πράξομαι δίκας. Τότε μὲν οὖν τὴν ἡσυ-
χίαν ἤγαγεν. Ἀποδημήσαντος δὲ τοῦ Μοίριδος, μετα-
πέμπεται τὸν αἰτόλον, καὶ κελεύει λαβόντα τὴν Ἀν-
θίαν εἰς τὸ δαισύτατον ἀγαγόντα τῆς ὕλης ἀποκτεῖ-
ναι, καὶ τούτου μισθὸν αὐτῷ δάσειν ὑπέσχετο. Ὁ
δὲ οἰκτερεῖ μὲν τὴν κόρην, δεδοικῶς δὲ τὴν Μαντῶ,
έρχεται παρὰ τὴν Ἀνθίαν, καὶ λέγει τὰ κατ' αὐτῆς
δεδογμένα. Ἡ δὲ ἀνεκώκυσέ τε καὶ ἀνωδύρετο, Φεῦ,
λέγουσα, τοῦτο τὸ κάλλος ἐπίβουλον ἀμφοτέροις παν-

pollicitus, Manto veritus, ipsam adit, & Moeridis amo-
rem narrat. Quae irata, Mulierum ego, inquit, omnium
infelicissima, quae rivalem hanc mecum duxerim,
per quam in Phoenicia primum amatum adolescentem
amisi, nunc viri amittendi periculum adeo. At non
gaudebit Anthia, quod pulchra Moeridi videatur: gra-
viores enim, quam Tyri, hic mihi poenas pendet. Et
tunc quidem iram compressit; sed cum Moeris domo
abesset, arcessit caprarium, abductamque in densissi-
mam silvam occidere iubet; huiusque se praemium fa-
cinoris daturam pollicetur. Ille, misericordia puellae
captus, & heram Manto veritus, Anthiam adit, &
quae in illam decreta sint, narrat. Illa plorare & la-
mentari, Heu, importunam, dicens, & utrique nostrum

1. Τὴν ζήλην) Ita Cod. Flor. Deprehendit tamen illud Locell.
Dorv. ad Char. corr. ζήλον, quod in Aristaen. I, ep. 25.
ζήλη suspectum vocabulum fit.

ταχοῦ διὰ τὴν ἀκαιρον εὐμορφίαν Ἀβροκόμης μὲν ἐν Τύρῳ τέθηκεν, ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα. Ἀλλὰ δεομαί σε, Λάμπων αἰπόλε, ὃς μέχρι νῦν εὐσέβησας, ἀν ἀποκτείνης, καὶ ὀλίγον θάψον με τῇ παρακειμένη γῆ, καὶ ὀφθαλμοῖς τοῖς ἐμοῖς χεῖρας ἐπίβαλε τὰς σὰς, καὶ θάπτων συνεχῆς Ἀβροκόμην κάλει· αὐτὴ γένοιτ' ἀν εὐδαίμων ἐμοὶ μετὰ Ἀβροκόμου ταφῇ. Ἐλεγε ταῦτα ὁ δὲ αἰπόλος εἰς οἶκτον ἔρχεται, ἐνοσῶν, ὡς ἀνόσιον ἔργον ἐργάσεται, κόρην οὐδὲν ἀδικούσαν¹ ἀποκτείνας οὕτω καλήν. Λαβῶν δὲ τὴν κόρην ὁ αἰπόλος, Φονεῦσαι μὲν αὖκ ἠνέσχετο, φράζει δὲ πρὸς αὐτὴν τάδε· Ἀνθία, οἶδας, ὅτι ἡ δέσποινα Μαντῶ ἐκέλευσέ με λαβεῖν καὶ Φονεῦσαί σε. Ἐγὼ δὲ Θεοῦς δεδιώς, καὶ τὸ κάλλος οἰκτείρας, βούλομαι σε μᾶλλον πωλῆσαι πόρῳ που τῆς γῆς ταύτης, μὴ μαθεῖ-

ubique insidiosam formam! Abrocomas Tyri moritur, hic ego. Sed hoc te precor, quod adhuc fecisti, ut & nunc pium erga me te praebeas. Cum interfeceris, utcunque me vicina humo sepeli, manusque meis oculis impone, & sepeliens Abrocomam identidem voca. O utinam hoc mihi felix cum Abrocoma funus contigisset! Haec illa dicente caprarius ad misericordiam adducitur, secum reputans, quam impium facinus perpetraturus sit, puellam adeo pulchram nil commeritam occidens. Eam igitur caprariusprehendens occidere non sustinuit, sed his verbis alloquitur: Nosti, Anthia, dominam Manto mihi imperasse, ut te prehenderem & occiderem; sed Deos reveritus, & formam miseratus, te procul ab hac terra vendere malo, ne, si rescive-

1. Ἀποκτείνας) Ita corr. Hemsterhusius. Edd. habent ἀποκτείναι. Mox Ἐγὼ δὲ Θεοῦς rescripti cum Loc. Cod. Flor. secutus. In editis est, καὶ Θεοῦς.

σα ἢ Μαντῶ, ὅτι οὐ τέθνηκας, ἐμὲ μᾶλλον κακῶς διαθήσει. Ἡ δὲ μετὰ δακρύων λαβομένη τῶν ποδῶν αὐτοῦ, ἔφη, Θεοὶ καὶ Ἄρτεμι πατρῶα, τὸν αἰπόλον ὑπὲρ τούτων τῶν ἀγαθῶν ἀμείψασθε· καὶ παρεκάλει πρᾶξῆναι. Ὁ δὲ αἰπόλος λαβόμενος τῆς Ἀνθίας, ἀΐχετο ἐπὶ τὸν λιμένα· εὐρῶν δὲ ἐκεῖ ἐμπόρους ἀνδρας Κίλικας ἀπέδοτο τὴν κόρην, καὶ λαβὼν τὴν ὑπὲρ αὐτῆς τιμὴν ἤκεν εἰς τὸν ἀγρόν. Οἱ δὲ ἔμποροι λαβόντες τὴν Ἀνθίαν εἰς τὸ πλοῖον ἤγον, καὶ, νυκτὸς ἐπελθούσης, ἤεσαν τὴν ἐπὶ Κιλικίας. Ἐναντίῳ δὲ πνεύματι κατεχόμενοι, καὶ τῆς νεῶς διαρραγείσης, μόλις ἐν σκιῶδι τιμὴ σωθέντες ἐπ' αἰγιαλοῦ ἱ τινες ἤλθον· εἶχον δὲ τὴν Ἀνθίαν. Ἦν δὲ ἐν τῷ τόπῳ ἐκεῖνῳ ὕλη δασεῖα. Τὴν οὖν νύκτα ἐκεῖνην πλανώμενοι ἐν αὐτῇ τῇ ὕλῃ ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ἰπποθῶον τὸν ληστὴν συνελήφθησαν.

Ἐν δὲ τούτοις ἤκεν ἀπὸ τῆς Συρίας οἰκέτης ὑπὸ τῆς

rit Manto, te mortuam non esse, me in maius malum coniciat. Puella cum lacrimis eius pedes prenfans, Dii, inquit, & tu patria Diana, beneficium hoc caprario rependite; hortaturque, ut vendat. Caprarius, Anthiam secum abducens, in portum proficiscitur, ibique Cilices mercatores nactus puellam venum dedit, acceptoque pretio in agrum redit. Mercatores puellam in navim ducunt, & per insequentem noctem in Ciliciam abeunt. Sed adverso vento prohibiti, & diffracta navi, vix in tabula quadam salvi litus quoddam appulerunt, secum habentes Anthiam. Ibi silva quaedam erat densa atque aspera, in qua per illam noctem palantes ab Hippothoo latrone capti sunt.

Inter haec famulus e Syria venerat, haecce literas a-

ἱ τινες ἤλθον) Emendavit sic αἰγιαλοῦ τινος. Mox post ὕλην hunc locum Koen. ad Greg. de δασεῖα excidere quaedam. Dial. p. 26. Vulgabatur antea ἐπ'

Μαντοῦς γράμματα κομίζων τῷ πατρὶ Ἀψύρτῳ τά-
 δεῖ Ἐδωκὰς με ἀνδρὶ ἐν ξένη. Ἀνθίαν δέ, ἣν μετὰ τῶν
 ἄλλων οἰκετῶν ἐδαρήσω μοι, πολλὰ διαπραξαμένην
 κακὰ εἰς ἀγρὸν οἰκεῖν ἐκέλευσαμεν. Ταύτην συνεχῶς
 ἐν τῷ χωρίῳ θεώμενος ὁ καλὸς Μοῖρις ἔραε. Μηκέτι
 δὲ Φέρειν δυναμένη μετεπεμφάμην τὸν αἰπόλον, καὶ
 τὴν κόρην πρᾶθῆναι πάλιν ἐκέλευσα ἐν πόλει τινι τῆς
 Συρίας. Ταῦτα μαθὼν ὁ Ἀβροκόμης, οὐκέτι μένειν
 ἐκαρτέρει. Λαθὼν οὖν τὸν Ἀψυρτον, καὶ πάντας τοὺς
 κατὰ τὸν οἶκον, εἰς ἐπιζήτησιν τῆς Ἀνθίας ἔρχεται.
 Ἐλθὼν οὖν ἐν τῷ ἀγρῷ, ἔνθα μετὰ τοῦ αἰπόλου ἡ
 Ἀνθία διέτριβεν, ἵ αἶγει δὴ παρὰ τὸν αἰγιαλὸν τὸν
 Λάμπωνα τὸν αἰπόλον, ᾧ πρὸς γάμον ἐδεδώκει τὴν
 Ἀνθίαν ἡ Μαντῶ, ἐδεῖτο δὲ τοῦ Λάμπωνος, εἰπεῖν
 αὐτῷ, εἴ τι οἶδε περὶ κόρης ἐκ Τύρου. Ὁ δὲ αἰπόλος

Manto patri Apfyrto ferens: Virum dedisti mihi in
 terra extranea. Anthiam, quam una cum aliis fervi-
 tiis dono dederas mihi, ob multa malefacta rus habi-
 ratum abire iussi. Hanc ibi continenter visens pulcher
 Moeris amat. Quod cum ferre diutius non possem, ar-
 cessitum caprarium puellam iterum vendere iussi in ali-
 quo Syriae oppido. Ut haec novit Abrocomas, dura-
 re non potuit, quin clam Apfyrstum, ac omnes, qui
 in aedibus erant, ad perquirendam Anthiam discederet.
 In agrum igitur, ubi illa cum caprario degerat, cum
 pervenisset, Lamponem, cui Manto Anthiam nuptum de-
 derat, in litus ducit, eumque rogat, ut sibi dicat, si quid
 de Tyria virgine noverit. Caprarius & nomen, quod

1 Ἄγει δὴ) Hiulca haec ac la-
 cunosa. Hemsterh. corr. παρεκά-
 λει δὴ τὸν αἰπόλον τὸν Λάμπωνα
 εἰπεῖν αὐτῷ. Koenius autem ad
 Greg. p. 77. κατάγεται δὴ παρὰ

τὸν αἰπόλον Λάμπωνα, ᾧ πρὸς γά-
 μον δεσ. Ceterum verba τὸν αἰ-
 πόλον -- τοῦ Λάμπωνος, Cocchii
 incuria omiffa, e Cod. Flor. re-
 stituit Locella.

καὶ τὸ ὄνομα εἶπεν, ὅτι Ἀνθία, καὶ τὸν γάμον, καὶ τὴν εὐσέβειαν τὴν περὶ αὐτοῦ, καὶ τὸν Μοίριδος ἔρωτα, καὶ τὸ πρόσταγμα τὸ κατ' αὐτῆς, καὶ τὴν εἰς Κιλικίαν ὁδόν. Ἐλεγέ τε ὡς αἰεὶ τινος Ἀβροκόμου μέμνηται ἢ κέρη. Ὁ δὲ αὐτὸν, ὅστις ἦν, οὐ λέγει. Ἐωθεν δὲ ἀναστὰς ἤλαυσε τὴν ἐπὶ Κιλικίαν, ἐλπίζων Ἀνθίαν εὐρήσειν ἐκεῖ.

Οἱ δὲ περὶ τὸν Ἰππόθου, τὸν ληστήν, ἐκείνης μὲν τῆς νυκτὸς ἔμειναν εὐωχούμενοι τῇ δὲ ἐξῆς περὶ τὴν Θυσίαν ἐγένοντο. Παρεσκευάζετο δὲ πάντα, καὶ ἀγάλματα τοῦ Ἄρεως, ¹ καὶ ξύλα, καὶ στεφανώματα. Ἔδει δὲ τὴν Θυσίαν γενέσθαι τρόπῳ τῷ συνήθει τὸ μέλλον ἱερεῖον θύεσθαι, εἴτε ἄνθρωπος, εἴτε βόσκημα εἴη, κρεμάσαντες ἐκ δένδρου καὶ διαστάντες ἠκόντιζον. Καὶ ὅποσοι μὲν ἐπέτυχον, τούτων ὁ Θεὸς ἐδόκει δέχεσθαι τὴν Θυσίαν· ὅποσοι δὲ ἀπέτυχον, αὐθις ἐξι-

Anthia fit, & nuptias, & suam circa illas religionem, Moeridis amorem, & adversus eam mandata, & in Ciliciam iter narrat; additque, semper illam Abrocomae cuiusdam meminisse. Ipse, quis sit, non dicit; at prima luce surgens in Ciliciam progreditur, se ibi Anthiam inventurum sperans.

Hippothous ceterique latrones, tota nocte convivio absumta, insequenti die sacrificando operam dedere. Parata erant omnia, Martis simulacra, ligna & coronamenta, oportebatque sacrum solito more fieri. Quaecunque immolanda foret hostia, seu homo, seu pecus, hanc arbori appensam procul stantes iaculis petebant; & quotquot attingebant, horum videbatur Deus sacrificium accipere, quique aberrarent, iterum supplica-

¹ Καὶ ξύλα) Ingeniosa est VV. sterhusius locum sic constituit: DD. apud Hemsterh. coniectura, καὶ ἀγάλμα τὸ τοῦ Ἄρεως, καὶ καὶ σχῦλα, qua assumpta Hem- σχῦλα, καὶ στ.

λάσκοντο. Ἔδει δὲ τὴν Ἀνθίαν εὐτως ἱερευρηθῆναι. Ὡς δὲ πάντα ἕτοιμα ἦν, καὶ κρημνῶν τὴν κόρην ἤβελον, ψόφος τῆς ὕλης ἠκούετο, καὶ ἀνθρώπων κτύπος. Ἦν δὲ ὁ τῆς εἰρήνης τῆς ἐν Κιλικίᾳ προεστῶς, Περίλαος τὸννομα, ἀνὴρ τὰ πρῶτα τῶν ἐν Κιλικίᾳ δυναμένων. Οὗτος ἐπέστη τοῖς λησταῖς ὁ Περίλαος μετὰ πλήθους πολλοῦ, καὶ πάντας τε ἀπέκτεινεν, ὀλίγους δὲ καὶ ζῶντας ἔλαβε. Μίσις δὲ ὁ Ἰππόθεος ἠδυνήθη διαφυγεῖν ἀράμενος τὰ ὄπλα. Ἐλαβε δὲ τὴν Ἀνθίαν Περίλαος, καὶ πυθόμενος τὴν μέλλουσαν συμφορὰν, ἠλέησεν. Εἶχε δὲ ἄρα μεγάλης ἀρχῆν συμφορᾶς ὁ ἔλεος Ἀνθίας. Ἄγει δὲ αὐτὴν καὶ τοὺς συλληθθέντας τῶν ληστῶν εἰς Ταρσὸν τῆς Κιλικίας. Ἡ δὲ συνήθης αὐτὸν τῆς κόρης ὄψις εἰς ἔρωτα ἤγαγε, καὶ κατὰ μικρὸν ἐαλώκει Περίλαος Ἀνθίας. Ὡς δὲ ἤκον εἰς Ταρσὸν, τοὺς μὲν ληστὰς εἰς τὴν εἰρητὴν παρέδωκε, τὴν δὲ Ἀνθίαν ἐθεράπευεν. Ἦν δὲ οὔτε γυνὴ τῷ Περιλάῳ,

bant. Huic sacro Anthia destinata erat. Quam, paratis omnibus, dum arbori appendere volunt, fragor silvae atque hominum strepitus auditur. Erat paci per Ciliciam servandae praepositus Perilaus nomine, vir inter primores Ciliciae. Is cum valida fociorum manu aggressus latrones, omnes occidit, praeter paucos, quos vivos cepit. Uni Hippothoo effugere licuit, atque arma auferre. Perilaus cepit Anthiam; &, quae passura erat, intelligens, eius misertus est. Quae misericordia ingentis infortunii principium fuit Anthiae. Cum enim eam una cum latronibus, qui simul capti fuerant, Tarsum Ciliciae urbem duceret, consueto puellae adspectu in amorem labitur, sensimque captus est. Ut Tarsum ventum est, latrones in carcerem tradidit, & Anthiam devincire obsequio studuit. Neque uxor, neque

οὔτε παῖδες, καὶ περιβολὴ χρημάτων οὐκ ὀλίγη. Ἐ-
 λεγεν οὖν πρὸς τὴν Ἀνθίαν, ὡς πάντα ἀν' αὐτὴ γέ-
 νοιτο Περιλάω, γυνὴ καὶ δεσπότις, καὶ παῖδες. Ἡ
 δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἀντείχεν οὐκ ἔχουσα δὲ ὅ, τι ποιή-
 σει βιαζομένω, καὶ πολλὰ ἐγκειμένω, δείτασα, μὴ
 καὶ τι τολμήσῃ βιαϊότερον, συγκατατίθεται μὲν τὸν
 γάμον, ἱκετεύει δὲ αὐτὸν ἀναμείναι χρόνον ὀλίγον,
 ὅσον ἡμερῶν τριάκοντα, καὶ ἄχραντον τηρῆσαι. Καὶ
¹ σκήπτεται, ὁ δὲ Περιλαὸς πείθεται, καὶ ἐπόμνυ-
 ται τηρῆσειν αὐτὴν γάμων ἀγνῆν, εἰς ὅσον ἀν' ὁ χρό-
 νος διέλθῃ.

Καὶ ἡ μὲν ἐν Ταρσῶ ἦν μετὰ Περιλαίου, τὸν χρό-
 νον ἀναμείουσα τοῦ γάμου. Ὁ δὲ Ἀβροκόμης ἦει τὴν
 ἐπὶ Κιλικίας ὁδὸν καὶ οὐ πρὸ πελλοῦ τοῦ ἀντροῦ τοῦ
 ληστρικοῦ (ἐπεπλάνητο γὰρ καὶ αὐτὸς τῆς ἐπὶ εὐθῆ
 ὁδοῦ) συντυγχάνει τῷ Ἱπποθῶ ὀπλισμένω. Ὁ δὲ

liberi, erant Perilao, sed divitiarum copia non exigua.
 Anthiae igitur dicit, sibi eam pro omnibus fore, uxore,
 domina, prole. Illa obstare primum; tum, nil habens,
 quod urgenti acriusque instanti obiiciat, metuens, ne
 quid violentius audeat, de nuptiis quidem assentitur,
 orat vero, breve triginta dierum tempus exspectet,
 & intactam fervet. Simulanti Perilao paret, iurat-
 que, intactam fervaturum, donec tempus illud praeter-
 lapsum sit.

Illa Tarfi cum Perilao nuptiarum tempus exspectan-
 te, Abrocomas iter in Ciliciam profequitur, nec longe
 a latronum antro (a recta enim via aberraverat) inci-
 dit in Hippothoum armatum. Qui, ut illum vidit, oc-

¹ Καὶ σκήπτεται) Oratio man- ται τί· melius autem Loc. καὶ
 ca. Hemsterh. conl. καὶ σκήπτε- σκήπτεται μὲν ἢ Ἀνθία, ὁ δὲ &c.

αὐτὸν ἰδὼν προστρέχει, καὶ Φιλοζρονεῖται, καὶ δεῖται κοινῶν γενέσθαι τῆς ὁδοῦ. Ὁρῶ γὰρ σε, ὦ μεράκιον, ὅστις ποτὲ εἶ, καὶ ὁφθῆναι καλὸν, καὶ ἄλλως ἀνδρῶν καὶ ἡ πλάνη φαίνεται πάντως ἰ ἀδικουμένη. Ἴωμεν οὖν, Κιλικίαν μὲν ἀφέντες, ἐπὶ Καππαδοκίαν καὶ τὸν ἐκεῖ Πόντον· λέγονται γὰρ οἰκεῖν ἄνδρες εὐδαίμονες. Ὁ δὲ Ἀβροκόμης τὴν μὲν Ἀνθίας ζήτησιν οὐ λέγει, συγκατατίθεται δὲ ἀναγκάζοντι τῷ Ἴπποθῶ. Καὶ ὅμοιους ποιῶσι συνεργήσειν τε καὶ συλλήψεσθαι. Ἠλπιζε δὲ ὁ Ἀβροκόμης ἐν τῇ πολλῇ πλάνῃ τὴν Ἀνθίαν εὐρήσειν. Ἐκείνην μὲν οὖν τὴν ἡμέραν ἐπανελθόντες εἰς τὸ ἀντρον, εἴ τι αὐτοῖς ἐτι περιττὸν ἦν, αὐτοὺς καὶ τὸν ἵππον ἀνελάμβαιον. Ἦν γὰρ τῷ Ἴπποθῶ ἵππος ἐν τῇ ὕλῃ κρυπτόμενος.

currens, blande alloquitur, oratque viae sibi comitem fieri. Video enim te, adolescens, quicumque tandem sis, adspectu pulchrum, alias strenuum. Sane videris omnino a recta via aberrasse. Eamus ergo in Cappadociam, ibique Pontum, relicta Cilicia; ubi beatos esse homines dicunt. Abrocomas de Anthiae investigatione nil quidem aperit Hippothoo, sed instanti assentitur. Convenit ipsis iureiurando de mutua opera & auxilio: sperabat enim Abrocomas, se latius vagando Anthiam inveniendum esse. Die illa ad antrum reversi, quod supererat, sese & equum reficiendo, insumserunt: erat enim Hippothoo equus in silva absconditus.

1 Ἀδικουμένη) Loc. corr. ἀδικουμένου.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ ΕΦΕΣΙΟΥ,
 ΤΩΝ ΚΑΤΑ
 ΑΝΘΙΑΝ ΚΑΙ ΑΒΡΟΚΟΜΗΝ
 ΕΦΕΣΙΑΚΩΝ
 ΛΟΓΟΣ ΤΡΙΤΟΣ.

Τῆ δὲ ἐξῆς παρέσαν μὲν Κιλικίαν ἐποιοῦντο
 δὲ τὴν ὁδὸν ἐπὶ Μάζακον, πόλιν τῆς Καππαδοκίας,
 μεγάλην καὶ καλήν. Ἐκεῖθεν γὰρ Ἴππόθεος ἐνενόει,
 συλλεξάμενος νεανίσκους ἀκμάζοντας, συστήσασθαι
 πάλιν τὸ ληστήριον. Ἰούσι δὲ αὐτοῖς διὰ κωμῶν με-

XENOPHONTIS
 EPHESIACORUM
 DE AMORIBUS
 ANTHIAE ET ABROCOMAE
 LIBER TERTIUS.

INSEQUENTI die Ciliciam reliquerunt, iterque fe-
 cerunt Mazacum versus, Cappadociae urbem magnam
 pulchramque: ibi enim Hippothous in animum indu-
 xerat, collectis virenti robore iuvenibus, praedonum
 agmen restituere. Magnos pagos pertranseuntibus, in-

γάλων, πάντων ἦν ἀφθονία τῶν ἐπιτηδείων. Καὶ γὰρ ὁ Ἰππόθοος ἐμπείρως εἶχε τῆς Καππαδοκῶν Ὠωνῆς, καὶ αὐτῷ πάντες ὡς οἰκίῳ προσεζέροντο. Διανύσαντες δὲ τὴν ὁδὸν ἡμέραις δέκα, εἰς Μάζακον ἔρχονται, καὶ ἐνταῦθα πλησίον τῶν πυλῶν εἰσῳκίσαντο, καὶ ἔγνωσαν ἑαυτοὺς ἡμερῶν τινῶν ἐκ τοῦ καμιάτου θραπεῦσαι. Καὶ δὴ εὐωχουμένων αὐτῶν ἐστέναξεν ὁ Ἰππόθοος, καὶ ἐπεδάκρυσεν. Ὁ δὲ Ἀβροκόμης ἤρετο αὐτὸν, τίς ἢ αἰτία τῶν δακρύων. Καὶ ὃς, Μεγάλα, ἔφη, τὰμὰ διηγήματα, καὶ πολλὴν ἔχοντα τραγωδίαν. Ἐδέετο Ἀβροκόμης εἰπεῖν, ὑπισχνούμενος καὶ τὰ κατ' αὐτὸν διηγήσασθαι. Ὁ δὲ ἀναλαβὼν ἀνωθεν (μόνοι δὲ ἐτύγχανον ὄντες) ἐξηγεῖται τὰ κατ' αὐτόν.

Ἐγὼ, ἔφη, εἰμὶ τὸ γένος πόλεως Περίνθου (πλησίον δὲ τῆς Θράκης ἢ πόλις) τῶν τὰ πρῶτα ἐκεῖ δυναμένων. Ἀκούεις δὲ καὶ τὴν Περίνθον, ὡς ἔνδοξος, καὶ τοὺς ἀνδρας, ὡς εὐδαίμονες ἐνταῦθα. Ἐκεῖ, νέος

gens commeatus copia suppetebat: erga Hippothoum enim, Cappadocum linguae peritum, tanquam domesticum omnes se gerebant. Decem diebus perfecto itinere Mazacum perveniunt, ibique prope portas divertuntur, decernuntque, se aliquot dies a labore reficere. In convivio Hippothous suspirat, lacrimatque. Abrocomas quaerit, quae lacrimarum causa? Ille, Longa est, inquit, rerum mearum commemoratio, ac tragoediae plena. Abrocomas ad dicendum hortatur, sua se quoque narraturum promittens. Ille altius initium repetens, cum forte soli essent, ordine, quae ipsi acciderant, narrat.

Ego, inquit, genere Perinthius sum, (urbs est Thraciae vicina) e primariis civitatis. Audisti, quam celebris sit Perinthus, & cives opulenti. Ibi cum juvenis ad-

ἄν, ἠράσθη μερικίου καλῷ. Ἦν δὲ τὸ μερικίον τῶν ἐπιχωρίων ὄνομα Ὑπεράνθης ἦν αὐτῷ. Ἠράσθη δὲ τὰ πρῶτα ἐν γυμνασίοις διαπαλαίοντα ἰδὼν, καὶ οὐκ ἐκαρτέρησα. Ἐορτῆς ἀγομένης ἐπιχωρίου καὶ παννυχίδος ἐπ' αὐτῆς, πρόσκειμι τῷ Ὑπεράνθῃ, καὶ ἱκετεύω κατοικεῖραι. Ἀκούσαν δὲ τὸ μερικίον πάντα ὑπισχνεῖται, κατελεῆσάν με. Καὶ τὰ πρῶτά γε τοῦ ἔρωτος ὁδοιπορεῖ Φιλήματα καὶ ψαύσματα, καὶ πολλὰ παρ' ἐμοῦ δάκρυα. Τέλος δὲ, ἐδυνήθημεν καιροῦ λαβόμενοι γενέσθαι μετ' ἀλλήλων μόνοι, καὶ τὸ τῆς ἡλικίας ἰ ἀλλήλοις ἀνύποπτον ἦν. Καὶ χρόνῳ συνῆμεν πολλῶ, στέργοντες ἀλλήλους διαφερόντως, ἕως δαίμων τις ἡμῖν ἐνεμέσθησε. Καὶ ἔρχεται τις ἀπὸ Βυζαντίου (πλησίον δὲ τὸ Βυζάντιον τῇ Περίνθῳ) ἀνὴρ τῶν τὰ πρῶτα ἐκεῖ δυναμένων, ὃς ἐπὶ πλούτῳ καὶ περιουσία μέγα φρονῶν Ἀριστόμαχος ἐκαλεῖτο. Οὗτος ἐπι-

huc effem, amore cuiusdam adolescentuli indigenae captus sum, cui nomen Hyperanthae. Cum primum illum in gymnasiis luctantem vidissem, amavi; nec durare potui, quin, cum festum patrium ac privigilium ageretur, ipsum adirem, oraremque, ut mei misereretur. Ut audivit adolescens, omnia pollicetur misericordia commotus. Primique amoris gradus fuere oscula, contactus, ac multae a me lacrimae. Tandem potuimus, occasione arrepta, soli una esse, ob eandem aetatem minime suspecti. Longa nobis consuetudo fuit mutuo deamantibus, donec Deus aliquis invidit. A Byzantio, quod non longe a Perintho abest, advenit vir inter illic potiores, ob pecuniam & opes elati animi, Aristoma-

ἰ Ἀλλήλοις ἀνύποπτον ἦν) Hemsterhusius emendat, ἄλλοις ἀνύποπτον ἦν. Locella: τὸ τῆς ἡλικίας παράλληλον ἀνύποπτον ἦν. Neutrū, ut ingenue fatear, fatiscit.

βας εὐθὺς τῇ Περίνθῳ, ὡς ὑπό τινος ἀπεσταλμένος κατ' ἐμοῦ Θεοῦ, ὄρᾳ τὸν Ὑπεράνθην σὺν ἐμοί, καὶ εὐθέως ἀλίσκεται τοῦ μεираκίου, θαυμάσας τὸ κάλλος, πάντα ὀντινοῦν ἐπάγεσθαι δυνάμενον. Ἐρασθεὶς δέ, οὐκέτι μετρίως κατεῖχε τὸν ἔρωτα, ἀλλὰ τὰ μὲν πρῶτα τῷ μεираκίῳ προσέπεμπε. Ὡς δὲ ἀδύνατον ἦν αὐτῷ, (ὁ γὰρ Ὑπεράνθης, διὰ τὴν πρὸς ἐμὲ εὖνοιαν, οὐδένα προσίετο) πείθει τὸν πατέρα αὐτοῦ, πονηρὸν ἄνδρα καὶ ἐλάττονα χρημάτων. Ὁ δὲ αὐτῷ δίδωσι τὸν Ὑπεράνθην, προφάσει διδασκαλίας· ἔλεγε γὰρ, εἶναι λόγων τεχνίτης. Παραλαβὼν δὲ αὐτὸν, τὰ μὲν πρῶτα κατάκλειστον εἶχε, μετὰ τοῦτο δὲ ἀπῆρεν εἰς Βυζάντιον. Εἰπόμην καὶ γὰρ πάντων καταφρονήσας τῶν ἐμαυτοῦ, καὶ, ὅσα ἐδύναμην, συνήμην τῷ μεираκίῳ. Ἐδύναμην δὲ ὀλίγα, καὶ μοι Φίλημα σπάνιον ἐγένετο καὶ λαλία δυσχερής· ἐφρουρούμην δὲ ὑπὸ πολλῶν. Τελευταῖον οὐκέτι καρτερῶν, ἐμαυτὸν παροξύνας ἐπάν-

chus vocabatur. Is vix Perinthum ingressus, velut ab aliquo Deorum in me missus, Hyperanthem, qui mecum erat, videt, statimque admiratione formae adolescentuli capitur, quae quemque valeat allicere. Deprensus non amplius immodicum amorem cohibuit, sed primum puerum arcessit; ac nihil proficiens, cum Hyperanthes ob benevolentiam erga me suam neminem adiret, patri, homini nequam, avaro fordidoque persuadet, ut sibi Hyperanthem tradat, institutionis causam obtendens: dicebat se enim sermonum artificem. Ut accepit, primo inclusum habuit, inde Byzantium abstulit. Sequor ego, meis omnibus posthabitis, & quoties licuit, puerum conveni. Licuit vero raro: unde infrequentia mihi oscula, difficillimae colloctiones, multis me observantibus. Tandem non amplius ferre

εἰμι εἰς Πέρινθον, καὶ πάντα, ὅσα ἦν μοι κτήματα, ἀποδόμενος, συλλέξας ἄργυρον εἰς Βυζάντιον ἔρχομαι. Καὶ λαβὼν Ξιφίδιον, (συνδοκοῦν τούτο καὶ τῷ Ὑπεράνθῃ) εἰσεῖμι νύκτωρ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀριστομάχου, καὶ εὐρίσκω συγκατακείμενον τῷ παιδί. Καὶ ἐργῆς πλησθεὶς παῖα τὸν Ἀριστόμαχον καιρίαν. Ἡσυχίας δὲ οὔσης, καὶ πάντων ἀναπαυομένων, ἔξεμι, ὡς εἶχον, λαβὼν, ἐπαγόμενος καὶ τὸν Ὑπεράνθην. Καὶ δι' ἑλης νυκτὸς ὁδεύσας εἰς Πέρινθον, εὐθὺς νεῶς ἐπιβάς, εὐθέως εἰδοτός, ἔπλεον εἰς Ἀσίαν. Καὶ μέχοι μὲν τινες δῆμιστο εὐτυχῶς ὁ πλοῦς. Τελευταῖον δὲ κατὰ Λέσβον ἡμῖν γενομένοις ἐμπίπτει πνεῦμα σφοδρὸν, καὶ ἀνατρέπει τὴν ναῦν. Καὶ γὰρ μὲν τῷ Ὑπεράνθῃ συνενηχόμην, ὑπὶ αὐτῷ, καὶ κουφοτέραν τὴν ἡξιν ἐποιούμην. Νυκτὸς δὲ γενομένης οὐκέτι ἐνεγκὸν τὸ μεράκιον παρείδη τῷ κολύμβῳ, καὶ ἀποθνήσκει. Ἐγὼ δὲ τοσοῦτον ἠδυνήθην τὸ σῶμα διασῶσαι ἐπὶ τὴν

valens, me ipsum instigans, Perinthum redeo, & omnibus, quae possidebam, venditis, collecta pecunia, Byzantium revertor, arreptoque gladio, (consilium & Hyperanthes probaverat) noctu Aristomachi domum intro, & cum puero cubantem invenio, iraeque plenus letali vulnere percutio. Per silentium quietis cunctis clam potui egredi, Hyperanthem abducens, & totius noctis itinere Perinthum profectus, statim navim conscendens insciis omnibus in Asiam navigavi. Aliquantum in principio felix navigatio fuit: tandem Lesbum praetereuntibus vehemens irruit ventus, & navim subvertit. Ego cum Hyperanthe natabam, eiusque natationem sublevabam. Sub noctem cum vires ad natandum adolescentulo deficerent, moritur. Ego tantum potui cor-

Longus.

R

γῆν, καὶ θάψαι. Καὶ πολλὰ δακρύσας καὶ στενά-
 ξας, ἀφελὼν λείψανα, καὶ δυνηθεὶς εὐπερῆσαι πευ-
 ἐνός ἐπιτηδείου λίθου, στήλην ἐπέστησα τῷ τάφῳ, καὶ
 ἐπέγραψα εἰς μνήμην τοῦ δυστυχῆς μεираίου ἐπί-
 γραμμα παρ' αὐτὸν ἐκείνον τὸν καιρὸν πλασάμενος·

Ἴππόθοος κλειῶ τεῦξεν τόδε σῆμ' Ὑπεράνθη,

Οὐ τάσον ἐκ θανάτου ἀγάβον ἱεροῖο πολίτου

Ἐς βαβος ἐκ γαίης· ἄνθος κλυτὸν, ὃν ποτε δαίμων

Ἦρπασεν ἐν πελάγει, μεγάλου πνεύσαντος ἀήτου.

Τοῦντεῦθεν δὲ εἰς μὲν Πέρινον ἐλθεῖν οὐ διέγνων,
 ἐτράπην δὲ δι' Ἀσίας ἐπὶ Φρυγίαν τὴν μεγάλην καὶ
 Παμφυλίαν. Κάνταῦθα ἀπορία βίου, καὶ ἀδυμία τῆς
 συμφορᾶς, ἐπέδωκα ἑμαυτὸν ληστήριῳ. Καὶ τὰ μὲν
 πρῶτα ὑπηρέτης ληστήριου γενόμενος, τὸ τελευταῖον
 δὲ περὶ Κιλικίαν αὐτὸς συνεστησάμην ληστήριον εὐδο-
 κιμῆσαν ἐπὶ πολὺ· ἕως ἐλήφθησαν οἱ σὺν ἐμοὶ οὐ πρό
 πολλοῦ τοῦ σε ἰδεῖν. Αὕτη μὲν ἡ τῶν ἐμῶν διηγημά-

pus usque ad litus servare & humare. Multum lacri-
 mans & ingemiscens, monumentis ablatis, idoneo forte
 lapide invento, titulum sepulcro statui, inscripsi que in
 infelicis pueri memoriam epigramma ex tempore factum:

Hippothous titulum fecit claro hunc Hyperanthi,

Non altum potuit sancto tumulum dare civi.

Inclitus heu cecidit flos magni flamine venti,

Quem rapiens pelago Fors funere merfit acerbo.

Ex eo Perinthum non redire statui, sed per Asiam in
 Phrygiam maiorem & Pamphyliam iter converti. Ibi
 inopia & animi aegritudine coactus, latrocinando me
 dedi. Primo latrocinii comes factus, tum in Cilicia ipse
 praedonum agmine constituto clarus admodum fui; do-
 nec, qui mecum erant, capti sunt non multo ante,
 quam te vidissem. Haec narrationum mearum fortuna.

των τύχη. Σὺ δέ, ᾧ φίλτατε, εἶπέ μοι τὰ ἑαυτοῦ·
 δῆλος γὰρ εἶ μεγάλη τιμὴ ἀνάγκη τῇ κατὰ τὴν πλά-
 νην· χρώμενος.

Λέγει δὲ ὁ Ἀβροκόμης, ὅτι Ἐφέσιος, καὶ ὅτι
 ἠράσθη κόρης, καὶ ὅτι ἔγημεν αὐτὴν, καὶ τὰ μαν-
 τεύματα, καὶ τὴν ἀποδημίαν, καὶ τοὺς πειρατὰς,
 καὶ τὸν Ἀψυρτον, καὶ τὴν Μαντὰ, καὶ τὰ δεσμὰ,
 καὶ τὴν Συγὴν, καὶ τὸν αἰπόλον, καὶ τὴν μέχρι Κι-
 λικίας ὁδόν. Ἐτι λέγοντος αὐτοῦ, συνανεθήρησεν ὁ
 Ἰππόθοος, λέγων, ὦ πατέρες ἐμοὶ, ᾧ πατρίς, ἢν
 οὔποτε ὄψομαι, ᾧ πάντων μοι Ὑπεράνθη φίλτατε.
 Σὺ μὲν οὖν, Ἀβροκόμη, καὶ ὄψῃ τὴν ἐρωμένην, καὶ
 ἀπολήψῃ χρόνῳ ποτε· ἐγὼ δὲ Ὑπεράνθην ἰδεῖν οὐκέτι
 δυήσομαι. Λέγων ἐδείκνυέ τε τὴν κόμην, καὶ ἐπεδά-
 κρυν αὐτῇ. Ὡς δὲ ἰκανῶς ἐβρήθησαν ἀμφοτέροι, ἀπο-
 βλέψας εἰς τὸν Ἀβροκόμην ὁ Ἰππόθοος, Ἄλλο, ἔφη,
 σοὶ ὀλίγον διήγημα παρήλθον, οὐκ εἰπὼν· πρὸ ὀλί-

Nunc tu, amice, & tuam narra: videris enim magna
 quadam necessitate ductus vagari.

Abrocomas se Ephesium esse dicit, puellam amasse;
 & duxisse, vaticinia, peregrinationem, piratas, Apfyrtum,
 Manto, vincula, fugam, caprarium, & usque Ci-
 liciam iter. Illo adhuc loquente, Hippothous collacri-
 mavit, O parentes, inquit, o patria, vos nunquam
 adspiciam, o mihi omnium carissime Hyperanthe. Tu
 quidem, Abrocoma, videbis tandem, quam amas, & ali-
 quando recuperabis. At ego Hyperanthem videre nun-
 quam potero. Haec dicens Hyperanthis comam osten-
 dit, & super illa flevit. Postquam ambo affarim col-
 lacrimassent, Hippothous, Abrocomam respiciens, Ali-
 quid tibi, inquit, narrando praeterii: non enim dixi,

γου, τοῦ τὸ ληστήριον ἀλῶναι, ἐπέστη τῷ ἀντρω κόμη καλῇ, πλανωμένη, τὴν ἡλικίαν ἔχουσα τὴν αὐτὴν σοι, καὶ πατρίδα ἔλεγε τὴν σὴν· πλέον γὰρ οὐδεν ἔμαθον. Ταύτην ἔδοξε τῷ Ἄρει θῦσαι· καὶ ὁμῶς πάντα ἦν παρεσκευασμένα, καὶ ἐπέστησαν οἱ διώκοντες· καὶ γὰρ μὲν ἐξέφυγον, ἡ δὲ, οὐκ οἶδα, ὅ τι ἐγένετο. Ἦν δὲ καλὴ πάνυ, Ἀβροκόμη, καὶ ἐσταλμένη λιτῶς, κόμη ξανθὴ, χαίριτες ὀφθαλμοί. Ἐτι λέγοντος αὐτοῦ ἀνεβήσεν Ἀβροκόμης, τὴν ἐμὴν Ἀσίαν εἰράκας, Ἰππόβοο. Ποῦ δὲ ἄρα καὶ πέφυγε; τίς δὲ αὐτὴν ἔχει γῆ; ἐπὶ Κιλικίαν τραπώμεθα, ἐκείνην ζητήσωμεν, οὐκ ἐστὶ πῶρῳ τοῦ ληστήριου. Ναὶ, πρὸς αὐτοῦ σοι ψυχὴν Ὑπερανθίου, μὴ με ἐκὼν ἀδικήσης, ἀλλ' ἴωμεν, ὅπου διησόμεθα Ἀσίαν εὐρεῖν. Ὑπισχρεῖται ὁ Ἰππόβοος πάντα ποιῆσειν. Ἐλεγε δὲ ἀνθρώπους δεῖν ἰλίγους συλλέξασθαι πρὸς ἀσφάλειαν τῆς ὁδοῦ.

paulo ante, quam caperentur latrones, ad antrum advenisse errantem puellam pulchram, parem tuae aetatem habentem, patriamque tuam nominasse. Nil ultra didici. Hanc decrevimus Marti immolare, & parata quidem omnia erant, cum supervenere, qui persequerentur. Ego aufugi. Quid illa factum sit, ignoro. Sed omnino pulchra erat, o Abrocoma, simplicem induta vestem, coma flava, oculi venusti. Illo etiam loquente exclamavit Abrocomas, Meam vidisti Anthiam, Hippothoë. Quonam aufugit? quae illam terra habet? Ciliciam revertamur, illam quaesituri: non longe abest a latronum antro. Per Hyperanthis animam, quae eadem ac tua est, precor, ne mihi volens iniurius sis; sed eamus, ubi invenire Anthiam possimus. Hippothous omnia se facturum promittit: nonnullos colligendos esse homines dicit ad itineris securitatem.

Καὶ οἱ μὲν ἐν τούτοις ἦσαν, ἐννοοῦντες, ὅπως ὀπίσω τὴν εἰς Κιλικίαν ἐλεύσονται. Τῇ δὲ Ἀνθία αἱ τριάκοντα παρεληλύθεσαν ἡμέραι καὶ παρεσκευάζετο τῷ Περιλάῳ τὰ περὶ τὸν γάμον ἱερεῖα, καὶ κατήγετο ἐκ τῶν χωρίων. Ἰ Πολλὴ δὲ ἡ τῶν ἄλλων ἀφθονία. Συμπαρήσαν δὲ αὐτῷ οἱ τε οἰκεῖοι καὶ συγγενεῖς· πολλοὶ δὲ καὶ τῶν πολιτῶν συνεώρταζον τὸν Ἀνθίας γάμον. Ἐν δὲ τῷ χρόνῳ, καθ' ὃν ἡ Ἀνθία ληθθεῖσα ἐκ τοῦ ληστηρίου, ἦλθεν εἰς τὴν Ταρσὸν πρεσβύτης Ἐφέσιος ἰατρὸς τὴν τέχνην, Εὐδοξος τοῦνομα· ἦκε δὲ ναυαγίῳ περιπεσὼν εἰς Αἴγυπτον πλέων. Οὗτος ὁ Εὐδοξος περιρῆι μὲν καὶ τοὺς ἄλλους ἀνδρας, ὅσοι Ταρσεῶν εὐδοκιμῶτατοι, οὓς μὲν ἐσθῆτας, οὓς δὲ ἀργύριον αἰτῶν, διηγούμενος ἐκάστῳ τὴν συμφορὰν· προσῆλθε δὲ καὶ τῷ Περιλάῳ, καὶ εἶπεν ὅτι Ἐφέσιος, καὶ ἰατρὸς τὴν τέχνην. Ὁ δὲ αὐτὸν λαβὼν ἄγει πρὸς τὴν Ἀνθίαν, ἡσθῆσεσθαι νομίζων ἀνδρὶ ὀφθέντι Ἐφεσίῳ.

Dum illi agitant, quo modo in Ciliciam regrederentur, Anthiae iam triginta dies praeterierant, & Perilao parabantur nuptiales victimae, ab agro abductae: magna porro aliarum rerum paratur copia. Familiares ei simul & cognati aderant; & e civibus multi convenerant ad celebrandas nuptias Anthiae. Eo tempore, quo Anthia e latronum manibus erepta Tarsum venerat, ibi forte e naufragio pervenerat senex quidam, qui Aegyptum versus iter in animo habuerat, Ephesius Eudoxus nomine, qui Tarsensium nobilissimos adiens vestem & argentum petebat, omnibus infortunium narrans. Ad Perilaum venit, dicit se Ephesium, se medicum esse. Perilaus eum ad Anthiam adducit, pergratum ei fore existimans, si

Ἰ Πολλὴ δὲ -- καὶ συγγενεῖς) Cod. Flor. supplevit Locellae diligentia. Haec, incuria Cocchii omissa, e

Ἡ δὲ ¹ ἔφιλοφρονεῖτό τε τὸν Εὐδοξόν, καὶ ἀνεπτυνθά-
νετο, εἴ τι περὶ τῶν αὐτῆς λέγειν ἔχοι. Ὁ δὲ, ὅτι
οὐδὲν ἐπίστατο, μακρῶς αὐτῷ τῆς ἀποδημίας τῆς
ἀπὸ Ἐφέσου γεγενημένης. Ἀλλ' οὐδὲν ἦττον ἔχαιρεν
αὐτῷ ἢ Ἀνθία, ² ἀναμνησκομένη τῶν οἴκοι. Καὶ
δὴ συνήθης τε ἐγεγόνει τοῖς κατὰ τὴν οἰκίαν, καὶ εἰσή-
ει παρ' ἕκαστα πρὸς τὴν Ἀνθίαν, πάντων ἀπολαύων
τῶν ἐπιτηδείων, αἰεὶ δαίμενος αὐτῆς εἰς Ἐφεσον παρα-
πεμθεῖναι. Καὶ ἄρα καὶ παῖδες ἦσαν αὐτῷ καὶ γυ-
νὴ. Ὡς οὖν πάντα τὰ περὶ τὸν γάμον ἐκτετέλεστο
τῷ Περιλαῷ, ἐφειστήκει δὲ ἡ ³ ἡμέρα, δεῖπνον μὲν
αὐτοῖς πολυτελὲς ἠτοίμαστο, καὶ ἡ Ἀνθία ἐκεκόσμη-
το κόσμῳ νυμφικῷ. Ἐπαύετο δὲ οὔτε νύκτωρ οὔτε μετ'
ἡμέραν δακρύνουσα, ἀλλ' αἰεὶ πρὸ ὀφθαλμῶν εἶχεν

Ephesium hominem vidisset. Illa Eudoxum comiter allo-
cuta, si quid sibi de suis dicendum habeat, rogat. Is se
nihil scire, diu ab Epheso peregre agentem. Nihilo ta-
men minus lacta de illo fuit Anthia, rerum domesticarum
recordans. Itaque iam & familiarium consuetudine ute-
batur, & idemtidem Anthiam, si quid opus haberet,
adibat, & eius beneficio omnibus ad vitam necessariis
fruebatur: orabat vero eam semper, ut Ephesium mit-
teretur; erant quippe ei uxor liberique. Ubi omnia,
quae ad nuptias spectarent, Perilao perfecta fuere, in-
stabatque dies, coena opipare ei apparatus, & Anthia nu-
ptialibus ornamentis exornatur. Ei nec noctu, nec in-
terdiu ulla lacrimis quies. Semper oculis obversabatur

¹ Ἐφιλοφρονεῖτό τε) Haec est
Cod. Fior. lectio. Ita quoque legi
iussit Hemsterh. Prave edd.
ἐφιλοφρόνει τότε.

² Ἀναμνησκομένη -- τὴν οἰ-
κίαν) Suppleta haec a Locella e

Codice Florentino.

³ Ἡ ἡμέρα) Hoc vocab. Cocch.
in exempli sui margine adnota-
verat. In Cod. quodnam fuerit,
vix exputes.

Ἀβροκόμην. Ἐνενοεῖτο δὲ ἅμα πολλὰ, τὸν ἔρωτα, τοὺς
 αἵρους, τὴν πατρίδα, τοὺς πατέρας, τὴν ἀνάγκην,
 τὸν γάμον. Καὶ δὴ κατ' αὐτὴν γενομένη, καιροῦ λα-
 βομένη, σπαράξασα τὰς κόμας, Ὡ πάντα ἀδίκος
 ἐγὼ, Φησὶ, καὶ πονηρὰ, ὡς οὐχὶ τοῖς ἴσοις Ἀβροκό-
 μην ἀμείβομαι. Ὁ μὲν γέ, ἵνα ἐμὸς ἀνὴρ μείνῃ, καὶ
 δεσμὰ ὑπομένει, καὶ βασάνους, καὶ ἴσως περὶ καὶ
 τέθνηκεν· ἐγὼ δὲ καὶ ἐκείνων ἀμνημονῶ, καὶ γαμοῦ-
 μαι δυστυχῆς, καὶ τὸν ὑμέναιον ἄσπει τις ἐπ' ἐμοί,
 καὶ ἐπ' εὐνὴν ἀφίξομαι τὴν Περιλαίου. Ἀλλ' ὦ Φιλ-
 τάτῃ μου πασῶν Ἀβροκόμου ψυχῇ, μηδὲν τι ὑπὲρ
 ἐμοῦ λυπηθῆς, οὐ γάρ ποτε ἐκούσα ἀδικήσαιμί σε.
 Ἐλεύσομαι, καὶ μέχρι θανάτου μένωσα νύμφη σή.
 Ταῦτα εἶπε, καὶ ἀφικομένου παρ' αὐτὴν τοῦ Εὐδό-
 ξου τοῦ Ἐφεσίου ἱατροῦ, ἀπαγαγούσα αὐτὸν ἐπ'
 οἴκημά τι ἠρεμαῖον προσπίπτει τοῖς γόνασιν αὐτοῦ,

Abrocomas, multaque simul in mentem veniebant,
 amor, iusiurandum, patria, parentes, necessitas, nu-
 ptiae. Occasione arrepta seorsum concedens, capillof-
 que discindens, O me, inquit, omnino iniquam & sce-
 lestam. Non parem Abrocomae vicem reddo. Ille qui-
 dem, ut viri mihi fidem fervet, vincula & supplicium
 omne sustinet, & forsan mortuus est. Ego vero ho-
 rum oblita nubo misera? Hymenaeum de me aliquis ca-
 net? Perilai lectum attingam? At o mihi omnium ca-
 rissima Abrocomae anima, ne afflicteris mei causa: nun-
 quam enim iniuria te affliciam volens. Adibo te, usque
 ad mortem sponsae fide servata. Cum haec dixisset, Eu-
 doxum Ephesium medicum accedentem sensim in fe-
 motum cubiculum abduxit, ibique ad illius genua pro-

ε ι ἠρεμαῖον) Locella conii. ἠρημαῖον, remotum.

καὶ ἰκετεύει μηδεὶ κατειπεῖν τῶν ῥηθησομένων μηδέν, καὶ ὀρκίζει τὴν πατριὸν θεῶν Ἄρτεριν, συμπράξει πάντα ὅσα ἂν αὐτοῦ δεηθῆ. Ἀίστησιν αὐτὴν ὁ Εὐδοξὸς πολλὰ θρηνοῦσαν, καὶ θάρρειν παρεκάλει, καὶ ἐπώρνευε, πάντα ποιήσειν ὑπισχνούμενος. Λέγει δὲ αὐτῷ τὸν Ἀβροκόμου ἔρωτα, καὶ τοὺς ὄρκους τοὺς πρὸς ἐκεῖνον, καὶ τὰς περὶ τῆς σωφροσύνης συνθήκας. Καὶ, εἰ μὲν ἦν ζῶσαν, ἔφη, με ἀπολαβεῖν ζῶντα Ἀβροκόμην, ἢ λαβεῖν ἀποδράσασαν ἐντεῦθεν, περὶ τούτων ἂν ἐβουλευόμην. Ἐπειδὴ δὲ ὁ μὲν τέθνηκε, Φυγεῖν δὲ ἀδύνατον, καὶ τὸν μέλλοντα ἀμήχανον ὑπομῆναι γάμον, οὔτε γὰρ τὰς συνθήκας παραβήσομαι τὰς πρὸς Ἀβροκόμην, οὔτε τὸν ὄρκον ὑπερόψομαι. Σὺ τοίνυν βοηθὸς ἡμῖν γένου, Φάρμακον εὐρῶν, ποθεν ὁ κακῶν με ἀπαλλάξει τὴν κακοδαίμονα. Ἔσται δὲ ἀντὶ τούτων σοι πολλὰ μὲν καὶ παρὰ τῶν θεῶν, οἷς ἐπεύχο-

cidens, supplicat, nemini detegat eorum, quae dictura sit, quidquam, adiuratque per patriam Deam Dianam, iuret, quibuscunque rebus opus habuerit. Eudoxus fuisse lacrimantem erigit, bonoque esse animo iubet, seque omnia facturum iureiurando promittit. Illa Abrocomae amorem narrat, datumque illi iusiurandum servandaeque pudicitiae sponzionem. Quod si mihi vivae liceret, inquit, vivum Abrocomam recuperare, vel hinc clam aufugere, de hisce sane confulerem; postquam vero ille occidit, neque ego fugere, vel constitutas in hunc diem nuptias disturbare ullo modo possum, nec promissa Abrocomae facta transgrediar, neque iusiurandum contemnam. Tu nobis igitur adiutor esto, venenum alicunde quaerens, quod me miseram liberet malis. Multa tibi pro eo dona & Dii dabunt,

μαι καὶ πρὸ τοῦ θανάτου πολλάκις ὑπὲρ σοῦ αὐτῆ
 δέ σοι καὶ ἀργύριον δώσω, καὶ τὴν παραπομπὴν ἐπι-
 σκευάσω. Δυνήσῃ δὲ πρὸ τοῦ πύεσθαι τινα ἐπιβάς
 νεὼς τὴν ἐπ' Ἐφέσου πλεῖν. Ἐκεῖ δὲ γένομενος, ἀνα-
 ζητήσας τοὺς γονεῖς Μεγαμήδη τε καὶ Εὐίππην,
 ἄγγελλε αὐτοῖς τὴν ἐμὴν τελευτὴν, καὶ πάντα τὰ κα-
 τὰ τὴν ἀποδημίαν, καὶ ὅτι Ἀβροκόμης ἀπόλωλε λέ-
 γε. Εἰποῦσα τῶν ποδῶν αὐτοῦ προκυλίετο, καὶ ἑδεῖτο
 μηδὲν ἀντειπεῖν αὐτῇ, δοῦναί τε τὸ Φάρμακον. Καὶ
 προκομίσασα εἴκοσι μνᾶς ἀργυρίου, περιδέραιά τε αὐ-
 τῆς, (ἣν δὲ αὐτῇ πάντα ἄσθονα, πάντων γὰρ ἐξου-
 σίαν εἶχε τῶν Περιλαίου) δίδωσι τῷ Εὐδόξῳ. Ὁ δὲ
 βουλευσάμενος πολλὰ, καὶ τὴν κόρην οἰκτεΐρας τῆς
 συμφορᾶς, καὶ τῆς εἰς Ἐφεσον ἐπιθυμῶν ὁδοῦ, καὶ τοῦ
 ἀργυρίου καὶ τῶν δώρων ἠττώμενος, ὑπισχνεῖται δά-
 σειν τὸ Φάρμακον, καὶ ἀπῆει κομιῶν. Ἡ δὲ ἐν τούτῳ
 πολλὰ καταθρηνεῖ, τὴν τε ἡλικίαν κατοδυρομένη τὴν

quos saepius pro te ante mortem orabo, ipsaque pecu-
 niam tibi & viaticum parabo, poterisque, antequam
 quis audiat quidquam, conscensa navi in Ephesum na-
 vigare; quo ubi adveneris, parentes meos Megamedem
 & Evippam perquires, meum illis obitum nuntiabis,
 & quaecunque peregre agenti evenerunt, utque Abro-
 comas periit, narrabis. His dictis, eius pedibus provo-
 luta supplicabat, ne denegaret sibi venenum; profe-
 rensque viginti argenti minas, insuper & monilia (omnia
 enim illi abundabant, penes quam omnes erant Perilai
 divitiae) Eudoxo tradidit. Ille multa versans animo,
 puellae infortunium miseratus, redeundi Ephesum val-
 de cupidus, pecuniae munerumque avidissimus, vene-
 num se daturum promittit, disceditque id allaturus. In-
 terea illa totum os lacrimis opplet, aetatem suam, im-

ἑαυτῆς, καὶ ὅτι μέλλοι πρὸ ὥρας ἀποθανεῖσθαι λυ-
 πουμένη· πολλὰ δὲ Ἀβροκόμην, ὡς παρόντα, ἀνεκάλει.
 Ἐν τούτῳ ἐλίγον διαλιπὼν ὁ Εὐδοξος ἔρχεται κομί-
 ζων θανάσιμον μὲν οὐχὶ Φάρμακον, ὑπνωτικὸν δὲ ὡς
 μή τι παθεῖν τὴν κόρην, καὶ αὐτὸν ἐΦοδίῳν τυχόντα
 ἀνασωθῆναι. Λαβούσα δὲ ἡ Ἀνθία, καὶ πολλὴν γνοῦ-
 σα χάριν, αὐτὸν ἀποπέμπει. Καὶ ὁ μὲν εὐθὺς ἐπιβὰς
 νεὸς ἐπανήχθη. Ἡ δὲ καιρὸν ἐπιτήδειον ἐζήτει πρὸς τὴν
 πόσιν τοῦ Φαρμάκου.

Καὶ ἤδη μὲν νύξ ἦν, παρεσκευάζετο δὲ ὁ Θαλά-
 μος, καὶ ἦκον οἱ ἐπὶ τούτῳ τεταγμένοι τὴν Ἀνθίαν
 ἐξαίροντες. Ἡ δὲ αἰκουσα μὲν καὶ δεδακρυμένη ἐξῆει
 ἐν τῇ χειρὶ κρύπτουσα τὸ Φάρμακον. Καὶ ὡς πλησίον
 τοῦ Θαλάμου γίνεταί, οἱ οἰκείοι ἀνευζήμησαν τὸν ὑμέ-
 ναιον. Ἡ δὲ ἀνωδύρετο, καὶ ἐδάκρυν, Οὕτως ἐγὼ, λέ-
 γουσα, πρότερον ἠγόμην Ἀβροκόμην νυμφίῳ, καὶ παρέ-

maturumque fatum deplorans, & idemtidem Abroco-
 mam, ac si adesset, invocans. Non diu moratus Eudo-
 xus affert venenum, nequaquam letale, sed somnifi-
 cum, ut ne quid puella pateretur, ipse vero, viaticam
 nactus, evaderet. Anthia, accepto medicamento, maxi-
 mam illi gratiam habens dimittit; qui statim navim con-
 scendens solvit. Illa idoneum bibendo medicamento tem-
 pus quaerebat.

Iamque nox erat, parabaturque thalamus, cum ii, qui-
 bus ea cura mandata fuerat, veniunt & educunt An-
 thiam. Quae invita lacrimansque egreditur, venenum
 manu abscondens. Et ubi thalamum accedit, necessa-
 rii, hymenaeum canentes, laeto omine profecuti sunt.
 Lamentabatur tamen illa & lacrimabat, Primum, in-
 quiens, Abrocomae sponso ducta fui ad felices nuptias,

πεμπεν ἡμᾶς πῦρ ἐρωτικὸν, καὶ ¹ ὑμέναιος ἦδετο ἐπὶ γάμοις εὐδαίμοσι. Νυνὶ δὲ τί ποιήσεις, Ἀνθία; ἀδικήσεις Ἀβροκόμην τὸν ἄνδρα, τὸν ἐρώμενον, τὸν διὰ σε τεθνηκότα; οὐχ οὕτως ἄνθρωπος ἐγώ, οὐδ' ἐν τοῖς κακοῖς δειλή. Δεδοχθῶ ταῦτα, ² πίνωμεν τὸ Φάρμακον, Ἀβροκόμην εἶναι μοι δεῖ ἄνδρα, ἐκεῖνον καὶ τεθνηκότα βούλομαι. Ταῦτα ἔλεγε, καὶ ἤγετο εἰς τὸν θάλαμον. Καὶ δὴ μόνῃ μὲν ἐγεγόνει· ἔτι δὲ Περίλαος μετὰ τῶν φίλων εὐωχεῖτο. Σκηψαμένη δὲ τῇ ἀγωνίᾳ ὑπὸ δίψου κατειληθῆσαι, ἐκέλευσεν αὐτῇ τινι τῶν οἰκετῶν ὕδωρ ἐνεγκεῖν, ὡς δὴ πιομένη. Καὶ δὴ κομισθέντος ἐκπάματος, λαβοῦσα, οὐδενὸς ἔνδον αὐτῇ παρόντος ἐμβαλλει τὸ Φάρμακον, καὶ δακρύσασα, ³ ὦ Φιλτάτου, Σησίν, Ἀβροκόμου ψυχῇ, ἰδοῦ σοι τὰς ὑποσχέσεις ἀποδίδωμι, καὶ ὄδον ἔρχομαι τὴν παρά σε, δυστυχῆ μὲν, ἀλλ' ἀναγκαῖαν. Καὶ δέχου με ἄσμενος, καὶ

nos amoris fax comitata est, duxit hymenaeus. Nunc quid ages, Anthia? Iniuriane fueris Abrocomae viro, amanti, tui causa mortuo? Non adeo mollis sum, neque in malis pavida. Decreta sunt haec, venenum bibo. Abrocomam meum esse virum oportet. Illum & mortuum volo. Haec fata ducitur in thalamum, ubi sola paululum fuit, Perilao adhuc cum amicis discumbente. Simulans igitur, se ob angorem siti correptam, aliquem e famulis aquam afferre iubet, velut bibitura; allatumque poculum sumens, cum nemo adesset, iniicit medicamentum, obortisque lacrimis, O carissima, inquit, Abrocomae anima, en tibi promissa persolvo, atque ad te iter ingredior, infelix illud quidem, sed necessarium. Recipe me lubens, mihique

¹ Ὑμέναιος ἦδετο) Praeclare ita ² Πίνωμεν) Dēbetur & haec le-
emendavit Hemsterh. h. l. Edd. ³ ὦ magno Hemsterh. Divisim li-
obtinēt ἤγετο. bri: πίνω μὲν.

μοι παρέχε τὴν ἐκεῖ μετὰ σου διαίταν εὐδαίμονα. Εἰ-
 πούσα ἔπιε τὸ Φάρμακον, καὶ εὐθὺς ὕπνος τε αὐτὴν
 κατέειχε, καὶ ἔπιπτεν εἰς γῆν, καὶ ἐποίηι τὸ Φάρμα-
 κον, ὅσα εὐδύνατο. Ὡς δὲ εἰσῆλθεν ὁ Περίλαος, εὐθὺς
 ἰδὼν τὴν Ἀνθίαν κειμένην ἐξεπλάγη, καὶ ἀνεβόησε.
 Θόρυβός τε πολλὸς τῶν κατὰ τὴν οἰκίαν ἦν, καὶ πάθη
 συμμιγῆ, οἰμωγῆ, φόβος, ἐκπληξις. Οἱ μὲν ὤκτει-
 ρον τὴν δοκοῦσαν τεθνηκέναι, οἱ δὲ συνήχθοντο Περίλαω,
 πάντες δὲ ἐθρήνου τὸ γεγονός. Ὁ δὲ Περίλαος τὴν ἐσθῆ-
 τα περιρρήξάμενος, ἐπιπεσὼν τῷ σώματι, ὦ Φιλτάτη
 μοι κόρη, Φησὶν, ὦ πρὸ τῶν γάμων καταλιπούσα τὸν
 ἑρῶντα, ὀλίγαις ἡμέραις νύμφη Περίλαου γενομένη, εἰς
 οἶόν σε θάλαμον, τὸν τάφον, ἄζομεν; εὐδαίμων ἄρα,
 ὅστις ποτε Ἀβροκόμης, ἦν. Μακάριος ἐκεῖνος ὡς ἀλη-
 θῶς, τηλικαῦτα παρ' ἐρωμένης λαβὼν δῶρα. Ὁ μὲν
 τοιαῦτα ἐθρήνει. Περιβεβλήκει δὲ ἅπασαν, καὶ ἠσπά-
 ζετο χεῖράς τε καὶ πόδας, Νύμφη, λέγων, ἀθλία,

praestes tecum istic vitam beatam agere. His dictis, bi-
 bit medicamentum: quo vires suas omnes exercente,
 somno correpta subito concidit. Perilaus intrans, ut
 Anthiam vidit iacentem, attonitus exclamat. Turba mul-
 ta domi fit, commixtaque aegritudo, ploratus, timor,
 stupor. Illi mortuam, quae videbatur, miserabantur,
 hi Perilai vicem dolebant, omnesque infortunium la-
 mentabantur. Perilaus, scissa veste super corpus pro-
 cumbens, O carissima, inquit, mihi puella, quae an-
 te nuptias amatorem reliquisti, paucos dies Perilai spon-
 sa. Eheu, in qualem te thalamum, in sepulcrum dedu-
 cemus! Felix ille, quicumque is fuit, Abrocomas. Bea-
 tus ille vere, qui talia ab amica accepit munera! Is
 ita querebatur, amplexatusque totam, manus pedesque
 osculabatur, dicens, O infelix sponsa, uxor infelicio!

γύναι δυστυχεστέρα. Ἐκόσμει δὲ αὐτὴν, πολλὴν ἑσθῆ-
 τα ἐνδύων, πολὺν δὲ περιβῆις χρυσόν. Καὶ οὐκέτι φέ-
 ρων τὴν θείαν, ἡμέρας γενομένης ἐνθήμενος κλίνῃ τὴν
 Ἀνθίαν, (ἣ δὲ ἔκειτο ἀναισθητοῦσα) ἤγειν εἰς τοὺς
 πλησίον τῆς πόλεως τάφους. Κάνταῦθα κατέθετο ἐν
 τινι οἰκίῳ, πολλὰ μὲν ἐπισφάξας ἱερῆα, πολλὴν
 δὲ ἑσθῆτα, καὶ κόσμον ἄλλον ἐπικαύσας.

Ὁ μὲν ἐκτελέσας τὰ νομιζόμενα ὑπὸ τῶν οἰκείων
 εἰς τὴν πόλιν ἤγετο. Καταλειφθεῖσα δὲ ἐν τῷ τάφῳ
 ἣ Ἀνθία ἑαυτῆς γενομένη, καὶ συνείσα, ὅτι μὴ τὸ
 φάρμακον θανάσιμον ἦν, στενάξασα καὶ δακρύσασα,
 ὦ ψευδάμερόν με τὸ φάρμακον, φησὶν, ὧ κωλύ-
 σαι ὀδεῦσαι πρὸς τὸν Ἀβροκόμην ὁδὸν εὐτυχῆ. Ἐσφά-
 λην ἄρα (¹ πάντα κενὰ) καὶ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ
 θανάτου. Ἀλλὰ ἔνεστί γε ἐν τῷ τάφῳ μέιναταν τὸ
 ἔργον ἐργάσασθαι τοῦ φαρμάκου λιμῶ. Οὐ γὰρ ἐν-

Ornavit inde illam multa operiens veste, multoque au-
 ro apposito; nec adspectum diutius sustinens, ut illu-
 xit, lecto imposuit Anthiam, quae iacebat sensus omni-
 no expers, ad vicina urbi sepulcra duxit, ibique in
 hypogaeo quodam reposuit, multas macstavit hostias,
 multamque vestem ornatumque alium cremavit.

Iustis peractis a domesticis & familiaribus in urbem
 reductus fuit. Anthia, in sepulcro relicta, cum ad se
 redisset, sensit, non fuisse letale medicamentum. Su-
 spirans lacrimansque, O fallax, inquit, medicamentum,
 quod me, quo minus ad Abrocomam felix iter perfice-
 rem, vetuit. At frustrata est me, ut omnia vana sunt,
 & moriendi cupiditas. Sed fame licet veneni opus per-
 ficere in sepulcro manenti. Nemo enim hinc me aufe-

¹ Πάντα κενὰ) Ita in Cod. Equidem utrumque scioli emble-
 Flor. legitur. In edd. est, κενά. ma esse puto.

τεῦθέν μὲ τις ἀνέλοιτο, οὐδ' ἂν ἐπίδοιμι τὸν ἥλιον, οὐδ' ἂν εἰς Φῶς ἐλεύσομαι. Ταῦτα εἰπούσα ἔκαρτέρει, τὸν Θάνατον προσδεχομένη γενναίως. Ἐκ δὲ τούτου νυκτὸς ἐπιγενομένης λησταί τινες, μαθόντες, ὅτι κόρη τέθαπται πλουσίως, καὶ πολὺς μὲν αὐτῇ κόσμος συγκατάκειται γυναικεῖος, πολὺς δὲ ἄργυρος καὶ χρυσός, ἤλθον ἐπὶ τὸν τάφον, καὶ ἀναρρήξαντες τοῦ τάφου τὰς θύρας, εἰσελθόντες τὸν τε κόσμον ἀνηρῶντο, καὶ τὴν Ἄνθιαν ζῶσαν ὀρῶσι. Μέγα δὲ καὶ τοῦτο κέρδος ἡγούμενοι, ἀνίσταν τε αὐτὴν, καὶ ἄγειν ἐβούλοντο. Ἡ δὲ τῶν ποδῶν αὐτῶν προκυλιομένη πολλὰ ἐδέιτο, Ἄνδρες, οἵτινές ἐστε, λέγουσα, τὸν μὲν κόσμον τοῦτον ἅπαντα, ὅστις ἐστὶ, καὶ ἅπαντα τὰ συνταφέντα λαβόντες κομίζετε, Φείσασθε δὲ τοῦ σώματος. Δυσὸν ἀνάκειμαι θεοῖς, Ἐρωτι καὶ Θανάτῳ· τούτοις εἴσατε σχολάσαι με. Ναὶ πρὸς τῶν θεῶν τῶν πατρώων ὑμῶν, μὴ με ἡμέρα δείξῃτε, τὴν ἄξια νυκτὸς καὶ σκοτοῦς δυστυ-

ret; nec solem adspiciam, neque in lucem veniam. His dictis, mortem constanter & fortiter operiebatur. Interea sub noctem cum latrones quidam sepultam fuisse magnifice puellam rescivissent, multumque muliebris cultus, aurique & argenti coniectum, ad tumultum veniunt, diffractisque foribus intrant, ornatumque auferunt, & Anthiam vivam videntes, magnum & id lucrum existimantes, erigunt, & abducere volunt; cum illa pedibus ipsorum provoluta obsecrat, Viri, quicunque estis, inquires, cultum hunc omnem, omniaque hic mecum coniecta sumite, auferte, at corpori parcite. Duobus sacra sum Diis, Amori & Morti; his me devotam permittite. Per patrios vestros Deos adiuro, ne me diei reddite, passam infortunia nocte & tene-

χοῦσαν. Ταῦτα ἔλεγεν. Οὐκ ἔπειθε δὲ τοὺς ληστὰς, ἀλλ' ἐξαγαγόντες αὐτὴν τοῦ τάφου κατήγαγον ἐπὶ θάλατταν, καὶ ἐνθέμενοι σκάσει τὴν εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἀνήγοντο. Ἐν δὲ τῷ πλοίῳ ἐθεράπευον αὐτὴν, καὶ θάρρειν παρεκάλουν. Ἡ δὲ ἐν οἷσις κακοῖς ἐγεγόνει, πάλιν ἐνοήσασα, θρηνοῦσα καὶ ὀδυρομένη, Πάλιν, ἔφησε, λησταί, καὶ θάλασσα, πάλιν αἰχμάλωτος ἐγώ· ἀλλὰ νῦν δυστυχέστερον, ὅτι μὴ μετὰ Ἀβροκόμου. Τίς με ἄρα ὑποδέξεται γῆ; τίνας δὲ ἀνθρώπους ὄψομαι; μὴ Μοῖριν ἔτι, μὴ Μαντῶ, μὴ Περίλαιον, μὴ Κιλικίαν. Ἐλθοιμι δὲ εἶθα δὴ καὶ τὸν τάφον Ἀβροκόμου μόνον ὄψομαι. Ταῦτα ἐκάστοτε ἐδάκρυε, καὶ αὐτὴ μὲν οὐ ποτὸν οὐ τροφὴν προσίετο, ἠνάγκαζον δὲ οἱ λησταί.

Καὶ οἱ μὲν ἀνύσαντες ἡμέραις οὐκ ὀλίγαις τοῦ πλοῦν κατήραν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, καὶ ἀνταῦθα ἐξεβίβασαν τὴν Ἀνθίαν, καὶ διεγνώσαν ἐκ τοῦ πλοῦ παρα-

bris celanda. Haec illa. Nec latronibus persuasit, quin tumultu extractam ad mare ducerent, impositamque navigio Alexandriam auferrent. In navi curarunt eam, bonoque esse animo iusserunt. Illa cogitans, quibus in malis iterum versaretur, gemens moestaque, En iterum, inquit, latrones et mare: iterum capta ego, sed hoc nunc infortunatius, quod absque Abrocoma. Quae me terra excipiet, quos homines adspiciam? O utinam ne Moerin iterum, ne Manto, ne Perilaum, ne Cili-
ciam; sed illic veniam, ubi tumultum Abrocomae saltem videam. Hisce crebro illacrimabat; cumque ipsa nec potum nec cibum caperet, latrones vi coegerunt.

Non paucis diebus navigatione perfecta, Alexandriam pervenere, ibiqueeductam Anthiam statim mercatoris;

δῶναί τισιν ἐμπόροις. Ὁ δὲ Περίλαος μαθὼν τὴν τοῦ
τάσου διαφυγὴν, καὶ τοῦ σώματος ἀπώλειαν, ἐν πολ-
λῇ καὶ ἀκατασχέτῳ λύπῃ ἦν. Ὁ δὲ Ἀβροκόμης ἐζή-
τει, καὶ ἐπολυπραγμόνει, εἴ τις ἐπίσταιτο κόρην ποθὲν
ξένην αἰχμάλωτον μετὰ ληστῶν ἀχθεῖσαν. Ὡς δὲ
οὐδὲν εὔρεν, ἀποκαμῶν ἦλθεν, οὐ κατήγοντο. Δεῖπνον
δὲ αὐτοῖς οἱ περὶ τὸν Ἱππόθου παρεσκευάσαν. Καὶ οἱ
μὲν ἄλλοι ἐδειπνοποιοῦντο· ὁ δὲ Ἀβροκόμης πάνυ ἀθυ-
μος ἦν, καὶ αὐτὸν ἐπὶ τῆς εὐνῆς ρίψας ἔκλαιε, καὶ
ἔκειτο οὐδὲν προσιέμενος. ¹ Προσιῦσι δὲ τοῦ τόπου ὁ κύ-
ριος τοῖς περὶ τὸν Ἱππόθου, παροῦσα καὶ τις πρεσβύ-
τις ἄρχεται δηγῆματος, ἣ ὄνομα Χρυσίον. Ἀκούσαι-
τε, ἔφη, ὦ ξένοι, πάθους οὐ πρὸ πολλοῦ γενομένου
ἐν τῇ πόλει. Περίλαός τις, ἀνὴρ τῶν τὰ πρῶτα δυνα-
μείων, ἄρχειν μὲν ἐχειροτενήβῃ τῆς εἰρήνης τῆς ἐν Κι-
λικίᾳ. Ἐξελθὼν δὲ ἐπὶ ληστῶν ζήτησιν, ἤγαγέ τινας

bus quibusdam tradere decreverunt. Perilaus, ut perfos-
sum tumultum ablatumque corpus animadvertit, maxi-
mo in moerore fuit. Abrocomas vero fedulo quaere-
bat, si quis puellam peregrinam, captivam a latroni-
bus ductam nossset. Cumque nihil inveniret, fessus per-
venit in eorum diverforium. Coenam ipsis Hippothoi
sodales paraverant, & ceteri quidem coenabant. Abro-
comas omnino moestus, in lectum procumbens flebat,
nec quid cibi cepit. Supervenit vero Hippothoo sociif-
que dominus cum anu quadam, nomine Chryfion, quae
hanc narrationem orditur. Audite, inquit, hospites, quid
non ita pridem in urbe acciderit. Perilaus quidam e p*ri*-
ncipibus paci servandae in Cilicia praefectus, ad inquit-

¹ Προσιῦσι δὲ τοῦ τόπου ὁ κύριος) Προσιῦσι δὲ τοῦ τόπου, εἰέετο
Haec est Cod. Flor. lectio, quam κύριος. Unde Hemsterhusius fecit:
Cocch. tacite ita emendavit: προσιῦσι, satis commode.

συλλαβῶν ληστῆς, καὶ μετ' αὐτῶν κόρην καλὴν, καὶ ταύτην ἔπειθεν αὐτῷ γαμήθῃναι. Καὶ πάντα μὲν τὰ πρὸς τὸν γάμον ἐκτετέλεστο. Ἡ δὲ εἰς τὸνθάλαμον εἰσελθοῦσα, εἴτε μαινέῖσα, εἴτε ἄλλου τινος ἐρῶσα, πιούσα Φάρμακόν πεθεν ἀποθνήσκει. Οὗτος γὰρ ὁ τοῦ Θεοῦ τρόπος αὐτῆς ἐλέγετο. Ἀκούσας ὁ Ἰππόθοος, αὐτῆ, ἔφησεν, ἐστὶν ἡ κόρη, ἣν Ἀβροκόμης ζητεῖ. Ὁ δὲ Ἀβροκόμης ἤκουε μὲν τοῦ διηγήματος, παρεῖτο δὲ ὑπ' ἀθυρίας. Ὁψὲ δὲ καὶ ἀναβορῶν ἐκ τῆς τοῦ Ἰπποθόου Φωνῆς· Ἀλλὰ ἦν μὲν σαφῶς τέβνηκεν Ἀθία, καὶ τὰς ἰσως αὐτῆς ἐστὶν ἐνάθε, καὶ τὸ σῶμα σώζεται. Λέγων ἐδεῖτο τῆς πρεσβύτιδος τῆς Χρυσίου ἀγειν ἐπὶ τὸν τάφον αὐτῆς, καὶ δεῖξαι τὸ σῶμα. Ἡ δὲ ἀναστενάξασα, Τοῦτο γὰρ, ἔφη, τῇ κόρῃ ταλαιπώρῳ τὸ δυστυχέστατον. Ὁ μὲν γὰρ Περίλαος καὶ ἐβούλεν αὐτὴν πολυτελεῶς, καὶ ἐκόσμησε. Πυθόμενοι δὲ τὰ συνταφέντα ληστῆαι, ἀνορύξαντες τὸν τάφον, τὸν τε κόσμον

rendos latrones egressus, quosdam cepit abduxitque, & cum iis virginem perpulchram. Huic suavit, ut sibi nuberet. Iam confectae erant nuptiae, cum ipsa thalamum ingressa sive demens, sive alium deperiens, poto medicamento moritur. Ita enim mortis eius modus narratur. Haec audiens Hippothous, Haec, inquit, est puella, quam quaerit Abrocomas. Abrocomas narrationem quidem audiverat, sed moerore confectus neglexerat. Ad Hippothoi verba tandem exfiliens, Eheu, nunc certo occidit Anthia, eius fortasse tumulus illic est, corpusque servatur. Inde vetulam Chryfion obsecrat, ad sepulcrum ducat, ostendatque corpus. Illa suspirans, Hoc, inquit, infelici puellae maximum infortunium. Perilaus enim & sepeliit splendide, & ornavit; sed cum audissent latrones, quae simul sepulta fuerant, effosso tu-

ἀνείλοντο, καὶ τὸ σῶμα ἀΦαῖνες ἐποίησαν· ἐὼ οἷς πολλὴ καὶ μεγάλη ζήτησις ὑπὸ Περιλάου γίνεται. Ἀκούσας ὁ Ἀβροκόμης περιέρρηξε τὸν χιτῶνα, καὶ μεγάλως ἀνωδύρετο καλῶς μὲν καὶ σωφρόνως ἀποθανῶσαν Ἀνθίαν, δυστυχῶς δὲ μετὰ τὸν θάνατον ἀπολωμένην. Τίς ἄρα ληστής οὕτως ἐρωτικός, ἵνα καὶ νεκρᾶς ἐπιθυμήσῃ σου; ἵνα καὶ τὸ σῶμα ἀφέληται; Ἀπεστερήθην σου ὁ δυστυχῆς, καὶ τῆς μόνης ἐμοὶ παραμυθίας. Ἀποθανεῖν μὲν σὺν ἔγνωσται πάντως. Ἀλλὰ τὰ πρῶτα καρτερήσω, μέχρι που τὸ σῶμα εὔρω τὸ σὸν, καὶ περιβαλὼν ἑμαυτὸν ἐκείνῳ συγκαταθάψω. Ταῦτα ἔλεγεν ὀδυρόμενος· θαυροῦν δὲ αὐτὸν παρεκάλουν οἱ περὶ τὸν Ἰππόθοον. Τότε μὲν ἀνεπαύσαντο δι' ὅλης νυκτός. Ἐννοια δὲ πάντων Ἀβροκόμην εἰσήρχετο, Ἀνθίας, τοῦ θανάτου, τοῦ τάφου, τῆς ἀπωλείας. Καὶ δὴ καὶ οὐκέτι καρτερῶν, λαθὼν πάντας (ἐκειντο δὲ ὑπὸ μέθης οἱ περὶ τὸν Ἰππόθοον) ἔξεισιν,

mulo, cultum abstulere, corpusque abdiderunt. Quos sollicita multaque cura nunc Perilaus perquirat. Haec intelligens Abrocomas, tunicam discidit, vehementerque ploravit. Pulchre quidem & caste mortuam Anthiam, post mortem infeliciter perditam! Quis latro ita amore abundat, ut mortuam te concupiscat, ut vel extinctum corpus abripiat? Ego privor te miser, uno, quod mihi supererat, solatio. Mori iam decretum omnino est; sed usque durabo, donec alicubi corpus tuum inventum amplexatus & me una sepeliam. Haec cum lacrimis dicentem, bono esse animo hortabatur Hippothous. Et tunc quidem nocte tota requieverunt. Sed Abrocomam omnium rerum cogitatio subit, Anthiae, mortis, tumuli, corporis amissi; nec amplius se cohibere valens, clam (omnes enim iacebant vino pleni,

ὡς δὴ τινος χρήζων. Καὶ καταλιπὼν πάντας ἐπὶ τὴν θάλατταν ἔρχεται, καὶ ἐπιτυγχάνει νεὸς εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἀναγομένης· καὶ ἐπιβάς ἀνάγεται, ἐλπίζων καὶ τοὺς ληστὰς τοὺς συλήσαντας πάντα ἐν Αἰγύπτῳ καταλήψασθαι. Ὡδήγει δὲ αὐτὸν εἰς ταῦτα ἐλπίς δυστυχῆς.

Καὶ ὁ μὲν ἔπλει τὴν ἐπ' Ἀλεξάνδρειαν. Ἡμέρας δὲ γενομένης οἱ περὶ τὸν Ἰππόθοον ἠνιῶντο μὲν ἐπὶ τῷ ἀπαλλαχθῆναι τοῦ Ἀβροκόμου· ἀναλαβόντες δὲ αὐτοὺς ἡμερῶν ὀλίγων ἔγνωσαν τὴν ἐπὶ Συρίας καὶ Φοινίκης ληστεύοντες ἶεναι. Οἱ δὲ λησταὶ τὴν Ἀνθίαν εἰς Ἀλεξάνδρειαν παρέδωκαν ἐμπόροις, πολὺ λαβόντες ἀργύριον. Οἱ δὲ ἔτρεφον αὐτὴν πολυτελῶς, καὶ τὸ σῶμα ἐθεράπευον, ζητοῦντες αἰεὶ τὸν ὠνησόμενον καὶ ἀξίαν. Ἐρχεται δὴ τις εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἐκ τῆς Ἰνδικῆς τῶν ἐκεῖ βασιλέων κατὰ θεῖαν τῆς πόλεως, καὶ κατὰ χρεῖαν ἐμπορίας, Ψάμμις τὸ ὄνομα. Οὗτος ὁ

Hippothous fociique) egreditur, quasi quid sibi opus esset, atque omnes relinquens ad mare proficiscitur, inciditque in navem, Alexandriam iter facturam. Qua conscensa deducitur, sperans, latrones, qui omnia diripuerant, in Aegypto deprehensum iri.

Infelicis spei ductu Alexandriam ille navigavit. Mane Hippothous fociique indignantur, quod Abrocomam amisissent, & , paucis diebus ad se reficiendos datis, decreverè in Syriam & Phoeniciam ad praedandum proficisci. Latrones vero Alexandriae Anthiam mercatoribus tradidere, magno accepto pretio. Qui nutrivere eam laute, corpusque curaverunt, semper quaerentes, qui iusto pretio emeret. Venerat forte Alexandriam ab India, urbem visendi & mercandi causa, quidam e regionibus illius regionis, Psammis nomine. Hic ut vidit An-

Ψάμμις ὄρᾳ τὴν Ἀνθίαν παρὰ τοῖς ἐμπόροις, καὶ ἰδῶν ἀλίσκεται, καὶ ἀργύριον δίδωσι τοῖς ἐμπόροις πολὺ, καὶ λαμβάνει θεράπαιναν αὐτήν. Ὠνησάμενος δὲ ἀνθρώπος βάρβαρος καὶ εὐθύς ἐπιχειρεῖ βιάζεσθαι, καὶ χρῆσθαι πρὸς συνουσίαν· οὐ θέλουσα δὲ, τὰ μὲν πρῶται ἀντέλεγέ, τελευταῖον δὲ σκίηπτεται πρὸς τὸν Ψάμμιν, (δεισιδαίμονες δὲ φύσει βάρβαροι) ὅτι αὐτὴν ὁ πατὴρ γεννωμένην ἀναβεῖν Ἰσιδι μέχρις ὥρας γάμων, καὶ ἔλεγεν ἔτι τὸν χρόνον ἐνιαυτῶ τίθεσθαι. Ἦν οὖν, Φησὶν, ἐξυβρίσης εἰς τὴν ἱεράν τῆς Θεοῦ, μηνίσει μὲν ἐκεῖνῃ χαλεπῇ δὲ ἡ τιμωρία. Πείθεται Ψάμμις, καὶ τὴν Θεὸν προσεκύνει, καὶ Ἀνθίας ἀπέχεται.

Ἡ δὲ ἔτι παρὰ Ψάμμιδι ἦν Φρουρουμένη, ἱερὰ τῆς Ἰσιδος νομιζομένη. Ἡ δὲ ναῦς ἢ τὸν Ἀβροκόμην ἔχουσα τοῦ μὲν κατὰ Ἀλεξάνδρειαν πλοῦ διαμαρτάνει, ἐμπίπτει δὲ ἐπὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Νείλου, ¹ τὴν τε

thiam in mercatorum potestate, amore capitur, datoque eis multo aere sibi sumsit ancillam. Cui vix emtae barbarus homo vitium afferre parat. Obstare illa, abnuendo primum, tum simulare, (nam barbari natura vel ad inanem Deorum metum proni) quod, cum nata fuisset, a patre Ifidi dicata fuerit usque ad nuptiarum tempus, & id uno adhuc anno abesse. Si igitur vim in virginem Ifidi sacram intuleris, irascetur illa, poenamque gravem in te statuet. Credit Psammis, Deamque reveritus Anthia abstinet.

Dum illa apud Psammidem ita custodiebatur, velut Ifidi sacra, navis, in qua Abrocomas erat, ab Alexandriae itinere aberrat, inciditque in Nili ostia, & in

1 Τὴν τε Παραίτιον) Locus hic ita depravatus est, ut non nisi melioris Cod. ope persanari queat. Plures versus intercidiſſe vi-

dit iam Hemsterh. qui insuper corr. τὴν τε Παραίτιον. Vide ipsum & Locellam ad h. l.

Παραίτιον καλουμένην, καὶ Φοινίκης ὄση παραθαλάσσιος. Ἐκπεσοῦσι δὲ αὐτοῖς ἐπιδραμόντες τῶν ἐκεῖ ποιμένων, τὰ τε Φορτία διαρπάζουσι, καὶ τοὺς ἀνδρας δεσμεύουσι, καὶ ἄγουσιν ὁδὸν ἔρημον πολλὴν εἰς Πηλούσιον τῆς Αἰγύπτου πόλιν, καὶ ἐνταῦθα πιγρᾶσκουσιν ἄλλον ἄλλω. Ὡνεῖται δὲ τὸν Ἀβροκόμην πρεσβύτης στρατιώτης (ἦν δὲ πεπαυμένος) Ἀραξος τούνομα. Οὗτος ὁ Ἀραξος εἶχε γυναῖκα ὀφθῆναι μιάρην, ἀκουσθῆναι πολὺ χεῖρω, ἅπασαν ἀκρασίαν ὑπερβεβλημένην, Κυνὰ τὸ ὄνομα. Αὕτη ἡ Κυνὰ ἐρᾷ τοῦ Ἀβροκόμου εὐθὺς ἀχθέντος εἰς τὴν οἰκίαν· καὶ οὐκέτι¹ κατεῖχε, δεινὴ καὶ ἐρασθῆναι, καὶ ἀπολαύειν ἐθέλει τῆς ἐπιθυμίας. Ὁ μὲν δὴ Ἀραξος ἠγάπα τὸν Ἀβροκόμην, καὶ παῖδα ἐποιεῖτο. Ἡ δὲ Κυνὰ προσφέρει λόγον περὶ συνουσίας, καὶ δεῖται πείθεσθαι, καὶ ἀνδρα ἔχειν ὑπισχνεῖτο, καὶ Ἀραξον ἀποκτενεῖν. Δεινὸν ἐδόκει τοῦτο

id, quod vocant Paraetion, maritimamque Phoenices oram. Egressis e navi occurrunt ex illis locis pastores, qui postquam farcinas diripuere, vinctos longo per deserta itinere Pelusium Aegypti urbem dicunt, ibique alium alii vendunt. Abrocomam senex quidam miles emeritus emit, Araxo ei nomen, cui uxor erat adspici impudens, & quae pessime audiret, quaeque omnem intemperantiam excederet, nomine Cyno. Haec vix domum adductum Abrocomam deperit, longiusque differre nequit, vehementi acta amore & fruendi libidine. Diligebat Araxus Abrocomam, sibi que filium adoptaverat. Cyno cum eo de concubitu verba habet, obsecrat, ut obtemperet, virum sibi habituram promittit, Araxumque interfecturam. Dirum hoc videbatur

¹ Κατεῖχε) Ita Cod. Flor. Edd. habent χαρτερεῖν.

Ἄβροκόμη, καὶ πολλὰ ἅμα ἐσκόπει, τὴν Ἀνθίαν, τοὺς ὄρκους, τὴν πολλάκις αὐτὸν σωφροσύνην ἀδικήσασαν ἤδη. Τέλος δὲ, ἐγκειμένης τῆς Κυνοῦς, συγκατατίθεται καὶ νυκτὸς γενομένης ἢ μὲν ὡς ἄνδρα ἔξουσα τὸν Ἄβροκόμην, τὸν Ἄραξον ἀποκτινύει, καὶ λέγει τὸ πραχθὲν τῷ Ἄβροκόμῃ. Ὁ δὲ οὐκ ἐνεγκῶν τὴν τῆς γυναίκος ἀσέλγειαν ἀπηλλάγη τῆς οἰκίας, καταλιπὼν αὐτήν, οὐκ ἂν ποτε μαιφόνῳ συγκατακλιθῆσθαι φήσας. Ἡ δὲ ἐν αὐτῇ γενομένη, ἅμα τῇ ἡμέρᾳ προσελθοῦσα, ἔβη τὸ πλῆθος τῶν Πηλουσιωτῶν ἦν, ἀνωδύρετο τὸν ἄνδρα, καὶ ἔλεγεν, ὅτι αὐτὸν ὁ νεώνητος δούλος ἀποκτείνειε, καὶ πολλὰ ὅσα ἐπεθρήνει, καὶ ἐδόκει λέγειν τῷ πλήθει πιστά. Οἱ δὲ εὐθὺς συνέλαβον τὸν Ἄβροκόμην, καὶ δῆσαντες ἀνέπεμπον τῷ τῆς Αἰγύπτου τότε ἄρχοντι. Καὶ ὁ μὲν δίκην δώσων εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἤγετο, ὑπὲρ ᾧ ἐδόκει τὸν δεσπότην Ἄραξον ἀποκτείνειν.

Abrocomae: multa simul subeunt, Anthia, iusiurandum, totiesque iniuria sibi castitas. Tandem instanti Cyno assentitur. Primaque nocte illa, quasi virum habitura Abrocomam, Araxum occidit, factumque Abrocomae narrat; qui mulieris intemperiem non ferens, domo abiit, illam relinquens, & negans, se mulieri pollutae nefaria caede concubiturum. Illa, sui compos facta, ut illuxit, Pelusiotarum coetum adit, virumque lamentatur, dicitque a servo nuper emto interfectum, effuse plorans, ut visa sit populo vera narrare. Abrocomam statim comprehendunt, vincitumque mittunt ad eum, qui tunc Aegypto praeerat. Is igitur Alexandriam poenas daturus ducitur, quod Araxum herum interfecisse videretur.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ ΕΦΕΣΙΟΥ
 ΤΩΝ ΚΑΤΑ
 ΑΝΘΙΑΝ ΚΑΙ ΑΒΡΟΚΟΜΗΝ
 ΕΦΕΣΙΑΚΩΝ
 ΛΟΓΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ.

ΟΙ δὲ περὶ τὸν Ἰππόθου ἀπὸ Ταρσοῦ κινήσαντες
 ἦσαν ¹ τὴν ἐπὶ Συρίαν, πᾶν, εἴ τι ἐμποδὼν λάβοιεν,
 ὑποχείριον ποιούμενοι· ἐνέπρησαν δὲ καὶ κώμας, καὶ
 ἀνδρας ἀπέσφαξαν πολλούς. Καὶ οὕτως ἀπελθόντες,
 εἰς Λαοδίκειαν τῆς Συρίας ἔρχονται, καὶ ταῦθα ἐπε-

XENOPHONTIS
 EPHESIACORUM
 DE AMORIBUS
 ANTHIAE ET ABROCOMAE
 LIBER QUARTUS.

HIPPOTHOUS vero & focii Tarso in Syriam pro-
 fecti sunt, omne, quod obvium fieret, in potestatem
 redigentes, & pagos incenderunt, & multos homines
 iugulavere. Atque ita progressi Laodiceam Syriae per-

¹ Τὴν ἐπὶ Συρίαν) Docte ita dicente Nostri usu loquendi. Vul-
 verba transposuit Hemsterh. ad- go: ἐπὶ τὴν Συρίαν.

δήμου εὐκείῃ ὡς λησταί, ἀλλ' ὡς κατὰ θεῶν τῆς πό-
 λεως ἦκοντες. Ἐνταῦθα ὁ Ἱππόθοος ἐπολυπραγμόνει,
¹ εἰ ποθεν Ἀβροκόμην εὐρεῖν δυνήσεται. Ὡς δὲ οὐδὲν
 ἦν, ἀναλαβόντες αὐτοὺς, τὴν ἐπὶ Φοινίκης ἐτρέ-
 ποντο, καὶ κείθεν ἐπ' Αἴγυπτον ἔδοκει γὰρ αὐτοῖς κα-
 ταδραμεῖν Αἴγυπτον. Καὶ συλλεξάμενοι μέγα ληστή-
 ριον ἔρχονται τὴν ἐπὶ Πηλούσιον, καὶ ποταμῶ τῷ
 Νείλῳ πλεύσαντες εἰς Ἑρμούπολιν τῆς Αἰγύπτου καὶ
 Σχεδίαν, ἐμβαλόντες εἰς διάρυγα τοῦ ποταμοῦ τὴν
 ὑπὸ Μενελαοῦ γενομένην, Ἀλεξάνδρειαν μὲν παρήλ-
 θον, ἤλθον δὲ ἐπὶ Μέμφιν τὴν ἱεράν τῆς Ἴσιδος, καὶ κεί-
 θεν ἐπὶ Μένδην. Παρέλαβον δὲ καὶ τῶν ἐπιχωρίων
 κοιναιῶς τοῦ ληστήριου, καὶ ἐξηγητὰς τῆς ὁδοῦ. Διελ-
 θόντες μὲν δὴ ² Ταῦα ἐπὶ Λεοντῶ ἔρχονται πόλιν, καὶ
 ἄλλας παρελθόντες κώμας οὐκ ὀλίγας, ὧν τὰς πολ-

veniunt, ibique non ut latrones, sed quasi urbis visen-
 dae gratia morati sunt. Hippothous plurimam adhibuit
 curam, sicubi Abrocomam invenire posset; cumque fru-
 stra operam contereret, cum suis in Phoeniciam iter
 convertit, atque inde in Aegyptum, ubi incursionem
 facere cogitabant. Collecta igitur valida latronum ma-
 nu, iter Pelusium dirigunt, Niloque flumine navigan-
 tes Hermupolim Aegypti & Schediam, ingressi fossam,
 quae Menelao facta dicitur, Alexandriam quidem prae-
 terierunt, Memphim vero pervenere, Isidi sacram, at-
 que inde Mendem, ubi ex incolis socios latrocinio-
 rum viacque duces sumserunt. Per Taua transeuntes
 Leontopolim veniunt, aliosque pagos praetereuntes

¹ Εἰ ποθεν) Post Loc. recepi-
 mus εἰ, quod inferi iusserat
 Hemsterh. Eidem debentur ἀνα-
 λαβόντες α. τὴν ἐπὶ Φοινίκης, pro
 eo, quod vulgatur, λαβόντες α.
 τὴν Φοινίκης.

² Διελθόντες μὲν δὴ Ταῦα) Pal-
 mariam hanc Hemsterh. emenda-
 tionem cum Loc. recipere non
 dubitavi, Ταῦα, urbem Aegypti,
 pro ταῦτα. Δὴ pro δὲ debetur
 ἀκριβεῖα Loc.

λάς Ἀραβεῖς, εἰς Κοπτὸν ἔρχονται τῆς Αἰθιοπίας πλησίον. Ἐνταῦθα ἔγνωσαν ληστεύειν. Πολὺ γὰρ πλῆθος ἐμπορέων τὸ διεδῆσον ἦν, τῶν τε ἐπ' Αἰθιοπίαν, καὶ τῶν ἐπὶ Ἰνδικὴν Σοιτώντων. Ἦν δὲ αὐτοῖς καὶ τὸ ληστήριον ἀνδρῶν πεντακοσίων. Καταλαβόντες δὲ τῆς Αἰθιοπίας τὰ ἄκρα, καὶ ἄντρα καταστησάμενοι, διέγνωσαν τοὺς παριόντας ληστεύειν.

Ὁ δὲ Ἀβροκόμης ὡς ἤκε παρὰ τὸν ἄρχοντα τῆς Αἰγύπτου, (ἐπεστάλκεσάν τε οἱ Πηλουσιῶται τὰ γινόμενα αὐτῶ, καὶ τὸν τοῦ Ἀράξου Φόνον, καὶ ὅτι εἰκέτης ὦν τοιαῦτα ἐτόλμησε.) Μαθὼν οὖν ἕκαστα, οὐκέτι οὐδὲ πυθόμενος τὰ γινόμενα, κελεύει τὸν Ἀβροκόμην ἀγαγόντας προσαρτῆσαι σταυρῶ. Ὁ δὲ ἀπὸ μὲν τῶν κακῶν ἀχαλῆς ἦν, παρεμβεῖτο δὲ αὐτὸν τῆς τελευταίας, ὅτι ἐδόκει καὶ Ἀνθίαν τεθνηκέαι. Ἀγουσι δὲ αὐτὸν, οἷς τῷτο προσετέτακτο, παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Νεί-

non paucos, quorum plerique obscuri, Coptum perveniunt, vicinam Aethiopiae urbem. Ibi latrocinium exercere statunt: itinera enim illic erant mercatorum plena, Aethiopiam atque Indiam euntium. Latrones erant quingenti, qui, Aethiopiae montibus occupatis, & speluncis dispositis, decreverant praetereuntes praedari.

Abrocomas ad Aegypti praefectum venit, quem Pelusiorum de omnibus certiore literis fecerant, Araxi necem, ac famulum tantum scelus ausum esse narrantes. Quae ille comperiens, nec ultra sciscitatus, abductum Abrocomam in crucem tollere iubet. Cui tot obruto malis obmutescenti, solatio fuit, quod & Anthiam fato functam esse putaret. Quibus id mandatum fue-

1 Ἄντρα καταστησάμενοι) Ita legebatur ἀντακαταστησάμενοι, si correxit Hemsterhusius. In edd. ne sensu.

λου, (ἦν δὲ κρημνὸς ἀπότομος εἰς ῥεῦμα τοῦ ποταμοῦ βλέπων) καὶ ἀναστήσαντες τὸν σταυρὸν προσαρτῶσι, σπάρτοις τὰς χεῖρας σφίγγαντες καὶ τοὺς πόδας· τοῦτο γὰρ τῆς ἀνασταυρώσεως ἔθος τοῖς ἐκεῖ. Καταλιπόντες δὲ ἄρχοντο, ὡς ἐν ἀσφαλεῖ τοῦ προσηρητημένου μένοντος. Ὁ δὲ ἀποβλέψας εἰς τὸν ἥλιον καὶ τὸ ῥεῦμα τοῦ Νείλου, ὦ Θεῶν, Φησὶ, Φιλανθρώποτατε, ἔς Αἴγυπτον ἔχεις, δι' ὃν καὶ γῆ καὶ θάλασσα πᾶσιν ἀνθρώποις πέφηνεν, εἰ μὲν τι Ἀβροκόμης ἀδικεῖ, καὶ ἀπολοίμην οἰκτρῶς, καὶ μείζονα τιμωρίαν, εἰ τίς ἐστι, ταύτης ὑποσχοῖμι· εἰ δὲ ὑπὸ γυναικὸς προδέδομαι πονηρᾶς, μήτε τὸ Νείλου ῥεῦμα μιανθεῖη ποτ' ἀδίκως ἀπολομένου σώματος, μήτε σὺ τοιοῦτον ἴδιος Θεάμα, ἀνθρώπον οὐδὲν ἀδικήσαντα ἀπολλύμενον ἐπὶ τῆς σῆς ἐνταῦθα. Ἡὔξατο, καὶ αὐτὸν ὁ Θεὸς οἰκτεῖρει, καὶ πνεῦμα ἐξαίφνης ἀνέμου γίνεται, καὶ ἐμπίπτει τῷ σταυρῷ, καὶ ἀποβάλλει μὲν τοῦ κρημνοῦ τὸ γεῶ-

rat, illum ad Nili ripas ducunt, & ubi praerupta rupes erat in fluminis decursum propendens, erectae cruci restibus annectunt, manus pedesque constringentes, ut illis suspendendi mos est, & abierunt, velut in firmo loco relicto, quem suspenderant. Ille solem adspiciens, & Nili fluenta, O Deorum, inquit, hominum generi amicissime, qui Aegyptum tenes, & per quem terra & mare hominibus apparuit, si quid Abrocomas iniusti fecit, misere peream, suppliciumque hoc maius, si quod est, patiar: sed si me mulier scelesti prodidit, ne Nili flumen polluatur, corpore per iniuriam necato; neque tu hoc videas spectaculum, ut quisquam nullo admisso scelere in hac tua terra pereat. Haec precantem misertus est Deus, ac subito venti vis exoritur; quo irruente, & crux & terreum rupis solum,

δες, εἰς ὃ ἦν ὁ σταυρὸς ἠρεισμένος. Ἐπιπίπτει δὲ ὁ Ἀβροκόμης τῷ ρεύματι, καὶ ἐφέρετο οὔτε τοῦ ὕδατος αὐτὸν ἀδικῶντος, οὔτε τῶν δεσμῶν ἐμποδιζόντων, οὔτε τῶν θηρίων παραβλαπτόντων, ἀλλὰ παραπέμποντος τοῦ ρεύματος. Φερόμενος δὲ ¹ εἰς τὰς ἐκβολὰς δέχεται τὰς εἰς τὴν θάλασσαν τοῦ Νείλου. Κἀνταῦθα οἱ παραφυλάσσοντες λαμβάνουσιν αὐτὸν, καὶ ὡς δραπέτην τῆς τιμαρίας ἄγουσι παρὰ τὸν διοικῶντα τὴν Αἴγυπτον. Ὁ δὲ ἔτι μᾶλλον ὀργισθεὶς, καὶ πονηρὸν εἶναι νομίσας τελέως, κελεύει πυρὰν ποιήσαντας ἐπιθέντας καταφλέξαι τὸν Ἀβροκόμην. Καὶ ἦν μὲν ἅπαντα παρεσκευασμένα, καὶ ἡ πυρὰ παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Νείλου, καὶ ἐπετίθετο μὲν ὁ Ἀβροκόμης, καὶ τὸ πῦρ ὑπετέθειτο. Ἄρτι δὲ τῆς φλογὸς μελλούσης ἀπτεσθαι τοῦ σώματος, ἤρχετο πάλιν ὀλίγα, ὅσα ἐδύνατο, σῶσαι αὐτὸν ἐκ τῶν καθεστῶτων κακῶν. Κἀνταῦθα κυματοῦται μὲν ὁ Νείλος, ἐπιπίπτει δὲ τῇ πυρᾷ

in quo illa defixa fuerat, deiiciuntur. Abrocomas in profluentem cadens defertur, nec laedente illum aqua, neque vinculis impredientibus, neque bestiis noxam inferentibus, ac deducuntibus undis per Nili ostia deferitur. Ibi eum custodesprehendunt, & ut poenae profugum ad eum, qui Aegyptum regebat, ducunt; qui magis succensens, omninoque scelestum iudicans, fieri pyram iubet, imponique & cremari Abrocomam. Et omnia in promptu erant, pyra prope Nili ostia, Abrocomas impositus, ignisque admotus. Iamque corpus flammae fere attigerant, cum paucis, ut potuit, precatur, ut ab instantibus malis fervaretur. In his intumuit Nilus, & adfluens aqua pyrae flammam extinguit.

¹ Εἰς τὰς ἐκβολὰς) Certa haec est Locellae emendatio. Vitiose editi, εἰς τὰς ἐμβολὰς.

τὸ ρεῦμα, καὶ κατασβέννυσι τὴν φλόγα. Θαῦμα δὲ τὸ γενόμενον τοῖς παροῦσιν ἦν. Καὶ λαβόντες ἄγουσι τὸν Ἀβροκόμην πρὸς τὸν ἄρχοντα τῆς Αἰγύπτου, καὶ λέγουσι τὰ συμβάντα, καὶ τὴν τοῦ Νείλου βοήθειαν διηγῶνται. Ἐθαύμασεν ἀκούσας τὰ γενόμενα, καὶ ἐκέλευσεν αὐτὸν τηρεῖσθαι μὲν ἐν τῇ εἰρητῇ, ἐπιμέλειαν δὲ ἔχειν πάνταν, ἕως, ἔφη, μάθωμεν, ὅστις ὁ ἄνθρωπος ἐστίν, καὶ ὅτι οὕτως αὐτοῦ μέλει θεοῖς.

Καὶ ὁ μὲν ἦν ἐν τῇ εἰρητῇ. Ὁ δὲ Ψάμμις, ὁ τὴν Ἀνθίαν ὠκησάμενος, διέγνω μὲν ἀπιέναι τὴν ἐπ' οἴκου, καὶ πάντα πρὸς τὴν ὁδοιπορίαν παρεσκευάζετο. Ἐδει δὲ αὐτὸν ὁδεύσαντα τὴν ἄνω Αἴγυπτον ἐπὶ Αἰθιοπίαν ἐλθεῖν, ἔνθα ἦν τὸ Ἴπποθόου ληστήριον. Ἦν δὲ πάντα εὐτρεπῆ, κάμηλοί τε πολλαὶ, καὶ ὄνοι, καὶ ἵπποι σκευαγωγοί. Ἦν δὲ πολὺ μὲν πλῆθος χουσοῦ, πολὺ δὲ ἀργύρου, πολλή δὲ ἐσθῆς. Ἦγε δὲ καὶ τὴν Ἀνθίαν. Ἡ δὲ ὡς Ἀλεξάνδρειαν παρελθοῦσα ἐγένετο ἐν

Miraculum id adstantibus visum, adeo ut Abrocomam ad Aegypti praefectum ducerent, & quae accidissent, Nilique auxilium narrarent. Audiens haec omnia miratur, & custodiri illum in carcere iubet, omnemque adhiberi curam, donec, inquit, qui vir fit, sciamus, & cur Diis adeo curae fit.

Dum ille in carcere erat, Psammis, qui Anthiam emerat, redire domum statuit, omniaque ad iter parabantur. Superiorem Aegyptum peragranti, adeunda quoque Aethiopia erat, ubi Hippothoi agmen praedonum constiterat. Omnibus bene instructis, multisque camelis, & asinis, & equis, farcinas portantibus, cum auri & argenti magna vi, plurimaque veste, cum Anthia iter ingreditur. Quae ut Alexandriam praetergres-

Μέμψει, ἤρχετο τῇ Ἰσιδι σταῖσα πρὸ τοῦ ἱεροῦ, ὧ
 μεγίστη θεῶν, μέχρι μὲν νῦν ἀγνὴ μένω λογιζομένη
 σὴ, καὶ γάμον ἀχραντον Ἀβροκόμη τηρῶ. Τὸν τεῦθεν
 δὲ ἐπὶ Ἰνδοὺς ἔρχομαι, μακρὰν μὲν τῆς Ἐφεσίων γῆς,
 μακρὰν δὲ τῶν Ἀβροκόμου λειψάνων. Ἡ σωσον οὖν
 ἐντεῦθεν τὴν δυστυχῆ, καὶ ζῶντι ἀπόδος Ἀβροκόμη, ἢ
 εἰ πάντως εἰμάρται χωρὶς ἀλλήλων ἀποθανεῖν, ἔργα-
 σαι ταῦτα, μείναι με σωφρονούσαν τῶ νεκρῶ. Ταῦτα
 ἤρχετο, καὶ προήεσαν τῆς ὁδοῦ, καὶ ἦδη μὲν διεληλύ-
 θεισαν Κοπτὸν, ἐνεβαίνοντο δὲ τοῖς Αἰθίοπων ὄροις. Καὶ
 αὐτοῖς Ἰππόθοος ἐπιπίπτει, καὶ αὐτὸν μὲν τὸν Ψάμ-
 μιν ἀποκτινύει, καὶ πολλοὺς τῶν σὺν αὐτῶ, καὶ τὰ
 χρήματα λαμβάνει, καὶ τὴν Ἀνθίαν αἰχμάλωτον.
 Συλλεξάμενος δὲ τὰ ληφθέντα χρήματα, ἦγεν εἰς ἀν-
 τρον τὸ ἀποδοδειγμένον αὐτοῖς εἰς ἀπόθεσιν τῶν χρημά-
 των. Ἐνταῦθα ἦει καὶ ἡ Ἀνθία. Οὐκ ἐγνώριζε δὲ Ἰπ-

sa Memphim pervenit, ante Ifidis templum subsistens
 precatur: O Deorum maxima, hucusque quidem ca-
 stae esse licuit, dum tua esse credebar, incorruptam-
 que connubii fidem Abrocomae fervare. Hinc ad In-
 dos^s abeo, longum ab Ephesiis, longum ab Abrocomae
 reliquis iter. Vel me miseram hinc aufer, vivoque red-
 de Abrocomae, vel, si seorsim nos mori fata velint,
 hoc saltem effice, ut & mortuo promissam pudicitiam
 fervem. Cum haec precata esset, progressi viam iam
 Coptum pervenerant, & Aethiopum montes conscen-
 derant, cum obviam fit illis Hippothous, qui Psammi
 ipso, multisque, qui cum eo erant, occisis, direpta-
 que pecunia, & Anthiam captivam ducit, collectaque
 omnia, quae relicta fuerant, in antrum defert, quod ad
 condendam praedam se commodum ostenderat. Anthia
 illuc ingressa nec Hippothoum agnoscit, nec ipsam Hip-

πόθοον, οὐδὲ Ἴπποθοος τὴν Ἀνθίαν. Ὅποτε δὲ αὐτῆς πύθοιτο, ἥτις τε εἶη, καὶ πόθεν, τὸ μὲν ἀληθές οὐκ ἔλεγεν, ἔφασκε δὲ, Αἰγυπτίαν εἶναι ἐπιχώριον, καὶ τὸ ὄνομα Μεμφίτις.

Καὶ ἡ μὲν ἦν παρὰ τῷ Ἴπποθῶ ἐν τῷ ἀντρω τῷ ληστρικῷ. Ἐν τούτῳ δὲ μεταπέμπεται τὸν Ἀβροκόμην ὁ ἄρχων τῆς Αἰγύπτου, καὶ πυνθάνεται τὰ κατ' αὐτὸν, καὶ μαιθάνει τὸ διήγημα, καὶ οἰκτεῖρει τὴν τύχην, καὶ δίδωσι χρήματα, καὶ εἰς Ἐφεσον ἄξειν ὑπισχεῖτο. Ὁ δὲ ἅπασαν μὲν ἦδει χάριν αὐτῷ τῆς σωτηρίας, ἐδέετο δὲ ἐπιτρέψαι ζητῆσαι τὴν Ἀνθίαν. Καὶ ὁ μὲν πολλὰ δῶρα λαβὼν, ἐπιβάς σκάφος, ἀνήγετο τὴν ἐπὶ Ἰταλίας, ἐκεῖ πεισόμενός τι μαθεῖν περὶ Ἀνθίας. Ὁ δὲ ἄρχων τῆς Αἰγύπτου, μαθὼν τὰ κατὰ τὸν Ἀραξον, μεταπεμφάμενος ἀνεσταύρωσε τὴν Κυνῶ.

Τῆς δὲ Ἀνθίας οὔσης ἐν τῷ ἀντρω ἐρᾷ τῶν Φρου-

pothous; & cum forte rogasset, quaenam esset, & unde, Anthia veritatem dissimulans Aegyptiam se esse dixit, Memphitum nomine.

Dum illa apud Hippothoum est in latronum antro, Abrocomam praefectus Aegypti arcessi iubet, & quae ad ipsum pertinebant sciscitatus, rem ut erat intelligens, miseratusque infortunium, pecunia data, se eum Ephefum deducendum curaturum promittit. Ille maximam quidem ei gratiam habuit, quod servasset, sed precatur, ut sibi Anthiam inquirere permetteret. Multis igitur acceptis muneribus, consensu navigio in Italiam solvit, exploraturus, si quid illic de Anthia audire posset. Praefectus Aegypti de his, quae Araxo acciderant, certior factus, arcessitam Cyno cruci affixit.

Dum in antro degebat Anthia, eius amore flagrat

ρούντων αὐτὴν ληστῶν εἷς, Ἀγχιάλος τὸ ὄνομα. Οὗτος ὁ Ἀγχιάλος ἦν μὲν τῶν ἀπὸ Συρίας Ἱπποθῶ συνελθλυβότων, Λαοδικεὺς τὸ γένος. Ἐτιμᾶτο δὲ παρὰ τῷ Ἱπποθῶ, νεανικός τε, καὶ μεγάλα ἐν τῷ ληστηρίῳ δυνάμενος. Ἐρασθεὶς δὲ αὐτῆς τὰ μὲν πρῶτα λόγους προσέφερεν ὡς πείσων, καὶ ἔφασκε λόγῳ λήψεσθαι, καὶ παρὰ τῷ Ἱπποθῶ δῶρον αἰτήσεν. Ἡ δὲ πάντα ἠρνεῖτο, καὶ οὐδὲν αὐτὴν ἐδυσώπει, οὐκ ἄντρον, οὐ δεσμὰ, οὐ ληστῆς ἀπειλῶν. Ἐφύλασσε δὲ ἑαυτὴν ἔτι Ἀβροκόμῃ, καὶ δοκοῦντι τεθνηκέναι, καὶ πολλάκις ἀνεβῆα, εἶποτε λαβεῖν ἠδύνατο, Ἀβροκόμου μόνου γυνὴ μέναι, καὶ ἀποθανεῖν δέη, καὶ ὧν πέπονθα, χεῖρα παθεῖν. Ταῦτα εἰς μείζω συμφορὰν ἤγε τὸν Ἀγχιάλον, καὶ ἡ καθ' ἡμέραν τῆς Ἀνθίας ὄψις ἐξέκαεν αὐτὸν εἰς τὸν ἔρωτα. Οὐκέτι δὲ φέρειν δυνάμενος, ἐπεχείρει βιάζεσθαι τὴν Ἀνθίαν. Καὶ νύκτωρ ποτε, οὐ παρόντος Ἱπποθῶ, ἀλλὰ μετὰ τῶν ἄλλων ὄντος ἐν τῷ λη-

quidam e latronibus, qui ipsam custodiebant, Anchialus nomine. Is e Syria cum Hippothoo venerat, genere Laodicensis, eratque apud eum in honore, adolescens & plurimum inter latrones potens. Primum igitur blande eam alloquitur exoraturus, ac secum reputans, verbis se illam plecturum, & dono inde ab Hippothoo petiturum. Omnia detrectantem non antrum flexit, non vincula, nec latro minax, seque Abrocomae illibatam fervabat, etsi mortuum putaret; saepiusque, si quando clam posset, exclamabat, Unius Abrocomae uxor sum, vel, si mori oporteat, peioraque, quam passa sum, pati. Hinc augescere Anchialo aegritudo, quem quotidianus Anthiae adspectus amore exurebat, adeo ut, non amplius ferre valens, vim inferre Anthiae aggrederetur; ac noctu, absente Hippothoo, cum ceteris

στηρίω, ἐπανίστατο, καὶ ὑβρίζειν ἐπειράτο. Ἡ δὲ ἐν ἀμύχανῳ κακῶ γενομένη, σπασαμένη τὸ παρακείμενον ξίφος, παίει τὸν Ἀγχιάλον, καὶ πληγὴ γίνεται καιρία. Ὁ μὲν γὰρ περιληψόμενος, καὶ Φιλήσων, ὅλος ἐνενεύκει πρὸς αὐτήν· ἡ δὲ ὑπενεγκούσα τὸ ξίφος κατὰ τῶν στέρων ἐπλήξα. Καὶ Ἀγχιάλος μὲν δίκην ἰκαίην ἐδέδακε τῆς πονηρᾶς ἐπιθυμίας· ἡ δὲ Ἀνθία εἰς φόβον μὲν τῶν δεδραμένων ἔρχεται, καὶ πολλὰ ἐβουλεύετο· ποτὲ μὲν ἑαυτὴν ἀποκτεῖναι, ἀλλ' ἔτι ὑπὲρ Ἀβροκόμου τι ἠλπίζε· ποτὲ δὲ Φυγεῖν ἐκ τοῦ ἀντροῦ, ἀλλὰ τοῦτο ἀμύχανον ἦν· οὔτε γὰρ ἡ ὁδὸς αὐτῇ εὐπορος ἦν, οὔτε ὁ ἐξηγησόμενος τὴν πορείαν. Ἐγνώκειν οὖν ἐν τῷ ἀντροῦ, καὶ Φέρειν ὅτι ἀν τῷ δαίμονι δεκῆ. Καὶ κείνη μὲν τὴν νύκτα ἔμεινεν οὔτε ὑπνίου τυχοῦσα, καὶ πολλὰ ἐνεούσα. Ἐπεὶ δὲ ἡμέραι ἐγένετο,

ad praedandum profecto, puellam adoritur, vitiumque afferre parat. Illa oppressam malis se sentiens, consilia omnia superantibus, gladium prope iacentem stringens, letali vulnere Anchialum percutit. Dum enim is complexaturus, & iuncturus osculum, totus super eam se inclinaverat, illa gladium subiiciens pectori vulnus inflixit. Et Anchialus quidem de scelestâ libidine poenas iustas dedit; Anthia vero ob factum commota animum metu multa iniit consilia, nunc sibi mortem consciscendi, sed spei adhuc aliquid de Abrocoma supererat, nunc aufugiendi ex antro. Sed cum ad hoc nihil ei omnino suppeteret, neque enim expeditum iter aut viae dux erat, in antro manere statuit, ac ferre, quidquid Deo suo videretur; noctemque illam fuit insonnis, multa volutans animo. Ut illuxit, Hippothous cum

1 ἠλπίζε· ποτὲ δὲ) Haec est nio extuderat Hemsterh. In edd. Cod. Flor. lectio, quam & inge- legitur, ἐλπίζετο· τὴ δὲ.

ἦσαν οἱ περὶ τὸν Ἰππόθοον, καὶ ὄρῳσι τὸν Ἀγχιάλον ἀνηρημένον, καὶ τὴν Ἀνθίαν παρὰ τῷ σώματι. Καὶ εἰκάζουσι τὸ γενόμενον, καὶ ἀνακρίναντες αὐτὴν μανθάνουσι πάντα. Ἐδοξεν οὖν αὐτοῖς ἐν ὀργῇ τὸ γενόμενον ἔχειν, καὶ τὸν τεθνηκότα ἐκδικῆσαι Οἴλον. Καὶ ἐβουλευόντο κατὰ Ἀνθίας ποικίλα, ὃ μὲν τις ἀποκτεῖναι καλεῦσθαι, καὶ συνθάψαι τῷ Ἀγχιάλου σώματι, ἄλλος δὲ ἀνασταυρῶσαι. Ὁ δὲ Ἰππόθοος ἠνιάτο μὲν ἐπὶ τῷ Ἀγχιάλῳ ἐβουλευέτο δὲ κατὰ Ἀνθίας μείζονα κολασιν. Καὶ δὴ κελεύει τάφρον ὀρύξαντας μεγάλην καὶ βαθεῖαν ἐμβάλλειν τὴν Ἀνθίαν, καὶ κύνας μετ' αὐτῆς δύο, ἵνα ἐν τούτῳ μεγάλην δίκην ὑποσχῆ τῶν τετολμημένων. Καὶ οἱ μὲν ἐποίουν τὸ προσταχθέν, ἦγετο δὲ ἡ Ἀνθία ἐπὶ τὴν τάφρον. Καὶ οἱ κύνες δὲ ἦσαν Αἰγύπτιοι, καὶ τὰ ἄλλα μεγάλοι, καὶ ὀφθῆναι φοβεροί. Ὡς δὲ ἐνεβλήθησαν, ξύλα ἐπιτιθέντες μεγάλα ἐπέχωσαν τὴν τάφρον, (ἦν δὲ τοῦ Νείλου ὀλίγον ἀπέ-

fociis adveniens occisum Anchialum videt, & prope corpus Anthiam. Factum coniiciunt, eamque interrogantes omnia intelligunt. Visum iis, ob hoc ira percitis, amici mortem ulcisci. Varia in Anthiam consuluerunt: necandam alius dixit, & cum Anchiali corpore sepeliendam, alius in crucem agendam. Hippothous, ob Anchialum moestus, maius in Anthiam supplicium commentus est. Iubet profundam latamque fossam fieri, & iniici Anthiam, & duos cum ea canes, ut, tantum aufa facinus, ita poenam gravissimam pendat. Ii mandata fecerunt. Anthia in fossam demittitur. Canes erant Aegyptii immanes, & adspectu teterrimi. Iis in fossam coniectis, ingentia ligna imponunt, terraque aggesta fossam operiunt. Parum ea a Nilo aberat, custodemque unum

Longus.

T

χουσα) καὶ κατέστησαν Φρουρὸν ἕνα τῶν ληστῶν Ἀμφίνομον. Οὗτος ὁ Ἀμφίνομος ἤδη μὲν καὶ πρότερον ἐαλώκει τῆς Ἀνθίας, τότε δ' οὐν ἤλεε μᾶλλον αὐτὴν, καὶ τῆς συμφορᾶς ἄκτειρεν. Ἐπεισοί δέ οἱ πως ἐπὶ πλείων αὐτῇ ζήσεται, ὅπως τε οἱ κύνες αὐτῇ μὴδεν ἐνοχλήσωσι. Καὶ ἐκάστοτε ἀθαιρῶν τῶν ἐπιχειρῶν τῇ τάφρῳ ξύλαν ἄρτους ἐπέβαλε, καὶ ὕδωρ παρέιχε, καὶ ἐκ τούτου τὴν Ἀνθίαν θάρσειν παρεκαλεῖ. Καὶ οἱ κύνες τρεφόμενοι οὐδὲν ἔτι δεινὸν αὐτῇ εἰργάζοντο, ἀλλὰ ἤδη τιθασαὶ ἐγίνοντο καὶ ἡμεροί. Ἡ δὲ Ἀνθία ἀποβλέψασα εἰς ἑαυτὴν, καὶ τὴν παραῦσαν τύχην ἐνόησασα, Οἴμοι, Φησί, τῶν κακῶν, εἴαν ὑπομένω τιμασίαν; τάφρος, καὶ δεσμοτήριον, καὶ κύνες κἀθειργμένοι πολὺ τῶν ληστῶν ἡμερώτεροι. Τὰ αὐτὰ, Ἀβροκόμη, σοι πασχω, ἥς γὰρ ποτε ἐν ὁμοίᾳ τύχῃ καὶ σὺ, καὶ σε ἐν Τύρῳ κατέλιπον ἐν δεσμοτηρίῳ. Ἄλλ' εἰ μὲν ζῆς ἔτι, δεινὸν οὐδὲν ἴσως γὰρ ποτε ἀλλήλους ἔξομεν· εἰ δὲ ἤδη τέ-

Amphinomum constituerant, qui iampridem Anthiae amore captus, tunc magis illam miserabatur, dolebatque infortunium; cogitabat vero, qua ratione vitam eius sustentaret a canibus illaefam. Quotidie remotis lignis, fossae superpositis, panes iniecit, & aquam praebuit, & Anthiam inde hono esse animo hortatur. Canes passim nullo eam affecerunt malo, quin & cicures mansuetique subito facti sunt. Anthia, memor fui, praesentemque fortunam considerans, Eheu me miseram, inquit, quale hoc est, quod subeo supplicii! fossa, carcer, canes inclusi, quos tamen latronibus longe mitiores experior. Haec tui causa, Abrocoma, prior: nam & tu in pari quondam fortuna fuisti, & te in vinculis Tyri reliqui. Sed si vivis adhuc, nil grave est; fortasse aliquando frui invicem dabitur. At si iam

θνητας, μάτην ἐγὼ φιλοτιμῶμαι ζῆν, μάτην δὲ εὐ-
 τος, ὅστις πάποτε ἐστιν, ἐλεεῖ με τὴν δυστυχῆ. Ταῦ-
 τα ἔλεγε, καὶ ἐπεβήκει συνεχῶς. Καὶ ἡ μὲν ἐν τῇ
 τάφῳ κατεκλείστο μετὰ τῶν κυνῶν. Ὁ δὲ Ἀμ-
 φινόμος ἐκαστοτε καί κείνην παρεμβεῖτο, καὶ τοὺς κύ-
 νας ἡμέρους ἐποίει τρέφων.

mortem obiisti, frustra ego vivere annitor, frustra iste ;
 quicumque est, infelicis nunc miseretur mei. Haec di-
 cens continenter lamentabatur. Ita quidem Anthia in
 fossa cum canibus inclusa erat, & Amphinomus illam
 quotidie consolabatur, canesque alendo mitigabat.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ ΕΦΕΣΙΟΥ
 ΤΩΝ ΚΑΤΑ
 ΑΝΘΙΑΝ ΚΑΙ ΑΒΡΟΚΟΜΗΝ
 ΕΦΕΣΙΑΚΩΝ
 ΛΟΓΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ.

Ὁ δὲ Ἀβροκόμης, διανύσας¹ τὸν ἀπ' Αἰγύπτου πλοῦν, εἰς αὐτὴν μὲν Ἰταλίαν οὐκ ἔρχεται, τὸ γὰρ πνεῦμα τὴν ναῦν ἀπῶσαν τοῦ μὲν κατ' εὐθὺ ἀπέσφηλε πλοῦ, ἤγαγε δὲ εἰς Σικελίαν καὶ κατήχθησαν εἰς πόλιν Συρακούσας μεγάλην καὶ καλήν. Ἐνταῦθα ὁ

XENOPHONTIS
 EPHESIACORUM
 DE AMORIBUS
 ANTHIAE ET ABROCOMAE
 LIBER QUINTUS.

ABRUCOMAS, ab Aegypto navigans, non in Italiam quidem ipsam pervenit, cum navis vento depulsa recto cursu aberrasset. Ad Siciliam vero Syracusas, amplam pulchramque urbem, appulere. Ibi Abrocomas in-

¹ Τὸν ἀπ' Αἰγύπτου) Ita emendavit Hemst. Edd. tenent τὸν Αἴγ.

Ἄβροκόμης γενόμενος ἔγνω περιίεναι τὴν νῆσον, καὶ ἀναζητεῖν ἐτι περὶ Ἀνθίας εἴ τι πύθοιτο. Καὶ δὴ ἐνοικί-
 ζεται μὲν πλησίον τῆς θαλάσσης παρὰ ἀνδρὶ Αἰγια-
 λεῖ πρεσβύτῃ, αἰλιεῖ τὴν τέχνην. Οὗτος ὁ Αἰγιαλεὺς
 πένης μὲν ἦν καὶ ξένος, καὶ ἀγαπητῶς αὐτὸν διέτρεφεν
 ἐκ τῆς τέχνης. Ὑπεδέξατο δὲ τὸν Ἄβροκόμην ἄσμενος,
 καὶ παῖδα ἐνόμιζεν αὐτοῦ, καὶ ἠγάπα διασερόντως.
 Καὶ ἤδη ποτὲ καὶ ἐκ πολλῆς τῆς πρὸς ἀλλήλους συνη-
 βείας ὁ μὲν Ἄβροκόμης αὐτῷ διηγῆσατο τὰ κατ' αὐτὸν,
 καὶ τὴν Ἀνθίαν εἰρήκει, καὶ τὸν ἔρωτα, καὶ τὴν πλά-
 νην ὁ δὲ Αἰγιαλεὺς ἀρχεται τῶν αὐτοῦ διηγημάτων.

Ἐγὼ, ἔφη, τέκνον Ἄβροκόμη, οὔτε Σικελιώτης,
 οὔτε ἐπιχώριος, ἀλλὰ Σπαρτιάτης Λακεδαιμόνιος, τῶν
 τὰ πρῶτα ἐκεῖ δυναμένων, καὶ περιουσίαν ἔχόντων
 πολλήν. Νέος δὲ ὢν ἠράσθην, ἐν τοῖς ἐφίβοις κατα-
 λελεγμένος, κέρης πολιτίδος Θελξινόης τεύνομα. Ἀν-
 θία δὲ μου καὶ Θελξινόη καὶ τῇ πόλει παννυχίδος

fulam peragrarē statuit, ac quaerere, si quid audire de
 Anthia posset. Domo excipitur prope litus ab Aegialeo
 quodam fene piscatore, paupere & peregrino. Is, co-
 miter Abrocomam ad se receptans, ex artis proventu
 libenter nutriebat, ac maxime diligebat, ut filium repu-
 tans. Aliquando confertis invicem sermonibus, cum Abro-
 comas fortunas suas, Anthiam, amorem, erroresque nar-
 rasset, Aegialeus ita & sua commemorare orfus est.

Ego, inquit, fili Abrocoma, non Siculus, non indi-
 gena sum, sed Spartanus Lacedaemonius, ex iis, qui
 plurimum ibi auctoritate & opibus pollent. Prima iu-
 venta virginem amavi indidem civem, cui Thelxinoae
 nomen, amabatque illa me pariter. Cum pervigilium

1 Ἐχόντων) Ita rescripti e Lo- etfi vulgatum ἔχων haud plane
 cellae coniectura satis probabili, damnem.

ἀγομένης συνήλθομεν ἀλλήλοις, ἀμφοτέρους ὀδηγο-
μένου Θεοῦ, καὶ ἀπηλαύσαμεν, ὡν ἕνεκα συνήλθομεν.
Καὶ χρόνῳ τινὶ ἀλλήλοις συνῆμεν λαθροντες, καὶ
ὠμόταμεν ἀλλήλους πολλὰκις ἕξειν καὶ μέχρι θά-
νάτου. Ἐνεμέσθητε δέ τις ἄρα Θεῶν· καὶ γὰρ μὲν ἔτι ἐν
τοῖς ἐσχίστοις ἡμῖν, τὴν δὲ Θελξινόην ἐδίδοσαν πρὸς γά-
μον οἱ πατέρες διαχωρίῳ τινὶ νεανίτῳ Ἀνδροκλεῖ τού-
νομα· ἤδη δὲ αὐτῆς καὶ ἦρα ὁ Ἀνδροκλῆς. Τὰ μὲν οὖν
πρῶτα ἡ κόρη πολλὰς προσασεις ἐποιεῖτο, ἀναβαλ-
λομένη τὸν γάμον· τελευταῖον δὲ, δυνηθεῖσα ἐν ταύτῳ
μοι γασέσθαι, συντίθεται νύκτωρ ἐξελθεῖν Λακεδαί-
μονος μετ' ἐμοῦ. Καὶ δὴ ἐστείλαμεν ἑαυτοὺς νεανικῶς,
ἀπέπειρα δὲ καὶ τὴν κόρην τῆς Θελξινόης ἐν αὐτῇ τῇ
τῶν γάμων νυκτί. Ἐξελθόντες σὺν τῆς πόλεως ἠείμεν
εἰς Ἄργος καὶ Κόρινθον, καὶ κείθεν ἀναγόμενοι ἐπλεύ-
σαμεν εἰς Σικελίαν. Λακεδαιμόνιοι δὲ, πυθόμενοι τὴν

in urbe ageretur, convenimus, ac, ducente Deo, iis re-
bus, quarum causa conveneramus, fruebamur. Per ali-
quod tempus clam consuefcere licuit, mutuo iureiu-
rando saepe pollicitis, usque ad mortem convicturos.
Invidit mihi Deorum aliquis: nondum enim ex ephēbis
excefferam, cum Thelxinoēm parentes nuptum dant
Androcli cuiusdam, indidem adolescentulo, qui & ipsam
amabat. Puella multa primum causando in longum du-
cit nuptias: tandem ut licuit me convenire, consentit
noctu mecum egredi Lacedaemone. Exornamur igitur
juveniliter, comamque Thelxinoēs ipsa nuptiarum no-
cte torondi. Urbe egressi, Argos & Corinthum profi-
ciscimur, atque inde solventes in Siciliam navigamus.
Lacedaemonii, fuga audita, nos capitis damnarunt. Hic

1 ἠείμεν) Ita consuecerat Hem-
sterhusius, quod deinde Cod. Fl.

firmatum deprehendit Loc. Vul-
go, εἰήμεν.

Φυγὴν, ἡμῶν θάνατον κατέψηφίσαντο. Ἡμεῖς δὲ ἐν ταῦθα διήγομεν ἐν ἀπορίᾳ μὲν τῶν ἐπιτηδείων, ἠδόμενοι δὲ καὶ πάντων ἀπολαύειν δοκοῦντες, ὅτι ἤμεν μετ' ἀλλήλων. Καὶ τέθηκεν ἐνταῦθα οὐ πρὸ πολλοῦ Θελξινόη, καὶ τὸ σῶμα οὐ τέθαπται, ἀλλὰ ἔχω γὰρ μετὰ ἑμαυτοῦ, καὶ αἰεὶ Φιλῶ, καὶ σύνειμι.

Καὶ ἅμα λέγων εἰσάγει τὸν Ἀβροκόμην εἰς τὸ ἐνδότερον δαμάτιον, καὶ δείκνυσι τὴν Θελξινόην, γυναικα¹ πρεσβύτιν μὲν ἤδη, καλὴν γενομένην ἔτι Αἰγυαλεῖ κόρην. Τὸ δὲ σῶμα αὐτῆς ἐτέθαπτο ταῦτῃ Αἰγυπτίᾳ ἣν γὰρ καὶ τούτων ἔμπειρος ὁ γέρον. Ταύτη οὖν, ἔφη, ᾧ τέκνον Ἀβροκόμη, αἰεὶ ὡς ζώσῃ λαλῶ, καὶ συγκατάκειμαι, καὶ συνενωχῶμαι καὶ ἔλθω ποτὲ ἐν τῆς ἀλείας κεκμηκῶς, αὕτη με παραμυθεῖται βλεπομένη· οὐ γὰρ, οἷα νῦν ὁράται σοι, τοιαύτη φαίνεται μοι ἀλλὰ ἐνοῶ, τέκνον, οἷα μὲν ἦν

quidem necessariorum inopia laboravimus, gaudentes tamen quasi omnibus frueremur, quod una effemus, Hic non ita pridem Thelxinoë fato cessit: corpus non humatum est, mecum enim habeo, eiusque vetere consuetudine utor.

Haec dicens Abrocomam in interius cubiculum ducit, ostenditque Thelxinoëm anum, formosam olim mulierem, Aegialeo etiamnum puellam. Corpus eius conditum erat Aegyptio more, cuius erat senex peritus. Haec, inquit, est, fili Abrocoma. Illam ut vivam alloquor, una & iaceo, & discumbo, & si quando a piscando lassus revertor, huius me adspectus reficit: non enim qualis, fili, tibi nunc videtur, apparet mihi, sed

¹ Πρεσβύτιν) Abresch. hunc locum ita constituit, πρεσβύτιν μὲν ἤδη γενομένην, καλὴν δ' ἔτι Αἰγ.

quod sane concinnius. Idem mox corr. ἀνευρήσῃ, pro ἂν εὐρήσῃ, quod recipiendum putavimus.

ἐν Λακεδαίμονι, οἷα δὲ ἐν τῇ Φυγῇ, τὰς πανυχί-
 δας ἐνοῶ. Ἐτι λέγοντος τοῦ Αἰγιαλέως ἀνωδύρετο ὁ
 Ἀβροκόμης, Σὲ δὴ, λέγων, ὦ παστῶν δυστυχεστά-
 τη κόρη, πότε ἀνευρήσω καὶ νεκράν; Αἰγιαλεῖ μὲν
 γὰρ τοῦ βίου μεγάλη παραμυθία τὸ σῶμα τὸ Θελ-
 ξινόης· καὶ νῦν ἀληθῶς μεμάθηκα, ὅτι ἔρας ἀληθι-
 νός ὅρον ἡλικίας οὐκ ἔχει. Ἐγὼ δὲ πλανῶμαι μὲν
 κατὰ πᾶσαν γῆν καὶ θάλασσαν· οὐ δεδύνημαι δὲ
 εὐδὲν ἀκούσαι περὶ σου. Ὡς μαντεύματα δυστυχῆ, ὦ
 τὰ πάντων ἡμῶν Ἀπολλὸν χρήσας χαλεπώτατα, οἴ-
 κτειρον ἤδη, καὶ τὰ τέλη τῶν μεμαντευμένων ἀποδίδου.

Καὶ ὁ μὲν Ἀβροκόμης ταυτὶ κατοδυρόμενος, πα-
 ραμυθουμένου αὐτὸν Αἰγιαλέως, διῆγεν ἐν Συρακού-
 σαις, ἤδη καὶ τῆς τέχνης Αἰγιαλεῖ κοινῶν. Οἱ δὲ
 περὶ τὸν Ἰππόθου μὲγα μὲν ἤδη τὸ ληστήριον κατε-
 στήσαντο, ἐγνώσαν δὲ ἀπαίρειν Αἰθιοπίας, καὶ μεί-

haeret pectore infixā, qualis Lacedaemone erat, qualis
 in fuga, ac pervigilio. Aegialeo adhuc loquente, Abro-
 comas eiulans, O te, inquit, omnium puellam infeli-
 cissimam, quando vel mortuam inveniam? Aegialeo ma-
 gnum vitae solatium Thelxinoës corpus est, ac sane
 didici, amorem verum aetatis terminum egredi. Ego
 terram omnem & maria oberrans quidquam de te au-
 dire nequeo. O infortunata oracula! O Apollo, qui du-
 rissima nobis dedisti responsa, nunc nostri miserere,
 iamque finem praedictorum facias.

In huiusmodi lamentis Abrocomas vitam Syracusis
 agebat, consolante illum Aegialeo, cum quo iam ar-
 tis societatem inierat. Hippothous validam iam praedo-
 num constituerat manum, & abscedere Aethiopia, ma-

ἢ Ὅρον ἡλικίας) Hemsterhusius cella. Sed & vulgatum recte ha-
 corr. ὅρον ἡλικίας, recepitque Lo- bet, eodem sensu.

ζοσιν ἤδη πράγμασιν ἐπιτίθεσθαι. Οὐ γὰρ ἐδόκει
 Ἴπποβόω αὐτακρὲς εἶναι, ληστεύειν κατ' ἄνδρα, εἰ μὴ
 καὶ κάμαις καὶ πόλεσιν ἐπιβάλοι. Καὶ ὁ μὲν παρα-
 λαβὼν τοὺς σὺν αὐτῷ, καὶ ἐπιφορτισάμενος πάντα
 (ἦν δὲ αὐτῷ καὶ ὑποζύγια πολλὰ, καὶ κάμηλοι
 οὐκ ὀλίγοι) Αἰθιοπίαν μὲν κατέλιπεν, ἦει δὲ ἐπ'
 Αἴγυπτόν τε καὶ Ἀλεξάνδρειαν, καὶ ἐνενοεῖ Φοινίκην
 καὶ Συρίαν πάλιν. Τὴν δὲ Ἀνθίαν προσεδόκα τεθνηκέ-
 ναι. Ὁ δὲ Ἀμφίνωμος ὁ Σρουρῶν ἐν τῇ τάφρῳ αὐτῇ,
 ἐρωτικῶς διακείμενος, οὐχ ὑπομένων ἀποσπασθῆ-
 ναι τῆς κόρης διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν φιλοστοργίαν, καὶ
 τὴν ἐπικειμένην συμφορὰν, Ἴπποβόω μὲν οὐχ εἶπετο,
 λαιβάει δὲ ἐν πολλοῖς τοῖς ἄλλοις, καὶ ἀποκρύπτεται
 ἐν ἄντρῳ τινι σὺν τοῖς ἐπιτηδείοις, οἷς συνελέξατο. Νυ-
 κτὸς δὲ γενομένης οἱ περὶ τὸν Ἴππόθοον ἐπὶ κάμην
 ἐληλύθεσαν τῆς Αἰγύπτου, Ἀρειαν καλουμένην, πορ-
 θῆσαι θέλοντες. Ὁ δὲ Ἀμφίνωμος ἀνορύσσει τὴν τά-
 ioresque res moliri decreverat: non enim ut singulos
 spoliaret, sufficere ei videbatur, sed pagos & oppida
 invadere constituerat. Omnia igitur iumentis & came-
 lis imponens, quorum non exigua illi erat copia, Ae-
 thiopia relicta cum sociis Aegyptum & Alexandriam
 petit, iterumque Phoeniciam & Syriam in animo ha-
 bebat. Anthiam iam mortuam credebat; sed Amphino-
 mus, qui ad fossam, ubi ea claudebatur, excubabat,
 amoris obsequens, nec se divelli a virgine patiens, quam
 animo egregie caram habebat, imminentis infortunii me-
 tu non secutus est Hippothoum, sed inter turbam eum
 latuit, absconditque se in antro, ubi commeatus ali-
 quantum collegerat. Noctu Hippothous in Aegypti pa-
 gum venit, quem Arium vocant, direpturus. Amphino-

Φρον, καὶ ἐξάγει τὴν Ἀνθίαν, καὶ θαρρῆν παροικί-
λει. Τῆς δὲ ἐτι φοβουμένης καὶ ὑποπτεούσης, τὸν
ἥλιον ἐτόμνυσι τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ θεοὺς, σερμὴν τηρή-
σειν ἰ γάμων ἀγνῆν, μέχρις ἂν καὶ αὐτὴ ποτε πεισθεῖ-
σα θελήσῃ συγκαταθέσθαι. Πείθεται ταῖς ὀρκίαις Ἀμ-
φινόμου Ἀνθία, καὶ ἔπεται αὐτῷ. Οὐκ ἀπελείποντο
δὲ οἱ κύνες, ἀλλ' ἔστεργον συιήθεις γενόμενοι. Ἐρχον-
ται δὲ εἰς Κοπτὸν, κἀνταῦθα ἔγνωσαν ἡμέρας δια-
γαγεῖν, μέχρις ἂν προέλθωσιν οἱ περὶ τὸν Ἰππόθου
τῆς ὁδοῦ. Ἐπεμελοῦντο δὲ τῶν κυνῶν, ὡς ἔχοιεν τὰ
ἐπιτήδεια.

Οἱ δὲ περὶ τὸν Ἰππόθου, προσβαλόντες τῇ κἀμῃ
τῇ Ἀρείᾳ, πολλοὺς μὲν τῶν ἐνοικούντων ἀπέκτειναν,
καὶ τὰ οἰκήματα ἐνέπρησαν, καὶ κατήεσαν οὐ τὴν αὐ-
τὴν ὁδόν, ἀλλὰ διὰ τοῦ Νείλου. Πάντα γὰρ τὰ ἐκ
τῶν μεταξὺ κωμῶν σκάφη συλλεξάμενοι ἐπιβάντες

nomus fossam aperit, educitque Anthiam, bonoque esse
animo hortatur, &, timida & suspicax cum illa etiam-
num esset, per Solem iurat, ceterosque in Aegypto
Deos, pudic. in se & intactam servaturum, donec ipsa
libens aliquando assentiatur. Amphinomum, sacrame-
to credens, Anthia sequitur, atque una canes ibant,
consuetudine fidi comites facti. Ubi Coptum ventum
est, aliquot ibi dies morari statuunt, donec Hippo-
thous longius progrediretur; curantque, ne victus can-
ibus deesset.

Hippothous, cum ad pagum Arium accessisset, mul-
tos incolarum interfecit, domusque incendit; nec ea-
dem via, sed secundo Nilo devehuntur. Omnia enim e
vicinis pagis collecta navigia cum conscendissent, Sche-

ἰ Γάμων ἀγνῆν) Haec verba, τῷ ποσίτα, eliminanda censeo.
σεμνὴν interpretamenti loco ap-

ἔπλεον ἐπὶ Σχεδίαν, καὶ * * κἀντεῦθεν ἐκβαίντες
 παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Νείλου, διώθευεν τὴν ἄλλην Αἴ-
 γυπτον. Ἐν τούτῳ δὲ ὁ ἄρχων τῆς Αἰγύπτου ἐπέτυ-
 στο μὲν τὰ περὶ τὴν Ἀρειαν, καὶ τὸ Ἰπποθόου ληστή-
 ριον, καὶ ὅτι ¹ ἀπ' Αἰθιοπίας ἔρχονται. Παρασκευά-
 σας δὲ στρατιώτας πολλοὺς, καὶ ἄρχοντά τούτοις
 ἐπιστήσας τῶν συγγενῶν τῶν αὐτοῦ Πολυίδου, νεαί-
 σκον ὁ θῆναι χαρίεντα, δρᾶσαι γεννικόν, ἔπεμψεν ἐπὶ
 τοὺς ληστές. Οὗτος ὁ Πολυίδος παραλαβὼν τὸ στρα-
 τευμα ἀπήντα κατὰ Πηλούσιον τοῖς περὶ τὸν Ἰππό-
 θου, καὶ εὐθὺς παρὰ τὰς ὄχθας μάχη τε αὐτῶν
 γίνεται, καὶ πίπτουσιν ἑκατέρων πολλοί. Νυκτὸς δὲ
 ἐπιγενομένης τρέπονται μὲν οἱ λησταί, καὶ πάντες ὑπὸ
 τῶν στρατιωτῶν Φονεύονται· εἰσὶ δὲ οἱ καὶ ζῶντες ἐλή-
 φθησαν. Ἰππέθου μόνος, ἀπορρίψας τὰ ὄπλα, ² ἔφυ-

diam usque navigarunt, atque inde cum descendissent, terrestri itinere prope Nili ripas reliquum Aegypti peragrarunt. Interea Aegypti praefectus, compertis, quae ad Arium facta fuerant, & Hippothoum cum agmine suo Aethiopiam profectum esse, comparatis multis militibus, quendam e cognatis suis Polyidum nomine, adolescentem eleganti forma, animoque ad quidvis fortiter agendum prompto, praefecit. Is, accepto agmine, ad Pelusium obviam fit Hippothoo, statimque ad ripas proelium commissum. Multi utrinque cecidere, &, cum iam nox adesset, latrones in fugam versi, passim a militibus caesi, nonnullique capti sunt. Unus Hippotho-

¹ Ἀπ' Αἰθιοπίας) Ita correxit Hemsterhusius. Edd. habent ἐπ' Αἰθιοπίαν.

² Ἐφυγε τῆς νυκτὸς, καὶ) Locella hunc locum ita constituit:

ἔφυγε, καὶ τῆς νυκτὸς ἄλλθ. Equidem τῆς νυκτὸς, tanquam e superioribus prave repetitum, expunctum malim.

γε τῆς νυκτός, καὶ ἦλθεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, καὶ κεί-
 θεν, δυνηθεὶς λαβεῖν, ἐπιβάς ἀναγομένῳ πλοίῳ ἐπ-
 ἀνίχθη. Ἦν δὲ αὐτῷ ἡ πᾶσα ἐπὶ Σικελίαν ὄρμη·
 ἐκεῖ γὰρ ἐδόκει μάλιστα διαλήσεσθαι τε καὶ δια-
 τραφῆσεσθαι. Ἦκουε δὲ τὴν νῆσον εἶναι μεγάλην καὶ
 εὐδαίμονα. Ὁ δὲ Πολύιδος οὐχ ἰκανὸν εἶναι ἐνόμισε
 κρατῆσαι τῶν συμβαλόντων ληστῶν, ἀλλ' ἐγνώ δεῖν
 ἐνερευνηταί τε καὶ ἐκκαθῆραι τὴν Αἴγυπτον, εἴ που
 ἢ τὸν Ἰππόθοον, ἢ τῶν σὺν αὐτῷ τινα ἀνέυροι. Παρα-
 λαβῶν οὖν μέρος τι τοῦ στρατιωτικοῦ, καὶ τοὺς εἰλημ-
 μένους τῶν ληστῶν, ἴν', εἴ τις φαίνοιτο, οἱ ἢ μινύσειαν,
 ἀνέπλει τὸν Νεῖλον, καὶ τὰς πόλεις διηρέυνα, καὶ
 ἐνενόει μέχρις Αἰθιοπίας ἐλθεῖν. Ἐρχονται δὲ καὶ εἰς
 Κοπτὸν, ἔνθα ἦν Ἀνθία μετὰ Ἀμφινόμου. Καὶ αὐτὴ
 μὲν ἔτυχεν ἐπὶ τῆς οἰκίας· τὸν δὲ Ἀμφινόμον γνωρί-
 ζουσιν οἱ τῶν ληστῶν εἰλημμένοι, καὶ λέγουσι τῷ

us, proiectis armis, noctis favore effugit. Ubi Alexan-
 driam venit, conscensa navi clam se subduxit, appè-
 tebatque Siciliam maxime, quòd ibi & in occulto fo-
 re, & victum sibi facile comparandum putaret: audi-
 verat enim, insulam & magnam esse & opulentam.
 Polyidus non fatis esse duxit obvios latrones vicisse,
 sed pervestiganda esse omnia, & depurgandam Aegy-
 ptum censuit, sicubi forte vel Hippothoum, vel e so-
 ciis aliquem, deprehenderet. Cum parte igitur copia-
 rum, & captivis, ut indices essent, si quis latro ap-
 pareret, adverso Nilo navigat, oppida perlustrat, co-
 gitabatque usque Aethiopiam progredi. Tandem Co-
 ptum pervenere, ubi Anthia cum Amphinomo erat.
 Cum illa domi esset, Amphinomum agnovere captivi

1 Μινύσειαν) Ita emend. Hemsterh. Edd. μινύση.

Πολυίδω. Καὶ Ἀμφινόμος λαμβάνεται, καὶ ἀνακρινόμενος τὰ περὶ τὴν Ἀνθίαν διηγεῖται. Ὁ δὲ ἀκούσας, κελεύει καὶ αὐτὴν ἄγεσθαι, καὶ ἐλθούσης ἀνεπυθάνετο ἥτις εἶη καὶ πόθεν. Ἡ δὲ τῶν μὲν ἀληθῶν οὐδὲν λέγει, ὅτι δὲ Αἰγυπτία εἶη, καὶ ὑπὸ τῶν ληστῶν εἴληπτο. Ἐν τούτῳ ἔραε καὶ ὁ Πολυίδος Ἀνθίας ἔρωτα σφοδρόν. Ἦν δὲ αὐτῶ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ γυνή. Ἐρασθεῖς δὲ, τὰ μὲν πρῶτα ἐπειράτο πείθειν μεγάλα ἐπισχούμενος· τελευταῖον δὲ κατήεσαν εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Ὡς δὲ ἐγένοντο ἐν Μέμφει, ἐπεχειρήσεν ὁ Πολυίδος βιάζεσθαι τὴν Ἀνθίαν· ἡ δὲ, ἐκφυγεῖν δυναθεῖσα, ἐπὶ τὸ τῆς Ἰσιδος ἱερόν ἔρχεται ἰκέτις γενομένη. Σὺ με, εἶπεν, ᾧ δέσποινα Αἰγύπτου, πάλιν σῶσον, ἣ ἐβοήθησας πολλάκις· Φεισάσθω μου καὶ Πολυίδος, τῆς διὰ σε σώφρονος Ἀβροκόμῃ τηρουμένης. Ὁ δὲ Πολυίδος ἅμα μὲν τὴν Θεὰν ἐδεδοίκει, ἅμα δὲ ἦρα τῆς Ἀνθίας, καὶ τῆς τύχης αὐτὴν ἠλέει.

latrones. Dicunt id Polyido: Amphinomus capitur, & in quaestionem postulatus omnia de Anthia narrat. Quibus auditis & illam arcessiri iubet. Accedentem interrogat, quae, & unde esset. Illa nil veri narrat: se Aegyptiam esse, & a latronibus captam. Inter haec Polyidus vehementer amare Anthiam coepit, licet Alexandriae uxorem haberet: amatam exorare primum conatur, magna pollicitus; tandem, cum Alexandriam descenderent, ac Memphi essent, vim afferre aggreditur. Illa, cum sese proripuisset, Isis templum ingreditur, ibique supplex, Tu me iterum, ait, Aegypti domina, serves incolumem, quam saepius adiuvasti, & Polyidus parcat mihi, tua ope huc usque pudicitiam & fidem Abrocomae fervanti. Polyidus, simul & Deae metu, & Anthiae amore, & infortunii misericordia affectus, tem-

Πρόσεισι δὲ τῶ ἱερῷ μένος, καὶ ὄμνυσι, μήποτε βιάσασθαι τὴν Ἀνθίαν, οὐδὲ ὑβρίσαι τι εἰς αὐτήν, ἀλλὰ τηρῆσαι ἀγνήν, ἕς ὅσον αὐτὴ θελήσει. Αὐτάρκες γὰρ αὐτῷ Φιλῶντι ἐδόκει εἶναι, καὶ βλέπειν μόνον καὶ λαλεῖν αὐτῇ. Ἐπίσθη τοῖς ὅρκοις ἡ Ἀνθία, καὶ κατήλθεν ἐκ τοῦ ἱεροῦ. Καὶ ἐπειδὴ ἔγνωσαν ἡμέραις τρισὶν αὐτοὺς ἀναλαβεῖν ἐν Μέμφει, ἔρχεται ἡ Ἀνθία εἰς τὸ τοῦ Ἀπιδος ἱερόν. Διασημότατον δὲ τοῦτο ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ ὁ θεὸς τοῖς βουλομένοις μαντεύει. Ἐπειδὴν γὰρ τις προσελθὼν εὖξεται, καὶ δεηθῆ τοῦ θεοῦ, αὐτὸς μὲν ἔξεισι, οἱ δὲ περὶ τοῦ νεῶ τοῦ θεοῦ Αἰγύπτιοι ἂ μὲν καταλογάδην ἂ δὲ ἐν μέτρῳ προλέγουσι τῶν ἐσομένων ἕκαστα. Ἐλθούσα δὲ καὶ ἡ Ἀνθία προσπίπτει τῷ Ἀπιδί. ὦ θεῶν, ἔφη, Φιλανθρωπότατε, ὁ πάντας κιντεῖρων ξένους, ἐλέησον καὶ μὲ τὴν κακοδαίμονα, καὶ μοι μαντείαν ἀληθῆ περὶ Ἀβροκόμου πρόειπε· εἰ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐτι ὄψομαι καὶ ἀν-

plum solus accedit, iuratque, nunquam Anthiae vim aut iniuriam facturum, sed castam, quamdiu ipsa velit, habiturum: sibi enim amanti sat esse, si spectare atque alloqui liceat. Sacramentis fidens Anthia egreditur, cumque statuissent triduum Memphi morari ad reficiendos sese, Anthia Apidis templum adit, nobilissimum in Aegypto. Deus potentibus responsa dat: ubi enim quis Deum oraverit, ipse egreditur, Aegyptii vero templi custodes, partim soluta oratione, partim versa, futura praedicunt. Accedens & Anthia ad Apidem procumbit, &, O tu prae Diis omnibus, inquit, hominum amantissime, & erga cunctos hospites misericors, infelicissimae nunc mei miserere: verum mihi de Abrocoma responsum redde. Si quidem illum adhuc vi-

δρα λήψομαι, καὶ μενῶ¹ καὶ ζήσομαι· εἰ δὲ ἐκεῖνος
 τέθηκεν, ἀταλλαγήναι καὶ με καλῶς ἔχει τοῦ ποιη-
 ροῦ τούτου βίου. Εἰποῦσα καὶ καταδακρύσασα ἐξῆλθε
 τοῦ ἱεροῦ. Καὶ τούτῳ οἱ παῖδες πρὸ τοῦ τεμένους παι-
 ζοντες ἄμα ἐξεβόησαν, Ἀθία Ἀβροκόμην λήψεται
 ταχὺ ἄνδρα τὸν αὐτῆς. Ἀκούσασα εὐθυμότερα ἐγένε-
 το, καὶ προσεύχεται τοῖς θεοῖς. Καὶ ἄμα μὲν ἀπήγε-
 σαν εἰς Ἀλεξάνδρειαν.

Ἐπέπυστο δὲ ἡ Πολυίδου γυνή, ὅτι ἄγει κόρην
 ἐρωμένην, καὶ Φοβιθεῖσα, μήπως ἡ ξένη αὐτὴν παρ-
 ευδοκιμήσῃ, Πολυίδῳ μὲν οὐδὲν λέγει, ἐβουλεύετο δὲ
 κατ' αὐτῆς ὅπως τιμαρῆσεται τὴν δοκοῦσαν ἐπιβου-
 λεύειν τοῖς γάμοις. Καὶ δὴ ὁ μὲν Πολυίδης ἀπήγγελ-
 λέ τε τῷ ἀρχοῦ τῆς Αἰγύπτου τὰ γινόμενα, καὶ τὰ
 λοιπὰ ἐπὶ τοῦ στρατοπέδου διώκει τὰ τῆς ἀρχῆς.
 Ἀπόντος δὲ αὐτοῦ, Ἰηναία (τοῦτο γὰρ ἐκαλεῖτο ἡ τοῦ

sura sum, & virum habitura, persistam vivendo: at si
 is occubuit, me quoque praestat tristi hac vita defungi.
 His dictis, lacrimans templo exit. Interea pueri ante
 fanum ludentes una exclamaverunt: Anthia cito Abro-
 comam virum suum recipiet. Quibus verbis animus illi
 rediit, Deosque precata est, statimque Alexandriam pro-
 fecti sunt.

Audiverat Polyidi coniux, puellam ab eo amatam ad-
 duci; & metuens, ne hospes sibi praeferretur, Polyido
 quidem nullum verbum fecit, verum secum ipsa consu-
 luit, quonam modo eam ulcisceretur, quae nuptiis in-
 fiditari videbatur. Polyidus cum praefecto Aegypti,
 quae facta fuerant, renuntiasset, reliqua ad exercitum
 pro praefecto administrabat. Absente illo, Rhenea (hoc

¹ Καὶ ζήσομαι) Haec est Cod. iestando incidere Hemsterhus.
 Flor. lectio, in quam etiam con- Edd. tenent, καὶ στήσομαι.

Πολυίδου γυνή) μεταπέμπεται τὴν Ἀνθίαν, (ἣν δὲ ἐπὶ τῆς οἰκίας) καὶ περιῤῥήγνυσι τὴν ἐσθῆτα, καὶ αἰκίζεται τὸ σῶμα ὦ πονηρὰ, λέγουσα, καὶ τῶν γάμων τῶν ἐμῶν ἐπίβουλε, ματαίως ἔδοξας Πολυίδα καλὴ, οὐ γὰρ σε ὀνήσει τὸ κάλλος τοῦτο. Ἴσως μὲν γὰρ πείθειν ληστὰς ἐδύνασο, καὶ συγκαθεύδειν νεανίσκοις μεθύουσι πολλοῖς τὴν δὲ Ῥηναίας εὐνὴν οὐποτε ὑβρίσεις χαίρουσα. Ταῦτα εἰπούσα ἀπέκειρε τὴν κόμην αὐτῆς, καὶ δεσμὰ περιτίθεισι, καὶ παραδοῦσα οἰκέτη τινι πιστῷ, Κλυτῷ τούνομα, κελεύει ἐμβιβάζσαντα εἰς ναῦν ἀπαγαγόντα εἰς Ἰταλίαν ἀποδόσθαι πορνοβοσκῷ τὴν Ἀνθίαν. Οὕτω γὰρ, ἔφη, δυήσῃ ἢ καλὴ τῆς ἀκρασίας κόρον λαβεῖν. Ἦγετο δὲ ἡ Ἀνθία ὑπὸ τοῦ Κλυτοῦ κλαίουσα καὶ ὀδυρομένη, ὦ κάλλος ἐπίβουλον, λέγουσα, ὦ δυστυχῆς εὐμορφία, τί μοι παραμένετε ἐνοχλοῦντα; τί δὲ αἷτια πολλῶν κακῶν μοι γίνεσθε; οὐκ ἤρκουν οἱ τάφοι, οἱ Φόνοι, τὰ δε-

Polyidi uxori nomen) Anthiam, quae domi erat, accessit, vestemque illi discindit, ac verberibus corpus indigne afficit: O scelus, dicens, meisque nuptiis infidiosa, frustra visa es Polyido pulchra: non haec tibi forma proderit quidquam, fortasse enim latrones exorare potuisti, atque ebriis concumbere adolescentibus, Rhенаеае lectum non impune vitiabis. Cum haec dixisset, detonsam vincitamque famulo cuidam fido tradit, Clyto nomen, iubetque, impositam navi in Italiam deportet, ac vendat lenoni. Ita enim, ait, poteris, quae pulchra sis, libidinem explere. Ducebatur a Clyto Anthia flens, & queribunda voce dicens, O infelix & ubique infidias mihi faciens forma, quid es tot malorum causa? Nonne sepulcra, caedes, vincula, latrones fa-

σμά, τὰ ληστήρια; ἀλλ' ἤδη καὶ ἐπὶ οἰκήματος στή-
 σομαι, καὶ τὴν μέχρι νῦν Ἀβροκόμη τηρουμένην σω-
 ρεύουσαν πορνοβοσκὸς ἀναγκάσει με λύειν; Ἄλλ', ὦ
 δεσποτα, προσπεισῦσα ἔλεγε τοῖς γόνασι τοῦ Κλυ-
 τοῦ, μὴ με ἐπὶ ἐκείνην τὴν τιμωρίαν ἅμα προαγάγῃς,
 ἀλλὰ ἀπόκτεινόν με αὐτός· οὐκ οἶσω πορνοβοσκὸν δε-
 σπότην σωφρονεῖν, πιστεύσον, εἰθίσμεθα. Ταῦτα ἐδεῖ-
 το· ἤλεει δὲ αὐτὴν ὁ Κλυτός. Καὶ ἡ μὲν ἀπήγετο εἰς
 Ἰταλίαν· ἡ δὲ Ῥηναία ἐλθόντι τῷ Πολυίδῳ λέγει,
 ὅτι ἀπέδρα ἡ Ἀνθία καὶ κείνος ἐκ τῶν ἤδη πεπραγμέ-
 νων ἐπίστευεν αὐτῇ. Ἡ δὲ Ἀνθία κατήχη μὲν εἰς
 Τάραντα, πόλιν τῆς Ἰταλίας. Ἐνταῦθα δὲ ὁ Κλυ-
 τὸς, δεδουκῶς τὰς τῆς Ῥηναίας ἐντολὰς, ἀποδίδεται αὐ-
 τὴν πορνοβοσκῶ. Ὁ δὲ ἰδὼν κάλλος, οἷον οὕτω πρότερον
 ἐτεβέατο, μέγα κέρδος ἔξω τὴν παιδα ἐνόμιζε. Καὶ
 ἡμέραις μὲν τισιν αὐτὴν ἀνελάμβανεν ἐκ τοῦ πλοῦ
 κερμηκυῖαν, καὶ ἐκ τῶν ὑπὸ τῆς Ῥηναίας βασάνων.

tis erant, nisi & corpus prostituere adigar, & serva-
 tam Abrocomae huc usque pudicitiam leno cogat in
 propatulo habere? At tu, here, Clyti gentibus advolu-
 ta dicebat, ne me ad illud supplicium ducas, sed ipse
 occide. Non lenonem dominum feram: bene & pudice,
 credas, doctum atque eductum nobis est ingenium.
 Haec precantem Clytus miserabatur. Dum illa in Ita-
 liam aufertur, Rheneae adveniēti Polyido narrat, au-
 fugisse Anthiam; qui ob ea, quae facta fuerant, facile
 fidem adhibuit. Anthia Tarentum deducta Italiae ur-
 bem, ibi a Clyto, Rheneae mandata reverito, leno-
 ni venditur. Is formam egregiam nec visam ante mi-
 ratur, magno sibi puellam lucro futuram existimans,
 tridui illam curatura refecit, & navigatione & verbe-
 ribus Rheneae fessam.

Ὁ δὲ Κλυτὸς ἦκεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, καὶ τὰ
πραχθέντα ἐμήνυσε τῇ Ῥηναίᾳ. Ὁ δὲ Ἱππόθους δια-
νύσας τὸν πλοῦν κατήχθη μὲν εἰς Σικελίαν, οὐκ εἰς
Συρακούσας δὲ, ἀλλ' εἰς Ταυρομένιον, καὶ ἐζήτη-
ται καιρὸν, δι' οὗ τὰ ἐπιτήδεια ἔξει. Τῷ δὲ Ἀβροκόμῃ
ἐν Συρακούσαις, ἕως χρόνος πολὺς ἐγένετο, ἀθυμία
ἐμπίπτει καὶ ἀπορία δεινὴ, ὅτι μηδὲ Ἀνθίαν εὐρίσκοι,
μηδὲ εἰς τὴν πατρίδα ἀνασώζοιτο. Διέγνω οὖν ἀπο-
πλεύσας ἐκ Σικελίας εἰς Ἰταλίαν ἀνελθεῖν, καὶ κείθεν,
εἰ μηδὲν εὐρίσκοι τῶν ζητουμένων, εἰς Ἐφεσον πλεύ-
σαι πλοῦν δυστυχῆ. Ἦδη δὲ καὶ οἱ γονεῖς αὐτῶν
καὶ οἱ Ἐφέσιοι πάντες ἐν πολλῷ πένθει ἦσαν, οὔτε
ἀγγέλου παρ' αὐτῶν ἀφιγμένου, οὔτε γραμμάτων.
Ἀπέπερπον δὲ πανταχοῦ τοὺς ἀναζητήσοντας. Ὑπὸ
ἀθυμίας δὲ καὶ γήραος οὐ δυνηθέντε ἀντισχεῖν οἱ γο-
νεῖς ἑκατέρων, ἑαυτοὺς ἐξήγαγον τοῦ βίου.

Καὶ ὁ μὲν Ἀβροκόμῃς ἦει τὴν ἐπὶ Ἰταλίας ὁδόν.

Clytus, ut Alexandriam venit, de his, quae facta fue-
rant, certiozem fecit Rhenaeam; Hippothous vero ex
navigatione descendit in Siciliam, non Syracufis, sed
Tauromenii, quaerebatque occasionem, qua sibi neces-
saria pararet. Abrocomam, postquam diu fuerat Syra-
cufis, moeror & anxietas ingens incesfit, quod neque
Anthiam inveniat, nec se domum salvum recipiat. Sta-
tuit igitur a Sicilia in Italiam transire, ibique, si nihil
eorum, quae quaerebat, inveniret, Ephesum infelicem
navigationem dirigere. Iam diu parentes eorum & E-
phesii omnes in multo luctu fuerant, nec nuntio nec
litteris acceptis. Miserant ad perquirendum ubique; cum-
que ob moerorem & senium durare non possent paren-
tes utriusque, vitam sibi ipsi ademerunt.

Dum Abrocomas in Italiam iter faciebat, Leucon

Ὁ δὲ Λεύκων καὶ ἡ Ῥόδη, οἱ σύντροφοὶ τοῦ Ἀβροκόμου καὶ τῆς Ἀνθίας, τεθνηκότος αὐτοῖς ἐν Ξάνθῳ τοῦ δεσπότου, καὶ τὸν κλῆρον (ἦν δὲ πολὺς) ἐκείνοις καταλιπόντες, διέγνωσαν εἰς Ἐφεσον πλεῖν, ὡς, ἤδη μὲν αὐτοῖς τῶν δεσποτῶν σεσωσμένων, ἰκανῶς τῆς κατὰ τὴν ἀποδημίαν συμφορᾶς πεπειραμένοι. Ἐνθήμεροι δὲ πάντα τὰ αὐτῶν νηὶ ἀνήγοντο εἰς Ἐφεσον, καὶ ἡμέραις τε οὐ πολλαῖς ἀνύσαντες τὸν πλεῦν ἤκουσαν εἰς Ῥόδον. Καὶ ἐκεῖ μαθόντες, ὅτι οὐδέπω μὲν Ἀβροκόμης καὶ Ἀνθία σώζονται, τεθνήκασιν δὲ αὐτῶν οἱ πατέρες, διέγνωσαν εἰς Ἐφεσον μὴ κατελθεῖν· χρόνον δὲ τιμὴν ἐκεῖ ἰγενέσθαι, μέχρις οὗ τὶ περὶ τῶν δεσποτῶν πύθωνται.

Ὁ δὲ πορνοβοσκὸς, ὁ τὴν Ἀνθίαν ἀνησάμενος, χρόνου διελθόντος ἠνάγκασεν αὐτὴν οἰκήματος προεστάναι. Καὶ δὴ κοσμήσας καλῆ μὲν ἐσθῆτι, πολλῶ δὲ χρυσῷ, ἤγειν ὡς προστησομένην τέγους. Ἡ δὲ μεγά-

& Rhoda, sodales Abrocomae & Anthiae, cum Xanthi mortuus illis herus hereditatem, quae magna erat, reliquisset, Ephesum redire statuerunt, quasi heri salviae essent, ipsi satis superque aerumnarum peregre passi. Omnibus navi impositis, Ephesum ituri solvunt, ac paucorum dierum navigatione Rhodum pervenere; ubi certiores facti, Abrocomam & Anthiam nequaquam salvos esse, ac parentes eorum mortuos, constituerunt Ephesum non accedere, donec illic aliquantum morati aliquid de heris resciverint.

Leno, qui Anthiam emerat, postremo quaestus gratia proficere coegit, pulchra veste multoque auro ornata. Dum prostituendam in lustrum ducebat, illa

1 Γενέσθαι) Sic est in Cod. Flor. Perperam edd. γενόμενος.

λα ἀνακαύσασα, Φεῦ μοι τῶν κακῶν, εἶπεν, οὐχ
 ικαναὶ γὰρ αἱ πρότερον συμφοραὶ, τὰ δεσμὰ, τὰ
 ληστήρια, ἀλλ' ἔτι καὶ πορνεύειν ἀναγκάζομαι; ὦ
 κάλλος δικαίως ὕβρισμένον, τί γὰρ ἡμῖν ἀκαίρως πα-
 ραμένεις; Ἀλλὰ τί ταῦτα θρηνῶ, καὶ οὐχ εὐρίσκω
 τινὰ μηχανὴν, δι' ἧς φυλάξω τὴν μέλαι νῦν σωφο-
 σύνην τετηρημένην; Ταῦτα λέγουσα ἤγετο ἐπὶ τὸ οἴ-
 κημα τοῦ πορνοβοσκοῦ, τὰ μὲν δεομένου θαρρῆν, τὰ
 δὲ ἀπειλοῦντος. Ὡς δὲ ἦλθε, καὶ προέστη, πλήθος
 ἐπέρρει τῶν τεθαυμακότων τὸ κάλλος, οἳ γε πολλοὶ
 ἦσαν ἔτοιμοι ἀργύριον κατατίθεσθαι τῆς ἐπιθυμίας.
 Ἡ δὲ ἐν ἀρηχάνῳ γενομένη κακῶ, εὐρίσκει τέχνην
 ἀποφυγῆς. Πίπτει μὲν γὰρ εἰς γῆν, καὶ παρῆται
 τὸ σῶμα, καὶ ἐμιμῆτο τοὺς νοσοῦντας τὴν ἐν θεῶν
 καλουμένην νόσον. Ἦν δὲ τῶν παρόντων ἔλεος ἅμα καὶ
 φόβος, καὶ τοῦ μὲν ἐπιθυμῆν συνουσίας ἀπείχοντο,

sublata voce eiulans, Eheu me miseram! inquit, nonne
 fat erant praeterita infortunia, vincula, latrones, nisi
 & ad merendum corpore adigerer? O formam contu-
 meliose merito habitam, cur enim remanes intempe-
 stiva? Sed quid ego flens non commentum aliquod
 molior, quo servatam huc usque pudicitiam custodiam?
 Haec dicens ad lenonis stabulum ducebatur, qui nunc
 bono esse animo hortabatur, nunc addebat minas. Ut
 venit, & prostitit, multitudo confluit formam miran-
 tium, multique pretium libidinis dare parati erant, cum
 illa, in malo ineluctabili se videns, effugii artem excogitavit.
 Subito concidit, artus remittuntur languidi ac
 velut resoluti, imitaturque correptos morbo, quem ceu
 divinitus immissum sacrum & divinum vocant. Qui ad-
 erant, misericordia pariter & metu affecti, concumben-

ἐθεράπευον δὲ τὴν Ἀνθίαν. Ὁ δὲ προνοβοσκοὺς συνεῖς, οἱ κακῶν ἐγεγονέει, καὶ νομίσας ἀληθῶς νοσεῖν τὴν κόρην, ἠγγεν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ κατέκλιέ τε καὶ ἐθεράπευε. Καὶ ὡς ἔδοξεν αὐτῆς γεγρονέαι, ἀνεπυθάνετο τὴν αἰτίαν τῆς νόσου. Ἡ δὲ Ἀνθία, Καὶ πρότερον, ἔφη, δέσποτα, εἰπεῖν πρὸς σε ἐβουλόμην τὴν συμφορὰν τὴν ἐμὴν, καὶ διηγήσασθαι τὰ συμβάντα, ἀλλὰ ἀπέκρυπτον αἰδομένη· νυνὶ δὲ οὐδὲν χαλεπὸν εἰπεῖν πρὸς σε, πάντα ἤδη μεμαθηκότα τὰ κατ' ἐμέ. Παῖς ἔτι οὔσα, ἐν ἑορτῇ καὶ παννυχίδι ἀποκλανηθεῖσα τῶν ἐμαυτῆς, ἤκον πρὸς τινα τάφον ἀνδρὸς νεωστὶ τεθνηκότος· κἀνταῦθα ἐζῶνῃ μοί τις ἀναθορῶν ἐκ τοῦ τάφου, καὶ κατέχευεν ἐπειράτο. Ἐγὼ δὲ ἀπέβυγον καὶ ἐβόων. Ὁ δὲ ἄνθρωπος ἦν μὲν ὀσθῆναι σοβερὸς, θοανὴν δὲ πολλῶν εἶχε χαλεπωτέραν. Καὶ τέλος ἡμέρα μὲν ἤδη ἐγίνετο· ἀφείς δὲ με ἐπλήξέ τε κατὰ τοῦ στήθους,

di desiderio se abstinentes, Anthiae opem ferunt. Leno, quale sibi infortunium acciderit, intelligens, ac vere aegrotare puellam credens, domum subduxit, depositamque curare instituit. Ubi visa est sui compos facta, quaerit ab ea morbi causam. Quae, Et ante, dixit, here, calamitatem tibi meam, & omnia, quae inciderunt, narrare volui, sed prae verecundia celavi; nunc, cum omnium ad me pertinentium certior sis, iam non pudet dicere. Dum essem admodum parvula, ac festum & pervigilium ageretur, a meis evagata ad tumulum perveni hominis novissime mortui. Ibi quidam mihi e tumulo exsiliens apparuit, quiprehendere conabatur. Aufugi ego clamitans: terrebat hominis aspectus, magisque vox ingens & atrox. Tandem, ut iluxit, abire me sivit, ac pectus meum percussit, dicens,

1 Ἡγγεν) Ita restituit Hemsterh. Prave editi: ἠγγεν.

καὶ νόσον ταύτην ἔλεγεν ἐμβεβληκέαι. Ἐκεῖθεν ἀρ-
ξαμένη ἄλλοτε ἄλλως ὑπὸ τῆς συμφορᾶς ¹ κατέχο-
μαι. Ἀλλὰ δέομαί σου, δέσποτα, μηδὲν μοι χαλε-
πήνης· οὐ γὰρ ἐγὼ τούτων αἰτία. Δυνήσῃ γὰρ με
ἀποδίσθαι, καὶ μηδὲν ἀπολέσαι τῆς δοθείσης τιμῆς.
Ἀκούσας ὁ πορνοβοσκὸς ἠνιάτο μὲν, συνεγίνωσκε δὲ
αὐτῇ, ὡς οὐχ ἔκούσῃ ταῦτα πασχούσῃ.

Καὶ ἡ μὲν ἑθεραπεύετο ὡς νοσοῦσα παρὰ τῷ πορνο-
βοσκῷ. Ὁ δὲ Ἀβροκόμης ἀπὸ τῆς Σικελίας ² ἐπανα-
χθεὶς, κατῆρε μὲν εἰς Νουκέριον τῆς Ἰταλίας. Ἀπορία
δὲ τῶν ἐπιτηδείων ἀμηχανῶν ὅτι ποιήσει, τὰ μὲν
πρῶτα περιήει τὴν Ἀνθίαν ζητῶν. Αὐτὴ γὰρ ἦν αὐτῷ
τοῦ βίου παντός καὶ τῆς πλάνης ἢ ὑπόθεσις. Ὡς δὲ
εὐδὲν ἠύρισκεν, (ἦν γὰρ ἐν Τάραντι ἡ κόρη παρὰ τῷ
πορνοβοσκῷ) αὐτὸν ἀπερίσθωσε τοῖς τοὺς λίθους ἐρ-
γαζομένοις. Καὶ ἦν αὐτῷ τὸ ἔργον ἐπίπνον, οὐ γὰρ

se hunc mihi morbum immisisse. Exinde me id malum
invasit, quod me varie diversis temporibus cruciat.
Sed obsecro, here, ne succenseas mihi: non enim hoc
factum culpa mea: vendere me poteris, nec quidquam
de pretio perdere. Leno, id aegre ferens, puellae tamen
ignovit, utpote non haec libenter passae.

Dum illa aegrotans apud lenonem curabatur, Abro-
comas Sicilia profectus ad Nuceriam Italiae defertur,
inops consilii, quomodo victum quaereret. Primum cir-
cuire investigando Anthiam, quae illi & vitae univer-
sae & errorum causa fuerat. Cum eam non inveniret,
erat enim puella Tarenti in domo lenonis, operam
suam locavit lapicidis, grave fane opus corpori, lon-

¹ Κατέχομαι) Lacunam h. l. asteriscis in edd. notatam supplevit Locellae diligentia, subministrante ei hoc verbum e Codi-

ce Florentino Luchio.

² Ἐπαναχθεὶς κατῆρε) Ita corr. Hemsterh. Perperam edd. ὑπαναχθεὶς κατῆρει.

συνείθιστο τὸ σῶμα οὐδὲ αὐτὸν υποβάλλειν ἔργοις εὐτόνοις ἢ σκληροῖς. Διέκειτο δὲ πονήρως, καὶ πολλὰ κατωδύρομενος τὴν αὐτοῦ τύχην, Ἰδοῦ, Φησὶν, Ἀνθία, ὁ σὸς Ἀβροκόμης ἐργάτης τέχνης πονήρας, καὶ τὸ σῶμα ὑποτέθεικα δουλείᾳ. Καὶ εἰ μὲν εἶχόν τινα ἐλπίδα εὐρήσειν σε καὶ τοῦ λοιποῦ συγκαταβιώσασθαι, ταῦτο πάντων ἄμεινόν με παραμυθοῖτο. Νυνὶ δὲ ἴσως καὶ γὰρ δυστυχῆς εἰς κενὰ καὶ ἀνόητα πονῶ, καὶ σὺ περὶ τέθνηκας πόθῳ τῷ πρὸς Ἀβροκόμην. Πέπεισμαι γὰρ, Φιλτάτη, ὡς οὐκ ἂν ποτε οὔτε ἀποθανῶσαι ἐκλάθοί μου.

Καὶ ὁ μὲν ταῦτα ᾠδύρετο, καὶ τοὺς πόνους ἔφερεν ἀλγεινῶς. Τῇ δὲ Ἀνθίᾳ ὄναρ ἐπέστη ἐν Τάραντι κοιμαμένη. Ἐδοκεῖ δὲ αὐτὴν εἶναι μετὰ Ἀβροκόμου, καλὴν οὖσαν μετ' ἐκείνου καλοῦ, καὶ τὸν πρῶτον εἶναι τοῦ ἔρωτος αὐτοῖς χρόνον. Φανῆναι δὲ τινα ἄλλην γυναῖκα καλὴν, καὶ ἀφέλκειν αὐτῆς τὸν Ἀβροκόμην

gis durisque laboribus inaffueto. Aeger faepe suas fortunas deplorans, En, Anthia, dixit, tuus Abrocomas, opifex laboriosissimae artis corpus in servitutem dedi. At si spem saltem haberem, te inveniendi, vivendique tecum quod superest, optimum hoc mihi esset solatium. Nunc & ego forsan infelix inanibus & nil profuturis laboribus me macero, tuque uspiam interiisti Abrocomae desiderio; credo enim, anime mi, nunquam nec mortuam te mei oblitam esse.

His ille querebatur, labores misere sustinens, dum Tarenti per somnium Anthiae visus est adesse Abrocomas: ipsa sibi videbatur dormire cum Abrocoma, formosa cum formoso, idque sibi esse amoris mutui initium. Tum pulchra quaedam femina visa est Abro-

καὶ τέλος ἀναβοῶντος, καὶ καλεῦντος ὀνομαστὶ, ἐξ-
 αναστῆναι τε καὶ παύσασθαι τὸ ὄναρ. Ταῦτα ὡς ἔδο-
 ξεν ἰδεῖν, εὐθὺς μὲν ἀνέθορέ τε, καὶ ἀνεθρήνησε, καὶ
 ἀληθῆ τὰ ὀσθέντα ἐνόμιζεν· Οἴμοι τῶν κακῶν, λέ-
 γουσα, ἐγὼ μὲν καὶ πόνους ὑπομένω πάντας, καὶ
 ποικίλων πειρῶμαι δυστυχῆς συμφορῶν, καὶ τέχνας
 σωφροσύνης ὑπὲρ γυναῖκας εὐρίσκω Ἀβροκόμη· σοὶ δὲ
 ἴσως ἄλλη που δέδοικται καλή. Ταῦτα γὰρ μοι σημαί-
 νει τὰ ὀνειράτα. Τί σὺν ἔτι ζῶ; τί ἐμαυτὴν λυπῶ; κάλ-
 λιον οὖν ἀπολειῆσθαι, καὶ ἀπαλλαγῆναι τοῦ πονήρου
 τούτου βίου, ἀπαλλαγῆναι δὲ τῆς ἀπρεπούς ταύτης
 καὶ ἐπισφαλούς δουλείας. Ἀβροκόμης μὲν γὰρ εἰ καὶ
 τοὺς ὄρκους παραβέβηκε, μηδὲν οἱ θεοὶ τιμωρήσαιντο
 τούτον, ἴσως ἀνάγκη τι εἴργασται· ἐμοὶ δὲ ἀποθανεῖν
 καλῶς ἔχει σωφρονούση.

Ταῦτα ἔλεγε θρηνοῦσα, καὶ μηχανὴν ἐζήτηε τε-
 λευτῆς. Ὁ δὲ Ἰππόθοος ὁ Περίνθιος ἐν τῷ Ταυρομε-

comam ab ipsa abstrahere; illoque clamante, & nomine
 se vocante, somnium evanuisse. Confestim surrexit, ac
 vera esse, quae viderat, existimans, flens, Heu me mi-
 feram! inquit, labores & omnis generis infortunia pa-
 tior, consiliaque & artes servandae pudicitiae excogi-
 to, dum tu forsan alius forma captus es, Abrocoma,
 quod mihi insomnia significant. Quid etiamnum vivo?
 cur me dolore conficio? pulcherrimum certe mori, ac
 simul infelici vita, & indecora hacce & periculosa fer-
 viture liberari. Abrocomam, si quid peieravit, non ul-
 ciscantur Dii, necessitate forsan coactum; me vero pu-
 dicam mori omnino decet.

Haec illa cum lacrimis quæsta, modum quaerebat
 se interimendi. Interea Hippothous Perinthus Tauro-

νία τὰ μὲν πρῶτα διήγε πονήρως ἀπορία τῶν ἐπιτη-
δείων. Χρόνου δὲ πραιόντος ἠράσθη πρεσβύτις αὐτοῦ,
καὶ ἔγημέ τε ὑπ' ἀνάγκης τῆς κατὰ τὴν ἀπορίαν τὴν
πρεσβύτιν, καὶ ὀλίγω συγγεγόμενος χρόνω, ἀποθανού-
σης αὐτῆς, πλουτὸν τε διαδέχεται πολὺν καὶ εὐδαι-
μονίαν. Πολλὴ μὲν οἰκετῶν παραπομπή, πολλὴ δὲ
τῶν ἐσθλήτων ὑπαρξίς, καὶ σκευῶν πολυτέλεια. Διέ-
γνω δὲ πλεῦσαι μὲν εἰς Ἰταλίαν, ἀνήσασθαι δὲ οἰ-
κέτας ὠραίους καὶ θεραπείνας, καὶ ἄλλην σκευῶν
περιβολὴν, ἔση γένοιτ' ἂν ἀνδρὶ εὐδαίμονι. Ἐμέμητο
δὲ αἰεὶ τοῦ Ἀβροκόμου, καὶ τοῦτον ἀνευρεῖν ἤρξατο,
περὶ πολλοῦ ποιούμενος κοινωῆταί τε αὐτῷ τοῦ βίου
παντὸς καὶ τῶν κτημάτων. Καὶ ὁ μὲν ἔπαναχθεῖς
κατῆρεν εἰς Ἰταλίαν· εἶπετο δὲ αὐτῷ μειράκιον τῶν εἰς
Σικελίαν εὖ γεγονότων, Κλεισθεῖς τούνομα, καὶ
πάντων μετέιχε τῶν Ἱπποβοῦ κτημάτων, καλὸς ὢν.

Ὁ δὲ πορνοβοσκὸς, ἤδη τῆς Ἀνθίας ὑγιαίνειν ἐσ-

menii statim inopia laboravit: inde, cum divitem anum,
quae illum misere amabat, uxorem, inopia coactus,
duxisset, illa brevi mortua, divitias & rerum omnium
copiam adeptus est. Servorum magnus comitatus, mul-
ta vestis, & lauta & magnifica supellex non deerant.
Statuit igitur in Italiam navigare, fervos & ancillas for-
ma luculenta emere, reliquumque cultum parare, qua-
lem habere virum beatum deceat. Abrocomam subin-
de recordatus invenire optabat, id permagni existi-
mans, si vitam omnino & divitias communes cum eo
haberet. In Italiam devehitur, atque una illum e Si-
cilia secutus ingenuus ac formosus adolescentulus,
Cliftheni nomen, fortunarum omnium socius & par-
ticeps.

Leno, cum Anthia convaluisse iam videretur, vena-

κούσης, ἐνενοεί, ὅπως αὐτὴν ἀποδώσεται. Καὶ δὴ προῆγεν αὐτὴν εἰς τὴν ἀγορὰν, καὶ τοῖς ὠνησομένοις ἐπεδείκνυεν. Ἐν τούτῳ δὲ ὁ Ἱππόθοος περιήει τὴν πόλιν τὴν Τάραντα, εἴ τι καλὸν, ὠνήσασθαι ζητῶν· καὶ ὄρῳ τὴν Ἀνθίαν, καὶ γνωρίζει, καὶ ἐπὶ τῷ συμβάντι καταπλήσσεται, καὶ πολλὰ πρὸς ἑαυτὸν ἐλογίζετο. Οὐχ αὕτη ἡ κόρη, ἣν ἐγὼ ποτε ἐν Αἰγύπτῳ τιμαρῶν τῷ Ἀγχιάλου Φόνῳ εἰς τάφρον κατώρυξα, καὶ κύνας αὐτῇ συγκαθεῖρξα; τίς οὖν ἡ μεταβολή; πῶς δὲ σώζεται; τίς ἢ ἐκ τῆς τάφρου Φυγή; τίς ἢ παράλογος σωτηρία; Εἰπὼν ταῦτα προσῆλθεν, ὡς ὠνήσασθαι θέλων. Καὶ παραστὰς αὐτῇ, ὦ κόρη, ἔφησεν, Αἴγυπτον οὐκ οἶδας; οὐδὲ λησταῖς ἐν Αἰγύπτῳ περιπέπτακας; οὐδὲ ἄλλο τι ἐν ἐκείνῃ τῇ γῆ πέπονθας δεμών; εἰπέ θαρσοῦσα, γνωρίζω γάρ σε ἐν ἐκείνῳ τῷ χωρίῳ. Αἴγυπτον ἀκούσασα καὶ ἀναμνησθεῖσα Ἀγχιάλου, καὶ τοῦ ληστηρίου, καὶ τῆς τάφρου, ἀνάμωξέ τε, καὶ ἀνωδύρατο· ἀποβλέψασα δὲ εἰς τὸν

lem in forum produxit, & emturis ostendit; cum forte Hippothous, Tarentum pererrans, pulchrum quid ad emendum quaerens, Anthiam videt & agnoscit. Percussit illico animum ea res, multaue secum reputabat. Nonne haec eadem puella, quam ego quondam in Aegypto, Anchiali necem ulciscens, fossa obrui iussi cum canibus inclusam? Quae transformatio? quomodo servata fuit? quod e fossa effugium? quae inopinata incolumitas? His dictis, ut emturus accedit, atque affans: Nostine Aegyptum, puella? nonne ibi in latrones incidisti? nonne aliud ibi passa es malum? Dic fodes: nam te illic novi. Aegyptum audiens, Anchiali & latronum & fossae memor, suspirans & ingemiscens

Ἰππόθου, (ἐγνωρίσε δὲ αὐτὸν οὐδαμῶς) Πέπονθα, Φησὶν, ἐν Αἰγύπτῳ πολλὰ, ᾧ ἔξενε, καὶ δευὰ, ὅστις ἂν ποτε ᾦν τυγχάνεις, καὶ λησταῖς περιπέπτωκα. Ἀλλὰ συ πᾶς, εἶπε, γνωρίζεις τὰ ἐμὰ διηγήματα; πόθεν δὲ εἶδέναι θέλεις ἐμε τὴν δυστυχῆ; διαβόητα μὲν γὰρ καὶ ἔδοξα πεπόνθαμεν, ἀλλὰ σε οὐ γινώσκω τὸ σύνολον. Ἀκούσας ὁ Ἰππόθου, καὶ μᾶλλον, ἐξ ᾧ ἔλεγεν, ἀναγνωρίσας αὐτὴν, τότε μὲν ἡσυχίαν ἤγαγεν. Ὠνησάμενος δὲ αὐτὴν παρὰ τοῦ πορναβοσκῶ ἄγει πρὸς ἑαυτὸν, καὶ φάρρειν παρεκελεύετο, καὶ, ὅστις ἦν, λέγει, καὶ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ γενομένων ἀναμιμνήσκει, καὶ τὸν ἑαυτοῦ πλοῦτον διηγείται, καὶ τὴν φυγὴν. Ἡ δὲ ἠτέϊτο συγγνώμην ἔχειν, καὶ αὐτῷ ἀπέξηγεῖτο, ὅτι Ἀγχίαλον ἀπέκτεινε μὴ σωφρονούντα, καὶ τὴν τάφρον, καὶ τὸν Ἀμφίνομον, καὶ τὴν τῶν κυνῶν πραϊότητα, καὶ τὴν σωτηρίαν διηγείται. Κατ᾽ ἄκτειρεν αὐτὴν ὁ Ἰππόθου, καὶ ἦτις μὲν

Hippothoum intuetur, haud agnoscens. Et, Multa, inquit, o hospes, quisquis es, in Aegypto passa sum & gravia, incidique in latrones. At tu dic, quaeso, quomodo res meas & me miseram nosti? fama quidem vulgata mala toleravi, sed nequaquam te novi. His auditis, Hippothous certior omnino factus, tunc quidem nihil addens, emtam a lenone domum abducit, bonoque esse animo iubet, & quis ipse sit, & quae in Aegypto acciderant, memorat, & opes & fugam narrat. Illa, ut sibi ignoscat, precatur, & a se occisum Anchialum fatetur, vitium offerentem; ac fossam, Amphinomum, canumque mansuetudinem, effugiumque narrat. Puellae misertus est Hippothous, nec amplius

1 Ἐδοξα πεπόνθαμεν) Πεπόνθαμεν est e coniectura Hemsterh. Edd. habent πέπονθα μὲν. Pro ἐν-

δοξα Locella malit ἔδοξα. Sed ἐδοξα h. l. idem valet, quod διαβόητα.

ἦν, ἐπέπυστο οὐδέπω. Ἐκ δὲ τῆς καθημεριῆς σὺν τῇ κόρῃ διαίτης εἰς ἐπιθυμίαν Ἀνθίας καὶ Ἰππόθοος ἔρχεται, καὶ συνελθεῖν ἐβούλετο, καὶ πολλὰ ὑπισχνεῖται αὐτῇ. Ἡ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἀντέλεγεν αὐτῷ, ἀνάξια εἶναι λέγουσα εὐνῆς δεσποτικῆς· τέλεον δὲ, ὡς ἐπέκειτο Ἰππόθοος, οὐκέτ' ἔχουσα ὅ τι παύσει, κάλλιον εἶναι νεμίζουσα εἰπεῖν πάντα αὐτῷ τὰ ἀπόρητα, ἢ παραβῆναι τὰς πρὸς Ἀβροκόμην συνθήκας, λέγει τὸν Ἀβροκόμην, τὴν Ἐφεσον, τὸν ἔρωτα, τοὺς ἔρκους, τὰς συμφορὰς, τὰ ληστήρια, καὶ συνεχῆς Ἀβροκόμην ἀνωδύρετο. Ὁ δὲ Ἰππόθοος ἀκούσας ὅτι τε Ἀνθία εἶη, καὶ ὅτι γυνὴ τοῦ πάντων αὐτῷ Φιλτάτου, ἀσπάζεται τε αὐτήν, καὶ εὐθυμεῖν παρεκάλει, καὶ τὴν αὐτοῦ πρὸς Ἀβροκόμην Φιλίαν διηγεῖται. Καὶ τὴν μὲν εἶχεν ἐπὶ τῆς οἰκίας, πᾶσαν προσάγων ἐπιμέλειαν, Ἀβροκόμην αἰδούμενος. Αὐτὸς δὲ πάντα ἀνηρέυει, εἴ που τὸν Ἀβροκόμην ἀνεύροι.

quaenam effet percontatus est; verum ex quotidiana cum Anthia consuetudine, eius amore flagrare coepit. Cumque multis eam promissis follicitaret, abnuere illa primum, se non dignam herili lecto dicens; tandem instanti Hippothoo, cum nil aliud suppeteret, fatiufque esse ducens, omnia vel arcana prodere, quam datam Abrocomae fidem solvere, de Abrocoma narrat omnia, & Ephesum, & amorem, & iusurandum, & infortunia, subinde gemens Abrocomae desiderio. Hippothous, ut audivit Anthiam illam esse, amici sui summi uxorem, amplexatur, ac bono esse animo iubet, suam cum Abrocoma amicitiam narrans. Illam domi habuit, omni que cura profecutus est Abrocomae gratia, omniaque investigavit, sicubi Abrocomam inveniret.

Ὁ δὲ Ἀβροκόμης τὰ μὲν πρῶτα ἐπιπόνως ἐν τῷ Νουκερίῳ εἰργάζετο· τελευταῖον δὲ, οὐκέτι φέρων τοὺς πόνους, διέγνω νεῶς ἐπιβάς εἰς Ἐφεσον ἀνάγεσθαι. Καὶ ὁ μὲν νύκτωρ κατελθὼν ἐπὶ Θάλασσαν, ἵ ἐπιτυγχάνει πλείω ἀναγομένῳ, καὶ ἐπιβάς ἔπλει τὴν ἐπὶ Σικελίαν πάλιν, ὡς ἐκείθεν ἐπὶ Κρήτην τε, καὶ Κύπρον, καὶ Ῥόδον ἀφιζόμενος, καὶ κείθεν εἰς Ἐφεσον γενησόμενος. Ἦλπιζε δὲ ἐν τῷ μακρῷ πλῶ καὶ περὶ Ἀλβίας τι πυθέσθαι. Καὶ ὁ μὲν ὀλίγα ἔχων τὰ ἐπιτήδεια ἀναγομένους, καὶ διανύσας τὸν πλοῦν, τὰ μὲν πρῶτα ἐπὶ τῆς Σικελίας ἔρχεται, καὶ εὕρισκει τὸν πρότερον ξένον τὸν Αἰγιαλέα τεθηηκότα. Ἐπενέγκας δὲ αὐτῷ χροῶς, καὶ πολλὰ καταδακρύσας, ἀναχθεῖς πάλιν, καὶ Κρήτην παρελθὼν, ἐν Κύπρῳ γενόμενος, ἡμέρας διατρίψας ὀλίγας, καὶ εὐξάμενος τῇ πατρίῳ Κυπρίῳ δεῶν, ἀνήγετο, καὶ ἦκεν εἰς Ῥόδον. Ἐν-

Abrocomas primum Nuceriae aegre victum in opere faciundo exercebat; tandem labores non amplius ferre valens, conscensa navi statuit Ephesum proficisci. Noctu mare accedens, navim nactus, quae educebatur, in Siciliam iterum navigavit, ut inde Cretam, Cyprum, & Rhodum, tandemque Ephesum perveniret. Operabat & in longa navigatione se aliquid de Anthia auditurum. Cum parvo igitur commeatu prospera navigatione in Siciliam vestus, veteri hospiti Aegialeo, quem mortuum invenit, iusta fecit, & flevit; tum iterum solvit, & Cretam praeteriens Cyprum venit, ibique aliquot dies commoratus, precatusque patriam Cypriorum Deam, in Rhodum proficiscitur, & illic prope

ἵ Ἐπιτυγχάνει) Ita corr. Hemsterh. vulg. ἐπιφθάνει, quod, ipso iudice, non minus ab usu vete-

rum, quam a recta structurae lege abhorret.

ταῦθα πλησίον τοῦ λιμένος ¹ εἰσακίσατο. Καὶ ἤδη τε ἐγγυς ἐγένετο Ἐφέσου, καὶ πάντων αὐτὸν ἔννοια τῶν δειπῶν εἰσῆρχετο, τῆς πατρίδος, τῶν πατέρων, τῆς Ἀνθίας, τῶν οἰκετῶν. Καὶ ἀναστενάξας, Φεῦ, ἔφη, τῶν κακῶν εἰς Ἐφeson ἔξομαι μόνος, καὶ πατράσιν ὀφθήσομαι τοῖς ἑμαυτοῦ χωρὶς Ἀνθίας, καὶ πλεύσομαι πλῆν ὁ δυστυχῆς κενόν, καὶ διηγῆσομαι διηγῆματα ἴσως ἄπιστα, κοινῶν, ὧν πέπονθα, οὐκ ἔχων. Ἀλλὰ καρτέρησον, Ἀβροκόμη, καὶ γενόμενος ἐν Ἐφέσῳ τοσοῦτον ἐπιβίωσον χρόνον, τάφον ἔγειρον τῇ Ἀνθίᾳ, καὶ θρήνησον αὐτὴν, καὶ χάρις ἐπένεγκαι, καὶ σαυτὸν ἤδη παρ' αὐτὴν ἄγε. Ταῦτα ἔλεγε, καὶ περιήει τὴν πόλιν ἀλύων, ἀπορία μὲν τῇ κατὰ τὴν Ἀνθίαν, ἀπορία δὲ τῶν ἐπιτηδείων.

Ὁ δὲ Λεύκων ἐν τούτῳ καὶ ἡ Ῥόδη διατρίβοντες ἐν Ῥόδῳ ἀνάθημα ἀνατεθείκεσαν ἐν τῷ τοῦ Ἥλιου ἱε-

portum divertit. Cum iam non longe Epheso abesset, malorum omnium cogitatio fubit, patriae, parentum, Anthiae, sodalium; & ingemiscens, O infortunia! inquit, Ephesum solus redeam, & parentes me videant absque Anthia, & inutilem navigationem perficiam, & res narrem forsan minime credibiles, conscium eorum, quae passus fuerim, non habens. At dura, Abrocoma, atque, cum Ephesi fueris, tamdiu vive, donec Anthiae tumulum excites, & lacrimas illi, ac iusta persolvas, tum temet ipsi adiungas. His dictis, urbem anxius pererrabat, inops consilii, quo Anthiam, quo vicium quaereret.

Interea Leucon & Rhoda, dum Rhodi morantur, donum in Solis templo posuerant, prope aurea arma

¹ Εἰσακίσατο) Haec est lectio censuerat Hemsterhusius. Vulgo, Cod. Flor. atque ita legendum εἰσακίσατο.

ρῶ παρὰ τὴν χρυσὴν πανοπλίαν, ἣν Ἀνθία καὶ Ἀβροκόμης ἀνατεθείκεσαν. Ἀνέθεσαν στήλην, γράμμασι χρυσοῖς γεγραμμένην ὑπὲρ Ἀβροκόμου καὶ Ἀνθίας. Ἀνεγέγραπτο δὲ καὶ τῶν ἀναθέντων τὰ ὀνόματα, ὅ τε Λεύκων καὶ ἡ Ῥόδη. Ταύτῃ τῇ στήλῃ ὁ Ἀβροκόμης ἐπιτυχάνει· ἐληλύθει δὲ προσεύξασθαι τῷ Θεῷ. Ἀναγνούς οὖν, καὶ γνωρίσας τοὺς ἀναθέντας, καὶ τὴν οἰκετῶν εὐνοϊαν, πλησίον δὲ καὶ τὴν πανοπλίαν ἰδὼν, μέγα ἀναδύρετο παρακαθεσθεῖς τῇ στήλῃ. Ὡ πάντα, ἔλεγεν, ἐγὼ δυστυχῆς· ἐπὶ τὸ τέρμα ἦκα τοῦ βίου, ¹ καὶ εἰς ἀνάμνησιν τῶν ἐμαυτοῦ συμφορῶν. Ἰδοὺ ταύτην μὲν τὴν πανοπλίαν ἐγὼ μετ' Ἀνθίας ἀνέθηκα, καὶ μετ' ἐκείνης ἀποπλεύσας Ῥόδου, ἦκα νῦν ἐκείνην οὐκ ἄγων. Εἰ δὲ αὕτῃ ἡ στήλη τῶν συντρόφων τῶν ἡμετέρων ὑπὲρ ἀμφοτέρων τὸ ἀνάθημα, τίς οὖν γένομαι μόνος; ποῦ δὲ τοὺς Φιλτάτους ἀνεύρω; Ταῦ-

olim fixa ab Abrocoma & Anthia, & titulum addiderant aureis literis inscriptum de Abrocoma & Anthia; neque ipsorum deerant nomina, qui statuerant, Leucon & Rhoda. Cum in hunc titulum incidisset Abrocomas, venerat enim ad supplicandum Deo, ac legens perspiceret benevolentiam famulorum, qui posuerant, ac prope arma videret, affidens titulo ingemuit. Heu me omnino, inquit, infelicem! ad extremum vitae perveni, atque in recordationem calamitatum mearum. Hanc ecce armaturam ego simul cum Anthia dedicavi, & cum ea Rhodo profectus, nunc redeo illam non adducens. Quia autem hic titulus a sodalibus nostris de utroque nostrum est positus, quid fiam solus? ubi assequar mihi

² Καὶ εἰς ἀνάμν. — οὐκ ἄγων. nam primus e Cod. Flor. supple. E) Insignem hanc in edd. lacu- vit Locella.

τα ἐθρήνει λέγων. Καὶ ἐν τούτῳ ἐξίσταται ὁ Λεύκων καὶ ἡ Ῥόδη συνήθως εὐχόμενοι τῷ Θεῷ, καὶ θεωροῦσι τὸν Ἀβροκόμην τῇ στήλῃ παρακαθεζόμενον, καὶ εἰς τὴν πανοπλίαν ἀποβλέποντα, καὶ γνωρίζουσι μὲν οὐχί, θαυμάζουσι δὲ, ὅστις ἂν ἀλλοτρίοις ἀναθήμασι παραμένει. Καὶ δὴ ὁ Λεύκων ἔφη, ὦ μείρακιον, τί βουλόμενος ἀναθήμασιν οὐδὲν σοι προσήκουσι παρακαθεζόμενος ὀδύρη καὶ θρηνεῖς; τί δέ σοι τούτων μέλει; τί δὲ τῶν ἐνταῦθα ἀναγεγραμμένων κοινανεῖ σοι; Ἀποκρίνεται πρὸς αὐτὸν Ἀβροκόμης Ἐμὰ, Φησὶν, ἐμὰ τὰ ἀναθήματα Λεύκωνος καὶ Ῥόδης, εὖς ἰδεῖν εὐχμαι μετὰ Ἀνθίαν Ἀβροκόμης ὁ δυστυχῆς. Ἀκούσαίτες οἱ περὶ τὸν Λεύκωνα εὐθὺς μὲν ἀχανεῖς ἐγένοντο· ἀνενεγκόντες δὲ κατὰ μικρὸν ἐγνωρίζον ἐκ τοῦ σχήματος, ἐκ τῆς Φωνῆς, ἐξ ἧν ἔλεγεν, ἐξ ἧν Ἀνθίας ἐμέμνητο. Καὶ πίπτουσι πρὸ τῶν ποσσῶν αὐτοῦ, καὶ τὰ καθ' αὐτοὺς διηγοῦνται, τὴν ὁδὸν τὴν εἰς Συρίαν ἀπὸ Τύρου, τὴν Μανταῦς ὀργῆν, τὴν

egregie caros? Haec cum lacrimis dicenti Leucon & Rhoda adsunt, pro more Deo supplicaturi. Abrocomam titulo affidentem & intuentem arma vident, nec noscentes mirantur, quis ita alienis donariis immoretur. Et Leuco quidem, Quid tibi vis, inquit, adolescens, donis nihil te attinentibus affidens, lacrimans & ingemifcens? Quid haec tibi curae sunt? quid tibi cum iis, quorum nomina inscripta vides? Abrocomas, Mea, respondit, mea munera sunt Leuconis & Rhodae, quos cum Anthia videre miser ego Abrocomas exopto. Obstupuere ii, cum haec audissent; tum ex habitu, e voce, ex his, quae dixerat, & quod Anthiam memoraverat, agnoscentes, ad pedes illius procidunt, quaeque illis evenerant, narrant, a Tyro in Syriam iter, Man-

ἐκδοσιν, τὴν πράσιν, τὴν Λυκίαν, τὴν τῶν δεσποτῶν τελευτήν, τὴν περιουσίαν, τὴν εἰς Ῥόδον ἄφιξιν. Καὶ δὴ παραλαβόντες ἄγουσιν εἰς τὴν οἰκίαν, ἔνθα αὐτοὶ κατήγοντο, καὶ τὰ κτήματα αὐτῶν παραδιδάσι, καὶ ἐπεμελοῦντο, καὶ ἐθεραπεύοντο, καὶ θάρρειν παρεκάλουν. Τῷ δὲ ἦν οὐδὲν Ἀνθίας τιμιώτερον, ἀλλ' ἐκείνην ἐβρῆνει παρ' ἕκαστα.

Καὶ ὁ μὲν ἐν Ῥόδῳ διῆγεν μετὰ τῶν συντρόφων, ὁ τι πράξει βουλευόμενος. Ὁ δὲ Ἰππόθοος διέγνω τὴν Ἀνθίαν ἀγαγεῖν ἀπὸ Ἰταλίας εἰς Ἐφεσον, ὡς ἀποδώσων τε τοῖς γονεῦσι, καὶ περὶ Ἀβροκόμου ἐκεῖ τι πευσόμενος. Καὶ δὴ ἐμβαλὼν πάντα τὰ αὐτοῦ εἰς ναῦν μεγάλην Ἐφεσίαν, μετὰ τῆς Ἀνθίας ἀνήγετο, καὶ διανύσας μάλα ἀσμένως τὸν πλοῦν οὐ πολλαῖς ἡμέραις εἰς Ῥόδον καταίρει νυκτὸς ἔτι, καὶνταῦθα παραίγεται παρά τινι πρεσβύτιδι, Ἀλθαία τὸ ὄνομα, πλησίον δὲ τῆς θαλάσσης, καὶ τὴν τε Ἀνθίαν παρὰ-

tus iram, locatos se & venditos, in Lyciam devectos, dominorum obitum, divitias, & reditum Rhodum. Inde domum, ubi habitabant, ducunt, eique rem, quanta illis erat, tradunt, multaque cura famulantur, ut bono sit animo hortantes. Illi nil erat Anthia carius, quam assidue deflebat.

Dum is Rhodi cum sodalibus, quid faciendum sit, deliberat, Hippothous statuit Anthiam ab Italia Ephesum ducere, ut eam parentibus reddat; ibique aliquid de Abrocoma se auditurum sperans, re omni navi cuidam magnae Ephesiae imposita, cum Anthia solvit, & admodum secunda navigatione usus, non multos post dies Rhodum noctu appulit, & ibi apud anum Althaeam nomine in litore divertit, & Anthiam ad ho-

γει παρὰ τὴν ξένην. Καὶ αὐτὸς ἐκείνης μὲν τῆς νικτὸς ἀνεπαυσάτο· τῇ δὲ ἑξῆς ἤδη μὲν περὶ τὸν πλοῦν ἐγίνοντο. Ἑορτὴ δὲ τις ἦγετο μεγαλοπρεπῆς, δημοσίᾳ τῶν Ῥοδίων ἀγόντων τῷ Ἡλίῳ, καὶ πομπῇ τε, καὶ θυσία, καὶ πολιτῶν ἑορταζόντων πλῆθος. Ἐταῦθα παρῆσαν ὁ Λεύκων καὶ ἡ Ῥόδη, οὐ τοσοῦτον τῆς ἑορτῆς μεθέξοντες, ὅσον ἀναζητήσοντες, εἴ τι περὶ Ἀνθίας πύθοιντο. Καὶ δὴ ἦκεν ὁ Ἰππόθοος εἰς τὸ ἱερόν, ἄγων τὴν Ἀνθίαν. Ἡ δὲ ἀπιδούσα εἰς τὰ ἀναθήματα, καὶ ἐν ἀναμνήσει τῶν προτέρων γενομένη, ὦ τὰ πάντων, ἔφησεν, ἀνθρώπων ἐφορῶν, Ἡλιε, μόνην ἐμὲ τὴν δυστυχῆ παρελθῶν, πρότερον μὲν ἐν Ῥόδῳ γενομένη εὐτυχῶς τέ σε προσεκύνουν, καὶ θυσίας ἔθουν μετὰ Ἀβροκόμῳ, καὶ εὐδαίμων τότε ἐνομιζόμην· νυνὶ δὲ δούλη μὲν ἀντ' ἐλευθέρας, αἰχμάλωτος δὲ ἡ δυστυχῆς ἀντὶ τῆς μακαρίας, καὶ εἰς Ἐφεσον ἔρχομαι μόνη, καὶ Φανῶμαι τοῖς οἰκειοῖς Ἀβροκόμην οὐκ ἔχουσα. Ταῦτα ἔλεγε, καὶ πολλὰ ἐπεδάκρυε. Καὶ δεῖται τοῦ Ἰπποθόου

spitem adducit. Ea nocte quievit. Insequenti die de navigatione cogitarunt; sed festus is dies Soli publica Rhodiorum magnificentia agebatur. Pompa, & sacrificium, & civium celebritas. Aderant Leuco & Rhoda non tam publicae laetitiae participes, quam conquirituri, si quid de Anthia audirent, cum Hippothous templum intrat ducens Anthiam. Illa dona respiciens, & praeteritorum recordata, O Sol, ait, qui humana omnia intueris, unam me miseram praeteriens, quae, cum antehac Rhodi essem, te feliciter adorans, sacra tibi cum Abrocoma feci, & tunc beata quidem existimabar, nunc ferva pro libera, & captiva infelix pro felici Ephesum sola redeo, domesticis me absque Abrocoma ostensura. Haec lacrimans loquitur, obsecratque Hippothoum, ut

ἐπιτρέψαι αὐτῇ τῆς κόμης ἀφελεῖν τῆς αὐτῆς, καὶ ἀναθεῖναι τῷ Ἡλίῳ, καὶ εὐχασθαι τι περὶ Ἀβροκόμου. Συγχωρεῖ ὁ Ἱππόθοος. Καὶ ἀποτεμοῦσα τῶν πλοκάμων, ὅσα ἐδύνατο, καὶ ἐπιτηθείου καιροῦ λαβομένη, πάντων ἀπηλλαγμείων, ἀνατίθησιν ἐπιγράψασα ΤΗΡ. ΤΟΥ. ΑΝΔΡΟΣ. ΑΒΡΟΚΟΜΟΥ. ΑΝΘΙΑ. ΤΗΝ. ΚΟΜΗΝ. ΤΩΙ. ΘΕΩΙ. ΑΝΕΘΗΚΕ. Ταῦτα ποιήσασα, καὶ εὐχαμένη, ἀπῆει μετὰ τοῦ Ἱπποθοῦ.

Ὁ δὲ Λεύκων καὶ ἡ Ῥοδη τέως ἄντες περὶ τὴν πομπὴν ἐξίστανται τῷ ἱερωῖ, καὶ βλέπουσι τὰ ἀναθήματα, καὶ γνωρίζουσι τῶν δεσποτῶν τὰ ὀνόματα, καὶ πρῶτον ἀσπάζονται τὴν κόμην, καὶ πολλὰ καταδύροντο οὕτως ὡς Ἀνθίαν βλέποντες. Τελευταῖον δὲ περιήεσαν, εἴ που καὶ κείνην εὐρεῖν δυνήσονται. Ἦδη δὲ καὶ τὸ πλήθος τῶν Ῥοδίων ἐγνωρίζον τὰ ὀνόματα ἐκ τῆς προτέρας ἑπιδημίας. Καὶ κείνην μὲν τὴν ἡμέραν οὐδὲν

comae sibi partem abscindere liceat, ac Soli donum ponere, & pro Abrocoma precari. Cum permisisset Hippothous, illa abscindens quod comae poterat, occasionem nata, cum nemo adefset, posuit & inscripsit: PRO. VIRO. ABROCOMA. ANTHIA. COMAM. HANC. DONUM. DEO. DEDIT. His peractis cum supplicasset, una cum Hippothoo abit.

Leuco & Rhoda, qui interim pompam profecuti fuerant, templum accedunt, & munera intuentes herilia noscunt, ac primum cupide comam deosculantur, plorantque non secus, ac si Anthiam videant, ac tandem, sicubi eam invenire possint, conquirunt, cum & Rhodii omnes nosset nomina adolescentum, ex quo primum ibi peregre venerant. Nihil illo die inventientes abiere,

τ Ἐπιδημίας) Bene ita vulgatum ἀποδημίας corr. Abresch.

εὐρίσκοντες ἀπηλλάγησαν, καὶ τῷ Ἀβροκόμῃ τὰ ἐν τῷ ἱερῷ ὄντα ἐμήνυσαν. Ὁ δὲ ἔπαθε μὲν ψυχὴν ἐπὶ τῷ παραδόξῳ τοῦ πράγματος, εὐελπίς δὲ ἦν ὡς Ἀνθίαν εὐρήσων. Τῇ δὲ ἐξῆς ἤκεν ἡ Ἀνθία πάλιν εἰς τὸ ἱερόν μετὰ τοῦ Ἴπποθοῦ, οὐκ ὄντος αὐτοῖς πλοῦ. Προσκαθίσασα δὲ τοῖς ἀναθήμασιν ἐδάκρυνε τε καὶ ἀνέστηνεν. Ἐν τούτῳ δὲ ἐπεισίασιν ὁ Λεύκων καὶ ἡ Ῥόδη, τὸν Ἀβροκόμην καταλιπόντες ἔνδον ἀθύμως ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς διακείμενον ἐλθόντες δὲ ὄρασι τὴν Ἀνθίαν, καὶ ἦν μὲν ἔτι ἀγνωστος αὐτοῖς· συμβάλλουσι δὲ πάντα, ἔρωτα, δάκρυα, τὰ ἀναθήματα, τὰ ὀνόματα, τὸ εἶδος. Οὕτως κατὰ βραχὺ ἐγνώριζον αὐτὴν, προσπεσόντες δὲ τοῖς γόνασιν ἔκειντο ἀχανεῖς. Ἡ δὲ ἐτεθαυμάκει, τίνες τε ἦσαν, καὶ τί βούλοιντο· οὐ γὰρ ἂν ποτε Λεύκωνα καὶ Ῥόδην ἤλπισεν. Οἱ δὲ ἐν ἑαυτοῖς γενόμενοι, ὦ δέσποινά, ἔφασαν, Ἀνθία, ἡμεῖς οἰκέται

& Abrocomam de his, quae in templo erant, certioorem faciunt. Ei fere animum inducenti, ut de re inopinata quidquam credat, spes ostensa est Anthiae recuperandae. Insequenti die, cum minime esset mare tempestivum ad navigandum, Anthia iterum cum Hippothoo ad templum venit, & donariis affidens lacrimas & gemitus fundebat, cum Leuco & Rhoda ingrediuntur, Abrocoma domi relicto, qui ob haec eadem anxio & aegro animo erat. Ut Anthiam vident, quam nondum agnoverant, ex omnibus simul coniecturam capientes, amore, lacrimis, donis, nominibus, specieque, brevi eam esse deprehendunt, genibusque allapsi stupentes obmutuere. Illa, quinam essent, quidque vellent, mirari; nunquam enim Leuconem & Rhodam eos esse sperasset. Qui ubi ad se rediere, O hera, inquirunt,

ἰ Ἐπαθε) Vulgo ἐπειθε. Nos ἐπαθε redhibuimus. In idem incicum Loc. scripturam Cod. Flor. derat Hemsterh.

σοι, Λεύκων καὶ Ῥόδη, οἱ τῆς ἀποδημίας κωνανήσαν-
τες καὶ τοῦ ληστῆριου. Ἄλλὰ τίς ἐνταῦθα ἄγει σε
τύχη; Θάρσει, δέσπονα, Ἀβροκόμης σώζεται, καὶ
ἔστιν ἐνταῦθα αἰεὶ σε θρηῶν. Ἀκούσασα ἡ Ἀνθία ἐξε-
πλάγη τοῦ λόγου· μόγις δὲ ἀνενεγκῶσα καὶ γνωρί-
σασα περιβάλλει τε αὐτοὺς, καὶ ἀσπάζεται, καὶ
σαφέςτατα τὰ κατὰ Ἀβροκόμην μανθάνει.

Συνέρρει δὲ ἅπαν τὸ πλῆθος τῶν Ῥοδίων, πυνθανό-
μενον τῆς Ἀνθίας εὐρεσιν ¹ καὶ Ἀβροκόμου. Παρῆν δὲ
ἐν τούτῳ καὶ ὁ Ἰππόθοος, ἐγνωρίσθη τε τοῖς περὶ τὸν
Λεύκωνα, καὶ αὐτὸς ἐξέμαθεν οἱ τινές εἰσι· καὶ ἦν τὰ
μὲν ἄλλα ἐν αὐτοῖς ἐπιτηδεύς· τὸ δὲ * * ὅτι μηδέπω
Ἀβροκόμης ταῦτα ἐπίσταται· ἔτρεχον δὲ, ὡς εἶχεν,
ἐπὶ τὴν οἰκίαν. Ὁ δὲ, ὡς ἤκουσεν ὑπὸ τινος τῶν Ῥο-
δίων τὴν τῆς Ἀνθίας εὐρησιν, διὰ μέσης τῆς πόλεως,

Anthia, nos famuli tui, Leucon & Rhoda, tecum peregrinati, atque una a latronibus capti. Sed quae te huc duxit fortuna? Bono sis animo, hera, fospes Abrocomas hic loci est te assidue deflens. Anthiam percussit illico is sermo, vixque se ipsam colligens, eos agnoscens salutatur & amplexatur, & de Abrocoma liquido intelligit.

Confluxit omnis Rhodiorum multitudo, ut audire inventos Anthiam & Abrocomam. Tum vero accessit etiam Hippothous, innotuitque Leuconi & Rhodae, simul & ipse, quinam essent, certior factus. Ac de reliquo quidem inter eos commode se res habebat; hoc tamen minus, quod necdum ista sciret Abrocomas: itaque confestim domum accucurrerunt. Ille interim, postquam ex aliquo Rhodiorum acceperat, inventam esse Anthiam, per mediam urbem velut amens currebat,

¹ Καὶ Ἀβροκόμου -- εὐρεσιν) Iam Hemsterhusius quaedam hic lacunam hanc e Codice Florentino primum Locella supplevit. deesse suspicatus fuerat.

βοῶν Ἀνθία, εὐκίως μεμνηνότες ἔθεε. Καὶ δὴ συντυγχάνει τοῖς περὶ τὴν Ἀνθίαν πρὸς τῷ ἱερῷ τῆς Ἴσιδος· πολλὸν δὲ τῶν Ῥοδίων πλήθος ἐφείπετο. Ὡς δὲ εἶδον ἀλλήλους, εὐθύς ἀνεγνώρισαν, τοῦτο γὰρ αὐτοῖς ἐβούλοντο αἱ ψυχαὶ, καὶ περιλαβόντες ἀλλήλους εἰς γῆν κατηρέχθησαν. Κατέϊχε δὲ αὐτοὺς πολλὰ ἄλλα πάθη, ἡδονή, λύπη, φόβος, ἢ τῶν προτέρων μνήμη, τὸ τῶν μελλόντων δέος. Ὁ δὲ δῆμος ὁ Ῥοδίων ἀνευζήμησέ τε, καὶ ἀνωλόλυξε, μεγάλην θεὸν ἀνακαλοῦντες τὴν Ἴσιν Πάριν, λέγοντες, ὀρώμεν Ἀβροκόμην καὶ Ἀνθίαν τοὺς καλοὺς. Οἱ δὲ ἀναλαβόντες ἑαυτοὺς, διαναστάντες εἰς τὸ Ἴσιδος ἱερόν εισῆλθον· Σοὶ, λέγοντες, ὦ μεγίστη θεᾶ, τὴν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας ἡμῶν χάριν οἶδαμεν διὰ σε, ὦ πάντων ἡμῶν τιμιωτάτη, ἑαυτοὺς ἀπειλήσαμεν. Προεκυλιόντό τε τοῦ τεμένου, καὶ τῷ βωμῷ προέπιπτον. Καὶ τότε μὲν αὐτοὺς ἄγουσι παρὰ τὸν Λεύκωνα εἰς τὴν οἰκίαν· καὶ ὁ Ἰππόθοος τὰ αὐτοῦ μετε-

Anthiam subinde clamans. Occurrit tandem Anthiae ad aedem Ifidis, plurimique Rhodiorum sequebantur. Ubi se mutuo viderunt, statim agnovere, volentibus id utriusque animis, & invicem amplexati succidunt genua multifaria animi commotione affectis, voluptate, dolore, timore, praeteritorum memoria, & futurorum metu. Rhodiorum vulgus faustum laetumque acclamant, magnam Deam invocantes Ifin. En iterum, dicebant, videmus Abrocomam & Anthiam, eximios forma adolescentes. Illi, ut animus rediit, surrexere, & Ifidis aedem ingressi, Tibi, inquit, o maxima Dea, tibi gratia pro nostra incolumitate habetur: auxilio tuo, o nobis omnium maxime colenda, nosmet ipsos recepimus. Provoluti sunt ante lucum, & ad aram prociderunt, ac tandem Leuconis domum ducuntur, in quam

σνευάζατο παρὰ τὸν Λεύκωνα. Καὶ ἦσαν ἔτοιμοι πρὸς τὸν εἰς Ἐφεσον πλοῦν.

Ὡς δὲ ἔβυσαν ἐκείνης τῆς ἡμέρας, καὶ εὐωχῆθησαν, πολλὰ καὶ ποικίλα παρὰ πάντων τὰ διηγήματα, ὅσα τε ἔπαθεν ἕκαστος, καὶ ὅσα ἔδρασε, παρεξέτεινέ τε ἐπὶ πολὺ τὸ συμπόσιον, ὡς αὐτοὺς ἀπολαβόντες χρόνω. Ἐπεὶ δὲ ἰὺξ ἤδη ἐγεγόνει, ἀνεπαύοντο, οἱ μὲν ἄλλοι πάντες, ὅπως ἔτυχον, Λεύκων μὲν καὶ Ῥόδη, Ἰππόθοος δὲ καὶ τὸ μεираκιον τὸ ἐκ Σικελίας, τὸ ἀκολουθήσαν εἰς Ἰταλίαν ἰόντι αὐτῶ, ὁ Κλεισθένης ὁ καλός· ἡ δὲ Ἀνθία ἀνεπαύετο μετὰ Ἀβροκόμου. Ὡς δὲ οἱ μὲν ἄλλοι πάντες κατεκοιμήθησαν, (ἡσυχία δὲ ἦν ἀκριβῆς) περιλαβοῦσα ἡ Ἀνθία τὸν Ἀβροκόμην ἔκλαεν, Ἄνην, λέγουσα, καὶ δέσποτα, ἀπειλήσά σε πολλὴν γῆν πλανηθεῖσα καὶ θάλασσαν, ληστῶν ἀπειλὰς ἐκσυγοῦσα, καὶ πειρατῶν ἐπιβουλάς, καὶ πορνοβοσκῶν ὕβρεις, καὶ δεσμὰ, καὶ τάφρους, καὶ ξύλα, καὶ

& Hippothous migravit; paratique ad iter in Ephesum erant.

Cum, sacris illo die factis, epulis accubuissent, multaeque confertae narrationes, utpote qui longo post tempore iterum coniuncti essent, eorum, quae quisque passus fuerat, aut fecerat, protraxissent convivium, ubi nox accessit, cubant, alii quidem ut cuique obtigit, Leuco vero cum Rhoda, Hippothous cum adolescentulo egregiae formae Clisthene, qui ei e Sicilia in Italiam eunti comes fuerat, & Anthia cum Abrocoma. Cum dormirent alii, & alta quies ubique esset, Anthia Abrocomam amplexata flebat: O vir, inquires, ac domine, te tandem recepi terra marique diu pervagata, & postquam latronum minas, piratarum insidias, & leonum iniurias effugerim, & vincula, fossas, ligna, ve-

Φάρμακα, καὶ τάφους. Ἄλλ' ἤκω σοι τοιαύτη, τῆς ἐμῆς ψυχῆς Ἀβροκόμη δέσποτα, οἷα τὸ πρῶτον ἀπηλλάγην εἰς Συρίαν ἐκ Τύρου. Ἐπεισε δέ με ἀμαρτεῖν οὐδεὶς, οὐ Μοῖρις ἐν Συρίᾳ, οὐ Περίλαος ἐν Κιλικίᾳ, οὐκ ἐν Αἰγύπτῳ Ψάμμις καὶ Πολύιδος, οὐκ Ἀγχιάλος ἐν Αἰθιοπία, οὐκ ἐν Τάραντι ὁ δεσπότης. Ἄλλ' αἰγὴν μένω σοι πᾶσαν σωφροσύνης μηχανὴν πεποιθμένην. Σὺ δὲ ἄρα, Ἀβροκόμη, σώφρων ἔμεινας; ἢ μή τις παρευδοκίμησεν ἄλλη καλή; ἢ μή τις ἠνάγκασέ σε ἐπιλαβέσθαι τῶν ὄρκων τε καὶ μου; Ταῦτα ἔλεγε, καὶ κατεφίλει συνεχῶς. Ὁ δὲ Ἀβροκόμης, Ἄλλὰ ὀμνύω σοι, φησὶ, τὴν μόγις ἡμῖν ἡμέραν ποθεινὴν εὐρημένην, ὡς οὔτε παρθένος ἐμοί τις ἔδοξεν εἶναι καλή, οὔτ' ἄλλη τις ὀφθειῖσα ἤρεσε γυνή· ἀλλὰ τοιοῦτον εἶληφας Ἀβροκόμην καθαρὸν, οἷον ἐν Τύρῳ κατέλιπες ἐν δεσμοτηρίῳ. Ταῦτα δι' ὅλης ἰυκτὸς ἀλλήλοισι ἀπε-

pena ac sepulcra evaserim, tibi talis adsum, anime mi, mi Abrocoma, qualis primum te Tyri reliqui in Syriam abrepta. Nemo exorare potuit, ut in te peccarem, non Moeris in Syria, non Perilaus in Cilicia, non in Aegypto Psammis & Polyidus, non in Aethiopia Anchialaus, non Tarenti herus; atque omnes pudicitiae artes excogitavi, ut tibi casta ferverer. An & tu, Abrocoma, in eodem probo consilio permansisti? An ulla me pulchrior tibi visa est? nemone te adigere conatus est, ut iurisiurandi & mei obliviscerere? Haec dicens subinde osculabatur. Abrocomas, Tibi, inquit, per hunc exoptatum & vix tandem inventum diem iuro, nullam mihi virginem visam fuisse pulchram, nullam placuisse mulierem, quam viderim, sed tuum recepisti Abrocomam puram, qualem Tyri in vinculis reliquisti. Tota nocte

λογεῖντο, καὶ ῥαδίως ἔπειθον ἀλλήλους, ἐπεὶ τοῦτο ἠθέλον.

Ἐπειδὴ δὲ ἡμέρα ἐγένετο, ἐπιβάντες νεῶς, πάντα ἐνθέμενοι τὰ αὐτῶν, ἐπανάγοντο, παραπέμποντες αὐτοὺς παντὸς τοῦ Ῥοδίων πλήθους· συναπήει δὲ καὶ ὁ Ἰππόθοος, τὰ τε αὐτοῦ πάντα ἐπαγόμενος καὶ τὸν Κλεισθένη. Καὶ ἡμέραις ὀλίγαις διανύσαντες τὸν πλεῦν κατήρην εἰς Ἐφεσον. Προεπέπυστο τὴν σωτηρίαν αὐτῶν ἡ πόλις ἅπασα. Ὡς δὲ ἐξέβησαν, εὐθύς, ὡς εἶχον, ἐπὶ τὸ ἱερόν τῆς Ἀρτέμιδος ἤεσαν, καὶ πολλὰ ἤρχοντο, καὶ θύσαντες ¹ ἄλλα ἐνέθεσαν ἀναθήματα, καὶ δὴ καὶ τὴν γραφὴν τῇ Θεῷ ἀνέθεσαν, πάντα τε, ² ὅσα τε ἔπαθον, καὶ ὅσα ἔδρασαν. Καὶ ταῦτα ποιήσαντες, ἀνελθόντες εἰς τὴν πόλιν τοῖς γονεῦσιν αὐτῶν τάφους κατετκεύασαν μεγάλους. Ἐτυχον γὰρ ὑπὸ γήρωσ

omnia sibi invicem narrarunt, ac facile fidem adhibere, rem, ut erat, esse desiderantes.

Ubi illuxit, conscensa navi, omnibusque impositis, discedunt. Deduxerat illos omnis Rhodiorum multitudo, & Hippothous una secutus est, rem omnem & Clisthenem abducens; mox aliquot dierum navigatione Ephesum venire. Civitas omnis sospites adventare eos antea inaudierat. Navibus egressi statim eodem, quo erant, habitu, aedem Dianae adeunt: preces multae & sacrificia, donaque posita, adiectusque titulus iis, quae fecerant, aut passi fuerant, inscriptus. His peractis in urbem redeuntes exstruxere monumenta magnifica parentibus, quos senio atque aegritudine praemortuos inve-

¹ Ἄλλα ἐνέθεσαν ἀν.) Hemsterh. conij. ἄλλα ἀνέθεσαν ἀναθ. verbo proprio de hac re.

² Ὅσα τε ἔπαθον) Ita cum

Longus.

Loc. e certissima Hemsterh. coniectura scripsimus. In editis est, ὅσα τε ἔπειθον.

καὶ ἀθυρίας προτεθηκότες. Καὶ αὐτοὶ τοῦ λοιποῦ διῆ-
γον ἑορτὴν ἔχοντες τὸν μετ' ἀλλήλων βίον. Καὶ ὁ Λεύ-
κων καὶ ἡ Ῥόδη κοινωνοὶ πάντων τοῖς συντρόφοις ἦσαν.
Διέγνω δὲ καὶ ὁ Ἰππόθοος ἐν Ἐφέσῳ τὸν λοιπὸν δια-
βιῶναι χρόνον. Καὶ ἤδη Ὑπεράνθου τάφον ἔγειρεν κατὰ
Λέσβον, μέγαν γενόμενον, καὶ τὸν Κλεισθένη παῖδα
ποιησάμενος ὁ Ἰππόθοος διῆγεν ἐν Ἐφέσῳ μετὰ Ἀβρο-
κόμου καὶ Ἀνθίας.

nere. Ipsi reliquum aetatis ceu festum diem in laetitia una degerunt. Leuconi & Rhodae bona omnia sodalibus communia fuere. Hippothous quoque statuit Ephesi reliquum vitae tempus traducere, sepulcro magnifico in Lesbo Hyperanthi exstructo: Clisthenem vero sibi filium adoptavit, & Ephesi vixit cum Abrocoma & Anthia.

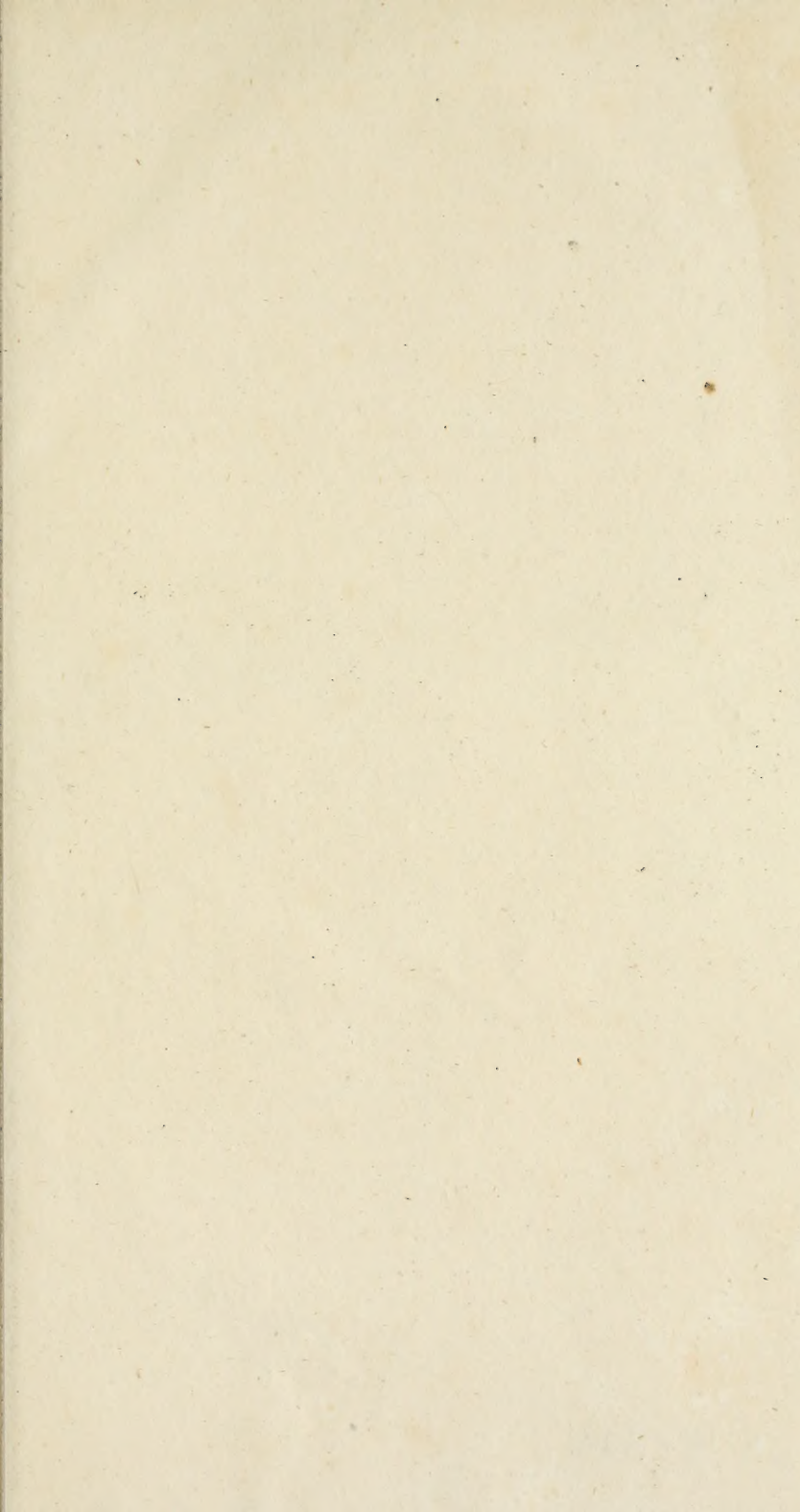

ARGENTORATI

AN. VI.

2578-378.

